

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

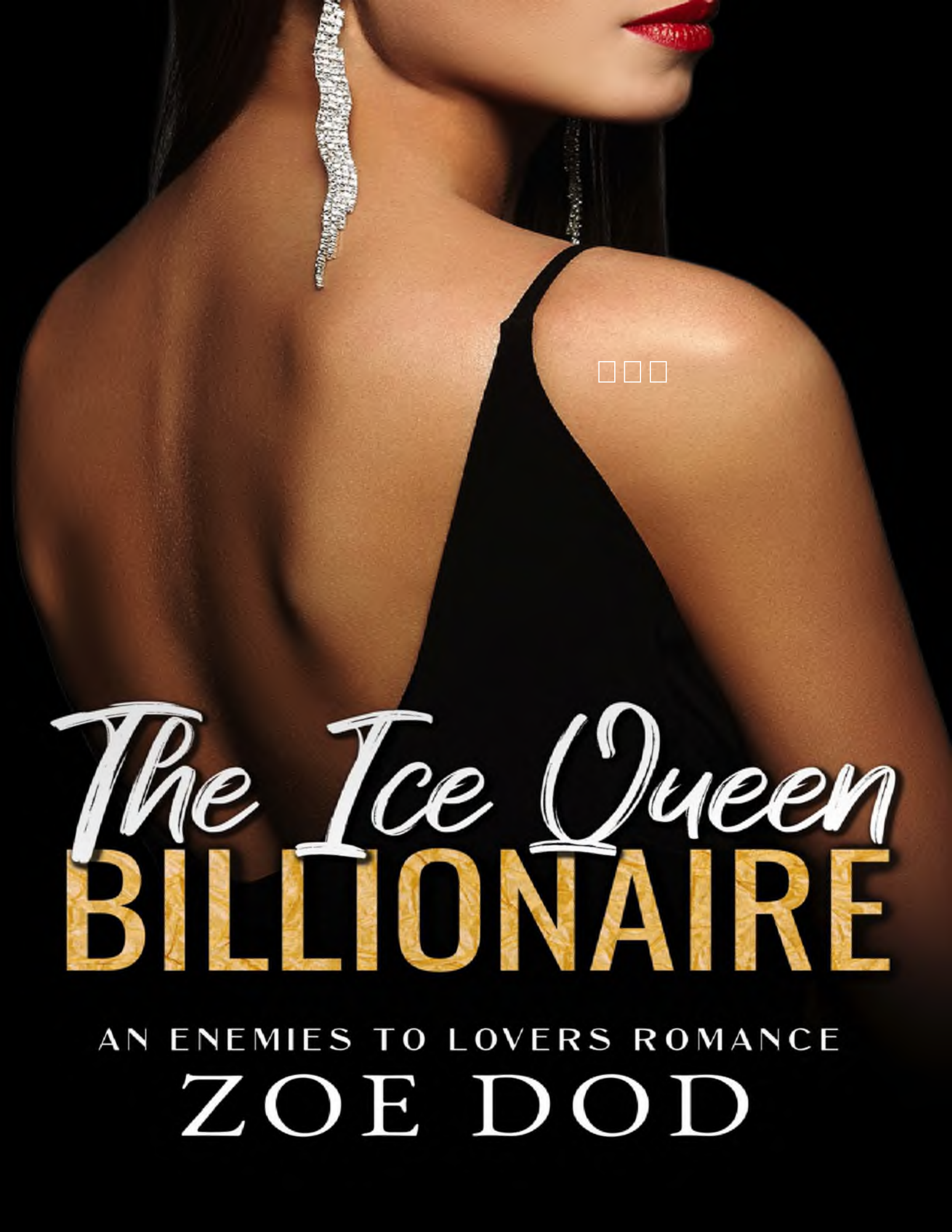
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

□ □ □

The Ice Queen **BILLIONAIRE**

AN ENEMIES TO LOVERS ROMANCE

ZOE DOD

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

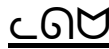
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

BUZ KRALİÇESİ MİLYARDER DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA ROMANTİK

FRAZER AİLESİ
DÖRDÜNCÜ KİTAP

ZOE DOD

Düzenleyen
V STRAW

MILKY DOWN YAYINCILIK

Telif hakkı © 2025 Zoe Dod

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

The Ice Queen Billionaire İngiliz İngilizcesi ile
yazılmıştır. ISBN e-kitap: 978-1-917413-06-0

ISBN paperback: 978-1-917413-07-7

Editör: Victoria Straw

Kapak Tasarımı: ChristineCoverDesigns

Harika arkadaşlarıma
xxx

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61 Epilog](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Zoe Dod'un diğ er eserleri](#)

BÖLÜM 1

KAT

"Lottie," diyor Caleb, sesindeki rahatlama hissedilir derecede.

Lottie, Elijah'ın omzuna yaslanarak içeri girerken bakışlarım kapıya yönelir. Kafası onun göğsüne gömülmüş, kolları onu sıkıca sarmış.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve sessizce şükran duası ediyorum.

"Lottie? Canım."

Darra ayağa fırlar, titreyen elleri kızına uzanır, sonra göğsüne koyar.

Boğazımda bir ağrı oluşur. Kardeşime ve Pen'e yaşattığı onca şeye rağmen, hiçbir anne kızının kaybolduğunu öğrenmemelidir. Tanrı bilir nerede.

"Anne?" Lottie başını kaldırarak sorar. "Burada ne yapıyorsun?"

"Uçakta olmadığını görmezden gelmemi mi bekliyorsun?" Darra'nın sesi titrer, gözleri hızla kırpışır. "Beni dünyanın en kötü annesi olarak gördüğünü biliyorum, ama..."

"Senin dünyanın en kötü annesi olduğunu düşünmüyorum," diye cevaplar, gözleri polis memurlarını ve aile üyelerini görünce büyür. "Sana doğum günüm için burada kalacağımı söyleyen bir mesaj attım. Almadın mı?" diye fısıldar, sesi titrer.

"Belli ki almamışsın," der Darra, sesi sertleşir.

Darra'nın maskesi düşerken midem düğümlenir ve Lottie annesini yatıştırmaya çalışır.

"Bay Frazer?"

Elijah, sorumlu polis memuru öne çıkınca başını kaldırır.

"Bayan Frazer geri döndü mü?"

"Evet. Lütfen. İfade almanız gerekiyorsa, onu daha sonra karakola getirebilirim," diyor Elijah çabucak.

Onun katı tavrı bana, tüm görgü tanıklarını ortadan kaldırmak istediğini gösteriyor. Aile olarak, kirli çamaşırlarımızın kamuoyuna açıklanmasını istemiyoruz.

Memur başını sallar ve meslektaşlarına ortalığı temizleyip gitmelerini işaret eder.

Garip bir sessizlik çöküyor.

Pen öne çıkar ve onları dışarı çıkarır. Koridorda konuştuğunu duyabiliyorum. Arkadaşımın olması gereken yerde, hayatının aşkının yanında durduğunu görmek güzel.

"Hey, düğme," diyor Caleb, öne çıkıp Lottie'ye sarılırken. "Bizi korkuttun."

"Biliyorum, özür dilerim Caleb amca..."

Gözlerim kapıda duran adama takılırken, onların konuşmasının geri kalanını duymazdan geliyorum.

Aniden içimi derin bir ürperti kaplar ve parmaklarımı içe doğru kıvrarak oturduğum sandalyeyi sıkıca kavrarım.

"Ne oluyor..." Gabriel tıslar.

Bakışlarının bana kaydığını hissediyorum, ama yüzümü kontrol etmeye çalışırken dikkatim kapı eşiğindeki adamda kalıyor.

"Zach?" Caleb, büyüyü bozarak sorar.

Darra Zach'e doğru yürüdü. Koluna dokunduğunda, ciğerlerim sıkıştı, gözlerimde lekeler belirdi. Çenemi sıktım, boğazımdaki acı verici sıkışmayı yutmaya çalıştım.

Zach başını sallar ve uzaklaşır. "Hayır." Bakışları sonunda benden ayrılır ve ağabeyime yönelir.

Gerçekliğimi sorgularken düşüncelerim dönüyor. Bizim gerçekliğimizi.

Nasıl bu noktaya geldik?

"Beni dinle." Elijah'ın sözleri beni tekrar gerçeğe döndürdü. "Biyolojik babanın kim olduğunu bilmeye hakkın var. Keşke bana söyleseydin. Beni çok korkuttun prenses. Kaybolman..."

Yeğenim Elijah'a atılıyor. Hıçkırıklarla ağlamasının sesi odada yankılanıyor ve ben titremelerini engellemek için dudaklarımı sıkı sıkı kapatıyorum.

titremesini engellemek için dudaklarımı sıkıca kapatırım.

Elijah, Lottie'yi dizine oturtur ve her zamanki gibi onu göğsüne yatırır. Gözlerim yaşlarla dolar, ama onları silerek uzaklaştırırım. Kardeşim, biyolojik bağı ne olursa olsun kızını çok seviyor. Lottie bir Frazer. Kimse onu bizden alamaz, buna yemin ederim.

Gözlerim Zach'e döner ve bakışlarımız kesişir.

O irkilir ve başını eğirir. Gözlerini kapatır, sonra tekrar açar. Bana attığı bakış midemde bir düğüm oluşturur.

"Onunla evlenmek istedim," diyor Zach aniden, duvardan iterek öne doğru adım atıyor.

Sesini duyunca kalp atışlarım yavaşlar.

Odaklan.

"Darra'nın dediği gibi, ben yeterince iyi değildim," diyor Zach, sözlerini biraz kekeleyerek. "Babası babamı tehdit etti. İşini yeni değiştirmişti, onu tuzağa düşüreceğini, bunu yapacak gücü olduğunu söyledi. Bana bir video gösterdi... Yapamadım."

Zach, yaptıklarını haklı çıkarmaya çalışırken gözleri parlıyor, sesi titriyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve kaşımak için kendimi zor tutuyorum.

Zach, beş küçük kardeşin en büyüğü. Birlikte yaşarken sık sık bize kalmaya gelirlerdi. Babası işini kaybetseydi, ya da daha kötüsü olsaydı, bu aile için yıkıcı sonuçlar doğururdu. Acımasızlık hissetmem gerekirdi, ama bunun yerine ağızımdaki acı tat beni soğuk bırakıyor.

Gözleri Lottie'ye kilitlenir. "Sonra bana, eğer müdahale edip seni uyarırsam, bebek olmayacağını söyledi."

Ellerim sıkışır, vücudumdan bir sıcaklık dalgası geçer.

Hayır, seni adi herif, bunu bir çocuğa söyleyemezsin!

Lottie, Elijah'ın sözleri üzerine başını onun göğsüne gömer.

Elijah, Lottie'nin başının üstünü öper ve sonra çenesini kaldırıp kendisine bakmasını sağlar.

"Sana daha önce de söylemiştim. Benim kanımı taşımıyor olabilirsin, ama sen *her zaman* kalbimin kızı olacaksın. Nereden gelmiş olursan ol, bu dünyaya nasıl gelmiş olursan ol. Sen her zaman benim olacaksın. Seni seviyorum

seni seviyorum, Lottie Frazer, ve ne olursa olsun, her zaman senin için burada olacağım."

Kollarını Elijah'ın boynuna doladı ve ben derin bir nefes aldım. "Zach onun babası," dedi Darra, burun delikleri genişleyip dudakları geri çekilir. "Sen beni terk ettikten sonra bile yıllarca benim sevgilimdi."

Gözlerim Zach'e döndüğünde kulaklarımda bir çınlama hissediyorum. Yüzümdeki ifadeden ne anladıysa, ellerini başının yanlarına götürdü ve avuç içleriyle sertçe bastırdı. Adrenalin vücudumu kapladı, görüşüm daralırken yastığı daha sıkı kavradım.

Herkes bana bakıyor. Kaçma ihtiyacı dayanılmaz hale geliyor.

"Asla gerçek duygularını veya güvensizliklerini gösterme, Kitty Kat. Böylece, bunlar sana karşı kullanılamaz."

Geçmişten gelen sözler beni derinden etkiledi.

Baba.

Kaçmak yerine, göğsümü dolduran soğukluğun dışarıya yayılmasına izin veriyorum, bu da beni uyuşuk ve boş bırakıyor.

Elim boynumdaki zincire uzanır. Kolyeyi sıkıca kavrarım, kolye derime batar, rahatsızlık beni yere çakar.

Boğuk seslerin uğultusu devam ediyor.

"Ben neydim?" diye soğuk bir sesle soruyorum, başımı eğip gözlerimi Zach'ten ayırmadan.

O yüzünü buruşturur, benim dudaklarım kıvrılır, kaşlarım birbirine yaklaşır.

Neden?

"Darra ile ilişkinizi sürdürdünüzse, bana neden ihtiyacınız vardı?" diye soruyorum, sesim şaşırtıcı derecede sakin.

Çenesi göğsüne düşerken vücudu doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kalır. "Kat," der, sesi kalınlaşır.

Gözleri ellerine düşene kadar ona bakıyorum.

"Benimle yaşarken onunla yatıyor muydun?" Sesim uzak ve düz.

"Bana yalan söyledin. Beni aldattın."

Koyu bir kızarıklık boynundan yüzüne yayılır. Gözlerim bu kızarıklığın yayılmasını izler. Alnında ter damlacıkları belirir ve

üst dudağı. Yine de tatmin olamıyorum. Nasıl olabilir ki? Onun yalanları ve aldatmacaları, asla geri alınamayacak bir dizi olayı tetikledi.

"Kat," diye fısıldar, bakışları yalvarırcasına.

"Ben..." Midem kasılır.

Darra öne çıkar.

"Sen onun işine yarıyordun," sesi kendini beğenmiş. "Lottie'nin yanında kalmasını sağladın."

Başını eğiyor, dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor.

Onun yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silkelemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Ben bir Frazer'ım, ona bu zevki tattırmayacağım.

O zehirli, her zaman öyleydi, ama Elijah, hayatımıza davet ettiği yılanı göremeyecek kadar kördü.

Havadaki gerilim değişir. Darra göğsünü dışarı çıkarır, tehlikeyi hissetmeden bağırmaya devam eder.

"O sana teşekkür etmeli," diye tükürüyor. "Sen de kardeşin kadar soğuksun. Başka birine bakması şaşırtıcı mı?"

Zach Darra'ya döner.

"Kapa çeneni. Zehirli yalanlarına yeter artık," diye tıslar. Eski sevgilisine bakarken bakışları sertleşir.

Elijah ayağa kalkar ve Darra'ya doğru

yürür. "Çık dışarı," diye bağırır.

Darra başını kaldırıp yavaşça kaşlarını kaldırır.

Kardeşim durur, derin bir nefes alır ve Darra kısa, tiksinti dolu bir homurtu çıkarır.

Elijah ilerler, ama Caleb kolunu tutar. Caleb aramızdaki şakacı olabilir, ama çok güçlü bir sadakat duygusu vardır.

"Ona bu zevki yaşatma," der, aralarına girerek, ellerini Elijah'ın göğsüne sertçe vurur ve onun ilerlemesini durdurur.

Caleb başını çevirir ve sesi sessizliği yırtar. "Zehirli kışını kardeşimin dairesinden çıkar."

Darra alaycı bir şekilde gülümser

ve gözlerini devirir. Dişlerimi

daha sıkı sıkarım.

"Dediğini yap," diye tıslar Elijah. "Yoksa bizi mahkemeye geri götürüp, kabul ettiğim her şeyi geri alırım. İnan bana, bunu yapmak için

"

Darra donar. Gözleri Caleb'in omzunun üzerinden Elijah'a kilitlenir. Yüzündeki tüm renk kaybolur.

Bir duraklama olur. Darra, sanki aniden kötü bir şey kokmuş ya da tatmış gibi, ağzını sıkı tutarak elini yüzünün önünde salladı.

"Lottie, benimle birlikte geri döneceksin," diyor, gözleri kızına kayıyor, yüzünde sert bir ifade var.

"Hayır, hayır, hayır. Üzgünüm. Beni bırakma," diye yalvarır Lottie, kollarını Pen'in boynuna dolayarak, yüreğimi parçalayan hıçkırıkları içimde bir şeyler kıvrandırır.

"O seninle hiçbir yere gitmek zorunda değil." Elijah'ın sesi ölümcül bir sessizlikle konuşur. "Artık yasal olarak onun babası benim. Tehdidin artık geçerli değil. Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, arkanı dön ve git. Hemen."

Darra omuzlarını geriye atar ve onun sözlerini tartarak ona bakar. Ne görürse görsün, topuklarını döndürür.

"Zach?" diye bağırırcasına kapıya doğru yürür. Gözlerim yine beni izleyen Zach'e döner.

Bakışları yere düşer. Ama hareketsiz kalır.

Darra öfkeyle çıkarken homurdanır ve ön kapıyı arkasında çarpar.

Ses odada yankılanırken irkilirim.

Gabriel ve Caleb önümde yere çöküyor, ellerini dizlerimin üzerine koyuyorlar.

Hayır, hayır, hayır, küçük kardeşlerim. Geri çekilin. Benim ipin ucunda olduğumu görmüyor musunuz?

Ellerimi hareket ettirip ikisinin de ellerini sıkıca tutarım, sonra hızla ayağa kalkıp Lottie'ye doğru yürürüm. Yeğenimin yüzünü nazikçe ellerimle tutar ve yanağına bir öpücük kondururum.

"Üzgünüm, Kat teyze," diye hıçkırır Lottie, yeni bir gözyaşı seli yanaklarından akmaya başlar.

Başımı eğip ona gülümserim, başparmağımla gözyaşlarını silerim.

"Sen, benim sevgili kızım, üzülecek hiçbir şeyin yok." Boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Yetişkinlerin oyunlarına karıştığın için üzgünüm." Ellerimle yüzünü kavriyorum, bakışlarım onun

"Tek bilmen gereken, annen ve baban kim olursa olsun, herkesin seni koşulsuz sevdiği. Sen Lottie Brooke Frazer'sın ve her zaman öyle kalacaksın."

Nefes alırken Lottie'nin gözlerine bakıyorum. Buradan çıkma, kaçma ihtiyacı beni zorluyor. Ellerimi hareket ettiriyorum, bir elimle çenesini kavrarken diğerk elimle omzunu sıkıyorum.

"Hemen gitmem gerekiyor, ama bunun seninle hiçbir ilgisi olmadığını bilmeni istiyorum. Seni seviyorum, tatlı kız."

Lottie, Pen'i bırakıp kollarıyla bana sarılır. Gözlerimi kapatıp ona sarılırım, bu genç kızın cesareti benim cesaretimi de güçlendirir.

Nasıl bu noktaya geldik?

"Ben de seni seviyorum, Kat Teyze," diye fısıldadı Lottie omzuma.

Sakinleşmek için ciğerklerimi hava ile dolduruyorum. Geri adım atmadan önce ona son bir kez sarılıyorum, sesimin titrememesi ve bacaklarımın beni ayakta tutması için dua ediyorum.

"Gitmem gerek," diyorum Lottie'ye. "Ama bunu atlatacağız. Bana ihtiyacın olursa ara."

Lottie başını sallar, gözleri hala parıldıyor.

Pen elini uzatıp kolumu tutar ve bana sessizce destek mesajı gönderir.

Gözlerine bakarak, ona hafifçe başımı sallarım.

"Zamana ihtiyacım var," diye fısıldarım.

Arkadaşımı iyi tanıyorum. Şimdi beni zorlamayacak, ama iyi olduğumu bilmek isteyecektir.

Kardeşlerime dönüp sırayla hepsini kucaklarım. Derin bir nefes alıp, dönüp kapıya doğru yürürüm.

Bir el koluma konuyor.

Zach.

Duraklıyorum, gözlerim onun elinin benim pazımı kavradığı yere düşüyor. Dudaklarımı kıvrarak yukarı bakıyorum, bakışlarım olabildiğince soğuk ve cansız.

Sakın yapma!

Elini sanki yanmış gibi indirir.

"Konuşmamız gerek," diyor sessizce.

"Konuşmalıyız," diyorum. İnkaretmenin bir anlamı yok. "Ama şimdi değil."

Bu sankibir sis bir düşmüş ve beyin beyin çalışmayı çalışmayı bıraktı. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Çenesini eğiyor.

Kapıyı açtım ve kimse beni durduramadan o anı fırsat bilip dışarı fırladım.

Asansörün aşağı ok tuşuna defalarca basıyorum.

Düşünmem, durumu değerlendirmem ve savunma mekanizmalarımı yeniden kurmam gerekiyor. Kaçmam lazım.

"Kat'ın peşinden gidiyorum," diye Gabriel'in kapının yakınında söylediğini duyarım.

Asansör, varışını bildiren bir ses çıkarır ve ben rahat bir nefes alırım.

Kardeşim kapıdan çıkarken ben içeri giriyorum ve kapı kapanıyor.

Sırtımı duvara yaslayıp, başımı sert yüzeye hafifçe vuruyorum. Gözlerimi kapatıp nefesime odaklanmadan önce boynumdaki zincirdeki kolyeyi sıkıca tutuyorum.

Nefes al, nefes ver, nefes al, nefes ver.

Nefesim kesilir ve bileğimin derisini çimdikleyip büküyorum. Asansör durduğunda gözlerim birden açılır. Kapılar açılır ve omuzlarımı geriye atıp, ellerimle kıyafetlerimi düzeltip otoparka adım atarım.

Darra'nın sesi otoparkta yankılanınca donakalırım.

"Senin yatağında saatlerce seviştik. Birden fazla kez. Ama o sana bunu söylemeyecek."

Çenemi kaldırıp dilimi ısıırıyorum ve arabama doğru yöneliyorum. arabama doğru yürüdüm.

"Hiçbir erkeği elinde tutamadın," diye bağılıyor, adım atarak ışığa doğru, yüzünde zehirli bir ifadeyle. "Görünüşe göre kardeşinin en yakın arkadaşları bile senin buz gibi kalbini eritememiş. Onların kafasını çevirmek hiç de zor olmamış."

Titrek ellerimi ceplerime sokuyorum.

Onu görmezden gel!

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" Darra beni kışkırtıyor ama mesafesini koruyor.

Kapıya ulaştığımda anahtarlarımı sıkıca tutuyorum. Araba kilidi açılırken bip sesi çıkarır ve aynı anda arkamızda asansörün sesi duyulur. Gabriel ve Caleb kapıdan fırlarlar.

Gabriel durumu kavrayınca homurdanır.

"*Siktir git* Darra, yeterince zarar vermedin mi?"

Sessiz, ie dönük kardeşim Darra'ya doğru bir adım atar ve ben bu dikkat dağınlıklığını fırsat bilip arabama binerim. Motoru çalıştırır ve gürültüyle çalışmaya başlamasını beklerim. Bu ses bana iyi geliyor. Arabaları seven sadece Gabriel ve Caleb değil. Bu bebek, buz gümüş rengi McLaren Artura'm, benim gurur ve mutluluk kaynağım.

Ellerim, vücudumu sarsan titremeleri bastırmak için direksiyonu sıkıca kavrar.

Geri vitese takıp arabayı çıkarırım, hala asansör kapısının yanında bekleyen, izleyen ikizleri geçerim... benim koruyucularım. Darra ortalarda yok.

Yanlarından geçerken ikisine de selam veriyorum, ama durmuyorum.

Zamana ve alana ihtiyacım var. Kaçma, yaralarımı gizlice sarma d rt m  anlamalarını diliyorum. Nefesim kesiliyor ve bariyerin kalkmasını beklemek zorunda kaldığım için gözlerimi kapatıyorum. Midem bulanıyor, boğazım yanıyor, sonunda arabamı sürmeye başlıyorum ve daha yeni başlamış olan kabustan kaçıyorum.

BÖLÜM 2

KAT

Sonunda daireye döndüğümde saat geç olmuştu. Ofiste birkaç saat boyunca anlamsız raporları inceledim, bu öğleden sonra hayatımın bir felakete dönüştüğünü unutmak için mükemmel bir yoldu.

Lottie'yi suçlamıyorum. Hayır, onu suçlayan, onun kaltağı annesi ve onun biyolojik babası gibi görünen, iki yüzlü, arkadan bıçaklayan eski sevgilimdir.

Boynumu çevirerek başımdaki ve omuzlarımdaki gerginliği gidermeye çalışıyorum.

Bu işe yaramayınca, şakaklarımı ovuşturuyorum.

Siktir!

Zach ve ben hala birlikte değiliz ki.

O, onunla yatarken sadece ikimiz birlikteydik.

Elimi yüzüme sürerek, sinirli bir homurtu çıkarırım.

"Senin yatağında seviştik."

Darra'nın sözleri zihnimde yankılanıyor.

Kanepenin arkasını yumrukluyorum, sanki

sanki bir şey batmış gibi.

Onlar da burada seviştiler mi?

Zach ve ben yedi yıl birlikte yaşadık. Bu süre içinde kaç kez onunla sevişti? Burada, bizim evimizde mi?

Görüşüm bulanıklaşıyor, kalbim kulaklarımda çarpıyor. Hızla gözlerimi kırptırarak, onun hak etmediği gözyaşlarını engelliyorum. Avucumda keskin bir acı hissediyorum. Aşağıya bakıyorum ve tırnaklarımdan deriyi parçaladığı yerde hilal şeklinde izler görüyorum.

Siktir git, Zachary Greville!

Kendimi zihinsel olarak sarsıyorum. Şu anda ihtiyacım olan şey bu değil. Dikkatimi dağıtan şeyler istemiyorum.

İhtiyacım olan şey uyku.

Sabah her şey daha iyi olacak.

Yatak odamıza giriyorum, gözlerim anında yatağa takılıyor.

Görüşüm daralır, ilk yastığı alıp odanın diğer ucuna fırlatırken, sonra ikinci yastığı...

Yıkım.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, kaslarım titriyor, yatak odamda kalanları içime çekiyorum. Kalbim göğsümde hızla atıyor ve omuzlarımın arasında bir damla ter akıyor.

Yorganlar ve yastıklar yere dağılmış, yatak bile ters dönmüş, yatak başlığı garip bir açıyla duruyor. Hiçbir şey öfkemi atlatamadı. Bu yatakta, hatta bu odada bir daha asla uyuyamayacağım. Her şey *onlar* tarafından kirletildi. Dairem, sığınağım, artık yok.

Boğazımın arkasında bir yanma hissediyorum ve başımdaki zonklama şiddetleniyor.

Midem kramp girince dizlerimin üzerine çöküyorum.

Neden umursuyorsun ki? Üç yıl önce bitti bu ilişki.

Ama birlikte olduğumuz on iki yılın tamamı bir yalan üzerine kuruluydu. yalan üzerine kuruluydu.

İleri sürünerek gecelik çantamı alıyorum, onu bırakmış olduğum için minnettarım.

gardirobun yanında. Kendimi yukarı çekerek omuzlarımı geriye doğru itip, içine giysiler ve tuvalet malzemelerini doldurdum.

Telefonumu aldım. Yirmi dört mesaj ve altı cevapsız arama vardı.

Hepsini gözden geçirdim. Hepsi kardeşlerimdi, iyi olup olmadığımı öğrenmek istiyorlardı.

iyiyim.

Sesli mesajları dinledim, kalbim sızladı. Zil sesini kapatmıştım.

Elijah: "Kat, iyi olduğunu bilmemiz gerekiyor. Lütfen, abla, endişeleniyorum."

Caleb: "Kat, senin için endişeleniyoruz. Lütfen ara."

Gabriel: "Bir şeye ihtiyacın olursa, abla, biz buradayız." Bir sonraki mesajda donup kalıyorum.

Zach: "Kat, gerçekten konuşmamız lazım. Üzgünüm, bunu öğrenmeni hiç istemedim..."

Mesajı silerken derin ve tatmin edici bir nefes verip, onun numarasını engelliyorum.

Hayır, Zach, eminim benim öğrenmemi istemedin, seni iki yüzlü piç.

Derin bir nefes alıp aile grubu sohbetine bir mesaj gönderiyorum.

BEN:

■

Lütfen benim için endişelenmeyin, ben iyiyim. Annemle kalacağım.

Hızla belirip kaybolan üç noktaya inleyerek bakıyorum.
Sonunda tek bir mesaj geliyor.

CALEB:

■

Dikkatli sür. İhtiyacın olursa biz buradayız.

Çantamı omzuma asıp, yarattığım kaosa sırtımı dönmeden önce bir mesaj daha gönderiyorum.

BEN:

■

Eve geliyorum.

ANNEM:

■

Geldiğinde görüşürüz. Dikkatli sür.

* * *

Vardığımda saat geç olmuştu.

Annem tek kelime etmeden beni kollarına alır ve sıkıca sarılır. Ben de ona sarılır, onun gücünü içime çekerim. Geri çekildiğimde, ellerini yanaklarıma koyar ve yüzümü dikkatle inceler.

Boğazım düğümlenir ve hızla gözlerimi kırıştırırım. Ona gösterdiğim zayıf gülümsemeye başını sallar. Mesajı açık ve nettir.

Hazır olduğunda ben buradayım.

Titriyorum ve o yanıma yaklaşıp yanağımı okşadıktan sonra bir kenara çekiliyor. Doğrudan çocukluk odama gidip kapıyı kapatıyorum ve yatağımın rahatlığına kendimi bırakıyorum. Elimi yüzüme götürüyorum ve nemli olduğunu fark edince şaşıyorum.

Ensuite banyoma geçip duşu açıyorum. Buhar odayı dolduruyor. Giysilerimi çıkarıp kaynar suya giriyorum, cildim pembe ve kızarana kadar ovuyorum.

Bitirdiğimde, kendimi havluya sarıp odama geri dönüyorum.

Duruyorum. Bir inilti ve ardından tırmalama sesi geliyor. Kalkıp kapıyı açıyorum. Annemin köpeği Diana içeri dalıyor, yatağa atlıyor ve kendini bir top gibi kıvrılıyor.

Onun yanına uzanıyorum, elim kısa tüylerine uzanıyor. İpeksi kulaklarını okşuyorum, sırt üstü dönüp bana karnını gösterirken onu izliyorum.

"Benimle uyumak mı istiyorsun?"

Elimi burnuyla okşadı, yorganı tırmaladı. Yorganı hafifçe kaldırdım, ama o hemen altına girip sıkı bir top haline geldi ve gözlerini kapattı.

Zach ve ben burada hiç birlikte yatmadık. Annem biz geldiğimizde bizi her zaman misafir odalarından birine yatırır. Caleb ve April ya da Gabriel ve Leah'ın aksine. Elijah ve Pen bile Eli'nin çocukluk odasını paylaşmışlardı.

Bir sezgi mi vardı onda? Bu alana ihtiyacım olacağını mı biliyordu?

Onun yanına uzanıyorum ve Diana vücuduma giriyor, bana sarılıyor, minik vücudunun sıcaklığı ihtiyacım olan rahatlığı sağlıyor.

Gözlerimi kapatıp günün anılarını zihnimden uzaklaştırmadan önce birkaç kez derin ve titrek nefesler alıyorum.

* * *

Sabahın erken saatlerinde güneş yolumu aydınlatıyor. Ağaçların arasından geçerek ilerlerken ayaklarım yere vuruyor. Düşmüş dalların üzerinden atlıyorum, gizlenmiş kökleri kaçırmamaya dikkat ediyorum. En son ihtiyacım olan şey, takılıp bir yerimi kırmak. Koşmak ve hızlı koşmak, düşüncelerimden, dün geceki rüyalarımı rahatsız eden görüntülerden kurtulmamın tek yolu. Kardeşlerim için bu her zaman yüzmek olmuştur, ama benim için koşmak gerekiyor. Uyandığımda dışarısı hala karanlıktı, gergin vücudum ter içindeydi, kalbim çarpıyordu.

Dışarı çıkma, yüzümde rüzgarı hissetme ve ayaklarımın altında toprağı hissetme ihtiyacı neredeyse dayanılmaz hale gelmişti, bu yüzden buradayım. Bir ay sonra, düşen yapraklar görünmeyen tehlikeleri gizleyeceği için bu koşu tehlikeli hale gelecek, ama bugün değil. Bugün ormanın yalnızlığı bana bahşedildi, sadece doğayla bütünleşmenin getirdiği huzur ve sükunetin sunabileceği bir rahatlama.

Ter geçici olarak gözlerimi kör ediyor ve sendeleyerek ilerliyorum, dengemi sağlamak için elim ağaç gövdelerinden birine dokunuyor. Ağaç gövdesi, olumsuz düşüncelerime karşı terapötik bir etki yapıyor. Gözlerimi ovuşturarak görüşümü netleştiriyorum ve kendimi itiyorum. Devam ediyorum — sadece göğsümde yoğun bir yanma hissi ve ağır, titrek uzuvlar.

Kaslarım spazm yapmaya başlar.

Ne kadar zamandır buradayım?

Eğilip yaşlı bir meşe ağacının gövdesine tutunuyorum. Uzatılmış kollarımın arasında başımı öne eğiyorum, nefesim yüksek sesli, gürültülü bir şekilde geliyor. Hava çekiyorum ve bekliyorum. Kulaklarımda çınlamanın geçmesini, hızla atan kalbimin yavaşlamasını bekliyorum.

Nefesim sonunda sakinleştiğinde, arkanı dönüp gövdenin gücüne yaslanarak kuru yapraklarla kaplı yere çöküyorum. Başımı geriye eğip gözlerimi kapatıyorum, uzuvlarımda ağırlığı çok büyük.

Siktir!

Elimin düz kısmıyla yanımdaki yere vuruyorum. Isırık, parmaklarımda kuru bitki örtüsüne batmasına neden oluyor. Ellerimi bitki örtüsünün içinden geçiriyorum, kuru ve kırılgan dokusunun beni sakinleştirmesine izin veriyorum. Gözlerimi açıyorum ve dalların ve yaprakların oluşturduğu gölgeliklere bakıyorum.

Eski ağaç evimiz, artık bir kabuktan biraz daha fazlası, dalların arasında duruyor. Arazinin en uzak köşesine koştum. Burası benim güvenli

yerdi, aşırı aktif hayal gücümün özgürce koşabileceği bir yerdi. Kaçabileceğim ve hayal ettiğim kişi olabileceğim bir yerdi. Sadece bir Frazer değil.

Sırt çantamı çıkarıp bir şişe su çıkarıyorum. Uzun bir yudum alıp, sıvının kurumuş boğazımı ıslatmasına izin veriyorum. Titrek nefesler birbirini takip ediyor. Nefesimi kontrol altına almaya çalışarak zorlukla yutkunuyorum. Mide bulantısı dalgası beni vurunca yana doğru dönüp kusuyorum, ama midemde hiçbir şey kalmamış. Dün öğle yemeğinden beri hiçbir şey yemedim.

Ağaçlara başımı vurarak oturuyorum, sonra gözlerimi kapatıp dünyadan kopuyorum.

Siktir git Zach, siktir git Darra!

Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı sıkıca sararım, sonra başımı geriye atıp çığlık atarım.

Deli bir kadın gibi, güvenli yerimin kutsallığı içinde her şeyi dışa vuruyorum.

Ağaçlardaki kuşlar, gürültüden şikayet ederek, alanlarına giren deliden, benim dönüştüğüm deliden kaçmaya çalışarak uçup gidiyorlar.

Bitirdiğimde, bir nefes alıyorum, ardından bir nefes daha. Hızlı dönen düşüncelerimi sakinleştirmek için kendimi nefes alıp vermeye zorluyorum. Her nefes alışımda gücüm geri geliyor.

Kendimi yukarı çekip, yaprakları ve tozu silkeliyorum. Artık soğumuş kaslarım acı bir şekilde şikayet ediyor. Esnediğim sırada, zihinsel kalkanlarımı yeniden inşa etmeye çalışıyorum.

Kendime homurdanıyorum.

Kat Frazer, bal küpüne arılar gibi pislikleri çekiyorsun.

Şimdi annemin sesini duyabiliyorum.

Sen değilsin, onlar.

Ama ortak payda benim.

Zachery Greville benim için güvenli seçenek olmalıydı!

Gitmeden önce, zayıflığımın kanıtı olan kuru yaprakları tekmeliyorum sonra sırt çantamı alıp eve gidiyorum. Kontrol edebileceğim bir şey üzerinde çalışma zamanı.

* * *

Jaxson

Ağaçların arasında SESSİZCE duruyorum, varlığımı gizliyorum. Yaklaşmamam gerektiğini biliyorum, burada olmam muhtemelen bir savaş eylemi olarak görülecektir, ancak Kathryn Frazer'ın buz gibi soğuk dış görünüşünün parçalanmasını izlemek, tahmin edebileceğimden bile daha büyük bir etki yaratıyor.

Hiçbir şey yapmamak zor, ama istenileni yaptım. Onu buldum ve fiziksel olarak zarar görmemiş. Ancak zihinsel olarak...

Elimi yüzüme götürüyorum. Birçok konuda aynı fikirde olmayabiliriz, yıllardır öyle, ama ona hiçbir zarar gelmesini asla istemem. O benim en iyi arkadaşımın kız kardeşi. Her zaman azimli ve güçlü biriydi, ama bugün önümdeki kadın bunların hiçbirisi değil. Burada durup böylesine kişisel bir anı izlemek yanlış geliyor.

Ona biraz mahremiyet sağlamak için arkasını dönerim, ancak onun hareket ettiğini duyduğumda tekrar dönerim. O, sanki son otuz dakika benim hayal gücümün bir ürünüymüş gibi, omuzları geriye çekilmiş, çenesi yukarıda durmaktadır.

Gülümsüyorum.

Kat ayrılır ayrılmaz bir mesaj atıyorum.

BEN:

■

Geri dönüyor.

Telefonum başparmak yukarı emojiyle titrer.

Arkamı dönüp komşu mülkteki Caleb ve April'ın evine geri dönüyorum. Doğru olanı yaptım. Varlığımı belli etmek süreci daha da kötüleştirebilirdi. Belli ki bu zamana ihtiyacı vardı. Midem bulanıyor ve yüzümü buruşturuyorum. Dün bir şey olduğunu biliyorum, ama ayrıntıları bilmiyorum. Ama her ne olursa, kardeşleri onun için endişeleniyor. Ve Kat bunu kimseye görünmeden, özel olarak anlatmak istiyor. Ben izinsiz giriyorum. Ama bu sabah

gözümü dört açmamı söyleyen bir telefon geldiğinde, bunu görmezden geledim. En son beklediğim şey, Kat'in ormanın ortasında acılarını haykırarak ağladığını görmektir.

Lofton House'a geri dönüyorum. Frazer malikanesinin sınırında bulunan bu ev, yakında Caleb ve April'in ana ikametgahı olacak. Ama şimdilik, yenileme planlarını hazırlamaya odaklandığım için benim ofisim olarak kullanıyorum.

BÖLÜM 3

KAT

On Hafta Sonra

E-postamdan bir bildirim daha geldiğinde çenem sıkışıyor.

Omuzlarımı silkiyorum ve sırtımdaki ve boynumdaki gerginliği gidermek için omuzlarımı döndürüyorum. Bu, Carla'dan derin doku masajı randevusu almam gerektiğini hatırlatıyor.

Bir mesaj gönderirim ve telefonum neredeyse anında çalar.

CARLA:

Saat sekizde otelde görüşürüz.

Mesajına beğeni işareti koyduktan sonra dönüp e-postalarımı açtım. Son on dakika içinde gelen elli yeni mesajı görünce yüzümü buruşturdum.

En azından bunun olacağını biliyordum ve gerekli hazırlıkları yaptım.

Yönetim kurulu bunu bilmiyor tabii. Gizlilik yemini ettim. Mesajlara bakınca, telefonumu ve e-postamı bombardımana tutanların onlar olduğunu görüyorum.

Kapım çalınır. "Girin."

Asistanım Michael, kapıdan içeri dalarak, İngiltere'nin önde gelen gazetesi The Edition'ın pazar günkü sayısını elinde sallıyor.

"Gördün mü?" diye soruyor, masama yaklaşarak. Duruyor, birdenbire durup başını sallıyor. "Tabii ki gördün."

Yüzünde hayranlık ifadesi var. Beni her şeyi bilen ve her şeye gücü yeten biri olarak görüyor gibi. Mükemmel bir profesyonel. Öyle olmalı.

Aklına bile gelmez ki, benim bir hata yapabileceğimi, bir şeyi kaçırabileceğimi.

Beni ne kadar az tanıyor.

O da, diğerleri gibi, yıllarca geliştirdiğim kişiliğimin ötesini göremiyor.

"Ne kadar aptalım," diyor, kendini azarlayarak.

Kaşlarımı çatıyorum. Michael aptal biri değil. Öyle olsaydı, benim için çalışmazdı.

Gözleri aniden büyür ve parmaklarını şıklatır.

"Bu yüzden gelişmeyi engelliyordun," diyor, sırıtarak.

Sandalyeye yaslanıp ellerimi masanın üzerine düz bir şekilde koyuyorum. "O kadar da aptal değilim," diyorum ve gülümsemesi genişliyor.

"Nasıl?"

"Kaynağımı açıklayamam, ama iş hayatında çeşitli yerlerde arkadaşların olması yardımcı olur. Bunu daima hatırla."

Bu, babamın bana verdiği ilk tavsiyelerden biriydi. Bir diğeri ise, *"Asla gerçek duygularını veya güvensizliklerini gösterme, yoksa bunlar aleyhine kullanılabilir, Kitty Kat."*

Bu durumda, günü kurtaran kişi, ülkenin en büyük medya şirketinin başkanı ve küçük kardeşim Caleb'in en iyi arkadaşı Quentin Cavendish'ti.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Michael, oturup not defterini çıkararak.

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. Her zaman çalışmaya hazır. Onun coşkusu sınır tanımıyor.

"Basın departmanına bir not gönder. Moorland and Sons ile aramızdaki mesafeyi hemen ortaya koyan bir açıklama yapmamız gerekiyor. Frazer Hotel Group artık onlarla ilişkili değil. Varlık yönetimi ekibiyle bir toplantı düzenle, Elliot'a hazırladığımız ilk mimar listesini yeniden gözden geçirmemiz gerektiğini söyle, kimlerin müsait olduğunu öğren ve tekliflerini incele. Çarşamba öğleden sonra için acil bir yönetim kurulu toplantısı düzenle."

Bu düşünceyle kalbim biraz sıkışıyor, ama duygularımı kontrol altında tutuyorum. İlk liste kısıydı ve Moorland and Sons açık ara en iyisiydi.

"Tamamdır. Başka bir şey var mı?" Michael ayağa kalkarak sorar.

"Sana haber veririm," derim, o kapıya doğru yürürken.

Kapı kapanır kapanmaz sandalyemi pencereye doğru çevirip başımı geriye yaslarım. Kafamdaki durmak bilmeyen zonklamaya karşı gözlerimi kapatıp nefes veririm, omuzlarımdaki gergin kasları gevşetmeye çalışırım. Saat sekiz bir an önce gelsin isterim.

Gözlerimi açıp, tam da böyle anlar için ofisime kurdurduğum kahve makinesine doğru yöneliyorum. Makine çalışırken ben de büfeye yaslanıyorum. Aldığım tüm bilgileri tekrar gözden geçirirken, kafamda sorular dolaşıyor.

Hadi Kat, sen bunu başarabilirsin. Daha önce de zorluklarla başa çıktın.

Kahve fincanını alıp ellerimde tutarak bir yudum alıyorum. Mide bulantısı hissediyorum, kahvaltıyı atladığımı hatırlatıyor bana. Yavaşça pencereye doğru ilerleyip şehri seyrediyorum. Göğsümdeki ağırlığı atmam gerekiyor.

Bu, üstesinden gelmem gereken bir kriz daha. Yeni bir şey değil.

Quentin birkaç hafta önce aradığında, çılgılık atmak istedim. Moorland and Sons ile sözleşmeyi yeni imzalamıştık. Bana, onları araştıran bir muhabir ekibi olduğunu ve dikkatli olmam gerektiğini söyledi.

O zamanlar, bu, ters gidebilecek ve ters giden şeylerin listesine eklenecek bir şey daha olmuştu.

Moorland and Sons, Birleşik Krallık'ta mimari tasarımlarında sürdürülebilirliğe odaklanan birkaç şirketten biridir. Dışarıdan bakıldığında mükemmel görünüyorlardı. Ancak perde arkasında, planlama görevlilerine ve satın alma yetkililerine rüşvet verdikleri ortaya çıktı. Quentin'in gazetesi bunu hafta sonu ortaya çıkardı ve ifşa etti. Bu ifşanın sonucunda, şu anda soruşturma altındalar, ancak bu skandalın Frazer Hotel Group veya en son projemizle hiçbir ilgisi olmasını istemiyorum.

Bu aynı zamanda bir gecikme olacağı anlamına geliyor ve bu da yönetim kurulu ve yatırımcılarımızın hoşuna gitmeyecek bir şey. Bu projeyi onlara satmak için çok çalıştım, bu benim bebeğim ve babam ölmeden önce FHG için vizyonumdu

ama bu benim. Odaklanmış ve takıntı derecesinde azimliyim. Bir muhabirin birkaç yıl önce yazdığı gibi.

KATHRYN FRAZER, yönetim kurulu odasının kraliçesidir. Genç yaşına rağmen uluslararası bir şirketi yönetme zorluğundan korkmaz ve hedeflerine ulaşmak için kararlı bir şekilde çalışır.

Masanımdaki telefon çalıyor ve ben masama geri dönüyorum.

"Michael," diyorum ve bağlantı düşmesine basıyorum.

"Caleb arıyor," diyor.

Ah, kardeşim. Şaşırmamalıyım. Kısa süre önce benim davetimle yönetim kuruluna katıldı. FHG, Frazer servetini kuran şirketin kurucusudur. Başka bir aile üyesinin de yönetim kurulunda yer alması ve şirketin işleyişine katkıda bulunmasının önemli olduğunu düşündüm. Oldukça sessizdir, işi bana bırakır, ama orada olduğunu bilmek güzel.

"Teşekkürler, onu bağla." Michael bizi bağlarken klik sesi duyuyorum. "Selam, küçük kardeşim."

"Selam Kat," diyor Caleb. "Az önce gazeteyi gördüm. Lütfen Quentin'in sana haber verdiğini söyle."

Gülümsedim. "Evet, ama bana gizlilik yemini ettirdi."

Tüm ifşa haberlerinde olduğu gibi, ne kadar çok kişi bilirse, haberin sızma ihtimali o kadar artar. Sonuç olarak, Quentin bana bir iyilik olarak haber verdi, ama bunu Caleb dahil kimseyle konuşmamam gerektiğini açıkça belirtti.

Rahat bir nefes aldığını açıkça duyabiliyorum. Caleb'in neden arkadaşından şüphe duyduğunu anlamıyorum, özellikle de son zamanlarda ailemize verdiği onca yardımdan sonra.

Harper'ı, küçük kız kardeşimizi, dünyanın öbür ucunda tek başına olduğunu düşününce içimi bir soğukluk kaplıyor, hepsi de sapık bir piçin çarpık zihin oyunları yüzünden.

"Peki, plan nedir?" diye sordu Caleb.

Bir planım olduğuna dair derin güvenine gülmeme engel oluyorum.

"Moorland'dan uzaklaştığımızı belirten bir basın açıklaması yayınlayacağız. Neyse ki proje henüz başlangıç aşamasında, bu yüzden

zarar çok az."

Quentin'in uyarısı sayesinde fazla ayrıntı vermemekle kalandım.

Bu arada, Quentin'e bir kutu şarap göndermem gerekiyor. Bu konuda beni kurtardı.

Kendime bir not yazıyorum.

Tristan St John ile iletişime geç, Quentin'e teşekkür etmek için en sevdiği şaraptan bir kutu gönder.

Bu proje yıllardır hazırlanıyor ve başarılı olursak çığır açıcı olacak, türünün ilk örneği olacak ve FHG'yi pazar lideri olarak sağlamlaştıracak. Bu nedenle, rakiplerimizin eline geçmesini istemiyorum.

"Çarşamba öğleden sonra bir yönetim kurulu toplantısı planlıyorum, müsait misin? Michael davetiyeleri kısa süre içinde gönderecek."

"Orada olacağım," diyor Caleb. "Diğer mimarlar ne olacak?"

"Eski listemiz var. Elliot'un ekibiyle birlikte onları tekrar gözden geçirmesini istedim. En büyük sorunumuz onların uygunluğu ve zaman çizelgeleri olacak. Bunu yönetim kurulu toplantısında tartışacağım."

Bir duraklama olur ve bir şey eklemek istediği izlenimini edinirim.

"Başka bir şey var mı?" Bir ara daha olur.

"Hayır, çarşamba günü görüşürüz kardeşim."

Caleb, ben başka bir şey söyleyemeden bağlantıyı keser.

Sandalyeye yaslanıp, enerjimi yeniden odaklamak için kendimi topluyorum. Kafein etkisini gösterince kaslarım geriliyor ve gelecek olana hazırlanıyorum.

Başarabilirsin.

Sonuçta, bu benim iyi olduğum bir şey. Engelleri aşmak ve strateji geliştirmek. Evet, son birkaç ay çok stresli geçti. Önce Zach ve Lottie'yi öğrendim, sonra Elijah'ın şirketi ve oteli Harper'ın skandalı ve şimdi de bu.

birinin beni ne kadar zorlayabileceğini görmek istediğini merak etmeye başlıyorum.

Çekmecemi açıp ağrı kesicilerimi çıkarıyorum. Onları kalan kahveyle yutuyorum.

Sandalyeye yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve yüksek sesle nefes veriyorum. Yorgunum, çok yorgunum.

Kendime acımaya vaktim yok, yapmam gereken işler var.

Yorgunluğumu silkeliyorum ve öne doğru eğilip, yeni otel projesi için hazırladığım fikirlerimi içeren kağıdı çıkarıyorum. Moorland bu projeye çok uygundu. Benim vizyonumu, en azından onunla paylaştıklarımı anlıyordu. Yolsuzluk yapması çok yazık. Ama bunun beni durdurmasına izin vermeyeceğim. Bir kapı kapanırsa, başka bir kapı açılır, herkes böyle diyor. Sabırlı olup, bunun nerede ve ne olduğunu görmem gerekiyor.

BÖLÜM 4

JAX

April, Caleb'in kolunu tutar, gözleri parıldıyor.

"Jax, ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu planlar harika."

Caleb, April'ı göğsüne çekip kollarını beline doladı, çenesini omzuna dayadı. "Bu sefer gerçekten kendini aştın."

Onların tepkisiyle vücudumda bir sıcaklık yayıldı.

"Değiştirmek istediğiniz bir şey varsa bana bildirin. Planları yazdırdım, bu hafta sonu yanınızda götürebilirsiniz. Onlara anlatın. Bu büyük bir proje, önerdiğim her şeyden yüzde yüz memnun olmanız gerekiyor."

Mimarları olarak görevim, ikisiyle de uzun uzun konuşmak anlamına geliyordu. Hatta bir süre Lofton'da bile yaşadım. Bu sayede onların vizyonunu iyi anlıyorum, ama yine de gözden kaçırdığım bir şeyler olabilir.

Bu proje beni kariyerimin başladığı yere geri götürdü ve her anından büyük keyif aldım.

April öne eğilip kolumu tuttu.

"Teşekkür ederim, gerçekten, Jax. Konuştuğumuz her şey. Hepsi burada ve daha fazlası," diyor April.

Gülümseyerek Caleb'e döner. "Evimiz." Caleb dudaklarına bir öpücük kondurur. "Evimiz."

Gülümsüyorum. Bu ikisini, yaşadıkları onca şeyden sonra birlikte ve mutlu görmek, bana aşkın mümkün olduğuna dair inanç veriyor. En azından, yeterince uzun süre aynı yerde kalırsanız.

"Rica ederim," diyorum. "Ev çok güzel."

Caleb homurdanır, yüzü buruşur ve ben gülerim. "Eski moda ama potansiyeli sonsuz. Gördüğünüz gibi, ikinizin de sevdiği özellikleri mümkün olduğunca korumaya çalıştım, ya da bu mümkün olmadığında başka amaçlarla kullanmaya çalıştım."

"Pen geldiğinde ona göstermek için sabırsızlanıyorum," diyor April gülümseyerek. "Bu arada, akşam yemeğini kontrol etmem lazım."

"Yine dehanı ortaya çıkıyor, ihtiyar," diyor Caleb, April gittikten sonra omzumu sıkarak. "Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsun. Bu tasarım, senin için bile bambaşka bir seviyede. Eski ev en iyi ihtimalle işlevseldi. Bu harika bir düğün hediyesi, teşekkürler."

Caleb'in gözleri April'in bulunduğu mutfağa kayıyor. Ona olan sevgisi parıldıyor. Caleb Frazer'ın duvarlarını yıkıp bu kadar aşık olacağını hiç düşünmemiştim, ama April onunla tanıştığı anda onu baştan çıkardı.

Gözleri planlara geri dönüyor ve birlikte çalıştığımız her mülkte yaptığı gibi planları inceliyor.

April ile evlendiğinde eski mülkü satın almak istediğini bana söylemişti.

Her şeye sahip bir milyarder ve gelinine düğün hediyesi olarak ne verirsiniz?

Onların evini yeniden tasarlamayı teklif ettim.

Ayrıca şirketimin günlük işlerinden biraz uzaklaşmam gerekiyordu. Yetki devri benim güçlü olduğum bir alan değil.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, Caleb başını çevirip bana bakar.

"Nasıl gidiyor? Henüz kurdeşen dökmedin mi?" diye sorar Caleb.

Gülümsüyorum. "Tam olarak değil, ve beklediğimden daha zor oldu," diye itiraf ediyorum. "On iki yılın ardından dizginleri bırakmak kolay olmadı, ama son genişlemeyle birlikte başka seçeneğim yoktu. Bir şeylerden vazgeçmek zorundaydım."

"Sen bir işkoliksin dostum. Her ay ABD'ye gidip gelmenin sürdürülebilir olmadığını sonunda fark ettiğine sevindim."

"Sen konuşabilirsin."

Tüh diyorum. Nisan ayına kadar Caleb tamamen işine ve şirketini büyütmeye odaklanmıştı. Frazer Developments'ın bu hızla büyümesinin nedeni budur.

"Belki bir zamanlar öyleydi, ama şimdi başka önceliklerim var." Gülümser, gözleri mutfağa doğru kayar. "Yavaşlayıp hayatın tadını çıkarmak istediğimi fark etmeye başladım. Bu yüzden bu ev çok önemli. Burası bizim kaçış noktamız."

Başımı sallıyorum. Muhtemelen çoğu kişiden daha iyi anlıyorum. "*Dilediğine dikkat et*" derler.

On iki yıl önce, ilk kez kendi başıma yola çıktığımda, başarıyı dilemiştim. Sürdürülebilir mimari tasarımda uzmanlaştıktan sonra işim hızla büyüdü ve beni çok zengin bir adam yaptı.

İtibarım ve tasarımlarım, bana ve şirketime fiziksel olarak sergileyebileceğimizden daha fazla ödül kazandırdı. Geçen yıl yeni ofislerimize taşındığımızda, pazarlama departmanı bunları tozlarından arındırdı ve geçmiş projelerimize ve aldığımız ödüllere adanmış bir oda kurdu.

Yakın zamana kadar, kayıtlarımızdan geçen her projede yer almaya devam ettim, ancak bu artık mümkün değil. Frazer Developments ile olan ortaklığım, bu tarafta giderek daha fazla zaman geçirmeme neden oluyor. Ayrıca, gece geç saatlerdeki konferans görüşmeleri ve sabahın erken saatlerindeki toplantılar için artık çok yaşlandım.

Ancak bir adım geri atmanın kolay olmadığını ilk kabul eden benim, ama bunun faydalarını görmeye başlıyorum. Daha neşeli ve enerjik hissediyorum. Artık telefonun çalmasını beklemiyor ya da çaldığında kalbim çarpmıyor.

"Elijah ve Pen ne zaman geliyor?"

Caleb saatine bakar. "Birkaç saat sonra." "Aşağıya inip yüzebilirim."

"Benim havuzum yeterince iyi değil mi?" Caleb gülüyor.

"Senin havuzun yüzme havuzu değil," derim, gözlerimi devirerek. "O bir dalma havuzu."

Yirmi metre ama eski bir yüzücü olarak, dönüş yapmadan önce yüzme stilimi uzatmayı ve kendimi yüzmeye kaptırmayı seviyorum.

Caleb tıslar.

"Onu takma, Jax," diyor April, odaya geri dönerek. Kolunu Caleb'in beline doluyor, elini göğsüne koyuyor. Ona gülümsüyor, sonra dikkatini bana geri veriyor. "O bunu biliyor"

. Elijah ona sürekli söylüyor. Döndüğünde kutlama yapabiliriz. Şampanya buzda bekliyor."

* * *

Kollarım suyu yararak ilerliyor. Kenara dokunup dönerek, az önce geldiğim yöne doğru duvarı iterek geri dönüyorum. Karşı uca ulaşip kenara tutunarak kendimi ayağa kaldırıyorum. Gözlüğümü çıkarıp başımı kaldırıyorum. Havuzun yanında, kot pantolon giymiş iki tanıdık bacak duruyor.

"Selam, yabancı," diyor Elijah. "Daha iyi misin?"

"Çok daha iyi," diyorum, avuçlarımı havuzun kenarına koyup kendimi dışarı çekip ayağa kalkıyorum.

Elijah bana havlumu uzattı.

"Formunu hiç kaybetmemişsin," diyor.

Antrenman yaparken her zaman eleştirdiğimiz bir şeydi, en ufak bir sapma bile zamanımızda saniyeler anlamına gelebilirdi.

"Hala her gün yüzüyorum, eski alışkanlıklar kolay kolay değişmiyor," diyorum.

"Erken geldin."

Elijah gülüyor. "Ya da sen geç kaldın. Bir buçuk saattir buradasın."

Gözlerim duvardaki saate kayar. *Kahretsin*. Gerçekten o anın büyüüne kapılmışım.

"Önemli değil, ama bayanlar boğulmadığını kontrol etmemi istediler."

"Hızlıca duş alayım, sonra yukarıda buluşuruz."

Yüzmeyi severim, ama klor kokusunu pek sevmem.

"Sorun değil. Soğuk bir bira hazırlayayım." Elijah arkasını döner.

"Seni görmek güzel," diyorum.

Yaz aylarında yeniden bağlantı kurduk, eski karısı Darra arkadaşlığımızı bozmuştu. Son olaylar, onun neden benim hayatlarının bir parçası olmamamı bu kadar çok istediğini ortaya çıkardı.

Elijah yüzümden bir şey okumuş olmalı, çünkü gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Sen de. Konuşacak çok şeyimiz var."

Başımı sallayıp duşlara yöneldim.

Yukarı çıktığımda, herkes oturma odasında oturuyordu.

"Jaxson," diyor Pen, kalkıp bana sarılırken. "Selam güzelim. Bu yaşlı adam sana nasıl davranıyor?"

"Oh, bilirsin," diyor göz kırparak, bu da ikimize Elijah'dan bir "eh" kazandırıyor. diyor ve Elijah ikimize de "eh" diyor.

Pen kanepenin yanına geri döner, kolunu onun omuzlarına dolayarak, elini onun uyluğuna koyar.

"Yüzmek nasıldı?" diye sorar April, yanıma gelerek buz gibi bir bira uzatır.

"İyi idi. Tam da doktorun önerdiği gibi," derim, biramı kaldırıp diğerlerine selam vererek derin bir yudum alırım.

April akşam yemeğinin hazır olduğunu söyleyene kadar sohbet ederiz. "Zach'ten haber var mı?" diye sorar Caleb.

Elijah kaşlarını çatır ve Pen, onun sıkılmış yumruğunun üzerine elini koyar. Bakışları onunla buluşur ve iç çeker.

"Bana bir mektup gönderdi,"

der. "Ve?" diye ısrar eder

Caleb.

"Ve o mektup çekmecede açılmadan duruyor. Onun acınası bahanelerine tahammül edebileceğimi sanmıyorum. Sadece ben etkilenmiş olsaydım onu affedebilirdim, ama o Kat'i de bu iğrenç ve sapkın oyununa sürükledi."

Göğsüm sıkışıyor. Kat'in çılgılık atıp orman zeminine yumruk attığı, acısı ve hayal kırıklığı hissedilir bir şekilde ortada olduğu düşünceleri.

"Kat *nasıl*?" diye soruyorum.

Masada sessizlik hakim.

"Kat'i bilirsin," diyor Caleb. "Herkes iyi olduğunu söylüyor, ama tek yaptığı çalışmak, çalışmak ve yine çalışmak. Onu görmek için dairesini aradım, ama cevap yoktu."

"Artık dairede yaşamıyor," diyor Pen sessizce. "Otelin aile süitine taşındı."

"Ne?!" diye tıslar Caleb. "Neden bunu şimdi duyuyorum?"

"Nefes al, koca adam," der April, onun ön kolunu sıkıca tutarak. "Bunu düzeltemezsin. Kat bununla kendi yöntemiyle başa çıkmak zorunda. Onu zorlamak, iyileşmesini hızlandırmayacaktır. Tek yapabileceğin şey, onun yanında olmak ve ona destek olmak."

Caleb karısına döner, yüzündeki ifade yumuşar.

"Biliyorum, sadece... *Kahretsin.*" Elini saçlarının arasından geçirir. "Her zamanki Kat gibi davranıyor, sanki hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi stoik. Ama o yenilmez değil ve şimdi de son projesiyle ilgili tüm bu dram var. Nasıl hala ayakta durduğunu bilmiyorum, daha zayıf bir insan çoktan çökmüş olurdu. Bir molaya ihtiyacı var."

"Ne draması?" Elijah kaşlarını çatarak sorar.

"Yeni otel projesi için anlaştıkları mimar, rüşvet ve yolsuzluk skandalına karışmış. Görünüşe göre, şirketi yetkililere rüşvet veriyormuş. Yarın bir basın açıklaması yapılacaktır."

"Bu proje için ne anlama geliyor?" diye sorar Pen.

"Anladığımı kadarıyla, yeniden başa dönecek," diyor Caleb iç çekerek.

Elini yine saçlarının arasından geçirerek Kat için ne kadar endişelendiğini belli ediyor. Altı ay önce FHG yönetim kuruluna danışman olarak katılmıştı.

"Anladığımı kadarıyla, Quentin Kat'e ifşa haberini verdiğinde, sözleşmeyi imzalamışlardı. Anladığımı kadarıyla, o projeyi engelledi, ancak yönetim kurulu ve yatırımcılar son gelişmelerden memnun olmayacaklar. Çarşamba günü yönetim kurulu toplantısı var."

Sessiz kalıyorum, bu bir aile meselesi.

"Proje sürdürülebilirliğe odaklanmıyor mu?" diye sorar April, gözleri bana doğru kayar, kaşları kalkar.

Elimi kaldırıyorum. "Beni bu işin dışında tutsan iyi olur," diyorum sessizce. "Kat ve ben, tam olarak aynı görüşte değiliz."

April kaşlarını çatıyor, ama dudaklarını büzmüş hali, cevabımdan memnun olmadığını gösteriyor.

Bu alanda bir numaralı mimar olabilirim, ama Kat'in bana veya şirketime yaklaşmamasının bir nedeni var. Son on altı yıl boyunca bana defalarca söylediği gibi, benimle uzun süre vakit geçirmek zorunda kalmaktansa gözlerine iğne batırmayı tercih eder.

"Kız kardeşimi neyin kızdırdığını bilmiyorum, ama o gerçekten kin tutmayı iyi biliyor."

Caleb, sormadığı soruyu açıkça belli ederek tıslar. Ben bunu görmezden gelirim.

"Kat, Zach ile birlikte olmadan önce çok iyi arkadaştınız. Her zaman onunla birlikte olacağını düşünmüştüm, onunla değil," diye ekliyor Elijah.

Az önce ağzıma attığım lokmaya konsantre oluyorum, ama boğazımda takılıyor ve boğulmama neden oluyor.

Caleb sırtıma vurur.

Masanın karşısında, Pen'in bakışları benimkilere kilitlenir ve ilk kez, onun ne bildiğini merak ederim.

"O çok uzun zaman önceydi," diyorum sessizce.

"Senin yardımına gerçekten ihtiyacı var," diyor Caleb, benim önceki yorumumu açıkça görmezden gelerek.

Ona dönerek, "Cal, Kat'in yardımını kabul edeceği ya da birlikte çalışmayı kabul edeceği son kişi benim. Boşuna nefesini harcıyorsun" dedim.

"Seninle çalışmayacak. Ekibi çalışacak," diyor Caleb, yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bu onu gerçekten zor durumdan kurtarır, Jax. Biraz şansa ihtiyacı var ve senin de söylediğin gibi, bu senin uzmanlık alanın."

"Caleb haklı," diyor Elijah ve ben ona kaşlarımı çatıyorum.

"Sen de öyle," derim, yüzümü ellerimle ovuşturarak. "Kendinizi bir dinleyin. Burada konuştuğumuz kişi senin kız kardeşin."

Masadaki herkese bakıyorum ve içimden yüzümü buruşturuyorum.

"Caleb, konut projenizi, üzerinde çalışmamız gereken yeni geliştirme projesini unuttunuz mu?"

"Tabii ki unutmadım," diyor. "Ama birkaç şeyi değiştirebileceğimizi biliyorum. Lofton House'un planları neredeyse mükemmel, yeni projeye gelince, daha önce bana bu aralar işleri delege etmeye ne kadar önem verdiğini anlatıyordun."

Gözlerimi devirip inledim. Caleb'in benim sözlerimi bana karşı kullanacağına güvenebilirsin

"Bak, April ve ben bu hafta sonu Lofton için planları gözden geçirebilir Frazer Development'a gelince, bu, senin چراغın Simon'ı hızlandırmak için mükemmel bir zaman olabilir. O liderliği üstlenebilir, ben de ona yardım edebilirim. Yıllar boyunca seninle bu tür projelerde yeterince çalıştım."

İş programımı keyifle yeniden düzenleyen yakın arkadaşım ve iş ortağıma kaşlarını çatıttım.

"Bu sayede Kat'e yardım etmek için zamanın olur."

Sorun açıkça çözülmüş.

O, planını Kat'e açtığı anda

Kat'e planını açıklarken duvarın üzerinde bir sinek olmak isterdim.

"Kat, Lockwood Associates'i bu iş için ihaleye bile davet etmedi

Kat, projesinin yakınında beni görmek istemeyecektir." "Ne?"

Caleb, bu onun için yeni bir habermiş gibi kaşlarını çatıttı.

Burun köprümü sıkıştırıp nefes alıyorum.

Kat ona farklı bir şey mi söyledi?

"Peki, şuna ne dersin?" diyor Caleb ve ben bunun hoşuma gitmeyeceğini hemen anlıyorum. "Kat'e sorup onun onayını alırsam, onunla konuşmaya açık olur musun?"

Tüm gözler bana çevrilir.

Kahretsin! Keşke yerin dibine girsem.

"Onun gerçekten yardımına ihtiyacı var. Güvendiğimiz tek kişi sensin."

Onların sözlerine içimden irkiliyorum, çünkü bilselerdi böyle söylemezlerdi.

"Kat yetişkin bir kadın, beyler," diyor Pen, Elijah ve Caleb'e kaşlarını çatarak. "Gabriel senin işine karıştığı anda Eli'ye yaptığın gibi, onun işine burnunu sokmanı pek hoş karşılamayacaktır."

Elijah, Pen'e döner.

"Evet, ama uzun vadede haklıydı. Ben bile bunu anlayacak kadar erkek sayılırım. Ve şimdi halime bak."

Elijah'ın Pen'e attığı sırıtış, Pen'in gözlerini devirmesine neden oluyor ve ben gülümsüyorum.

Bu ikisinin etkileşimini özlemişim.

"Sus, koca adam. Tek söylediğim, Kat bu durumu kontrol altına almış olabilir. Sen ortalığı birbirine katıyorsun, hem de Jax'la birlikte." Bana bir bakış atar. "Alınma, Jax."

"Alınmadım," diyorum hemen, sonunda birinin mantıklı konuşmasına seviniyorum. "Seninleyim, Pen."

"Onun için endişeleniyorum." Caleb kaşlarını çatarak saçlarını elleriyle karıştırır. "O Kat değil. Görünüşü ve sesi Kat'e benziyor, ama bir şey eksik. Sanki..." Derin bir nefes alır. "Yönetim kurulu ona kolaylık göstermiyor. Babam öldüğünden beri onun peşindeler."

Caleb'i uzun zamandır tanıyorum. Onu kardeşlerinden biri hakkında böyle gördüğüm ilk kez.

"Ne demek istiyorsun?"

Caleb ve Elijah çenelerini göğüslerine indiriyorlar.

Ne oluyor?

Caleb başını kaldırır. "Babam öldükten sonra, yönetim kurulu üyelerinden birkaçı annemi görmeye geldi. Gabriel veya benim babamın yerini almamızı istediler."

Kaşlarımı çattım.

Ne?

"Ama Kat altı yıldır babanla çalışıyordu, çeşitli departmanlarda çalışarak işin inceliklerini öğrendi, tüm yönetim kurulu toplantılarına katıldı," diyorum.

Konuşmuyorduk belki, ama Kat'in adı geçtiğinde dinledim.

"Öyleydi. Babam onu halefi olarak yetiştiriyordu ve bu yüzden annem, çoğunluk hissedarı olarak ciddi şekilde pişman olacakları bir şey söylemeden veya yapmadan önce onlara geri dönüp gitmelerini söyledi. Ne yazık ki Kat erkek olarak doğmamıştı ve bu nedenle onların gözünde Frazer Hotel Group'u yönetemeyecek biriydi. Annem küçük olabilir, ama çocukları için dişini tırnağına takarak savaşıyor. Eğer herhangi birimizin haksızlığa uğradığını düşünürse, onunla gerçekten uğraşmak istemezsin."

Haydi Francesca!

Pen homurdanır. Bunu ilk kez duyduğu bellidir. "Kat bunu biliyor muydu?"

"Biliyordu. Kız kardeşim kolay lokma değildir, ama konumunu elde etmek ve korumak için mücadele etmek zorunda kaldı. Sence neden şirketi öncekilerden daha ileriye götürmek için bu kadar azimli?"

Muhtemelen sonraki sözlerimden pişman olacağımı bilerek yutkunuyorum. "Tamam," diyorum. "Kat kabul ederse, onunla proje hakkında konuşurum

Ama Caleb, sadece o kabul ederse."

Caleb, Cheshire Kedisi gibi sırtıyor, Pen ise başını eğip gözlerini gözlerime dikeyyor.

Omuz silkiyorum.

Kat'in bunu kabul etmesi imkansız, o halde neden endişeleniyorum?

BÖLÜM 5

KAT

Varlık yönetimi ekibimin başkanı Elliot Granger ofisime girdiğinde, gergin ifadesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Ne zaman?" diye soruyorum.

"En erken altı ay sonra."

Kahretsin!

Elim kolyemi kavrar, ileri geri kaydırır.

Düşün Kat.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Daha önce görüştüğümüz herkes. Donovan ve Jones, başlangıçta diğer ekiplerinden birini bu işe atayabileceklerini söylediler, ancak onlar tercih ettiğimiz yükleniciler listemizde alt sıralarda yer alıyorlardı."

Elim kayarken durdu.

Biri bana bir şans versin! Lütfen!

Sesimi sakın ve sabit tutuyorum. "Hayır, bu çok önemli," diyorum dürüstçe ve karşılık olarak bir baş sallama alıyorum. En azından biri benimle aynı fikirde. "Tamam, Highcliffe and Partners ile devam edeceğiz. Sadece gecikmeyi yönetim kuruluna kabul ettirmem gerekecek."

Ayağa kalkıp pantolon takımımın üzerinden elimi

geçiriyorum. "Teşekkürler, Elliot."

Kapıya ulaştığında durur. "İyi şanslar. Sonucu bana bildir, ilgili sözleşmeleri hazırlamaya başlayayım."

"Şans diye bir şey yoktur," diye ona dürüstçe söylerim.

"Şansı sen yaratırsın, Kitty Kat."

Babamın sözleri zihnimde yankılanır.

Sık sık kendime onun ne yapacağını veya ne söyleyeceğini sorarım.

Son yedi yıl nereye gitti?

Bir şeyden eminim. Bana kendime güvenmemi söylerdi. "Bu bir aksilik Kitty Kat, felaket değil. Odaklan

Olumlu yönler. Patron sensin, onlar senin liderliğini takip edecekler. Asla güvensizliğini gösterme, yoksa akbabalar üzerine çullanır.

Elliot gittikten sonra, özel banyoma geçip saçımı ve makyajımı kontrol ediyorum. Özel dikim takım elbise ceketimi giyiyorum, gözlerim aynada kendi gözlerimle buluşuyor.

Gösteri zamanı.

Dizüstü bilgisayarımı alıp kapıya doğru yürüdüm.

Asansörü beklerken gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum. Yönetim kurulu ve yatırımcılarımız bunu kabullenmek zorunda kalacaklar. CEO olarak göreve başladığımdan beri oldukça etkileyici başarılar elde ettim, ancak bu sefer, özellikle de bizim ihtiyaç duyduğumuz bilgi ve becerilere sahip bir mimarlık firmasını yoktan var edemem.

Michael yanıma geldiğinde gözlerimi açtım. "Caleb az önce aradı."

Asansör gelir ve ben içeri girerim, Michael da peşimden gelir. "Ne istediğini söyledi mi?"

"Acil bir şey yok, yönetim kurulu toplantısında görüşeceğiz dedi."

"Tek söylediği bu mu?"

Michael şaşkın görünüyor.

"*Günaydın ve nasılsın* dışında, evet." Midem

bulanıyor ve kaslarım seğiriyor.

Caleb daha sonra görüşeceğimizi söylemek için asla aramaz.

Babamın tıpkı kopyasıdır. Onu çok seviyorum, ama... Kaşlarımı çatıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Michael.

Zihnimi toparlarım. Beni çok iyi okumayı öğreniyor. Sanırım bir yıl boyunca her gün biriyle yakın çalışıp ona mentorluk yaptığında böyle olur. Metaforik maskemizi takarım.

Ama yönetim kurulu odasına doğru ilerlerken içimdeki heyecan geçmiyor. Yönetim kurulu üyelerinden birkaçı çoktan yerlerine oturmuş, çay ve kahve servis ediliyor.

"Herkes'e günaydın," diyerek masanın başına doğru ilerliyorum.
"Günaydın Kat," diyor Lewis, içeri girip masanın etrafında dolaşarak.
O, yönetim kurulunun en eski üyelerinden biri ve babamın yakın arkadaşı ve müttefikiydi.

Sadie Tripp ve Douglas Chapman içeri girerken dizüstü bilgisayarımı masaya koyup fiş'e takıyorum.

Sadece Caleb'in koltuğu boş kalır.

Onun adını düşünür düşünmez kapı açılır.

"Herkes'e günaydın," diyor. "Geciktiğim için özür dilerim. Londra trafiği." Koltuğuna oturup bana dönüyor.

Yönetim kurulunun her üyesinin gözlerine tek tek bakarak çenemi sıkıyorum.

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."  ğretildiği gibi sesimi sabit tutuyorum. "Muhtemelen hepinizin basından ve e-postamdan haberdar olduğunuz gibi, iş'e aldığımız mimarlık firması Moorland and Sons şu anda rüşvet ve yolsuzluk suçlamasıyla soruşturma altında. FHG ile olan sözleşmelerinin feshedildiğini detaylandıran bir basın açıklaması gönderildi."

Sadie sandalyesine geri yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sorar Sadie. "Bu projeye büyük bir güven duymamızı, çok fazla kaynak, zaman ve para yatırmamızı istedin."

Omuzlarımı geriye doğru çekip  ne eğilirim. Sadie ile aynı fikirde değiliz ve onun benim başarısızlığımı görmekten başka bir şey istemediğini biliyorum. Benden beş yaş büyük olan Sadie, ben şirkete katılmaya karar vermeden önce babamın gözdesi idi. Kenara itilmesi onu bir dosttan çok bir düşman haline getirdi.

"Kathryn'e bir şans ver," diyor Lewis.

Babacan tavırları ortaya çıkıyor, ama onun benim savaşımı vermesi gerekmiyor.

"Highcliffe and Partners müsait. Onlar bizim ikinci tercihimizdi."

"Ama," diyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmadan.

Çenemi sıkıyorum, kaslarım geriliyor.

Nefes al Kat.

"Altı aylık bir gecikme olacak." Masada konuşmalar başlar. "Bir şey söyleyebilir miyim?"

Gözlerim kardeşime kayıyor. O da bunu bir *işare*t olarak alıyor.

"Bu sabah sana haber veremedim," diyor, gözleri bana, patlatacağı bombayı söylememi söylüyor.

Çenemi sıkıyorum.

Olamaz, bunu yapmaz!

"Kat ve ben Jaxson Lockwood ile konuştuk."

Midem sertleşir ve yüz hatlarımı kontrol etmeye çalışırken yanağımın içini ısıtırım.

Ne oluyor lan?

Ona bir bakış atıyorum ama beni görmezden geliyor ve masaya dönerek konuşmaya devam ediyor.

"Dün Jaxson ile konuştuk, ama programını kontrol edip New York ofisiyle görüşmesi gerekiyordu." Caleb'in gözleri benimkilerle buluşur. "Bu sabah bana geri dönüp, birkaç şeyi ayarlayabildiğini ve ekibe katılmaktan memnuniyet duyacağını söyledi."

Yutkunuyorum, neredeyse tükürüğümle boğuluyordum.

Ne oluyor lan, kardeşim?

"Gerçekten mi?" Douglas heyecanla sorar, gözleri Caleb ile benim arasında gidip gelir. "Kat, neden bir şey söylemedin?"

Doug, Lockwood'un tasarımlarından sürekli övgüyle bahseder ve onu bir projeye dahil etmem için bana yalvarır. Neredeyse altmış yaşında, bir erkeğe hayran olmak için çok yaşlı olduğunu düşünürsün!

Dişlerimi sıkıp dönüp gülümserim.

"Caleb'in dediği gibi, garanti yoktu. Hiçbir haber almadığım için, reddedildiğini düşündüm."

Kıskanç küçük kardeşime bir gülümseme atıyorum ve onun yutkunmasını izliyorum. Onun da ağzı hafifçe kayıyor.

"Bay Lockwood'un şirketinin müsait olmadığı izlenimine kapılmıştım," diyor Sadie, bana inanamayan bir bakış atarak.

"Haklısın," diyorum. "Ama çoğu şeyde olduğu gibi, programlar değişebilir."

Geri dönüşümle gözleri parıldayan kardeşimle konuşmaya başladım.

Dur bakalım, küçük kardeşim, bu kadar kolay kurtulamayacaksın.

"Mükemmel, mükemmel," diyor Lewis, koltuğunda neredeyse zıplayarak. "Görünüşe göre şans bir kez daha Frazers'ın yanındaymış. Jaxson Lockwood'un aramıza katılması çok iyi olacak, yatırımcılar da mutlu olacaklardır, eminim Robert de çok sevinirdi."

Gözlerimi devirmekten kaçınıyorum, ama diğer birkaç yönetim kurulu üyesinin o kadar da ince davranmadığını görüyorum.

"Gelip bizimle konuşmak ister mi?" diye soruyor Douglas. "Projeyle ilgili fikirlerini tartışmak ister mi?"

Caleb'e dönüp kaşımı kaldırıyorum.

Karar anın geldi, kardeşim.

Caleb bana sırtıyor, ben de omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Ne zaman gelmesini istersiniz?" diyor, adımını bozmadan.

Ne oluyor? Jaxson gerçekten buna katılıyor mu?

Daha fazla konuşma patlak verir ve ben çenemi kaldırıp ayakta izlerim. Sonunda, tarih belirlendiğinde, toplantıyı kapatır ve herkesin çıkmasını izlerim.

"Caleb, bir dakika," derim, kardeşim Lewis ile derin bir sohbe dalmış olarak uzaklaşırken.

Sanki yakasından tutmuşum gibi dik durur. Küçükken oyuncaklarımı çaldığında sık sık yaptığımız bir şeydi bu.

Topuklarını döndürür ve bana en parlak, kilovatlık gülümsemesini gösterir. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturur ve kaşımı kaldırırım.

Son kişi de çıkıncaya kadar beklerim. "Ofisime. Hemen."

BÖLÜM 6

KAT

Caleb ve ben, yol boyunca karşılaşp selamlaştığımız insanlar dışında, sessizce ofisime doğru yürüyoruz.

Sevimli ve çekici kardeşim.

Gözlerimi devirmek istiyorum ama kendimi tutuyorum.

Sonunda oraya vardığımızda, Michael ayağa fırlar.

"Michael, kendine bir kahve almaya ne dersin?" derim.

Kaşlarını çatarak, içinde son teknoloji bir kahve makinesi bulunan mutfığa bakar. Hareket etmediğini görünce daha kararlı bir sesle "Ya da pasta" derim.

O da başını sallar, ceketini alır ve hızla çıkar. Ofisime gireriz ve kapıyı kapatırım.

Masamın etrafında dolaşırım.

"Zavallı adam," diyor Caleb gülerek.

"Onun için çok üzülmezdim."

Seninle işim bittiğinde üzülmeyeceğim.

Cal sırtlıyor ve benim öfkemi tutan ince ip sonunda kopuyor.

Avuç içlerimi masaya vururum, yankılanan ses Caleb'i irkiltecek kadar güçlüdür.

Odaya doğru ilerler ve karşımdaki sandalyeye oturur, sanki hiçbir şey olmamış gibi soğukkanlıdır.

Öne eğilip kardeşime sert bir bakış atarım.

"Bunun ne anlama geldiğini açıklamak ister misin? Ve neden benim lanet yönetim kuruluma yalan söyleme ihtiyacı hissettin? Daha da kötüsü, beni de yönetim kuruluna yalan söylemeye zorladın."

Omuzlarını silkiyor. "Seni hiçbir şeye zorlamadım," diyor, pantolonundaki görünmez tüyleri silkeliyor. "Ve yalan söylemedim."

Dişlerimi sıkıyorum, ellerim masanın üzerinde yumruk haline geliyor.

"Gabe'in sorununun ne olduğunu anlamaya başlıyorum," diye terslerim. Caleb kıkırdar. Yani, kıkırdar.

Hiçbir şeyi ciddiye almıyor mu yoksa az önce ne yaptığının farkında mı?

"Oh, kanma. Gabriel benim uğramamı çok seviyor. Bu onun gününün en önemli anı, en azından Leah ve Callum ortaya çıkana kadar öyleydi. Sana gelince, bana teşekkür edeceksin."

Ben koltuğuma otururken o sırtlıyor. Ben koltuğuma yaslanıp kolçakları tutuyorum.

Masamın üzerinden ona bakıyorum.

Ne yazık ki, Caleb benim kardeşim olduğu için, bu bakışım benim için çalışanlar üzerinde olduğu kadar etkili olmuyor.

"Bu *en iyi* buz gibi bakışın mı?" diye sordu ve ben homurdanmamı yuttum. Hızla atan kalbimi sakinleştirmek için birkaç derin ve yavaş nefes aldım.

"Bu karışıklığı düzeltmek için ne yapacaksın?" diye soruyorum, olabildiğince sakın bir şekilde. "Daha önce de söylediğim gibi, yönetim kuruluna yalan söyledin. *Beni de* yönetim kuruluna yalan söylemeye zorladın."

"Hiçbir şey," diyor, sesindeki neşe açık ve belirgin.

"Neden yok?" diye soruyorum, on sayana kadar bekliyorum. Ama hızlanan nabzım sakinleşmek yerine daha da hızlanıyor.

"Lanet olsun, Caleb. Hayatında bir kez olsun ciddi olamaz mısın?"

Yüzü sertleşir.

"Yönetim kuruluna yalan söylemedim, sadece sen söyledin," diyor, gözlerini kısarak. "Ve teknik olarak, sen de yalan söylemedin. Sadece tüm gerçekleri bilmiyordun."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

"Güvenliği çağırıp seni dışarı attırmadan önce konuşmaya başlasan iyi olur."

Caleb öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar.

"Ne kadar da minnettarsın," der, gözlerini devirerek. "Yalan söylemedim, çünkü Jaxson aslında proje üzerinde çalışmayı kabul etti."

"İmkansız," diyorum, kendimi durduramadan.

O bunu yapmaz.

Kaslarımda gerginlik oluşur ve başım zonklamaya başlar. Bu gidişle, Carla'yı tekrar arayacağım.

"İmkansız değil. Onunla konuştum. Programını yeniden düzenledik ve artık bu iş üzerinde çalışabilir."

Burnumun köprüsünü sıkıştırıp nefes aldım.

"Bak, ona ihtiyacın var."

"Hayır, ihtiyacım yok."

Aslında, teknik olarak bu doğru değil, ama Jaxson Lockwood'dan bahsediyoruz. Aynı ortamda bulunmaya bile zor dayanıyoruz, bu büyüklükte bir projede birlikte çalışmayı bırak.

"Aynı fikirde değilim ve beni yönetim kuruluna davet eden sensin." Elini saçlarında gezdirir. "Jaxson ve şirketi bu iş için en uygun adaylar ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

Ağzımı açıp kapatıyorum.

"Peki, onun şirketine hiç yaklaştığını duyduğum ne demek oluyor?" Caleb tıslar. "Eminim Sadie Tripp, bu küçük bilgi ortaya çıkarsa, bununla çok eğlenirdi."

"Bana şantaj mı yapıyorsun, kardeşim?" diye soruyorum sessizce. "O kadar alçalır mıyım?" diyor.

Ben homurdanırım, o da kıkırdar.

Gerçek şu ki, Caleb doğru söylüyor, Jaxson en nitelikli kişi.

"Onunla çalışmam," diyorum sertçe.

"O zaman çalışma. Projeyi yürüten ekiple o ilgilenebilir." Yine homurdanırım.

"Sorun da bu, seni aptal. Bu projeyi yürüten benim.

Bu benim bebeğim."

Sıra Caleb'in şaşkınlık duymasına geldi, yüzündeki renk kayboldu.

"Ama CEO sensin," dedi.

"Evet, ve bu yüzden sen sen Sen aynı pratik bir tüm projelerinle

"Çünkü ben bir emlak geliştiricisiyim. Öyle olmak zorundayım." Elini yüzünde gezdirir. "Sen bir otel zinciri işletiyorsun. Seni meşgul edecek kadar

yeterince işin yok mu?"

Masamdaki kağıt yığınınını düzeltiyorum. Caleb'in gözleri hareketimi takip ediyor.

"Bu benim vizyonum..."

"Yetki devri. Hiç duydun mu? Vizyon olsun ya da olmasın." Kaşları birleşir. "İşkolik olduğunu biliyorum kardeşim, ama bu senin için bile fazla."

İç çekip koltuğuma geri yaslanırım.

"Sonsuza kadar yönetmeyeceğim. Sadece ilk tasarımlar tamamlanana kadar, sonra Elliot ve ekibine devredeceğim, ekibi ben seçeceğim."

Birbirimize bakıyoruz.

"Kahretsin," diyor. "Ciddi misin?"

Onu görmezden geliyorum.

"Şimdi, daha önce söylediğim şeye geri dönelim. Bu sorunu sen yarattın. Nasıl düzelteceksin?"

"Düzeltemem. Yönetim kurulunu gördün, Jax'ın işe girmesinden çok heyecanlandılar. Doug heyecandan hiperventilasyona girecek sandım."

Kardeşim bir kez daha başarısız olduğu ya da yaptığı şeyin büyüklüğünü görmezden geldiği için başımı sallıyorum.

"*Birlikte çalışamayacağımızın* hangi kısmını anlamıyorsun?" diye bağırırım. "Aynı odada bile bulunamıyoruz." Sonra aklıma bir düşünce gelir. "Jaxson'ı bu fiyaskoya nasıl ikna ettin?"

Caleb arkasına yaslanıp kollarını kavuşturur, sol ayak bileğini sağ uyluğuna dayar, sakinliğin timsali gibidir.

"Elijah ve ben onunla akşam yemeği yiyorduk..."

"Elijah da bu işin içinde mi?" diye ağzım açık kalarak soruyorum, vücut ısım aniden yükseliyor. "Pen biliyor mu, April?"

"Şey... Moorland hakkındaki konuşmayı duydular, ama geri kalanını duymadılar."

Caleb gözlerini benden kaçıtır ve ben sırtımda gülümserim.

Karın yaptıklarını öğrendiğinde başın büyük belada olacak.

"Bu yine de Jaxson'ı nasıl ikna ettiğini açıklamıyor?" Caleb'in omuzları hafifçe çöküyor ve bana utangaç bir şekilde bakıyor.

Aniden moralini bozarak iç çeker. "Yalan söyledim," diye itiraf eder.

"Yalan mı söyledin?" Kaşlarını kaldırırım. "Yani Jaxson kabul etmedi mi?" Neredeyse rahat bir nefes alırım.

"Hayır, o proje üzerinde çalışmayı kabul etti. Bu yalan değil." Boğazı titrer ve yutar. "Söylediğim yalan, senin tüm bu işe dahil olduğun idi. Sen çaresizdin ve o seninle doğrudan çalışmayacaktı, sadece ekibinle çalışacaktı."

Bu, benim projeyi yürüteceğimi söylediğimde neden bu kadar solgunlaştığını açıklıyor.

Sandalyeye sertçe yaslandım, sırtım büküldü ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Jax'e çaresiz olduğumu mu söyledin? Ben..." diye öfkeyle söylendim.

"Bak," diyor Caleb, öne doğru eğilerek, iki ayağını da yere sağlamca basarak, dirseklerini dizlerine dayayarak. "Jax bu iş için en uygun kişi. Ben biliyorum, sen de biliyorsun." Kaşlarını kaldırıyor ve ben onun yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmek istiyorum. "Kıçına soktuğun o devasa Jaxson büyüklüğündeki sopa olmasaydı, bana teşekkür ediyor olurdun."

Donakalırım. "Teşekkür etmek mi?" Sesim tıslamaya dönüşür. "Dikkat et, küçük kardeş, sınırı aşıp beni gerçekten kızdırmak üzeresin."

"Saçmalık," Caleb ayağa kalkar ve odada volta atmaya başlar. "Eğer bu kadar inatçı olmasaydın."

"Hakaretler... güzel. Devam et," diyorum, arkama yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak onun volta atmasını izliyorum.

"Dediğim gibi, bu kadar inatçı olmasaydın, benimle aynı fikirde olurdun. Kendini aşıp kabullenmelisin. O sandalyede ben otursaydım, bana da aynı şeyi söylerdin. Jax bu iş için mükemmel."

Maraton koşmuş gibi nefes nefese sandalyesine geri çöküyor.

"Bitirdin mi?"

Caleb'in gözleri benimkilere kilitlendi ve bakışlarını kaçırmamasına şaşırdım.

Haklı, ama bunu asla kabul etmeyeceğim.

Jaxson Lockwood bu proje için mükemmel bir mimar. Bunu biliyorum. Şirketi dünyaca ünlü ve sayısız ödül kazanmış. Uzmanlık alanı, yeni otel kompleksi ile yaratmaya çalıştığım şeyle uyumlu. Ancak onunla çalışmak... Ona karşı içgüdüsel tepkim normal değil. Beni rahatsız ediyor. Ona bakmak bile vücut ısıımı yükseltiyor, onunla aynı havayı solumak beni oradan kaçıp gitmek istememe neden oluyor.

Gözlerimi kapatıp derin ve düzenli bir nefes alıyorum. En büyük sorunum. Ailem onu çok seviyor.

Keşke bilselerdi.

O zaman Jaxson Lockwood bu kadar kendini beğenmiş ve kendinden emin olmayabilirdi. Oynak, flörtöz gülümsemesi ve gözlerindeki yaramaz ışıltıyla ortalıkta dolaşmazdı.

Ama bilmiyorlar ve bu, mezara kadar götüreceğim bir sır.

Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Bir seçim yapmam gerekiyor.

Bu projenin devam etmesini istiyorsam, kardeşim çok güzel ifade ettiği gibi, *bunu kabullenmek* zorundayım. Aksi takdirde, yönetim kurulunun tekrar onayını almak yıllar sürebilir. Sadie bunu sağlayacaktır.

Gözlerimi açıp kardeşime bakıyorum.

"Tamam," diyorum. "Ama kazandığını sanma." Kardeşimin tüm övgüsü, ifadesini nötr tutmasıdır. "Ama Jaxson'la ilgilenebilirsin. Çıkarken Michael'dan özeti al, şimdiye kadar dönmüş olmalı. Ve Jaxson'ın elinde ne var bir bakalım. Hala yönetim kurulunu ikna etmesi gerekiyor."

"Haklısın," diyor Caleb, bana içten bir gülümsemeyle. "Biliyorsun, pişman olmayacaksın."

"Umalım da pişman olmayayım, kardeşim. Umalım da pişman olmayayım."

* * *

CALEB ÇIKAR VE BEN SANDALYEME GERİ DÖNÜYORUM.

Boş boş önüme bakıyorum, uzuvlarım ağırlaşmış, başım zonkluyor.
Yorgunum.

Son birkaç ay beni bitkin düşürdü. Fiziksel olarak yorgun olmama rağmen uyumakta zorlanıyorum, zihinsel keskinliğim köreldi ve geçmişteki seçimlerimden pişmanlık duyuyorum.

Telefonumu alıp numarayı çeviriyorum. "Selam Harp," diyorum.

"Selam, Kat."

Onun hareket ettiğini duyuyorum. "Ne yapıyorsun?"

"İşe hazırlanıyorum."

Saate bakıyorum. New York'ta saat sabah yedi buçuk. "Yeni işin nasıl gidiyor?"

"İyi... ama patronum tam bir pislik, ama hangi patronlar öyle değil ki?"

Gülümsüyorum. "Eminim benim çalışanlarım da aynı şeyi söylüyordur." "Asla." Harper gülüyor.

"Ama işinden memnun musun?"

"Fena değil. Bana angarya işler veriliyor ama ben yeniyim, bu yüzden bu normal sanırım."

"Kimse..."

Soru havada kalır.

"Hayır, kimse benim *Kötü Şöhretli Frazer* olduğumu anlamadı." Gülüyor, ama sesi boş geliyor. "En azından dün sabah seninle konuştuğumdan beri."

"Üzgünüm, sadece senin bu kadar uzakta olmandan nefret ediyorum," diye itiraf ettim.

Büyürken, Harper benim küçük kız kardeşimdi, ikizler gibi başımın belasıydı. Ama son yıllarda aramızdaki mesafe kapandı.

Harper sessiz kalır. "Ben de seni özledim. Annem nasıl?" "Onunla konuşmadın mı?"

"Evet, senden hemen önce," diye gülüyor. "Ama bana söyledikleri ile gerçekler arasında fark var."

"O iyi. Hepimiz seni özlüyoruz, küçük asi."

"Ben de seni özledim, gerçekten." Harper duraksıyor. "Ama Kat. Sanırım bu benim için iyi olacak. Kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğretecek. Burada, ben Brooke Feldmann, küçük bir kasabanın önemsiz biriyim. İlk kez, istediğim kişi olabiliyorum. Başkalarını hayal kırıklığına uğratmaktan, asla yeterli olamamaktan sürekli endişelenmiyorum."

O içini çeker. "Kim olduğumu hiç bilemedim, sadece benden ne beklendiğini biliyordum. Yetişkin hayatımın çoğunu isyan ederek geçirdim, özellikle babam öldükten sonra..." Bir an durur. "Bunu anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum."

Yanağımdan akan gözyaşını silerim. Kollarımda tüylerim diken diken olur.

Sanki yıllar önce içimden geçen düşünceleri duyuyormuşum gibi. "Hayır, anlıyorum," derim, sesimin sabit kalması için kendimi zorlayarak. *Muhtemelen çoğu kişiden daha iyi anlıyorum.*

"Harps, bizi hiç hayal kırıklığına uğratmadın. Bu senin hatan değil, ama kendini bulmak istemeni anlıyorum. Frazer olmak... Hepimiz kendimize karşı çok sertiz." Nefes veriyorum. "Bu isimle birlikte geliyor gibi, bu yüzden birbirimize bağlıyız, birbirimizi kolluyoruz."

Sonuçta, Elijah ve Caleb de benim için bunu yapmaya çalıştılar.

"Kat, iyi misin?" diye sordu Harper aniden. "Bütün zamanını zamanını bizim için endişelenerek geçiriyorsun. Peki ya sen?"

"Beni tanıyorsun," diyorum, gülerek, ama sesim düz çıkıyor.

"Bir molaya ihtiyacın var," diyor. "Yaşadığın onca şeyden sonra."

"Keşke yapabilsem," diye itiraf ettim.

"Ama iş..." Gözüm gelen bir mesaja takıldı. *Maldivler Raporu - olası sorunlar.*

"Bir dakika," diyorum aniden. "Maldivler'deki yeni satın aldığımız mülkü kontrol edebilirim."

Bir saniyede karar veriyorum.

"Gerçekten mi?" Harper gülüyor. "Benim düşündüğüm tatil gibi değil, ama çalışma tatili... bu da bir başlangıç. Bana bol bol fotoğraf göndermeyi unutma. Daha önce bana anlatırken kulağa harika geliyordu. Keşke seninle gelebilseydim."

İkimiz de sessizleşiriz. "Ben de öyle. Bir dahaki sefere, asi ol," derim, gözlerimi kapatarak.

"Sözünü tutmanı bekleyeceğim."

Gülümsüyorum çünkü Harper'ı tanıyorum, sözünü tutacaktır.

"Seni seviyorum kardeşim, ama gerçekten gitmem gerek. Dediğim gibi, huysuz bir ihtiyar için çalışıyorum. Gerçekten biraz neşelenmesi gerek."

"Eğer seninle çalışıyorsa, eminim yapacaktır. Seni seviyorum, küçük Kardeşim.

"Seni seviyorum, abla."

Bağlantı kesilir, ama göğsümdeki boşluk hissi devam eder. Eğer Leonard Crawley ölmemiş olsaydı, Harper'a yaptıkları için onu kendi ellerimle öldürürdüm. Ama yapamam.

"Michael," diyorum, ana hattımı kaldırarak.

"Senin için ne yapabilirim?"

"Kararımı karar karar yapmaya yarı yarı sürpriz yarı sürpriz yaptı yeni yeni satın aldığımız Maldivler'deki tesise. Bunu organize etmeyi sana bırakabilir miyim?"

Bir duraklama oldu.

"Tabii ki, hemen hallederim," diyor, her zamanki gibi verimli bir şekilde. "Ve bilgin olsun, kardeşine istediği özeti verdim."

"Harika. Teşekkürler." Bir

ara daha oluyor. "Rica

ederim."

Telefonu kapatıp, gelen kutuma yeni düşen e-postayı açarım.

BÖLÜM 7

KAT

Penelope Dawson parıldıyor parıldıyor gibi ben yürürken yürürken restoranda restoranda ona doğru yürürken.

Eğer onun parıldayan gülümsemesi, kardeşimle ilişkilerinin ne kadar iyi gittiğinin bir göstergesi ise, bu durumun ikisi üzerinde de olumlu bir etkisi olduğu açıktır.

Masaya vardığımda ayağa kalkar ve beni kucaklamak için kendine çeker.

"Nasılsın?" diyor, geri adım atarken, ama kollarımı tutmaya devam ediyor.

Gözleri yüzümü tararken, ben rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. Pen her zaman beni okuyabilmiştir.

"Oh, bilirsin," diyorum omuz silkerek.

Kaşları çatılır ve ben anında sözlerimden pişman olurum.

Kahretsin! Neyim var benim?

Elini tutup sıkıca tutuyorum. Garsonumuz yakınımızda bekliyor, sonra öne atlayıp sandalyemi çekiyor. Otururken *her şey yolunda* maskemi takıyorum ve peçetenin kucağıma yerleştirilmesini bekliyorum.

Başımı kaldırıp "Teşekkürler," diyorum. "Biraz yalnız kalabilir miyiz?"

O da başını sallayıp gülümser. "Tabii ki. Siparişlerinizi almak için geri geleceğim."

Ellerim çatal bıçaklara uzanır, sonra tekrar kucağıma düşer. Gözlerim Pen'inkilerle buluşur.

Genelde pozitif biriyimdir, ama son birkaç aydır bu kişiliği korumak zorlaşmaya başladı. Sanki sürekli üzerimde bir ağırlık var gibi. Buna ek olarak, çok uzun zamandır uykum da beni terk etti.

"Nasılsın?" diyorum, gülümseyerek konuyu değiştiriyorum. "Kardeşim sana iyi davranıyor mu?"

Pen hafifçe kaşlarını çatar, ama konuyu geçiştirir. Onun bu konuyu bırakacağını düşünecek kadar aptal değilim. Bu sadece geçici bir rahatlama. Ellerim bıçak ve çatalıma geri döner, onları düzeltirim. Tekrar başımı kaldırdığımda, yanaklarına yayılan pembe kızarıklık beni büyüler.

Kaşlarımı kaldırdım ve o da ellerini yanaklarına götürdü. Güldüm.

"Seni tanıdığım onca yıldır hiç kızardığını görmedim," diye alay ettim.

"Hamileyim," diye patlar, elini ağzına kapatır, kimse duymuş olabilir diye etrafına bakınır.

Ağzım açık kalır, ama hemen kapatırım, elim masanın üzerinden uzanıp onun elini tutar.

"Bu harika bir haber," diyorum heyecanla, sonra onun ifadesini inceliyorum. "Değil mi?"

Pen, eski bir alışkanlığı olan, kendine güvenmediğinde yaptığı gibi dudağını ısırır.

"Henüz çok erken. Elijah ve ben birbirimize yeniden yaklaşmaya başladık."

"Bu bir sorun mu?" diye soruyorum, arkadaşımı tedirgin ettiği için ağabeyime bir tokat atmam gerekip gerekmediğini merak ederek.

Pen başını sallar. "Tanrım, hayır. Elijah çok heyecanlı. Kaçıp evlenmemizi istiyor. Ve Lottie. Ablası olacağı için çok mutlu."

Gözleri benimkilere değene kadar elini sıkıca tutuyorum.

"Pen, kardeşim seni seviyor. Seni çok uzun zamandır seviyor... seninle birlikte olamadığı zamanlarda bile."

Su bardağımı alıp bir yudum içiyorum.

"Sorun da bu. Hamile olduğum için evlenmemizi istemiyorum. O bunu zaten bir kez yaptı."

Boğazım düğümlenir.

Ne?

"Sen ve Elijah'ın durumu ilk seferkine hiç benzemiyor," diyorum.

"İnan bana, Darra ile kardeşim arasında hiçbir zaman aşk olmadı

Aşk, evet, en azından başlangıçta. Ortada çıkar, ama sonunda, onun için tamamen bir zorunluluktur. Ama kesinlikle aşk *değildi*."

Bunu ben bilirim.

Zach ve ben, evliliklerinin ilk günlerinde onlarla yeterince zaman geçirdik ve sonra Darra sürekli Lottie'yi yanlarında getiriyordu.

Şimdi nedenini biliyorum.

Göğsümde ani bir sıkışma hissediyorum, vücudum ısınmaya başlıyor. Kafamdaki karışık düşünceleri dağıtmak için biraz daha su içiyorum.

Pen iç geçirir. "Eğer hala istiyorsa, bebek doğduktan sonra evlenme teklif edebileceğini söyledim."

Bardağımı masaya koyuyorum, elim titremediği için memnunum.

"Sence Elijah, onca insan arasından, fikrini değiştirecek mi?" Pen gülümser. "Hayır, ama bu bana nefes almam için biraz zaman kazandırır."

"O zaman asıl soru şu: Elijah ile evlenmek istiyor *musun*?"

Bu soruyu sorarken kalbim durur. Cevabı bildiğimi sanıyorum, ama olan biten her şey yüzünden kendi yargıma güvenmekte zorlanıyorum.

Pen gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. "Gerçekten mi?" diyor.

"Sormak zorundaydım," diye cevap veriyorum, tuttuğum nefesimi vererek.

O gülümser. "Ona söyleme, ama onunla hemen evlenirdim," der, sözlerinin samimiyeti yüzünden okunur.

"O zaman, mükemmel düğün kıyafetini bulmak için gözlerimi açık tutsam iyi olur," diyorum göz kırparak. "Ne zaman doğuracaksın?"

"Haziran."

Elini tekrar sıkıyorum, ama bu sefer o elimi çevirip kendi eliyle benim elimi kavırıyor.

Gülümsüyorum. "İkiniz için daha mutlu olamazdım. Sen ve Eli birbiriniz için yaratılmışsınız. Kaderin sonunda devreye girmesine sevindim."

Garsonumuz geri gelir ve her zamanki siparişimizi veririz. Garson ayrıldığında, Pen başını eğerek sorar.

"Yeterince konuyu saptırdın. Nasılsın?" diye sorar. "Yani, *gerçekten* nasılsın demek istiyorum. Diğerlerine anlattığın saçmalıkları değil."

Sesim düz olsa da gülümsüyorum. Pen beni gerçekten anlayan birkaç kişiden biri.

"Öyle, öyle," diye dürüstçe söylüyorum.

Beni çok uzun yıllardır tanıyor, yalanları kabul etmeyecek kadar iyi tanıyor ve ben de ona yalan söylememem gerektiğini çok iyi biliyorum.

Öne eğilir ve sabırla bekler.

Yüzümü buruşturuyorum ve bana bir *bakış* atıyor.

"Tamam," diyorum. "Zach bana bir mektup yazmış." İç çekiyorum. "Sen sormadan söyleyeyim, mektubu okumadım ve okuyacağımı da sanmıyorum. Onun zayıf bahanelerini duymak ister miyim? Hayır." Pen sessiz kalıyor, ben de devam ediyorum. "Senin sayende otel siber saldırının etkisinden kurtuldu," diyorum gülümseyerek. "Şimdi, işlerime burnunu soktuğu için küçük kardeşimi asmak istiyorum."

Pen şaşırmış görünmüyor, bu yüzden Caleb'in karıştığını duymuş olduğunu varsayıyorum.

Oturup birbirimize bakıyoruz.

"Ne?" diyorum.

"Nasıl olduğunu sordum, sen de bana bir mektup, kurtarılan bir siber saldırı ve Caleb'den bahsettin. Benim bilmek istediğim, *senin* nasıl olduğunu?"

Boğazımı saran acı nedeniyle görüşüm bulanıklaşıyor. Artan baskıya karşı yutkunuyorum.

Pen başını sallarken, kaşlarını birleştirir. Ağızını açar, ama sonra tekrar kapatır, sanki söylemek üzere olduğu şeyi daha iyi düşündüğü için.

Uyanık olduğum her anı kaplayan öfke, hayal kırıklığı, incinme ve ihanet gibi yoğun duyguların sadece birkaçını saymak gerekirse, bu muazzam duygusal karmaşayı nasıl ifade edebilirim?

"Hazır olduğunda buradayım," diyor ve ben minnetle başımı sallıyorum.

Pen, benim bunu sindirme ihtiyacımı anlıyor. O ve Kris ayrıldıktan sonra haftalarca kendini odasına kapattı.

"Eğer yardımı olacaksa, Caleb ve Eli'nin yaptıklarını duyduğumda ikisiyle de konuştum."

"Ama..."

Gülümsüyor. "Onlar haksız değiller, biliyorsun. Jax bu iş için en uygun kişi, bunu sen de kabul etmelisin."

Dizlerimin üzerine peçeteyi yeniden yerleştirirken acele etmiyorum. Kafamı kaldırdığımda ellerimi masanın üzerine koyuyorum.

"Onun mükemmel becerilere sahip olduğunu inkar edemem. Ama Pen, onunla çalışmak mı? Aynı odada bulunmaya bile tahammül edemiyoruz..." Onun beni ne kadar sinirlendirdiğini anlatacak kelimeleri bulamayınca homurdanırım.

Pen sessiz kalır.

"Aramızda büyük bir düşmanlık var. Bu, öylece görmezden gelebileceğimiz bir şey değil."

"İkiniz de profesyonelsiniz."

Caleb son bombasını attığından beri şiddetlenen baş ağrısını dindirmek için burnumun köprüsünü sıkıştırırım.

"Öyleyiz ve haklı olduğunu biliyorum," diye iç geçiriyorum. "Ama yönetim kurulu odamda, özellikle de kendi kardeşim tarafından pusuya düşürülmek hoşuma gitmedi."

"Bunu anlayabiliyorum."

Aramızda sessizlik hakim olur.

"Bir molaya ihtiyacım var," diyorum aniden. "Maldivler'deki yeni satın aldığımız tesisi ziyaret etmeyi düşünüyorum. Çözülmesi gereken birkaç sorun var. Ama sonra kısa bir mola verebilirim."

Pen'in yüzü aydınlanır. "Bu harika bir fikir."

Garson yemeklerimizi getirir, biz de o gidene kadar konuşmayı keseriz.

"Ne kadar süreliğine gidiyorsun?"

"Beş ila yedi gün diye düşündüm. Yeni proje dışında, bensiz halledilemeyecek acil bir iş yok."

Jaxson özeti gözden geçirmek için bir zaman belirlemek istiyor, ama şu anda onunla görüşecek ne enerjim ne de zihinsel gücüm var.

Pen bir lokma yemek alır ve çiğnerken gözlerini kapatır.

"Mmm," diyor, yutkunup gözlerini açarak benimkine bakıyor.

"Jax'ı neden bu kadar sevmiyorsun?" diye sorar aniden. "Eli'nin yerinde yüzünü gördüm."

Tabağıma bakarak, çatalımla yemeği itip kakıyorum. "Jax'ın Lottie'nin babası olduğunu mu düşündün?"

Sorusu ansızın gelir ve beni şaşkına çevirir.

"Öyle olabileceğinden şüphelenmiştim," diye dürüstçe itiraf ettim.

O bağlantıyı kurduğu için memnunum, başka bir bağlantı kurmadığı için. Pen, sanki zihnimi okumaya çalışır gibi bana gözlerini kısarak bakar.

"Ama bundan daha fazlası var," diyor yavaşça.

Pen'in yüzündeki ifade, bu konuyu bırakmayacağını gösteriyor. Titreyerek nefes alıyorum.

On altı yıldır sırrımı sakladım, Jaxson Lockwood'u uzak tuttum.

Pen bana bakmaya devam ediyor.

"Bu konuyu bırakmayacaksın, değil mi?" diyorum, cevabı zaten bildiğim halde.

"Bunun sana ne yaptığını görebildiğim sürece bırakmayacağım," diyor. "Bırakırsam iyi bir arkadaş olamam."

Masaya bakıp salatamı bir yandan diğer yana itiyorum.

"Hadi ama Kat. Karşında duran benim. Kilo verdin ve burada oturmuş yemeğinle oynuyorsun. Gözlerinin altındaki koyu halkalardan bahsetmiyorum bile, bu da uyumadığını gösteriyor. Sen benim en iyi arkadaşımsın kadın." Sesinde acı var. "Sen benim için olduğun gibi, ben de senin için olmama izin ver."

Elimi yüzüme götürüyorum, elim kolyemi sıkıca kavriyor.

"Jax ve ben..." Sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, çok fazla şey ifşa ettiğimi fark ettim.

"Ne demek Jax ve sen? Neyi kaçırıyorum, daha doğrusu *neyi* kaçırdım?" Gözleri büyür, parmakları göğüs kemiğinin üzerinde yayılır.

Kolyeyi sıkıştırdım, cildime batmasını zevkle hissettim. Kıkırdadım.

"İnanması zor, değil mi? Yakışıklı ve..."

O, homurdanarak sözümü keser.

"İnanması zor değil, hayır. Şimdi düşününce çok açık. Sadece bunu fark edemediğime inanamıyorum." Gözlerini iki kez kırpıştırarak yüzümü inceliyor. "Bir an önce çok samimiydiniz, sonra..." Kaşlarının arasında bir çizgi belirliyor. "Sana zarar verdi mi? Eğer verdiyse..." Monologunu bitirdiğinde, neredeyse hırıldıyor.

"Hayır, Jax bana zarar vermedi. Sadece gururuma," diyorum.

O sadece kalbimi paramparça etti.

Ben bilmiyorum söyle bunu söylemiyorum, ama
kalbim kalbim bu anı hatırlayınca kalp atışlarım

"Ne olduğunu bana anlatmak ister misin?"

"Anlatacak ne var ki?" Omuz silkiyorum. "Lockwood'un cazibesine kapıldım, sonra onun diğer kadınlara da aynı numarayı yaptığını öğrendim."

"Kadınlar mı?" Pen kaşlarını çatarak sorar. "Hangi kadınlar? Kat, bu ne zamandı?"

İç çekerim. "Üniversitedeki son senende."

Bu yüzden ona hiç bahsetmedim. Adil olmazdı. Herkesin başı dertteydi.

Çatal bıçağımı bıraktım, iştahım kaçmıştı.

Pen sabırla bekliyor.

"Jax ve ben bir araya geldik. Birkaç ay boyunca bir ilişkimiz oldu, ta ki Darra'nın arkadaşlarından birinin bana söylediği cümleyi aynen tekrarladığını duyana kadar. Bu cümlelerin işe yaradığı için gülüyorlardı. Bu cümleyi kullanarak, tüm kız arkadaşlarını birbirlerinden habersiz tutabildiğini söylüyorlardı."

Pen kaşlarını çatı. "Ne cümlesi? Gerçekten kafam karıştı. Jax grubun en bekâr olanıydı. Son yılında derslerine odaklanmıştı. Onun emrinde dans eden bir kadın haremi olduğunu kesinlikle bilmiyorum."

İç çekiyorum. "Birlikteyken, en azından mezuniyete kadar ilişkimizi ikimizin arasında tutmamız gerektiğini söylemişti." Bakışlarım masaya düşer, tabağımın yanındaki bir kırıntıya odaklanır. "Bunun bizim dışımızda kimseyi ilgilendirmedeğini söyledi. Gerekçesi, Elijah'ın onunla birlikte yaşadığı için işlerin karmaşıklaşacağıydı. Ama onların konuşmalarını duyduğumda, bunun başka senaryolarda da işe yarayacağını anladım."

"Jax'la yüzleştğinde ne dedi?"

Pen'in, benim o yolculuğu yapmayacağımı, bununla doğrudan yüzleşeceğimi bildiğini seviyorum.

"Tabii ki inkar etti." Pen'in

kaşları daha da çatıldı.

"Ama ona inanmadın, değil mi?"

"Birkaç konuda gizemli davranıyordu ve onların birlikte otelde olduklarına dair kanıtım vardı." Derin bir nefes alıyorum, geçmişte tekrar gündeme getirmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. "Bu yüzden Zach ve Elijah'a Jax'in aşk hayatı hakkında sorular sordum..."

Pen başını eğdi, dudaklarını büzerek kaşlarını çatıyordu.

"Ne dediler peki? Eminim gerçeği açıklamışlardır, değil mi?" Sözlerinin etkisini anlamak için bir süre durdu. "Ama açıklamadılar, değil mi?"

Kafamı salladım.

"Zach duyduğum her şeyi doğruladı. Güldü ve çok başarılı olduğu için denemeyi düşündüğünü söyledi. Elijah, Jax'in peşinden giden kadınlardan oluşan hareminden bahsetti. Onlara hayran kulübü diyordu."

Pen'in parmakları masanın üzerinde yumruk haline geldi ve derin bir nefes aldıktan sonra gözlerime baktı.

"Aranızda ne oldu bilmiyorum. Tek verebileceğim şey benim bakış açım ve ben insanları oldukça iyi tanırım." Gözleri benimkilere kilitlenir. "Jax asla bir çapkın değildi, Kat." Kolumu sıkıca tutar. "Evet, kesinlikle öyle görünürdü. Eli'nin söylediği doğrudu, onu takip eden bir hayran kulübü vardı." İç çeker. "Ama bu onu utandırıyor, özellikle de erkekler onunla bu konuda dalga geçtiğinde." Başını sallar. "Kat, Jaxson Lockwood'un kendini geliştirmek için çabaladığını söylediğimde beni dinle. Benim gibi, o da kendine sağlam bir gelecek kurmak için oradaydı. Kesinlikle enerjisini birden fazla ilişkiyle boşa harcamazdı." Başını hareket ettirerek, onu izlediğimden emin olur. "Ve sana söz veriyorum, Jax Darra'nın arkadaşlarından hiçbiriyle takılmayacaktı. Onu ve onun ve kibirli grubunun temsil ettiği her şeyi nefret ediyordu. Eli'yi manipüle ettiğini biliyordu, ama bunu asla kanıtlayamadı."

Kafamı sallıyorum, arkadaşına olan sadakatini seviyorum.

"Ama Pen, anlamıyorsun. Darra ve arkadaşlarının konuşmalarını kulak misafiri olduğumda, benim orada olduğumu bile bilmiyorlardı."

Pen kaşlarını kaldırır. "Emin misin?"

Parmaklarımı şakaklarıma bastırırım.

Tabii ki, bahsettiğimiz kişi Darra. Her şey mümkün.

Manipölasyon ve kurnazlık onun ikinci adı olmalıydı. "Kimse bizim birlikte olduğumuzu bilmiyordu."

Kalp atışlarım hızlandıkça sesim yükseldi.

Bundan emin olduk.

Ya da öyle sanıyorduk, Elijah ya da başka birinin işimize burnunu sokmasını istemiyorduk. Gizlice dolaşmak heyecan vericiydi.

"Yanlış olduğunu söylemiyorum." Yine kolumu sıktı. "Sadece onayının nereden geldiğini bir düşün."

Boş midem isyan ediyor, su içinde çalkalanıyor.

"Bu konuda söyleyeceğim son şey, Jax'in Elijah ile olan arkadaşlığını riske atacağına, senin onun için bir şey ifade etmediğin halde kız kardeşiyle ilişkiye gireceğine inanamıyorum."

Göğsüm sıkışır. Ben de aynı şeyi düşünmüştüm, ama sonra Zach duyduğum şeyi doğruladı. O zamanlar, ondan şüphe etmek için hiçbir neden yoktu. Aniden... gözlerimin arkasındaki baskı yoğunlaşır. Başım dönmeye başlayınca gözlerimi kapatırım.

Pen kolumu daha sıkı tutuyor. Baskıya odaklanıyorum, nefes alıp veriyorum. Gözlerimi açtığımda çenemi kaldırıp omuzlarımı dikleştiriyorum. Pen elini çekiyor, ama ondan yayılan endişeyi gözden kaçıramıyorum.

Zayıf da olsa gülümserim.

"Artık önemi yok. Hepsi geçmişte kaldı."

Pen benim saçmalıklarımı yüzüme vurmaz, ama yüzündeki ifade her şeyi anlatır.

"Olan biten her şeyden sonra, Jax ile konuşman gerekmez mi sence?"

Kafamı sallarım.

"Bunun neye yarayacağını, hatta ne söyleyeceğimizi bile bilmiyorum."

"

Pen daha fazla şey söylemek istiyor gibi görünüyor, ama fikrini kendine saklıyor, bunun için minnettarım.

Yemeğimizi yiyerek vakit geçiriyoruz. Bana Lottie, Darra ve Frazer ailesinin son dramlarını anlatıyor.

Yemeğimizi bitirdiğimizde saatime bakıyorum.

"Gitsem iyi olacak, özellikle de pazartesi günü yola çıkacağım için. Bitirmem gereken birkaç iş var."

Pen ayağa kalkar ve beni kucaklamak için kendine çeker. Ben geri çekilir ve onun kollarını tutarım.

"Pen, lütfen Elijah'a hiçbir şey söyleme. O zamanlar ortalığı karıştırmadım, şimdi de karıştırmam için bir neden yok, özellikle de o ve Jaxson arkadaşlıklarını yeniden kurmaya çalışırken."

Jaxson her zaman kardeşimin en iyi arkadaşıydı, ona destek oldu. Elijah'ın hayatında buna ihtiyacı var.

"Tek kelime bile etmeyeceğim," diye söz verir. "Ama bence sen ve Jax'ın uzun zamandır konuşmanız gerekiyor."

Omuz silkiyorum. "Belki, ama artık çok farklı insanlarız. Geçmiş kazıp çıkarmak neye yarar, emin değilim."

"Bazen sadece içindeki şeytanları yatıştırmak gerekir." Vedalaşıp sarılırız ve ben ofise geri dönerim.

* * *

MICHAEL, ofisime yaklaşırken başını kaldırıp gülümsüyor.

"Mesaj var mı?" diye soruyorum.

"Saat 14:30'daki randevunuz özür dilemek için aradı ve beş dakika geç kalacaklarını söyledi. Bay Chapman arayıp bir toplantı istedi. Ona önümüzdeki birkaç gün boyunca arka arkaya toplantılarınız olduğunu söyledim, ama önemli olduğunu ısrar etti."

Douglas Chapman için her şey önemlidir, başımı sallıyorum. "Onu bu akşam yediye randevuya yazdım."

"Tamam," diyorum. Şüphesiz Jaxson ve proje hakkında bilgi almak isteyecektir.

Ofisime doğru yürüdüm.

"Bay Lockwood aradı," diyor Michael.

Duraklayıp ona döndüm. "Proje özetini sizinle görüşmek için randevu almak istiyor."

Ayrılmadan önce Jaxson ile ilgilenebilecek zihinsel kapasitem olduğundan emin değilim. Ayrıca, şu andan pazartesiye kadar programım çok yoğun.

"Sorun değil," diyorum. "Döndüğümde bir toplantı ayarla."

"Ayarladım bile." Yürümeye devam ediyorum. "Cevaplanmasını istediği soruların bir listesini gönderdi.

Cevaplanmasını istediği bir soru listesi gönderdi. Onları gelen kutunuza gönderdim."

"Teşekkürler Michael, bakacağım," diyorum. "Pazartesi için her şey hazır mı?"

O başını sallar. "Jet ve uçuş planı hazır. Otel sizi bekliyor. Raporda belirtilen sorunları görüşmeniz için müdür ve ilgili personel ile toplantılar ayarladım."

Sorunlar, personel sorunundan çok finansman sorunudur. Para yatırımı gerekiyor, önceki sahipler bunu yapmamışlardı. Bunların hepsi telefonla veya video bağlantısıyla halledilebilir, ama uzaklaşmak, kaçmak ihtiyacım çok güçlü. Bir hafta ofis dışında olmak bana iyi gelecek, kendimi yenilememi sağlayacak. Jaxson Lockwood ile yüzleşmemi sağlayacak.

"Mükemmel. Bana seyahat programını iletebilir misiniz?" diyorum. "Gelen kutunuza gönderdim."

"Teşekkürler," diyerek ofisime girip bir sonraki toplantımın başlamasını bekliyorum.

BÖLÜM 8

KAT

"Bayan Kathryn, aramıza hoş geldiniz," diyor Claudia.

"Teşekkürler Claudia. Seni tekrar görmek güzel."

Aile jetine girip dizüstü bilgisayarımı masanın üzerine koyuyorum. Bir kez olsun yatak odamız olduğu için mutluyum. Umarım yapmam gereken işleri bitirebilir ve sonra çok ihtiyacım olan uykuyu alabilirim.

"Sizi rahat bırakayım," diyor. "Kaptan birkaç dakika içinde kalkışa hazır olacağımızı söyledi. Size bir şey getireyim mi?"

Çantamdan su şişemi çıkarıp sallıyorum. "Gerek yok."

Aklımı başımda tutmam lazım. Yapacak çok işim var, şu anda birkaç cin tonik içmek ne kadar cazip gelse de.

Motorlar çalışmaya başladığında koltuğuma oturup kemerimi bağlarım. Uçmaktan hoşlanmamam iyi bir şey. Bu iş sayesinde kesinlikle çok fazla uçuş mili biriktiriyorum.

Uçak havalanırken arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Basınç değişikliği kulaklarımı tıkıyor ve midemi bulandırıyor.

Uçak dengelendiğinde, kabinin arkasındaki kapı açılır. Kalbim hızla çarparak dik otururum.

Kafamı keskin bir hareketle çeviriyorum.

"Burada ne işin var?" diyorum keskin bir sesle.

"Telefonlarıma cevap vermedin."

Kollarını göğsünde kavuşturduktan sonra karşımdaki koltuğa oturdu.

"Artık tüm dikkatin bende." "Kaçak yolcu

olmanın yasadışı olduğunu biliyorsun."

"Ben manifestoda yazıyorum," diyor. "Keşke kontrol etseydin."

Kendini beğenmiş ses tonu beni sinirlendiriyor.

"Sen her zaman kendini zeki sanırdın," diyorum, önümdeki adama bakarak, göğsümdeki ağrı şiddetini arttırırken vücudum karıncalanıyor.

"Bir zamanlar bunu seviyordun," diyor.

"O bir ömür önceydi ve daha iyi bilmeden önceydi."

İçimden ürperiyorum. Doğru olduğunu sandığım her şeyin yalan olduğu ortaya çıktı.

"Zamanını boşa harcadın. Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," diye ekliyorum.

Hedefe varmamın zaman açısından kritik önemi olmasaydı, pilota geri dönmesini söyledim. En yakın havaalanına inip onu kovardım, ama yapamam. Nedense, onun bunu bildiğine dair içimde bir şüphe var.

"Öyleyse, sana söyleyecek çok şeyim olması iyi bir şey. Sonuçta tartışmamız gereken bir proje var."

Siktir! Caleb'i bir dahaki görüşmemizde öldüreceğim.

Karşımdaki adamla göz göze geliyorum.

"Peki," derim, arkama yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum, uçak birdenbire çok sıcak hale gelir.

Onun açık bakışları benimkilerle buluşur ve her zamanki gibi, aynı ortamda olduğumuzda olduğu gibi, karnımda her zamanki heyecan başlar.

Jax çenesini göğsüne indirir ve gözlerini ovuşturur. Elini indirdiğinde, sözleri beni şaşırtır.

"Bak, yeniden başlayabilir miyiz?" Sesinin zengin tınısı beni şaşırtır ve nefesimi keser.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve bu bağlantı ile hava neredeyse çatırdamaya başlar.

Boğazımı temizlerim, tırnaklarımı avucuma kıvırırım, ama sessiz kalırım.

"Caleb, benim bu projede çalışmamı kabul ettiğini söylediğinde çok şaşırdım."

Nefes alıp çenemi sıkıyorum.

Nefes verip kollarımı açarak ellerimi masanın üzerine düz bir şekilde koyuyorum.

"Bir şeyi netleştirmek istiyorum," diyorum yavaşça. "Bunların *hepsi* kardeşim yüzünden. Sana yalan söyledi ve sonra bana tuzak kurdu. Ben buna asla razı olmadım, zorlandım."

Jax'ın duruşu değişmez.

"Biliyorum."

Başımı eğiyorum, kaşlarımı çatıyorum.

"Eğer bilseydin, ben..."

"Anlamadım mı?" diye tamamlar. "Caleb olaydan sonra, senin anlaşmanla ilgili gerçeği biraz serbest ve rahat bir şekilde anlattığını itiraf etti. Ama aynı zamanda seni yönetim kurulunda savunulamaz bir duruma soktuğunu ve bunun için kendini kötü hissettiğini de söyledi."

Kötü hissetmek mi, hadi oradan. O ikimizi de kandırmıştı.

"Bu hafif bir ifade," diyorum. "Seninle çalışmazsam, proje muhtemelen süresiz olarak rafa kaldırılacak. Yönetim kurulunda, benim yapmaya çalıştığım şeye pek sıcak bakmayan bazı üyeler var."

Neden ona bunu söylüyorum?

Çünkü başka seçeneğin yok!

Jaxson başını hafifçe eğdi, düşünceli bir ifadeyle. "O da öyle dedi. En azından bunun doğru olduğunu biliyoruz."

Gülümser ve kalbim bir anda yerinden çıkar.

Avuçlarını uzatır. "Her neyse, ben buradayım." Gözlerimi kısarak ona bakarım.

"Maldivler'e giden özel bir uçağa kaçak binmek mi?"

O, sanki önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkiyor. "Kaçak değil, bir arkadaşımın uçağına otostop çekiyorum." Omuz silkiyor. "Çalışma tatili için buradayım. Hazırlanmam gereken büyük bir proje var ve daha kötü yerler de var. Maldivler'in bu mevsimde çok güzel olduğunu duydum.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Öylece bir yere gidip, sana yer bulabileceklerini umut edemezsin."

"Oh, her şey halloldu," diye gülümser.

Gözlerimi kısarak dudaklarımı sıkıştırıyorum.

Şimdi hangi kardeşi öldüreyim?

Tehditkar bir şekilde kükreyen sesimi bastırıyorum. Kalp atışlarım hızlanmış durumda.

Kalp atışlarımı kontrol altına aldıktan sonra, "Bundan senin çıkarın ne?" diye soruyorum. "Yönetim kuruluma bağlı değilsin. İstedığın zaman çekip gidebilirsin."

Jax sandalyeye yaslanır, geniş omuzları sandalyenin arkasını doldurur, duruşu rahattır.

"Çok doğru, gidebilirim. Ancak, özeti gördüm ve şeffaflığın gerçek ruhuna uygun olarak," diyor. "Ben de katılmak istiyorum." Sanki bu kadar basitmiş gibi. Başını eğiyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Kat, yapmaya çalıştığın şey çığır açıcı. Lockwood and Associates'in bunun bir parçası olmasını istiyorum."

Şimdi sıra bende. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Yüzünde, burada neler olup bittiğini açıklayabilecek herhangi bir şey arıyorum.

Sessizce oturuyoruz. Birbirimize açıkça bakıyoruz.

Claudia o anda tekrar ortaya çıkıyor. Yüzünde bir gülümseme belirliyor.

"Bay Lockwood. Size bir şey getireyim mi?"

Harika, Claudia onun hoş bir misafir olduğunu düşünüyor.

"BirAmericano harika olur, teşekkürler Claudia. Ve adım Jaxson."

Ona gülümsemesi yine tüylerimi diken diken ediyor.

Teşekkürler Claudia, adım Jaxson. Kendini ne sanıyor bu adam?

"Kathryn, sana bir şey getireyim mi?"

Adım beni bir sıçrayışla geriye, şimdiki ana getirir.

"Üzgünüm Claudia, dalmıştım. Bir latte alabilir miyim lütfen?"

Claudia bize gülümser, gözleri parıldar ve sonra arkasını döner.

Burada neler olduğunu sandığını ancak Tanrı bilir.

Claudia gittikten sonra Jax'a dönüyorum.

"Yani, bu küçük fiyaskoyu Caleb'e mi borçluyum?"

Jax gülümser ve parmağını dudaklarının üzerinde gezdirir. Gözlerim bu hareketi takip eder, karnımda kelebekler dans eder.

İç çekerim.

Artık önemi yok. Zarar verilmiş.

P encereden dışarı, bizi çevreleyen ince beyaz bulutlara bakıyorum.

Claudia kahvelerimizi getirip masaya koyar.

"Yiyecek bir şey ister misiniz?"

Jaxson elini kaldırır. Midem guruluyor. Kahvaltıyı atladım ama onun önünde oturup yemek yemem mümkün değil.

Claudia başını sallar ve geri çekilir.

Jaxson kahvesini alır ve yutkunurken boğazının hareketini izlerim. yutkunmasını izlerim.

"Nasıl? Bu nasıl olacak?"

Omuz silkiyor. "Her proje gibi, sanırım. Size sorular soracağım, siz de bana ihtiyacım olan cevapları vereceksiniz. Sonra gidip teklifimi yazacağım. Eminim profesyonelce davranabiliriz," diyor ve kahvesinden bir yudum daha alıyor.

Kendimi durduramadan homurdanırım, bu da kendini beğenmiş herifi güldürür.

Nefesim hızlanır ve vücudumda sıcak bir kızarıklık yayılır.

"Ama biz *sıradan* insanlar değiliz, Jaxson," diyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Bu proje aylar, hatta yıllar sürebilir."

Onu nasıl boğazlamayacağım?

Yine omuz silkiyor, bu hareket dişlerimi gıcırdatıyor.

"Sen yapabiliyorsan, ben de yapabilirim," der, atasözündeki gibi meydan okur ve beni çığlık atmak ister hale getirir.

"Ciddi misin? Öylece mi? On altı yıllık düşmanlık, bir kenara atılacak mı?"

Yüzü sertleşir. "Burada sorunu olan sen gibisin, Kat. Dediğim gibi, ben profesyonel davranabilirim. Sen yapabilir misin?"

"Siktir git, Jax," diyorum, kendimi durduramadan.

"Bunu zaten yaptın, ve bu da sorunun bir parçası değil mi?"

Yemi yutma! Yemi yutma!

"Bence burada işimiz bitti."

Ayağa kalkmak için hareket ediyorum.

Jax olduğu yerde kalır. Elini yüzünde gezdirir ve ağzında durur. Elini çektiğinde iç çeker.

"Üzgünüm, bu tamamen yersizdi."

"Öyle mi?" Sesimdeki alaycı tonu gizleyemiyorum.

Yüzümü buruşturuyorum. O her zaman benim en kötü yanlarımı ortaya çıkarıyor. Bir saniye gözlerimi kapatıyorum ve açtığımda, o öne eğiliyor.

"Caleb ikimizi de birbirimize bağladı. Ne amaçla, bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bunun işe yaramasının ikimizin de yararına olduğu."

Yine geriye doğru eğilir. "Bu projede FHG'ye ve sana yardımcı olabileceğimi biliyorum. Sonuçta bu benim ana uzmanlık alanım."

Üst dudağını dişlerinin arasına çeker. Hareketini yakınlaştırırım, devam ettiğinde gözlerine geri dönerim. "Ayrıca senin mükemmel bir profesyonel olduğunu ve her zaman şirketin için en iyisini istediğini ve yaptığını biliyorum. Hoşuna gitse de gitmese de, ben en iyisiyim Kat."

Kollarımı açıp kucağıma koyuyorum.

Haksız değil.

Jax dışında başka biri olsaydı, bu projeyi ona satmaya çalışır, onu ikna etmeye çalışırdım.

Onun olduğu gerçeğini görmezden gelebilir miyim?

"Haklısın," diyorum, kendini beğenmişlik belirtisi var mı diye dikkatle bakarak. Onun için şunu söylemeliyim ki, ifadesi değişmeden kalıyor. "Sana yalan söylemeyeceğim. Dediğin gibi, Caleb ikimizi de, özellikle de beni yönetim kuruluna karşı kıskırttı. Ciddi sonuçlar doğurmadan bu işten vazgeçemem. Bu projeyi gerçekleştirmek için çok çalıştım, şimdi vazgeçemem ve baştan başlamak istemiyorum." Çenemi kaldırıp omuzlarımı dikleştiriyorum. "Ama şunu çok net bir şekilde söyleyeyim. Sana güvenmiyorum. Her şeyi onaylamak istiyorum. Anladın mı? *Her şeyi.* Bu *benim* projem."

"Crystal," diyor ve vücudumda bir adrenalın dalgası hissediyorum. "Ama unutma Kat. Benim ve şirketimin itibarı da burada söz konusu. Buna zarar verecek hiçbir şey yapmana izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Gözlerimiz birbirine kilitlenir.

"Crystal," diyorum, onun sözlerini tekrar ederek.

"Güzel, o zaman anlaştık demektir."

Kahvesinin geri kalanını yudumlar. Fincanı masaya koyduğunda elini uzatır.

Ellerimiz birleşti, başını kaldırdı, kaşlarını çattı, sanki beni okumaya çalışıyormuş gibi.

Yüzümü kontrol altına alırım, kolumdan göğsüme doğru yayılan kıvılcımları görmezden gelirim.

Dudakları kıvrılır ve ben bir hırıltıyı yutarım.

Elini geri çekiyor ve o anda hepimizin el ele tutuştuğumuzu fark ediyorum.

Ahhhhhhh! O adam!

"Gönderdiğin soru listesine verdiğim cevapları aldın mı?"

Jaxson bana bakar, kaşları çatılmıştır.

"Hayır, ben..." Telefonunu alır ve e-postalarını kaydırmaya başlar. Ben arkama yaslanıp beklerim.

Jaxson şaşkın bir şekilde başını kaldırır. "Bu sabah iki buçukta mı?"

"Gitmeden önce göndermek istedim. Bakmayacağımı mı sandın?"

Ekranına dokunur ve telefonundaki belgeyi açar. Elli sayfanın tamamı. Bazı cevaplarımda biraz abartmış olabilirim.

Hafta sonu boş zamanlarımla hepsini gözden geçirmekle geçirmiştim. Sorular iyiydi, iyi düşünölmüştü. Dedikleri gibi, yaratıcılığımı harekete geçirmişti.

"Dürüst olmak gerekirse, emin değildim," diye itiraf etti, gözleri belgeyi tararken. "Bu çok ayrıntılı," diye ekledi, şaşkın bir ses tonuyla.

"Daha önce de söylediğim gibi. Bu projenin başarılı olması gerekiyor. Daha fazla gecikme istemiyorum."

Jaxson'ın gözleri benimkilerle buluştu.

"Benimle görüşmeyi reddettiğinde, senin beni engellediğini düşündüm," der ve elini saçlarının arasından geçirir. "Özür dilerim."

Yanağımın içini ısıtırım. *Tamamen yanlış sayılmaz*, ama ona bunu söylemem.

"Ben bir şirket yönetiyorum. Yurt dışında olmam, toplantıların öne alınması gerektiği anlamına geliyor."

"Haklısın."

Elimde kolyemi sıkıca tutuyorum. Annem ve babamın yirmi birinci yaş günüm için verdiği bir hediye. Erkekler saat aldı, biz kızlar ise kolye aldık.

Birbirimize bakıyoruz.

"On saatimiz var," diyorum. "şimdi birazını halletmek ister misin?"

Jaxson başını eğdi. "Emin misin?"

"Az önce de söylediğim gibi, on saatlik uçuşu en iyi şekilde değerlendirebiliriz."

En azından varış noktasında biraz huzur bulabilirim.

BÖLÜM 9

JAX

Kabinden çıktığımda Kat'e bir baktım ve Cal'ın bunu ayarlamakta haklı olup olmadığını merak ettim.

Evet, telefonlarıma cevap vermediğinden şikayet etmiştim. İki buçuk hafta sonra yönetim kurulu ile bir araya gelip teklifimi görüşeceğim. Onun köpeği Michael, bir buçuk haftadan fazla bir süre sonra bir toplantı ayarladı ve bana onun ülke dışında olacağını söyledi. Burada söz konusu olan benim itibarım.

Kızdım.

Bu süre benim yeteneklerimi bile zorlayacaktı ve ben dalga geçilmesinden hoşlanmam. Ama şimdi aceleci davrandığımı anlaşıyor. Kat'in bana gönderdiği belgeyi inceliyorum. Çok ayrıntılı. Cevapları net ve iyi düşünülmüş.

Kahretsin, şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

Caleb'in beni ikna etmek için ne yaptığını veya Claudia ve pilota Kat'e haber vermemeleri için ne söylediğini bilmiyorum. Ancak, karşımdaki kadına bakınca, o kadın son on altı yıldır mücadele ettiğim kadının sadece bir kabuğu.

Yüzü solgun, gözlerinin altında koyu halkalar var. *Savaşçı* sesi bile yorgun geliyor, bu sabah saat iki buçukta hala ayaktaysa şaşmamalı.

Cal'ın sözleri aklımda yankılanıyor.

"O sana ihtiyaç duyuyor. Bunu benim için yap."

Umarım ne yaptığını biliyordur. "İşe başlayalım mı?"

Kat'in sesi beni geri gerçekliğe döndürüyor.

"Dizüstü bilgisayarımı alayım."

Çantamı almak için kabine geri dönüyorum. Telefonum çalıyor.

CALEB:

Havada mısın?

BEN:

Evet. Kız kardeşin çok kızgın.

CALEB:

İkiniz döndüğünüzde bununla ilgileneceğim. İyi çalışmalar.

Kafamı sallıyorum. Gözlerim kapıya kayıyor. Telefonum yine çalıyor.

PEN:

Lütfen bana düşündüğüm yerde olmadığını söyle.

BEN:

Nerede olduğumu düşündüğüne bağlı.

PEN:

Buna ihtiyacı yok.

Mesaja bakıyorum. Bu Pen'e göre değil. Sanki ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi üç nokta sürekli belirip kayboluyor.

BEN:

Cevaplara ihtiyacım var.

Pen bunu kesinlikle anlar. Ne de olsa o bir iş kadını.

PEN:

Onu zorlama. Ona zaman tanı.

BEN:

Zamanım yok Pen, teslim tarihim yaklaşıyor. Mesleki itibarım söz konusu.

PEN:

Proje için mi oradasın?

BEN:

Başka ne için burada olabilirim ki?

BEN:

Kalem mi?

PEN:

Beni boş ver, hamilelik hormonları.

BEN:

Saçmalık.

PEN:

Kat son zamanlarda yeterince zorluk yaşadı.

PEN:

Senin ona üzüntü vermen gerekmiyor.

BEN:

Ben çalışmak için

buradayım. BEN:

İhtiyacım olan bilgiyi aldıktan sonra, onun yoluna çıkmayacağım.

PEN:

Kendi iyiliğin için, ben olsam öyle yapardım.

Telefon sessizleşir. Pen, herkes gibi, Kat için açıkça endişelenmektedir. Darra ve Zach'in iki ay önce attığı bomba, tüm aile için çok geniş kapsamlı sonuçlar doğurmuştur. Ve Kat, bu olayın tam ortasında kalmıştır.

Zach'i ve Kat'e yaptıklarını düşündüğümde midem bulanıyor.

Anlamıyorum.

O onu seçti, ama o onu terk etti. Kat kapıda belirince irkiliyorum. "Geliyor musun?"

"Sadece birkaç mesaja cevap veriyorum." "Kardeşim mi?"

Gülümsüyorum. "Başka kim olabilir ki? Uyarıldı, ama en azından önümüzdeki hafta için kendini güvende hissediyor galiba."

O sırtıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

"Öyleyse, her şey mümkün. Bu arada, Pen, April ve Leah'a mesaj attım."

"Ouch, alçakça bir vuruş," diyorum gülerek, Frazer kadınlarının, doğuştan ve evlilik yoluyla, birbirlerine yapışkan gibi bağlı olduklarını bilerek. Bu, Pen'in benim nerede olduğumu nasıl bildiğini de açıklıyor.

Cal'a sempati duymalıyım, ama bu süreci başlattığında ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Bunu yapalım mı?" diyor Kat, kolunu ana kabine doğru geriye doğru sallayarak.

"Yapalım."

Kat dönüp geri giderken, uzun, parlak saçları sırtında dalgalanır, uçuş için giydiği taytın içinde ince beli ve sıkı kalçaları açıkça görülür. Bu manzarayı görünce yutkunurum. Belli ki misafir beklemiyordu. Kat'i on altı yıldır bu kadar rahat görmemiştim. Penisim sertleşmeye başlar ve gözlerimi kapatıp on sayarım. Bu benim sorunum. O her zaman üzerimde böyle bir etki yaratmıştır, ancak son zamanlarda bu etki tamamen fiziksel olsa da, bir zamanlar zihinsel de olmuştu.

Kabin'e geri girdiğimde, Kat koltuğuna yaslanmış, önünde dizüstü bilgisayarı açık duruyor. Ben koltuğuma oturup hazırlanırken beni görmezden geliyor. Sonunda hazır olduğumda, başını kaldırıp bana bakıyor.

"Şu ana kadar elime geçenler bunlar."

* * *

Sonraki birkaç saat boyunca, özeti inceledik. Bu projeye katılmak istediğimi söylediğimde şaka yapmıyordum. Kat ile konuşup daha fazla ayrıntıya girince, kendimi kaptırdım.

Kat yüksek sesle nefes verir ve kollarını başının üzerine uzatır. Üstü, mükemmel göğüslerini ortaya çıkarır. Gözlerimi yukarıya çeviririm ve Kat'in gözlerinin kapalı olduğunu görünce rahatlarım, böylece benim hatamı görmemiştir. Daha dikkatli olmam gerekecek.

Claudia yiyecek ve içeceklerle geldiğinde, dizüstü bilgisayarlarımızı yanımızdaki koltuklara koyduk. Kat su içmeye devam etti. Daha önce gözlerinde gördüğüm yorgunluğun bir kısmı, heyecan kıvılcımlarıyla yerini değiştirmişti. Bu projeye çok zaman ve enerji harcadığını söylerken, bunu içtenlikle kastettiği belliydi.

Birbirimize fikirlerimizi aktararak zaman geçirdik. Sadece sorularımı gözden geçirmekle kalmadık, aynı zamanda olasılıkları ve şu anda piyasada bulunan ürünleri de tartıştık. Kat, benim bilgim ve içgörümünden etkilenmiş görünüyor. Bu alandaki lider olarak, Kat'in bildiğinden daha fazla bağlantım var ve birçok yeni ve gelecek teknolojiiden haberdarım.

Claudia yemeklerimizi önümüze koydu.

Cal'ın benim için sipariş ettiği dana yahnisiyle ilgilenirken, Kat tabağındaki salata yapraklarını itip kakıyor.

"Bunu mutlaka denemelisin," diyorum.

Kendi düşüncelerine dalmış gibi biraz şaşkın bir şekilde başını kaldırıyor.

"İyi."

"Leah, iyi olduğunu söyleyen insanlar asla iyi değildir der, değil mi?" Kat gözlerini devirdi, ama dudakları kıvrıldı.

"Öyle diyor," der ve beni şaşırtır.

Bıçağımı ve çatalımı bırakıp arkama yaslanırım. Kat tekrar başını kaldırır.

"Ne?"

"Az önce iyi olduğunu söyledin. Sonra da *iyi olduğunu* söyleyenlerin genellikle *iyi* olmadığını kabul ettin."

"Kafanı çalıştırmaya çalışıyor musun?"

"Sorudan kaçmaya mı çalışıyorsun?"

Kat başını sallar ve aşağı bakar, kucağındaki peçeteyi yeniden yerleştirir.

"Kat?"

Onu izlerken kaslarım gerilir ve göğsümde bir sıkıntı hissedirim.

Peçeteyi buruşturur, sonra fikrini değiştirip düzgünce katlar. Peçeteyi masanın üzerine koyar.

"Sakıncası yoksa, biraz uyumaya çalışacağım. Çılgın bir hafta oldu."

Gözlerimin önünde kapandığında kendime kızıyorum. Meşhur buz gibi yüz ifadesi yerine oturuyor.

Seni aptal! Neden onu zorladın ki?

Kat bana en profesyonel gülümsemesini gösterir, sonra sandalyesinden kalkar ve uçağın arkasına, yatak odasına doğru yürür.

Durup dönüyor, sesi alçak. "Çantandan bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, gerek yok. Bana verdiğin bilgilerle brifing üzerinde çalışmaya devam edeceğim."

O da başını sallar ve odaya girer, sanki dünyanın yükünü taşıyormuş gibi ağır adımlarla. Kapı arkasında yumuşak bir sesle kapanır.

Elimi çeneme dayayarak öne eğildim. Bu, beklediğim bir şey değildi. Bir yanım, Caleb'in neden benden yardım istediğini anlayabiliyor. O, benim sadece onun iyiliğini düşündüğümü ve dolayısıyla Kat'in de iyiliğini düşündüğümü biliyor. Anlamadığı şey ise, Kat benden nefret etse bile, ben her zaman onun iyiliğini düşündüğümdür.

BÖLÜM 10

JAX

Pilot inişe geçeceğimizi duyurduğunda Kat hala ortada yoktu.

Çenemi kapalı tutmalıydım.

Son yedi saati Kat'in cevaplarını inceleyerek ve projeyle ilgili notlar alarak geçirdim. Yanılmamıştım, Kat'in cevapları hem kapsamlı hem de iyi düşünülmüş. Tek sorun, daha derinlemesine incelemeye başladıkça kafamda binlerce yeni soru oluşması.

Başımı koltuğa yaslayıp pencereden dışarı bakıyorum.

Katılmak istediğimi söylerken yalan söylemiyordum. Onun girişimde bulunduğu proje hem yenilikçi hem de cesurca. Eğer başarırsa, otelcilik sektörünün kraliçesi olarak konumu iyice sağlamlaştıracak.

"Jaxson, birazdan iniş yapacağız. Bir şey ister misiniz?" Claudia kabine girerek sordu.

"Hayır, teşekkürler," diyorum, son yemeğimin kalıntılarını toplarken kullandığım ifadeye yüzümü buruşturarak.

Bilgisayarımı kapatıp yanımdaki koltuğa koyuyorum. Yatak odasının kapısına bakıyorum. Kat ortadan kaybolduğundan beri içeriden hiç ses gelmiyor. Acıkmış olmalı. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

Neden onu kışkırttım ki? Artık çok geç.

* * *

KAT, uçağın motorları gürültüyle çalışmaya başlayıp inişe geçerken, karşımdaki koltuğuna oturup emniyet kemerini bağladı. Belli ki duş alıp üstünü değiştirmişti. Taytları yok. Onun yerine, uzun bir maksi elbise giymiş. Her zamanki özel dikim iş kıyafeti olmayabilir, ama gücünü ve konumunu şüpheye yer bırakmıyor. Rahat ama profesyonel bir görünümün mükemmel birleşimi. Saçını ve makyajını da yeniden yapmış.

"Kat," diyorum.

Başını kaldırıp gözlerimi karşıladı. "Özür dilerim."

"Ne için?" diyor, sanki önceki konuşmamız hiç olmamış gibi.

Tamam, o zaman bu oyunu oynayalım.

"Bak, sana söz veriyorum, yoluna çıkmayacağım," diye ekliyorum.

"Ama boş vaktin olursa, seninle bazı ek noktaları tartışmak isterim."

Ses tonumdaki coşku onun ilgisini çekmiş olmalı.

"Eminim biraz zaman bulabilirim," diyor ve çantasındaki bir şeyle meşgul olmaya başlıyor.

Uçağın tekerlekleri piste değdiğinde motorlar gürültüyle çalışmaya başlar ve hangara doğru ilerlerken her zamanki gibi verimli Claudia tekrar ortaya çıkar.

"Teşekkürler Claudia," diyor Kat geçerken. "İzin gününün tadını çıkar."

"Teşekkürler. Keyifli geçecek."

Ben de ona teşekkür ediyorum ve Kat'in ardından merdivenlerden inip bekleyen golf arabasına ve otel görevlisine doğru ilerliyorum.

"Maldivler ve Valena Uluslararası Havalimanı'na hoş geldiniz, Bayan Frazer ve Bay Lockwood. Ben Em. Adaya gitmek için ayrılana kadar sizinle birlikte olacağım. Lütfen." Elini sallayarak arabaya binmemizi işaret eder.

Kat onu beklenmedik bir sıcaklıkla selamlar, ama ben bu değişimi anında fark ederim. Çenesi yukarıda, omuzları geride. Bu tamamen iş Kat'i.

Kat önce biniyor, ben de yanına oturuyorum. Dar alanda uyluklarımız birbirine değiyor. Koltuğunda yer değiştiriyor, ama dar alanda kaçacak bir yer yok gibi görünüyor. Vücudunu benden uzaklaştırırken

Vücudunu benden uzaklaştırırken gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum. O iç çekince, başımı diğer tarafa çeviriyorum. Bacağıma baskı yapan bacağı, aniden odaklanabildiğim tek şey oluyor.

Golf arabası hareket etmeye başlarken ev sahibimiz konuşmaya devam ediyor, Maldivler'in tarihi ve yapısı hakkında bilgi veriyor.

"Bu binada otel salonları bulunuyor. Frazer Hotel salonu ikinci katta. Konuklarımıza, deniz uçağı transferini beklerken, uçuşlarından sonra dinlenip kendilerini tazeleyebilecekleri bir alan sunuyor."

"Harika," diyorum ve Em bana gülümsüyor. Kat'in gözlerini devirmesini kaçırmıyorum.

Onun sorunu ne?

Uzun bir uçuştan sonra kendimi tazeleme fırsatı ideal. Kat yatak odasını kullanıyor ve çantam da onun odasında olduğu için şimdiye kadar fırsatım olmadı.

Em tekrar gülümsüyor. "Çeşitli tuzlu atıştırmalıklar, taze meyveler ve hamur işleri sunan bir büfe var. Ayrıca sıcak ve soğuk içecek seçenekleri de var."

"Teşekkürler Em," diyor Kat. "Deniz uçağıımız saat kaçta kalkacak?"

Em, önceki akşam başlayan ve bu sabaha kadar devam eden fırtınayı anlatırken ben yarım kulakla dinliyorum. Üzerimizdeki mavi gökyüzüne bakıyorum.

"Maalesef, bu durum kalkışınızın biraz gecikeceğı anlamına geliyor. Umarım birkaç saat içinde havalanıp adaya varabiliriz."

Ev sahibimiz gülümsemeye devam ederken, Kat'in omuzları hafifçe düşer.

Benimle birkaç saat daha geçirme düşüncesi açıkça hoşuna gitmiyor.

Lobiye ve salona yönlendiriliyoruz. Em, buranın şezlonglar ve geniş, rahat koltuklarla dolu geniş bir alan olduğunu söylerken şaka yapmıyormuş. Hatta deniz uçaklarının iniş ve kalkış limanını gören bir balkon bile var. Bir tarafta lezzetli görünen hamur işleri, taze meyveler ve tuzlu atıştırmalıkların bulunduğu bir büfe, lüks bir kahve makinesi ve dolu dolu buzdolapları var.

"İstediginizi alın," diyor Em. "Ve bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen çekinmeden isteyin."

Salonda farklı yaşlardaki birkaç çift oturuyor. Hepsi de bir süredir buradaymış gibi görünüyor.

Kat, odanın pencerenin yanındaki uzak köşesine geçer. El çantasını kanepelerden birinin üzerine bırakır ve yanına oturur. Seçtiği koltuk suya bakmaktadır, sırtı diğerlerine dönüktür, ama yüzünü görmesem de, ondan yayılan yorgunluğu hissedebiliyorum.

Neler oluyor böyle?

Kat'ten gözlerimi ayırmadan büfeye doğru ilerlerim.

"Bay Lockwood, size bir şey getireyim mi?"

Em yanıma gelir.

"Bayan Frazer'a tavuk salatası getirebilir misiniz?"

Yüzü aydınlanır. "Tabii ki. Başka bir şey var mı?"

"Hepsi bu kadar."

Odanın karşı köşesine geçip dizüstü bilgisayarımı çıkarırken Kat'i gözümün önünden ayırmıyorum.

Em on dakika sonra, bir kral ya da kraliçeye layık devasa bir tavuk salatası ile geri döner. Kat'in yanına doğru yürür.

Kat başını kaldırır. Em bir şey söylediğinde, bakışları bana doğru kayar. Vücudum onun her hareketini fark etse de, ben önümdeki ekrana odaklanırım.

Em uzaklaşırken Kat pencereye geri döner. Kolunu hareket ettirir ve ağzına yemek koyduğunu görürüm.

O bir lokma daha alırken omuzlarım gevşer. İş tamamdır.

Tazelenip duşa gitme zamanı.

BÖLÜM 11

KAT

Köşedeki kanepelerden birine çöküp pencereden dışarı bakıyorum. Fırtınaların geçme hızı inanılmaz. Asıl zaman alan şey, fırtınanın etkilerinin ortadan kalkması.

Başım dönmeye başlıyor, kaslarım ağırlaşıyor. Tek istediğim rahat bir yatağa uzanıp yirmi dört saat uyumak.

Jax'ı bırakıp yatak odasına girmeme rağmen, uykuya dalamadım. Göğsümdeki sıkışma ve kalbimin çarpıntısı, rahatlamamı imkansız hale getiriyor.

Rahatlatıcı bir iş molası için çok fazla. Eve gittiğimde Cal'ı öldüreceğim.

"Buyurun, Bayan Frazer."

Başımı kaldırıp Em'in sandalyemin yanında durduğunu görüyorum. Elinde bir tabak yemek var. Büfenin yemeklerinden değil, taze tavuk salatası gibi görünüyor.

"Bay Lockwood, yemek istediğinizi söyledi," diyor ve tabağı ve soğuk bir şişe suyu önümdeki masaya koyuyor.

Tabağa baktım, sonra da onu getiren kadına. "Teşekkürler, Em."

Gülümser ve uzaklaşır.

Gözlerim Jaxson'ı arar. Söz verdiği gibi ortadan kaybolmuş, odanın karşı tarafında oturmaktadır. Bilgisayarında bir şeye dalmış görünmektedir.

Adam bana işkolik diyor.

Karnım guruldıyor. Salatayı alıp bir lokma alıyorum. Vücudum nihayet besin aldığından zevkle çığlık atarken, iniltiyi geri tutuyorum.

Tavuk sıcak ve hafif baharatlı, salata ise çeşitli yeşillik ve sebzelerle taze ve gevrek. Eğer gelecek yemekler de böyle olacaksa, iştahım geri gelebilir.

Elimde salata ile arkama yaslanıp, deniz uçaklarının iniş ve kalkışlarını izlerken salatamı yiyorum. Rekor sürede tabağımı bitiriyorum, kan şekerim yükselirken önceki baş dönmesi yavaş yavaş geçiyor. Dizüstü bilgisayarımı açıp dikkatimi ekrana veriyorum, Michael'dan gelen son güncellemeleri ve diğer yöneticilerden gelen bir dizi raporu okuyorum.

Em nihayet geri geldiğinde işime dalmış durumdayım.

"Bayan Frazer, deniz uçağı hazır. Beş dakika içinde biniş kapısına doğru yola çıkacağız," diyor.

"Teşekkürler Em. Salata için de teşekkürler, çok lezzetliydi." Adının kullanılmasıyla yüzü aydınlanıyor.

"İsimleri ezberlemeye zaman ayır, Kat. Mümkün olduğunca kullan, çalışanlarınla ilişkiler kurmada çok yardımcı olur."

Son zamanlarda sık sık olduğu gibi, babamın sesi yine zihnimde yankılanıyor.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp kılıfına geri koyuyorum. Jaxson sessizce yanıma yaklaşırken ayağa kalkıyorum. "Yemek için teşekkürler," diyorum.

Bakışlarımız kesişir ve bakışları yumuşar.

"Rica ederim."

Başımı salladıktan sonra dikkatimi geri dönen Em'e çeviriyorum.

"Beni takip ederseniz."

Biniş kapısına doğru ilerliyoruz, orada Em bize veda ediyor ve iyi tatiller diliyor.

Deniz uçağı kalabalık. Jax, önce benim binmemi önerir. Uçağa binerim ve motorların gürültüsünü duymazdan gelmeye çalışarak tek kişilik koltuklardan birine otururum.

Jaxson arkamdaki koltuğa oturur, ama ben gözlerimi öne doğru tutarım.

Uçak kalkarken pilot hoparlörden seslenir, uçak zıplar ve hızlanır, sonra su üzerinde yükselir.

Adaya kırk dakika var.

FHG'nin portföyüne yeni bir satın alma. Birkaç sorun var, bu yüzden buradayım. Çalışma tatili. Rapora göre büyük miktarda nakit akışına ihtiyaçları var. Bunun doğru olup olmadığını karar vermek benim sorumluluğum.

Son on hafta tam bir rollercoaster gibiydi ve kendimi parmak uçlarımla tutunuyormuş gibi hissediyorum. Kaçışa, rahatlamaya ihtiyacım vardı. Dikkatim dağınıktı ve muhakemem kesinlikle bozulmuştu. Jaxson ile çalışmayı kabul etmem bunun kanıtı. Soğuk ve sakin tavrım çatlamaya başladı.

Bu benim yeniden başlama şansımdı, ama lanet olası kardeşim, şimdi Jaxson ile uğraşmak zorunda kalmamı sağladı.

Pencereden aşağıdaki berrak suları ve adaları seyrediyorum.

Jaxson Lockwood planlarımı bozamayacak.

Bu yolculuk benim şartlarımla olacak. Projenin iyiliği için onunla çalışacağım. Uçakta yaptığı katkılar, yeni katılan biri için etkileyiciydi. Ama bunun dışında, kendi alanımı talep ediyorum.

* * *

SONUNDA KARAYA ÇIKIYORUZ. Deniz uçağı, adanın iskelesine yaklaşırken dalgaların üzerinde sıçırıyor. Otelin temsilcilerinden oluşan bir ekip bizi tek tek karşılamak için bekliyor.

Güzel bir jest.

"Bayan Frazer, Bay Lockwood. Benim adım Bethany. Herhangi bir sorunuz veya ihtiyacınız olursa, bizimle kaldığınız süre boyunca sizin temsilciniz olacağım."

"Teşekkürler, Bethany," diyorum, Jaxson ve benim aynı gruba yerleştirildiğimizi görmezden gelerek.

Jaxson sessizce arkamdan gelirken, iskeleden aşağı inip adanın içine doğru ilerliyoruz.

Bethany bize kapalı bir oturma alanına girmemiz için işaret eder. Bir garson sıcak bir gülümsemeyle, yüzümüzü tazelememiz için bir havlu ve uzun, buz gibi, meyveli bir içeceklerle karşımıza çıkar.

Oturup standart karşılama ve açıklamaları dinliyoruz. Bazıları herhangi bir FHG otelde beklediğim gibi, geri kalanı ise adaya özgü.

Diğer konuklar temsilcileriyle birlikte tek tek ayrılırlar.

"Bayan Frazer, hoş geldiniz." Bir adam elini uzatarak yaklaşıyor. "Sizi aramızda görmek çok güzel. Ben genel müdür Don Baskin. Umarım uçuşunuz keyifli geçmiştir."

Elini sıkarken profesyonel kişiliğime geri dönüyorum.

"Bay Baskin," diyorum, sesime biraz coşku katmaya çalışarak.

"Don, lütfen."

Henüz teklifini kabul etmiyorum. Ziyaretin sonunda, güvenilir bir çalışan olarak kabul edilip edilmeyeceğini göreceğiz. O zamana kadar, her şey profesyonelce yürüyecek.

"Beklerken size ikram edebileceğim bir şey var mı?" diye soruyor. Başım karıncalanıyor. Bir şeyler ters.

"Bay Baskin, kaba olmak istemem ama uzun bir yolculuk oldu. Eminim Bay Lockwood da benim gibi odalarımıza götürülmekten memnun olacaktır."

Yüzünün rengi soluyor ve ben içimden gelen iniltiyi yutuyorum.

Şimdi ne olacak?

Bay Baskin Bethany'ye döner. "Bethany, Bay Lockwood'u su villasına götürebilir misin?"

"Tabii ki."

Gülümser, ama ayrılırken göz teması kurmadığını fark etmem.

"Sonra görüşürüz," diyor Jaxson, kaşlarını çatarak. O da bir şeylerin ters gittiğini hissediyor.

"Size mesaj atarım," diyorum, Bay Baskin'in söylemek istediği her şeyi bir an önce halletmek istiyorum.

Jax ve Bethany ortadan kaybolur.

Don'un vücut dili, onlar gözden kaybolur kaybolmaz değişir.

Adam neredeyse kendi içine çekiliyor.

"Ne oldu Bay Baskin?" diyorum, sabırsızlık ve yorgunluğun birleşiminden dolayı uzuvlarım seğirmeye başlıyor.

"Küçük bir sorun çıktı. Bakım ekibimizle birlikte en kısa sürede düzeltmek için çalışıyoruz."

Sözleri kalın ve hızlı bir şekilde çıkar.

Gözlerimi kısa bir süre kapatıp ona kadar sayarım.

Elbette var.

"Sorun ne?" Omuzları düşer.

"Dün geceki fırtına villanıza zarar vermiş. Su basmış." İç geçiriyorum.

Hepsi bu mu?

Zorla gülümserim. "Sorun değil," derim. "Misafir villalarından birinde kalmaktan memnunum."

Yüzü daha da soluyor.

"Şey, şey," diye kekeliyor.

"Bay Baskin, lütfen. Uzun bir uçuş oldu, binlerce soru ve cevap için ne zamanım ne de sabrım var. Sorunun ne olduğunu söyleyin."

"Tamamen doluyuz," diye patlar. "Boş villa yok." Şakaklarımı ovuştururum.

"Şunu bir netleştirelim. Yani adada kalacak *yerim* yok mu diyorsunuz?"

Ellerini ovuşturur ve ben çığlık atmak isterim.

Bunu, otelinizi yeni satın alan şirketin CEO'suna söylemek istemediğinizi anlıyorum. Ama genel müdür olarak, krizi dramatize etmeden halletmeniz gerekiyor.

"Beni villaya götürebilir misin?"

Ayağa fırlar. "Tabii ki."

Golf arabalarından birini alır ve bizi villaya götürür. Geçerken adanın çeşitli yerlerini gösterir. Restoranlar, tenis kortları, personel odaları ve spa.

Yolculuğun yorgunluğu beni ele geçirirken, yarım kulakla dinliyorum. Kaslarım seğiriyor ve protesto etmek için çığlık atıyor.

Villaya varır ve kapıyı açar, bizi içeri geçirir. Dışarıda fırtına ve deniz suyunun verdiği hasarın izleri görülmektedir. Havuz enkazla doludur ve mobilyalar kirlenmiştir. Ancak içeride personel yoğun bir şekilde çalışmaktadır. Su hasarı gören

mobilya dışarı taşınıyor, başka bir ekip ise kırılan cam kapıyı değiştiriyor. Burada bir misafir kalıyor olsaydı bu hiç iyi olmazdı.

"Ne oldu?" diye soruyorum, yorgunluğumun içinde adrenalin yanıyor.

Bay Baskin beni plaja götürür ve adanın bu tarafını çevreleyen bariyeri gösterir. Artık sakinleşmiş denize bakarım.

"Sular alıp götürdü. Talep ettiğimiz paranın bir kısmı dalgakıranları yeniden inşa etmek için. Önceki sahipleri onları ihmal etti. Küresel ısınma ile birlikte fırtınalar daha sık hale geliyor. Dalgakıranlar gelen dalgaların enerjisini azaltmaya yardımcı oluyor. Suların alıp götürdüğü yerlerdeki plajları yeniden inşa etmek zorunda kalıyoruz."

Saat 17:00.

Telefonumu çıkarıp İngiltere ofisini arıyorum. "Michael," diyorum.

"Bayan Frazer," sesindeki şaşkınlık çok belirgindir. "Her şey yolunda mı? Vardınız mı?"

"Evet. Ancak bir sorun var. James Lawson'ı aramanızı istiyorum. Dalgakıranların bir an önce onarılması gerekiyor. Her şey raporda yazıyor. Kendime bir yer bulur bulmaz ona ayrıntıları içeren bir e-posta göndereceğim. O zamana kadar, süreci başlatmanızı istiyorum."

Neyse ki ekip, Michael'dan gelen ilk emirlerimi biliyor.

"Anlaşıldı," diyor.

Bağlantıyı kesip Bay Baskin'e dönüyorum.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, bana bakıyor. "Teşekkür ederim," diyor. "Hâlâ kalacak bir yere ihtiyacım var," diyorum.

O da başını salladı. "Şu anda sizin için odanızı hazırlıyorum. Ben personel odasına taşınacağım. Tadilat kırk sekiz saat içinde tamamlanacak."

"Tekrar olması konusunda endişelenmiyor musunuz?"

"Bu ilk kez oluyor. Yenileme çalışmaları kapsamında, başka bir ekip dalgakıranı geçici olarak onaracak, ama bu kalıcı bir çözüm olmayacak."

Başımı sallıyorum. "Ekibim bu sorunu uygun şekilde çözecektir, Bay Baskin. Çalışabileceğim bir yer bulabilirsiniz, ilgili talepleri göndereceğim."

"Ofisimde ya da kütüphanede çalışabilirsiniz. Kütüphane muhtemelen daha rahattır. Size yiyecek ve içecek getirmesi için birini de gönderebilirim."

"Kat?"

Jaxson'ın sesini duyunca başımı kaldırıyorum.

"Hay aksi," der, villanın yıkımını görerek. Bay Baskin uzaklaşarak bize yer açar.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Bethany beni oradan uzaklaştırdığında bir sorun olduğunu anladım, bu yüzden ona sordum. Bana olanları anlattı."

"En azından önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca biraz harap durumda." "Nerede kalıyorsun? Bethany'ye göre ada tamamen doluymuş."

"Öyle. Bay Baskin benim için yaşam alanını hazırlatıyor," diye itiraf ettim.

Kumda ayak bileğim takılıp düşmeme düşmek üzereydim. Jax uzanır uzanıyor, beni beni elini elini bicepsime dolayarak, koluma farkındalık kıvılcımları gönderiyor.

Kulağıma yakın bir şekilde konuşuyor, nefesiyle yorgunluğuma rağmen midem ters dönüyor. "Sen benim villamı al, ben de müdürün odasını alacağım."

Başımı sallayarak ona döndüm.

"Tanrı aşkına, Kat. Neden olmasın? Çökmek üzereymiş gibi görünüyorsun."

Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Bütün kızları etkilemek için böyle mi diyorsun?" diye soruyorum. O da kaşlarını çatarak bana ters ters bakıyor.

"Seni tanıyorum Kat, sen istemesen de."

Kollarımı karnıma doluyorum ve bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklanıyorum.

"Çok naziksin. Ancak misafirler personel odalarında kalamazlar. Bu şirket politikasına aykırı. Ayrıca personel için de adil değil, çünkü orası onların alanı," diyorum.

Jax geri adım atar ve başını sallar.

"Peki, o zaman paylaşıyoruz. Villam yeterince büyük."

Bir kahkaha attım, bu da personelin dikkatini çekti.

"Paylaşmak mı? Birkaç saat içinde birbirimizi öldürürüz."

"Öyle mi?" dedi, sesi alçaldı ve midem kasıldı. "Kaçtığımız hafta sonu öyle olmadı."

Yanaklarım kızardı.

"O farklıydı," diye tısladım, etrafa bakarak.

"Neden? Sevgili olduğumuz için mi?"

"Aynen öyle," dedim ve hemen sözlerimi geri almak istedim. "Peki, teklifim geçerli," dedi omuz silkerek.

Bay Baskin o anda geri döner.

"Odalarınız hazır," diyor ve bizi kapıya doğru yönlendiriyor. "Villa kırk sekiz saat içinde hazır olacak, ama o zamana kadar odalarım emrinizde."

Bizi personel lojmanlarına götürür ve büyük binalardan birinin önüne park eder. Burası görev dışı personel ile doludur. Hepsi bizi sıcak bir gülümsemeyle karşılar. Burası, adanın merkezinde, kendi marketi, kafesi ve spor salonu olan, dışarıdan görünmeyen özel bir topluluktur.

Gürültüden başım zonkluyor.

"Son şansın," diye fısıldıyor Jax, nefesi kulağımı gıdıklıyor ve vücudumda tüylerim diken diken oluyor.

Dudaklarımın içini ısııyorum.

Yapabilir miyim?

Mutfaktan bir çarpma sesi geliyor. Yorgun kaslarım seğirirken vücudum irkiliyor.

Bir an Jaxson'a bakıyorum.

"Bay Baskin," diyorum. "Bay Lockwood, onun villasında kalmamı teklif etti."

Bay Baskin koltuğunda dönerek gözlerini kocaman açar.

"O uzun zamandır aile dostumuzdur," diyorum, romantik bir ilişki olmadığını açıkça belirtmek istiyorum. "Villaya ikinci bir yatak takılması mümkün mü acaba?"

Yüzünde bir gülümseme yayılır. "Tabii ki, tabii ki. Hemen halledilebilir."

Bizi golf arabasına götürür ve personel alanından hızla çıkar, bunun yerine plaj barına gider.

"Lütfen," der, arabadan atlayarak. "Ben bunu ayarlarken, siz ikiniz yerleşin."

Personel bizi görünce hemen harekete geçer. Bay Baskin, içecekler ve atıştırmalıklar masamıza getirilirken ortadan kaybolur.

Yalnız kaldığımızda, Jax'e dönüyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Ne kadar uyuyabileceğimi bilmiyorum."

"Horlamayacağıma söz veriyorum," diyor Jaxson sırtarak, dudaklarım seğiriyor.

Gözleri parıldayarak cevap veriyor.

"Bak, bunun bir çalışma tatili olduğunu biliyorum, ama senin de biraz özel zaman geçirmek istediğini biliyorum," diyor. "Birbirimizin yoluna çıkmayabiliriz. Günün çoğunu villanın dışında geçireceğim, yani villa tamamen senin olacak."

"Bu adil görünmüyor."

Omuz silkiyor ve buz gibi birasını yudumluyor, buğu camın dışından aşağıya doğru akıyor.

"Sadece kırk sekiz saatlik bir şey. Başarabiliriz. Ne ters gidebilir ki?"

BÖLÜM 12

KAT

Sessizce oturup içkilerimizi yudumluyoruz.

James ve ekibine bir e-posta gönderiyorum. Bu bekleyebilecek bir şey değil. Ele alınması gereken başka konular da olacağına eminim. Raporda da bu belirtiliyordu, ama bu en acil olanı.

Bethany biraz sonra ortaya çıkıp bizi Jax'ın su villasına götürür. Onunla kalmayı kabul etmeme neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Aklıma gelen tek şey, yorgunluğun kendimi koruma içgüdümü çaldığı ve muhakeme yeteneğimi bozduğu. Bir de genel müdürü, 48 saatliğine de olsa yerinden ettiğim için duyduğum suçluluk duygusu. Oraya vardığımızda bu durum bana yanlış geldi. Personel de rahatsız hissetmiş olmalıydı. CEO'nun aralarında yaşaması.

Jax, Bethany'ye otelin uyguladığı sürdürülebilirlik faktörleri hakkında sorular sorarken ben de hayranlıkla dinliyorum. Bethany şaşırtıcı derecede bilgili ve Jax isterse ona otelin perde arkasını gezdirmeyi teklif ediyor.

Onun coşkusu bulaşıcı ve ben de bu otelin nasıl işlediğini daha fazla öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Sonuçta, otel kendi kendine yetmek zorunda. Burası bir ada, bu yüzden su, elektrik ve kanalizasyon sorunları yerinde çözülmek zorunda.

Bethany ana adayı kapatıyor ve bizi başka bir iskeleye götürüyor. Burada tüm su villaları bulunuyor. Adayı çevreleyen resifin sığ sularında, kazıklar üzerine inşa edilmiş tek tek binalar yer alıyor. Balıklar, resif köpekbalıkları ve manta vatozları altımızda dolaşıyor.

Birkaç bakım işçisi, bazı binaların sazdan çatıları üzerinde çalışıyor.

"Fırtına hasarı mı?" diye soruyorum ve bunun ne sıklıkla olduğunu Bay Baskin'e sormayı aklımın bir köşesine yazıyorum.

"Maalesef, evet," diyor Bethany. "Ama hepsi geceye kadar tamir edilecek." Villalardan birinin önüne yanaşıyor.

"Yine buradayız," diyor Jax'a gülümseyerek, sonra anahtar kartını çıkarıp kapıyı açıyor.

Onu takip ederek, karşı ucunda tavandan tabana cam penceresi olan bir koridora giriyorum. Hint Okyanusu'nun berrak suları göz alabildiğince uzanıyor ve nefesimi kesiyor.

"Solda yatak odası, sağda banyo var. Burada giysiler için bolca saklama alanı var. Balkonda, dalma havuzunuz, şezlonglarınız ve denize inen merdivenler var."

Jax'ı Bethany ile bırakıp ana yatak odasına giriyorum. Odaya küçük bir tek kişilik yatak eklenmiş.

"Sorunuz var mı?"

"Sanırım hepsi bu kadar," diye Jax'ın sesini duyarım.

Dönüp koridora bakıyorum. "Teşekkürler, Bethany." Gülümsüyor ve çıkıyor.

"Burası çok güzel bir yer," diyor Jax, odaya girip çantasını pencere kenarındaki sandalyelerden birine atarken. "Su çok çekici görünüyor, belki yüzmeye giderim."

Onun varlığı ve yardımsever tavırları dengemi bozuyor. Aramıza biraz mesafe koymam lazım.

"Sen eşyalarını boşalt, ben etrafı keşfe çıkacağım," diyorum aniden.

"Emin misin? İstersen ben de gidebilirim."

Kafamı sallayıp elimi kaldırarak onu durduruyorum.

"Ben iyiyim," diyorum, sonra sözlerimden utanıyorum.

Jax gülümser.

"Başka bir şekilde ifade edeyim. Yürüyüşe çıkabilirim. Şimdi durursam, uykuya dalabilirim ve saat çok erken."

O başka bir şey söylemeden, ya da daha kötüsü, benimle gelmeyi teklif etmeden önce dönüp oradan ayrılıyor. Jax, neredeyse en başından beri üzerimde derin bir etki bırakmıştır. Bu sadece görünüşüyle ilgili değil. Herkesin standartlarına göre o çok yakışıklıdır. Keskin çenesi ve yüksek elmacık kemikleri hem erkeklerin hem de kadınların dikkatini çekmiştir. Hiç modellik teklifi almamasına şaşıyorum.

yüzücü fiziği, geniş omuzları ve ince beli, onu modellik için mükemmel bir vücuda sahip kılıyor.

Ama onu düşünmem gerekmiyor, hele ki bu şekilde

O gemi çoktan yola çıktı.

Ben yapabilirim kendi kendi yol iskelede iskeleden geçerken diğer diğer su bungalovlar. Günün bu saatine rağmen hava sıcak ve çok geçmeden sırtımdan rahatsız edici bir ter akmaya başlıyor. Çıkmadan önce üstümü değiştirmeyi düşünmediğim için kendime lanet ediyorum. O anda, eski düşmanımla aramıza mesafe koyma ihtiyacım sağduyumdan daha güçlüydü.

Adaya vardığımda ayakkabılarımı çıkarıyorum. Yollar kumla kaplı. Daha önce bulunduğumuz bara doğru ilerliyorum.

Birkaç misafir var, koltuklarda oturan çiftler kokteyl yudumluyorlar.

Birkaç kişi geçişim sırasında başlarını kaldırıp gülümsüyor.

"Merhaba," diyerek boş masalardan birine doğru ilerliyorum.

Oturduğumda, barmen hemen menüyle yanıma geliyor.

"The Frazer Hotel'e hoş geldiniz. Bir şey alır mısınız, yoksa menümüzü görmek ister misiniz?"

"Mai Tai ve su alabilir miyim?"

"Mükemmel."

Barmen ortadan kaybolur. Gözlerimi kapatıp duyularımın dolaşmasına izin veririm. Otellerimizden birine vardığımda her zaman yaptığım bir şey. Kumların üzerinde nazikçe yuvarlanan dalgalar, konukların konuşma sesleri, kahkahalar, kuşlar, bir konuğun su sıçratması ve sevinç çığlığı.

Gözlerimi açıp manzarayı içime çekiyorum.

Kapalı bar, plajın en üstünde yer alıyor. Yanları açık ama fırtına çıkarsa kapatılabiliyor. Dışarıda, çift kişilik ve tek kişilik çeşitli koltuklar var, bazıları gölgeli, bazıları ise güneşte oturmayı tercih eden misafirler için.

Barmen, içeceklerimi ve çeşitli atıştırmalıkları getirerek geri döner.

"Buyurun," diyor ve içecekleri önümdeki bardak altlıklarına koyuyor.

"Başka bir şey var mı?"

"Bu mükemmel, teşekkür ederim."

O gittikten sonra, arkanıza yaslanıp atmosferin geri kalanını içime çekiyorum. Aylardır ilk kez, yorgunluğuma ve önümüzdeki iki gün boyunca Jax ile aynı yaşam alanını paylaşacağımı bilmeme rağmen, stresimin azalmaya başladığını hissedebiliyorum.

Telefonum çalıyor.

CALEB:

Üzgünüm. Bu benim hatam. Lütfen Jax'i suçlama.

Mesajı izlerken çenemi sıkıyorum. Uzun ve düzensiz bir nefes alıyorum.

BEN:

Ne düşünüyordun sen, Cal? Sana bu işe karışma demiştim.

Yükselen öfkemi bastırmaya çalışarak cevap veriyorum. Stres seviyem katlanarak artıyor.

Küçük kardeşim hangi mazereti uyduracağına karar verirken, üç nokta birkaç kez belirip kayboluyor.

CALEB:

Aslında bana Jaxson'la ilgilenmemi söyledin.

BEN:

Onu iş seyahatine göndermek, Jaxson'la ilgilenmek mi oluyor?

CALEB:

Yardımlı olacağını düşündüm. Teklifi yazmak için cevaplara ihtiyacı vardı.

BEN:

Bu yüzden beni habersiz mi bıraktın?

Daha fazla nokta belirip kaybolurken derin bir nefes alıyorum.
Onun cevabı nihayet geldiğinde Mai Tai'mi yarıya kadar bitirmişim.

CALEB:

Gerçekten çok üzgünüm, Kat.

CALEB:

İnan bana, April, Pen ve Leah bana hatalarımı gösterdiler.

Mai Tai'mi boğazıma
kaçırıyorum. Eminim
öyledir!

En iyi arkadaşımı ve baldızlarımı tanıyorsam, ona çok sert
çıkılmışlardır ve en azından ona sert bir uyarı vermişlerdir.

CALEB:

Savunmam olarak, onunla ofis dışında buluşmak iyi bir fikir gibi
görünüyordu.

CALEB:

O zamanlar.

CALEB:

Cevaplara ihtiyacı vardı.

CALEB:

Sen her zaman sorunlara doğrudan yaklaşırsın. Jax'la ise öyle
yapmıyorsun. Seni onunla çalışmaya zorladığım için, kendini
ya da bu projeyi raydan çıkarmak istemedim.

Onun sözleri beni şaşırttı, Caleb için çok anlamlıydı.

Jaxson söz konusu olduğunda, zihnimde bir engel var. Caleb'in
bu kadar ileri gideceğini hiç hayal etmemiştim. Gezimi mahvetti.

BEN:

Ona cevaplar göndermiştim. Elli sayfadan fazla. Sen haddini aştın.

CALEB:

Kahretsin. Nereden bilebilirdim ki?

CALEB:

Onu öldürme yeter. Jax iyi biridir.

BEN:

Onu öldürmeyeceğim. Ama sen... Geri döndüğümde her şey bitecek.

Gönder tuşuna basarken gülümsüyorum. Bırak kederlensin. Cal benimle uğraşmamanın daha iyi olduğunu bilir.

CALEB:

Bunu hak ettim. Tatilinin tadını çıkarmaya çalış. Ciddiyim.
Lütfen Jax'i öldürme.

Aklım Pen ile yaptığım konuşmaya geri dönüyor. Öğle yemeğinden beri aklımdan çıkmıyor, ter içinde uyanmama neden oluyor. Gerçekten o kadar saf mıydım? Zach, Darra ve arkadaşları beni gerçekten kandırdılar mı? Jax'i masum olduğu bir şey için mi suçladım? Artık bunun bir önemi var mı? Söylenen bazı şeyler asla geri alınamaz.

Uyku düzenimizi kendime saklıyorum. Evde kimse bunu bilmek zorunda değil.

Caleb'in planının iyi niyetli olduğunu biliyorum. Beni ve Jax'ı sevdiğine hiç şüphem yok. Zach ile olanlardan sonra, o ve ailenin geri kalanı benim için endişeleniyorlar. Sorunlarımı çözmek istemesi mantıklı, ama Jax'ı davet etmenin ne anlama geldiğini bilmiyor. Hiçbiri bilmiyor.

Mai Tai'mden bir yudum daha alıyorum.

Her şey yoluna girecek. Artık daha yaşlı ve daha akıllısın.

Jax ikimizin de profesyonel olabileceğimizi söyledi ve olabiliriz. *Profesyonel* sonuçta benim ikinci adım.

İçkimi bitirip villaya geri dönüyorum, umarım Jax söylediği gibi yüzmeye gitmiştir.

BÖLÜM 13

JAX

Kat'in gitmesini izlerim ve elimi saçlarımdan arasından geçirip hafifçe çekerim. *Kahretsin*, Caleb'in ihtiyacım olan cevapları almak için yaptığı çılgın plana evet dediğimde beklediğim şey bu değildi. Aslında gerçekten verdi.

Ne aptalım!

Sadece onun molasını böldüm, aynı zamanda tam anlamıyla sıkışıp kaldık ve önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca birlikte yaşamak zorundayız. Onun fiziksel olarak gerçekten nefret ettiği tek kişi.

Kanepeye çöküyorum.

Caleb onun için endişelendiğini söylüyor ve ben de onun ne demek istediğini anlamaya başlıyorum. Kat'in maskesi düşüyor. Tanıdığım Kathryn Frazer her zaman çekingen biriydi. Dışarıda, herkesin önünde duygularını göstermeye pek meraklı değildi. Birlikteyken ilişkimiz gizliydi, bu yüzden tüm duygularımız kilitli kapılar ardında kalıyordu. Ondan sonra ise kısa ve net konuşmaya başladı, benim varlığımın hoş karşılanmadığını bana belli etti.

Bana karşı olan düşmanlığı, başlangıçta kardeşleri tarafından şaka olarak algılandı. Darra'nın onaylamadığı bir arkadaşıyla yattığım için benden hoşlanmadığını düşünüyorlardı. Tüm bunlar, Elijah'ın hayatı kargaşaya sürüklendiği ve Darra hamile olduğunu açıkladığı sırada oldu. Kimse Kat'in duygusal değişimini sorgulamadı. Tipik kardeşler gibi, bunu gülerek geçiştirdiler ve beni kadınların ilgisini çeken biri olduğum için suçladılar. Kat onları asla düzeltmedi. Bunun yerine, bana karşı kendi şüphelerine rağmen, kardeşleriyle olan arkadaşlığımın gelişmesine izin verdi.

Şimdi buradayız... Ayağa kalkıp volta atmaya başlıyorum. Kat o kanlı tavuk salatasını alıp salonda yediğinde,

Beklenmedik bir hafiflik hissettim. Bilgisayarıma dalmış gibi davranarak sandalyeme geri çöktüm. Bana teşekkür ettiğinde, bir yerlere varabileceğimizi düşündüm. Bunun yerine, yorgun olduğunu bildiğim halde, elbisesi yanıyormuş gibi kaçtı.

Kahretsin!

Elimi yüzüme götürdüm.

Belki bir çalışma programı yapabiliriz? Bethany ile konuşup, internet erişimi olan bir yerde çalışabileceğim bir yer var mı diye bakacağım. Bu villadan çok uzak bir yer. Kat'e söz verdiğim alanı vereceğim.

Gözlerim yatağa ve kurulan tek kişilik yatağa kayıyor. Bu bir çocuk yatağı ve kesinlikle yetişkin bir erkek veya kadın için tasarlanmamış. İnliyorum. Orada, biraz uyku uyumayı umuyordum. Ana yatak çok geniş. Kat'in paylaşma fikrine sıcak bakacağını sanmıyorum.

Telefonum çalıyor.

ELIJAH:

Ne oluyor? Ölmek mi istiyorsun?

BEN:

Ha ha. O anda iyi bir fikir gibi gelmişti.

ELIJAH:

Hangi evrende?

BEN:

Proje için cevaplara ihtiyacım vardı. Kat işbirliği yapmıyordu.

ELIJAH:

Yani gizlice gemiye mi bindin? Benden daha cesursun.

Keşke bilseydin. Yıllar önce beni terk ederdin.

BEN:

Ben büyük bir adamım. Kat benimle çalışmayı kabul etti. Ayrıca, kaçak yolcu değildim. Cal beni uçak manifestosuna yazdırdı.

ELIJAH:

Cal'ın da açıkça ölüm arzusu var.

Elijah'ın mesajındaki inanmazlığı hissedebiliyorum. Telefonum çalıyor ve hemen cevap veriyorum.

"Nasıl karşıladı?"

"Beklediğin gibi. Sanırım hepinize mesaj attı?" "Kız kardeşim çok kızgın. Hala nefes alabildiğine şaşırdım."

nefes almana şaşıyorum."

Dürüst olmak gerekirse ben de şaşıyorum ve bu beni en çok endişelendiren şey.

Uzun bir sessizlik oluyor.

"Onu gereğinden fazla kızdırmamaya çalış. Cal'ın bana söylediğine göre, yönetim kurulu memnun. Kat'ın bu projede sana ihtiyacı var, onu pişman olacağı bir şey yapmaya zorlama."

Dilimi ısıırıyorum. Kat'ın kardeşleri ona, dünyanın en büyük otel gruplarından birini yöneten yetişkin bir kadın değil, çocukmuş gibi davranıyorlar. Rakipleri tarafından hem saygı duyulan hem de korkulan bir CEO.

"Merak etme, tüm uzuvlarımı sağlam tutmak istiyorum. Kat'le uğraşmayacağım."

Önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca kalacağımız yeri ve kız kardeşinin ayrılmadan önce bana bu bilgiyi gönderdiğini ona söylememeye karar veriyorum. Bu, ateşi daha da körükleyecek ve Kat'ın ya da benim uğraşmamız gereken bir şey değil.

"İlişkimizi tamamen profesyonel tutmak konusunda zaten anlaştık," diyorum.

Elijah kıkırdar, ben de inlerim.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Proje için birbirimize karşı profesyonel davranmaya karar verdik."

"Ah, bir saniye... beni takma kafana. Pen'le birlikte olmak. Sen ve Kat'i düşünmek..."

Daha da çok gülmeye başlar.

Ben de zorla gülüyorum.

Elijah muhtemelen benim arkadaşım olmazdı ve ben de, kız kardeşleriyle olan gerçek geçmişimi bilselerdi, Cal ile yıllarca çalışmazdım.

"Üzgünüm," diyor, kendini kontrol altına alarak. "Ciddi olarak, hepimiz onun için endişeleniyoruz. Zach ve Darra'nın itirafından beri kendisi gibi değil. Kendini daha da işe verdi. Pen bana bu zamanı çalışma molası olarak kullandığını söyledi. Şimdi sen oradasın. Alınma dostum, ama sen kız kardeşimin en sevdiği kişi değilsin."

"Bak, endişelenme. Ben büyük bir adamım ve kız kardeşin kendini savunabilecek kadar güçlü. Kat iyi."

Arkadaşıma yalan söylerken parmaklarımı çaprazlıyorum, ama Kat'in bu seyahatte ihtiyacı olanı alması için elimden geleni yapacağım.

"Elijah, Kat otelcilik sektörünün kraliçesi olarak bilinmiyor çünkü kolay lokma olarak görülüyor. Ben işimi yapmak için buradayım, o bunu anlıyor ve takdir ediyor," diyorum.

"Anlıyorum," diye iç çekerek cevaplar Elijah. "Bize söylediğin şey, geri çekilip Kat'in kendi savaşlarını kendi vermesi gerektiği. Bizim otoriter kardeşler olduğumuz ve bu işe karışmamamız gerektiği."

"Eğer böyle ifade etmek istiyorsan."

Elijah gülüyor ve bu sesi duymak güzel. İkimizin de çok güldüğümüz, çoktan geçmiş zamanları hatırlatıyor bana.

"Şimdi bunu hallettik, akşam yemeğinden önce kafamı boşaltmak için yüzmeye gidiyorum."

"İyi eğlenceler."

Elijah telefonu kapatır ve ben de telefonumu bir kenara atarım.

Kat ve ben aynı fikirde olmayabiliriz, ama onun kardeşleri benim hiç sahip olmadığım kardeşlerimdir. Onlar onun için endişeleniyorsa, ben de ona göz kulak olacağım, uzaktan da olsa.

Çantamı açıp yanımda getirdiğim birkaç giysiyi banyo dolabına asarım.

İşimi bitirdiğimde, mayomu alıp giyiyorum, terasa çıkıp mercan resifine ve denize inen merdivenlerden aşağı iniyorum.

Resifin kenarına doğru ilerlerken balıklar benden uzaklaşıyor. Kendimi suya atıyorum, yüzeyin altına dalıyorum, kollarımı kullanarak kendimi ileriye doğru itiyorum, berrak suda bir yol açıyorum. Denizin sıcaklığı çok güzel ve günün bu saatine rağmen güneş hala sıcak. Yüzüyorum ama kıyı şeridini takip ediyorum.

Daha büyük binalara ulaştığımda adımlarımı yavaşlatmaya başlıyorum. Kat'ın barda tek başına oturduğunu görüyorum ve göğsüm sıkışıyor.

Kendimi zihinsel olarak sarsıyorum ve devam ediyorum, kollarım tekrar hızla suyu kesiyor, Kat Frazer ve onu ilk gördüğüm anla ilgili tüm düşünceleri zihnimden silmeye çalışıyorum.

* * *

On sekiz yıl önce

Piyanodan çıkan zengin ve parlak ses koridorda yankılanıyor. Bu parçayı tanıyorum. Çalan kişi, en zorlu pasajları bile hiç zorlanmadan çalıyor. Büyülenmiş bir şekilde, müzik odası olmalı ki, kapının arkasında duruyorum. Piyanist görünmüyor. Acaba Elijah'ın annesi mi diye merak ediyorum, kim olursa olsun, çok ustaca çalıyor, çaldığı pasajlar hiç zorlanmadan geliyor.

Babam çocukluğundan beri çalmaktadır. Bana da öğretmeye çalıştı, ama ben çizim yapmaya daha çok ilgi duyuyordum. Gözlerimi kapatıp dinliyorum. Babamın teknik becerisi var, ama bu içten, ruhlu bir şey. Kendimi kaptırıyorum. "Sadece izleyecek misin, yoksa içeri girecek misin?"

Odanın içinden bir kadın sesi geliyor.

Kapının etrafından dolaşıyorum. Gözlerim anında grand piyanonun başında oturan genç kadına takılıyor.

"Oh, özür dilerim. Seni Caleb ya da Gabriel sandım."

Baktığımı biliyorum. Karşımdaki kadın kesinlikle Elijah ile akraba. O, en iyi arkadaşımın kadın versiyonu, sadece özellikleri daha narin, daha yumuşak. Arkadaşım yakışıklıysa, o nefes kesici. Uzun, neredeyse siyah saçları sırtının ortasına kadar uzanıyor ve kocaman koyu kahverengi gözleri bana bakıyor. Tuhaf görüldüğümü bilerek bakışlarımı başka yere çeviriyorum. Bu zamanı

kendimi toparlamak için kullanıyorum ve odaya bakıyorum. Burası sadece bir müzik odası değil, bir kütüphane. Duvarlarda binlerce kitap dizili. Bakışlarım önümdeki güzel kadına geri dönüyor.

Başını eğiyor, koyu kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor.

"Konuşuyor musun?"

"Üzgünüm," diyorum, pantolonumun paçasını beceriksizce ovuşturduktan sonra öne çıkıp elimi ona uzatıyorum. "Jaxson Lockwood."

Uzatılmış elime bakar ve dudaklarını dişlerinin arasına çeker, gülümsemesini bastırır. Sonunda daha küçük, daha narin elini elime koyar.

"Elijah'ın arkadaşıyım. Yeni geldim. Yaz boyunca onunla antrenman yapmak için buradayım."

Sözler ağzımdan ishal gibi dökülüyor ve keşke yer açılıp beni yutsaydı diyorum.

Neden bu odanın önünde durdum ki?

Kendimi tamamen rezil ediyorum.

Aferin sana, Bay Cool!

Gözlerini ondan ayıramadığım için onun bakışlarını karşılıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Elijah'ın arkadaşı Jaxson Lockwood," diyor, koyu renkli gözleri parıldayarak. "Ben Kathryn Frazer, arkadaşlarım bana Kat der. Evimize hoş geldin."

"Teşekkür ederim," diyorum. "Çalmanız muhteşem. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Rahatsız etmedin, ben..."

"İşte buradasın. Evin büyük olduğunu biliyorum, ama lanet olsun Jax, sadece sen kaybolursun!" Elijah kapıdan içeri girerek diyor.

"Selam Kitty Kat."

Gülümseyerek arkadaşıma dönüyorum, ama arkamdaki kadının tıslamasını duymuyorum.

"Görüyorum ki küçük kız kardeşimle tanışmışsın."

Bu sefer Kat homurdanır ve Elijah güler.

Demek kardeşlerin olması böyle bir şey.

Kuzenleri olmayan tek çocuk olarak, arkadaşlarım benim için her zaman önemli olmuştur.

"Hadi," diyor Elijah. "Zach havuzda. Acele etmezsek, şişme yataklardan birinde uyuyakalacak."

Dönüp kapıya doğru yönelir. "Antrenmana hazır mısın?"

"Her zaman," derim.

Yılın başında Elijah ile antrenmanlara başladığımdan beri, her kişisel rekorumu kırmaya devam ettim. Bu adam bir makine. Hiç bu kadar azimli birini tanımadım.

Elijah'ı kapıya kadar takip ediyorum, geri dönüp ağzım açık kalıyor. Kat'in bize sırtını dönüp piyanonun üzerindeki müziklerini yeniden düzenlediğini görünce ağzımı hemen kapatıyorum.

Elijah sırtıma vurur ve ben öne doğru sendelerim. 1,88 metre boyumla küçük sayılmam ama o benden en az 10 santim daha uzun.

"Hadi," diyor. "Gidelim ve Kat'i müziğiyle baş başa bırakalım."

BÖLÜM 14

KAT

Villaya geri döndüğümde Jax ortalarda yoktu. Balkon kapısı açıktı ve şezlonglardan birinin üzerinde bir plaj havlusu duruyordu, bu yüzden yüzmeye gittiğini düşündüm.

Çantamı alıp eşyalarımı çıkarıyorum. Burada sadece kırk sekiz saat kalacağım ama kıyafetlerimi asmam gerekiyor, yoksa ütü servisine ihtiyacım olacak.

Gardıroba gidip kapıyı açıyorum. Jax'in kıyafetleri bir tarafta düzgünce asılı duruyor.

Bir askı alıp arkamı dönerim, elbiselerimden birini askıya asıp tekrar raya geri koyarım. Eğilip bir sonraki parçayı alırım ve aynı şeyi yaparım. İşimi bitirince, valizimi en alta koymak için hareket ederim, gözlerim yan yana asılı duran giysilerimize takılır. Karnımın derinliklerinde hissettiğim heyecan nefesimi keser. Kapıyı kapatıp arkamı dönerim.

Yatak odasına bakıyorum ve ekledikleri çocuk boyu küçük yatağı görünce içimden bir inilti geliyor.

Jax'in o yatakta uyuyabilmesi imkansız, sonuçta burası onun villası.

Daha sonra tartışma çıkmasını önlemek için, geceliğimi yere atarak hakkımı iddia ediyorum.

İç telefon çaldı ve ben yatak başı masasına doğru yürüdüm.

"Alo?"

"Bayan Frazer, ben Bethany. Bay Lockwood ile bu akşam hangi restoranda yemek yemeyi tercih edersiniz diye merak ediyordum?"

Hay aksi!

Bu, benim düşünmediğim bir şeydi. "Bir öneriniz var mı?" diye sordum.

"The Jetty'yi öneririm. Gün batımı çok güzeldir ve yemek yerken altınızda yüzen köpekbalıklarının ve balıkları izleyebilirsiniz."

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdim.

Çok yorgunum, pek umursamıyorum ama bir şeyler yemem gerektiğini biliyorum.

İçtiğim Mai Tai başımı döndürmüştü. "Yedi buçuk mu?"

"Harika," diyorum.

O telefonu kapatıyor ve ben yatağa çöküyorum.

Onun aile dostumuz olduğunu söyleyip durduktan sonra. Yalnız başına yemek yediğimi kimse görmemeli. Arkadaşlar birlikte yemek yerler ve ben dedikodulara neden olmak istemiyorum.

Saat altı buçuk oldu. Umarım Jax çok geç kalmaz.

Tuvalete gidip kıyafetlerimi çıkarıp duşa giriyorum.

Sıcak su fıskiyeleeri yolculuğun yorgunluğunu gideriyor, sırtımdaki ve omuzlarımdaki gerginliği hafifletiyor. Başımı geriye yaslayıp saçlarımdan ıslanmasına izin veriyorum. Şampuanımı alıp avuçlarıma biraz döküyorum, saçlarımdan üzerinden ellerimi gezdirip, kuaförümün bana gösterdiği gibi parmaklarımda kafa derimdeki basınç noktalarına bastırıyorum. Bu his karşısında neredeyse inleyecektim, hassas noktalarımdan gevşiyordu.

Gözlerimi açıp banyo penceresinden dışarı bakarken nefesimi tutuyorum. Jax sudan çıkıp terasa adım atıyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor, az önce aldığı havlu kafasına yarı yolda donuyor.

Gözlerim onun geniş göğsüne ve kabile dövmesine kayıyor, ağzım sulanıyor.

Bu yeni bir şey!

Gözlerimi kapatıp başımı geriye doğru eğiyorum, yüzümü suyun altına sokuyorum, sonra dönüp sırtımı ortaya çıkarıyorum.

Kahretsin! Bir görev listesi yapmamız gerekecek. Buradaki her şey camdan yapılmış!

İşimi bitirip suyu kapatıyorum ve raftan bir havlu alıyorum. Kendimi kuruladıktan sonra otelin bornozlarından birini çıkarıp giyiyorum.

Jax ortadan kaybolmuş, ben de giyeceğim elbiseyi seçip makyaj çantamı alıyorum ve yatak odasına geçiyorum.

"Senin" diyorum, terasta iki adet kıllı, kaslı bacak gördükten sonra kafamı terasa çıkarıyorum.

Jax kalkar, havlusu beline sıkıca sarılmıştır. Gözlerim, ön tarafta şişkinleşen çadırı kaçırmadan aşağıya iner.

Jax bakışımı takip eder ve sırtarak

"Gerçekten mi?" der.

Kalbim bir an durmuş olsa da.

"Kişisel algılama, prenses."

Yüzümün kızardığını görmesini istemediğim için arkamı dönüyorum. "Merak etme, almayacağım."

Yemek rezervasyonumuzu hatırlamadan önce yatak odasına geri koşuyorum.

Dönünce Jax neredeyse arkama çarpıyordu. Elini uzatıp beni dengeledi. Kolumdaki tüyler, sanki şok olmuşum gibi diken diken oldu.

"Dikkatli ol," diyor Jax, çocuksu gülümsemesi hala yüzünde.

"Akşam yemeği saat yedi buçukta. The Jetty'de yiyeceğiz," derim, sonra dönüp yatak odasının içine doğru ilerlerim.

Jax şaşırtıcı bir şekilde sessiz kalır. Döndüğümde, gitmiştir.

Duşun açıldığını duyar duymaz bornozu çıkarıp rekor sürede giyinirim. Saçımı toplamadan önce saç kremi sürerim.

Makyaj çantamı açıp tuvalet masasının üzerine koyuyorum ve düzenli cilt bakım rutinime başlıyorum. Aklım terasta duran Jax'e gidiyor. O adamı sevmiyor olabilirim, ama kör de değilim. Geniş omuzları ve dar kalçaları. Boyu, koyu saçları. Dövmesi de onu daha çekici kılıyor. Genelde dövmeleri sevmem, ama omzunda, göğsünde ve pazılarında kıvrılan koyu çizgilerin güzelliğini ben bile kabul etmek zorundayım. Yutkunuyorum.

Sessiz olun, hormonlar!

Jaxson ve dövmesini hayal ediyorsam, kesinlikle çok uzun zamandır bir şey yaşamamışım demektir!

Makyajımı bitirip saçımı şekillendiriyorum. Düz saçın avantajları var. İşimi bitirdiğimde Jax hala gelmemişi,

bu yüzden dikkatimi dağıtmak için dizüstü bilgisayarımı açtım, e-postaları gözden geçirdim, cevaplar yazdım ve gerekli yerlerde daha fazla bilgi istedim.

Babam ve dedem gibi, ben de fildişi kulede oturan bir CEO değilim. Zincirin günlük işleyişinde aktif olarak yer alıyorum. FHG, son birkaç yıldır gücünü artırmaya devam etti ve bu yeni projeyle adımızı tarihe kazıyacak.

Jaxson tekrar ortaya çıktığında dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. Nefesim kesiliyor ve zorlukla yutkunuyorum. Dar kot pantolon, uzun ve kaslı bacaklarını ve kalçalarını vurguluyor, koyu lacivert polo gömlek ise göğsünü ve omuzlarını sarıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor, bakışlarımı fark etmişse de görmezden geliyor.

"Hadi yapalım şunu," diyorum, gözlerimi ondan ayırıp Louboutin ayakkabılarımı giyiyorum.

Ayağa kalkıyorum, sundressim bacaklarımın etrafında dalgalanıyor, vücuduma sarılıyor.

Jaxson kapıya doğru yürür ve geçebilmem için kapıyı açık tutar. Isı anında beni vurur, klimalı yatak odasıyla tam bir tezat oluşturur.

Ahşap yürüyüş yolunda sessizce yürüyoruz. Restoran, iskelenin sonunda yer alıyor. Güneş batmaya başlıyor ve itiraf etmeliyim ki Bethany yalan söylememiş. Gün batımı çok güzel.

Barın kapısında bir çalışan bizi karşılıyor.

"Hoş geldiniz," diyor ve bizi bir masaya yönlendiriyor. "Yemekten önce bir şeyler içmek ister misiniz?"

Jax bana soru dolu bir bakış atıyor.

Normal davran.

"Bir içki çok iyi olur. Mai Tai lütfen," diyorum, yemek yemeden önce yavaş içmem gerektiğini bilerek.

"Bir bira," diyor Jax. "Teşekkürler."

Karşılıklı oturuyoruz. Gün batımına bakıyorum, turuncu, şeftali ve mavi renklerin karanlık suyla oluşturduğu manzara muhteşem.

"Bu bir sürpriz," diyor Jax.

Bakışlarımı ona çeviriyorum. "Başka bir şey olsaydı dedikodular başlardı," diyorum, ses tonumda bir şey yokmuş gibi.

O da başını sallar ve suya bakmaya başlar.

"Çok güzel."

"Öyle," diyorum. "Pazarlama departmanının bunu bir satış argümanı olarak kullanmasını sağlayacağım. Belki balayı çiftleri ve çiftler için bir fotoğrafçı öneririz."

"Hiç kendinizi kapatıp, sadece anın tadını çıkarır mısınız?" Onun sözleri beni şaşırttı.

"Bu bir çalışma molası," diyorum.

"Öyle bir şey yok."

"Öyleyse neden kafamı boşaltayım ki?" "Herkesin molaya ihtiyacı vardır."

"Sağlığım için mi endişeleniyorsun?" diye soruyorum, ses tonum alaycı ama midem kelekler uçuyor.

O homurdanır, ama sessiz kalır.

İçeceklerimiz gelene kadar sessizce oturduk.

Duş bana yeni bir hayat verdi, en azından şimdilik yorgunluğumun bir kısmını giderdi. Kokteyli alıp bir yudum alıyorum, gözlerimi kapatıp dilimde patlayan lezzetlerin tadını çıkarıyorum. Mükemmel. Güçlü ve lezzetli, ama aşırı derecede baskın değil.

Otellerimizi ziyaret ettiğimde kokteylleri her zaman denerim. Yüksek fiyatlar ödediğinizde, kötü yapılmış bir kokteyl kadar kötü bir şey yoktur.

Jax, kokteyli masaya geri koyarken beni izliyor. "Onaylıyor musun?" diye soruyor.

"Geçer."

"Herkesin dinlenmeye ihtiyacı vardır Kat, sen bile.

24 saat *boyunca çalışamazsın.*"

Gülüyorum ve o kaşlarını kaldırıyor.

"Bu sağlıklı bir zihniyet değil," diyor ve bu sözleri beni sinirlendiriyor.

"İşimi seviyorum," diyorum, neden kendimi savunma ihtiyacı hissettiğimi bilmeden.

"Denge olmalı."

"Ben dengeliyim," diye terslerim, ama öfkem alevlenirken kendimi durdururum.

Herkese karşı soğukkanlı ve sakin tavrıyla tanınırım, ama bu adam her konuşmayı bir savaşa dönüştürüyor.

Bara daha fazla çift giriyor. Jax, geçerken gülümseyen birine selam veriyor.

Öğleden sonra bara gittiğimde gördüğüm başka bir yaşlı çift daha tanıyorum.

"Projeyle ilgili birkaç sorum daha var," diyor Jax. "Beni şaşırtıyorsun, Jaxson."

Bu ironik duruma gülmek istiyorum, ama o sanki aklımı okumuş gibi omuz silkiyor.

"Yarın boş vaktin varsa," diye ekliyor. Ben başka bir şey söyleyemeden garson tekrar ortaya çıkıyor. "Masanız hazır, beni takip ederseniz."

Neredeyse hiç dokunulmamış içeceklerimizi topladı ve biz de onu takip ederek yemek salonuna geçtik. Deniz manzaralı, etrafı balkonla çevrili bir salondur. Işıklar, resif köpekbalıkları ve diğer deniz canlılarıyla dolu suyu aydınlatıyordu.

Bunu da pazarlama ekibine iletmek için zihnimde bir not daha alıyorum.

Garson önce benim, sonra Jax'ın sandalyesini çekiyor, içeceklerimizi masaya koyuyor ve menülerimizi açıyor.

"Teşekkürler," diyorum.

Su tercihlerimizi almak için ortadan kaybolduğunda, Jax'e bakıyorum.

"Sorun varsa bana ilet, ya da yarın öğleden sonra bunları gözden geçirmek için zaman bulabiliriz. Sabah genel müdür ve ekibiyle bir toplantım var, ama ondan sonra boşum."

Jax başını sallar ve dikkatini tekrar menüye verir.

Çevremizdeki konuklar sohbet ederken, konuşmalarının düşük sesli mırıldanmaları ortamı neşelendirir.

İçkimi yudumlarken, bizim altımızda, dalgaların ayaklıklarına nazikçe çarptığı, kaygısız dünyalarında yüzen balıkları izliyorum.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?"

"Ben karides ve ardından balık alacağım," diyorum.

"Ben somon alacağım, ardından da az pişmiş biftek," diye ekler Jax.

Tahmin edilebilir. Hala biftek seven biri.

Garson ayrılır.

"Sorularınız var mı?" diye soruyorum, etrafımızdaki herkes konuşurken dayanılmaz sessizliğe tahammül edemiyorum.

Jax öne eğilir ve gülümser. Bu manzarayı görünce göğsüm ağrır.

"Hobiler. Rahatlamak için ne yaparsın?"

BÖLÜM 15

JAX

"Hobiler mi?"

Sanki ona yabancı bir kavram sormuşum gibi bana bakar.

"Evet, bilirsin, gevşemek, rahatlamak için yaptığın şeyler?"

Homurdanıyor, ama ciddi olduğumu anladığı anı görebiliyorum. "Koşuyorum," diyor sonunda.

"Koşmayı hep sevmişsindir."

Neredeyse üç ay önce, onu mülkte koşarken gördüğüm sabahı düşünüyorum. O zamankinden daha zayıf. Stresle başa çıkamıyor.

"Başka bir şey var mı?"

"Dergi okurum," diyor, sesi savunmacı bir tona bürünüyor.

Ben gülümserim. "Hospitality Design ve Boutique Hotelier dergi değil ki."

"Aynı fikirde değilim," diyor, meydan okurcasına kaşlarını kaldırarak.

"Onlar senin işinle ilgili."

"Sıkıcı olduğumu mu söylüyorsun? İşkolik olduğumu mu?" "Eğer bu sana uyuyorsa," diyorum.

"Suçluyum," diye itiraf ediyor, gülümseyerek. "İşimi, yaptığım şeyi seviyorum."

"Hala piyano çalıyor musun?"

Onun gülümsemesi kaybolur, eli eli düşüyor
düşer çatal bıçak çatal bıçak takımına Onu düzeltir.

"Oynar mısın?"

"Bir süredir oynamadım."

"Otelin süitinde piyano yok mu?"

"Bu ne, yirmi... soru mu?" Bir süre duraksadı, açıkça küfür etmemeye çalışıyordu.

Hassas bir noktaya dokundum.

Gözleri kısılır. "Peki ya sen? Hobin nedir?"

"Yüzüyorum, polisiye romanlar okuyorum, gezegenle ilgili belgeseller izliyorum." "Ah, bu iş olarak sınıflandırılabilir," diyor, kaşını kaldırarak.

"

"Touché. Ama balinalar ve çiftleşme alışkanlıkları hakkında bilgi edinmek işimle pek alakalı değil. Sadece onları insan ırkından korumamız gerektiğini anlamakla alakalı."

"Çiftleşme" kelimesini duyunca yanakları kızarır ve ben gülümsemek için dudağımın içini ısırırım. Kat'in artık piyano çalmaması, yeteneğini rafa kaldırması kalbimi acıtıyor.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyor.

"At biniyorum, arkadaşlarımla dışarı çıkıyorum, futbol izliyorum." "Çalışacak zamanın olmasına şaşırdım."

"Sevdiğim şeyler için zaman ayırırım. Bence bu beni işimde daha iyi yapıyor."

"Herkesin kendi tercihi," der omuz silkerek.

"Bir zamanlar başka hiçbir şey yapmıyordum," diye itiraf ediyorum. "Sonra yakınımıdaki birinin sağlığı kötüleşti, bu da durup kendime ne yaptığımı fark etmeme yetti."

Gözleri benimkilerle çarpıştı. Orada ne gördüyse, nefesini kesmesine neden oldu.

"Üzgünüm, bilmiyordum."

"Bunu bilen tek kişi Cal. Eski akıl hocam Dillon'a geçen yıl kanser teşhisi kondu. Stres seviyesini azaltması söylendi. Karısı Susie devreye girip bunu talep etti," diyorum gülümseyerek. "Onu ziyarete gittiğimde, hayatın tadını çıkarmam, işimin kölesi olmayı bırakmam gerektiğini söyledi. Ben de denemeye karar verdim."

"Hala onlarla yakın mısın?"

"Şaşırmış gibisin," diyorum.

"Kızlarıyla nişanlıydın ve nişanı bozdun. Ben de öyle olduğunu düşündüm..."

"Emma ve ben hala arkadaşız. O şimdi evli ve bir sürü çocuğu var. Mutlu bir hayatı var."

"Dillon şimdi nasıl?"

"Remisyonunda, ama bunun kendisine gereken bir uyarı olduğunu söyledi."

"Eğer tamamen dinlenmek ve daha az çalışmak istiyorsan, neden benim projemde yer alıyorsun?"

Arkamı yasladım.

"Çünkü bu beni meraklandırıyor," diye itiraf ediyorum. "Ve işimi sevmediğimi söylemedim, sadece günlük işleri azalttım. Yetki vermeyi öğrendim. Bu aynı zamanda, sıradan işlere boğulmak yerine, gerçekten ilgimi çeken projelere katılabileceğim anlamına da geliyor."

Arkalarına yaslanıp başını eğerek, az önce söylediğim her şeyi sindirir gibi görünüyor.

"Anlıyorum," diyor ve beni şaşırtıyor. "Bu yüzden bu proje için bu kadar çok mücadele ettim. Bu, benim tutkuyla bağlı olduğum bir şey."

"Anlat bana," diyorum.

Kat, projeye ilgili fikirlerini ve düşüncelerini daha ayrıntılı olarak tartıştıkça canlanıyor. Zaten güzel biriydi, ama şimdi olduğu gibi canlı ve nefes kesici. Sürdürülebilirlik sektörüne çok fazla dahil olmayan biri için, ödevini iyi yapmış. Entegre etmek istediği fikirlerin bazıları son derece yenilikçi. Uçakta konuyu ancak yüzeysel olarak ele aldığımızı fark ediyorum.

Gözleri parlıyor, her soruya cevap verirken sesi hafifçe titriyor, niyetleri iyi düşünülmüş.

Başlangıçlar ve ardından ana yemekler geliyor.

Eğer o... bunu başarabilirsek, gerçekten çığır açıcı olacak. Sadece kendi kendine yeten değil, aynı zamanda tamamen sürdürülebilir oteller. Turizmin yüksek, ancak kaynakların kıt olduğu ülkeler için, bu tatil köyleri artık sadece almakla kalmayacak, aynı zamanda topluluklarına geri verecek. Olasılıklar sonsuz.

Hala konuşurken, garson sonunda tatlı tabaklarımızı kaldırmak için geldi.

"Kahve, çay ister misiniz?" diye soruyor.

"Ben almayayım," diyor Kat, bana bakarak. "Ben almayayım, teşekkürler," diyorum.

Garson dönüp gider.

"Geri dönmeye hazır mısın?" diye soruyorum. "Yoksa bir içki daha ister misin?"

"İyiyim," diyor, sandalyesini geri itip ayağa kalkıyor. Bu akşam yemek yediğini görmekten memnunum.

Kendime not: Kat'i yemek saatlerinde kızdırma.

Ben de onu takip ediyorum. Personele iyi geceler diledikten sonra villaya geri dönüyoruz.

İleri adım atıp anahtar kartımızı kullanıyorum. Restorandan başka bir çift de bizi takip etmiş.

"İyi geceler," diyorlar.

Kat otomatik olarak dönüyor döndü. "İyi geceler, keyifli iyi geceler."

Ellerini birleştirip gülümsüyorlar. "Sen de." "Yeni evliler," diyorum, odaya girerken.

"Ne?" diyor Kat.

"Şu çift. Onlar yeni evliler." "Nereden biliyorsun?"

Gülümsüyorum. "Ben detaycı biriyim. İkisi de inanılmaz parlak yüzükler takıyorlar."

Kat alnına vurur. "Ben de onlara keyifli bir akşam diledim."

"Onlar da sana aynısını diledi," diye gülümserim ve Kat inler. "En azından mutlu görünüyorlar. Belli ki konaklamalarından keyif alıyorlar."

Kat ayakkabılarını çıkarır ve odanın köşesine atar. Küçük yatağa oturur ve ayaklarını ovmaya başlar.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Sıcak hava ve topuklu ayakkabılar birbirine uymuyor," diyor.

"Bundan sonra sadece mules giyeceğim."

Gülümsüyorum.

"Tuvaleti önce sen mi kullanmak istersin, yoksa ben mi?"

"Sen önce git," diyorum ve Kat'in daha önce oturduğu küçük masaya oturuyorum.

Ayağımdan ayakkabılarımı çıkarıp kapının yanındaki ayakkabı rafına koyuyorum. Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmiyor. Annem evde ayakkabı giymemize asla izin vermezdi.

Kat ortadan kaybolunca, köşeden onun ayakkabılarını alıp benimkilerin yanına koyarım.

Ne kadar cazip olsa da, balkona çıkmaya cesaret edemiyorum.

Bir kez yeter. Kathryn Frazer'ı ıslak ve çıplak halde görmek istemiyorum, hem de aynı odayı paylaşırkem.

Duşun buz gibi soğuk suyunun altında, penisimin sakinleşmesi uzun zaman aldı. Yıllar boyunca zihinsel mücadelelerimize rağmen, bedenim hala onun bedenine fiziksel olarak tepki veriyor ve her zaman öyle olmuştur. Kat veya kardeşlerinin, yan odada onunla cinsel frustrasyonumu gidermemi hoş karşılayacaklarını sanmıyordum.

Bu anı hatırlayarak yüzümü avuçlarımla okşuyorum. Ondan uzaklaşmak için tüm irademi kullanmam gerekti. Kat'ın yaşlandıkça daha da güzelleşebileceğini hiç düşünmemiştim.

O yatak odasına girerken, yine otelin bornozlarından birine sarınmış halde, başımı kaldırıp ona bakıyorum. Saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış, yüzü parlıyor ve makyajsız.

"Senin" diyor.

"Teşekkürler."

Uyku şortumu ve tişörtümü alıp banyoya gittim.

Bu gece beklediğim gibi geçmedi. Kat, birlikte akşam yemeği yiyeceğimizi söylediğinde beni çok şaşırtmıştı. Oda servisini düşünüyordum ama mantıklı geliyordu. FHG damgasını basmak istiyorsa oteli deneyimlemesi gerekiyordu.

Daha da önemlisi, Kat profesyonel davranabileceğimizi söylerken ciddiydi gibi görünüyor. Bu gece, tamamen iş olsa da, bilgilendirici ve şaşırtıcı derecede keyifliydi.

Hazırlanmak için acele etmiyorum. Odaya döndüğümde Kat çoktan küçük yatağa uzanmış.

"Kat," diyorum. "Ana yatağı sen almalısın."

Telefonundan başını kaldırır. "Sorun değil. Ayrıca, burada uyuyamazsın. Bacakların kenardan sarkar."

"Mesele o değil. İyi bir gece uykusu çekmen lazım." Kaşlarını çatıyor ve ben kendime kızıyorum.

"Sen de öyle," diyor. "Burada uyumam daha olası. Ayrıca, bütün gece dönüp durursan ben de uyuyamam."

Ben kaşlarımı çattım, o gülümsedi.

"Teklifin için teşekkürler," diyor. "Ama açıkçası, olduğum yerde iyiyim."

"Öyleyim."

Çocuk yatağından biraz daha büyük olan yatağa bakıyorum. Kat on yaşında boyunda ve bacakları yatağın ucuna değiyor. Tahmininde haklı. Benimkiler sarkardı.

"Ayrıca, tam boy tek kişilik yatak ve şilteler için sipariş verdim. E-postayı da gönderdim. Bu sorunu yaşayan ilk biz olamayız."

"Her zaman süper verimli," diye mırıldandım. "Bu, çarkların dönmesini sağlayan şey."

Bir nefes verip, tek başıma uyuyacağım lüks yatağa doğru yürüdüm.

Yorganı çekip oturuyorum. Yatak altında çöküyor ve bunun, uzun zamandır yaşadığım en iyi uykulardan birini sağlayacağını biliyorum.

"Tamam, o zaman iyi geceler," derim, kulaklıklarımı takıp telefonumdaki en sevdiğim podcast'e bağlanırım.

"İyi geceler."

Işıkları kapatıp uzandım, uyku beni sararken vücudum gevşedi.

Beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama uykumdan uyanmış buluyorum kendimi.

Kulaklıklarımı çıkarıyorum.

Kahretsin, dinlerken uyuyakalmışım.

Bir şey beni uyandırdı.

Hareketsiz yatıp
dinliyorum.

O zaman duyuyorum. Kat hareket ediyor. Bir tarafa dönüyor, sonra diğer tarafa. Sonunda, bir homurtu çıkarıyor. Karanlıkta hareket ettiğini hissediyorum ve yorganını ve battaniyesini aldığını izliyorum.

Kapıya doğru ilerliyor, durup bana bakıyor. Hareketsiz yatıyorum, ne yaptığını merak ediyorum.

Teras kapısını açıp dışarı çıkmadan önce iç çekiyor ve kapıyı arkasında kapatıyor.

Ne oluyor?

Oturup Kat'in lüks şezlonglardan birine doğru ilerlemesini izliyorum. Oturup üzerine battaniyeyi çekiyor.

Olamaz.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm.

Ben onu açtığımda, o çığlık atarak bana dönüyor.

"Kahretsin, beni korkuttun!" diyor Kat, elini göğsüne götürerek. "Ne yapıyorsun sen?" diye soruyorum.

Bana dönüp bir kaşını kaldırır. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor? Manzarayı seyreliyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Gecenin bir yarısı? Karanlıkta?"

Dudaklarını ısıyor ama sessiz kalıyor.

"Canın çıkacak," diyorum, kapı çerçevesine yaslanarak. Yüzü düşüyor, belli ki bunu düşünmemiştir.

"Uyuyamıyorum. Burası daha rahat," diyor Kat, bacaklarını geri çekip şezlonga uzanıyor.

O anda ilk yağmur damlası düşer.

"Dalga geçiyorsun herhalde," der, başını geriye atıp gözlerini kapatır.

Rüzgâr şiddetlenir ve gökyüzü açılır. Tropikal fırtınanın keyfi.

Hızla ileri koşup Kat'in yatak takımını alırım ve açık kapıdan geri dönerim.

Kat şezlongda kalır.

Kapıdan, yüzünü gökyüzüne doğru kaldırırken, saçları ve geceliği vücuduna yapışmış halde onu izlerim. Ayağa kalkar ve kollarını açar, yağmurda döner, kahkahası hayranlık ve sevinçle doludur.

Bana doğru döndüğünde gözleri parıldıyor. Kafamı sallayıp gülümsüyorum. O her zaman yağmuru severdi.

Bunu nasıl unutmuşum?

Yarı nemli yorganını banyoya taşıyıp, kurumasını sağlamak için küvetin üzerine seriyorum.

Pencereden dışarı bakıyorum. Kat terasın kenarına geçmiş, denizi seyreliyor.

Başını tekrar geriye eğiyor, gözleri kapalı. Islak geceliğinin kumaşı altında meme uçları belirginleşiyor. Külotunun izleri açıkça görünüyor. Saçlarını yüzünden çekmiş, sırtına dökülüyor.

Yıldırım çakıyor, güverteyi aydınlatıyor. Sesle irkiliyor, sonra dönüp içeri giriyor.

Bir havlu ve bornoz alıp kapıda onunla buluşuyorum.

"Al, içeri gir," derim, bir başka şimşek gökyüzünü aydınlatır ve hemen ardından bir gök gürültüsü duyulur.

"Teşekkürler. Yağmuru seviyorum," diyor Kat, yarı kendine yarı bana. Kat havluyu alıyor ve saçlarını sıkmak için kullanıyor.

"Her zaman sevdin."

Herkes yatmaya gittikten sonra onu havuzda bulduğumu hatırlıyorum. Yağmurda turlar atıyordu. Kat, tüm Frazers ailesi gibi harika bir yüzücü, ancak Caleb gibi o da her zaman koşmayı tercih etmiştir.

Kat, ben bakışlarımı başka yöne çevirmeden önce geceliğini başından çıkarıp, elimde tuttuğum bornozu aldı.

"Teşekkürler," diyor.

Ağzımı açıp tekrar kapatıyorum, vücudu beyaz kumaşla örtülüyor.

"Ne?" diyor. "Daha önce yeterince görmedin sanki."

Bu kadın benim sonum olacak.

Saate bakıyorum. Saat üç buçuk.

Bir gök gürültüsü daha duyulur ve Kat pencereye döner, şimşek yüzünü ve gökyüzünü aydınlatır. Bu manzarayı görünce nefesim kesilir, klima açık olmasına rağmen vücudum ısınır.

"Kurulanman lazım," diyorum.

"Evet, baba," diyor otomatik olarak ve fazladan küstahça.

Kiminle konuştuğunu hatırlayınca birden durur.

Yatağına doğru geri çekilip yastıkları alıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"S e n i n l e tartışmayacağım," diyorum, yastıkları büyük yatağın ortasına koyarak bir bariyer oluşturuyorum.

"Seninle aynı yatakta yatmayacağım," diyor.

Ben iç çekiyorum.

"Uyumayacaksın, sen kocaman yatağın senin tarafında uyuyacaksın, ben de benim tarafımda uyuyacağım. Şimdi, sakıncası yoksa, biraz uyumak istiyorum. Dün uzun bir gündü ve yorgunum."

Yatağa geri dönüp ona sırtımı dönerek yatıyorum.

Onun iç çekişini duyuyorum ve banyoya gittiğini anlıyorum. İki dakika sonra, saç kurutma makinesini çalıştırıyor ve saçlarını kurutuyor.

Geri döndüğünde sessiz kalıyorum, gözlerimi kapatıyorum, nefesimi yavaşlatıyorum.

Yatağın ucunda durduğunu hissediyorum. Beyninde dönen kararsızlığı neredeyse duyabiliyorum. Birkaç dakika sonra, sağduyu devreye giriyor ve diğer tarafa geçiyor. Yanağımın içini ısıırıyorum. Battaniye hareket ediyor ve Kat yastık barikatının diğer tarafına kayarken karanlıkta sırtıtıyorum.

Hareketsiz yatıp Kat'in nefesinin düzelmesini bekledikten sonra nihayet kendimi uykuya bırakıyorum.

BÖLÜM 16

KAT

Sersemlemiş bir şekilde uyanıyorum ve nerede olduğumu hatırlamam biraz zaman alıyor.

Kahretsin, saat kaç?

Telefonuma uzanırken, onun diğer yatağın yanında olduğunu fark ediyorum.

Sırt üstü yuvarlanıp tavana bakıyorum, sonra başparmağım ve işaret parmağımı göz çukurlarıma bastırıyorum.

Derin bir nefes alıp başımı çeviriyorum. Jax'ın yastık barikatının tarafı boş, yorgan çekilmiş ve yerine oturmuş.

Hareketsiz yatarken, çevremdeki sesleri dikkatle dinliyorum. Villa sessiz, adamdan hiçbir iz yok.

Kaslarım gevşemeye başlıyor, ta ki önceki gecenin anıları akla gelene kadar.

Yatakta rahat edemediğim için dışarıdaki şezlonga geçmeye karar veriyorum, yağmur yağıyor ve geceliğimi çıkarıp çıplak olarak orada duruyorum. O bana bir bornoz uzatıyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor.

Ne halt yiyordum ben!

Yatağın üzerinde dik oturarak etrafa bakınıyorum, Jax'ın beni uyandırmadan gizlice dışarı çıkmayı başardığını fark edince tüylerim diken diken oluyor.

Buna nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum!

Dünyadan kopmuş olmalıyım, ama itiraf etmeliyim ki, sanki sonsuza kadar sürmüş gibi, hiç bu kadar derin uyumamıştım!

Yorganı geri çekip, bacaklarımı yataktan salladıktan sonra perdeleri açarak sabah güneş ışığının odayı doldurmasına izin veriyorum.

Bulutsuz gökyüzünü ve bizi çevreleyen sakin okyanus sularında parıldayan güneş ışığını içime çekiyorum. O anda dalgaların iskeleye çarptığı yumuşak sesi duyuyorum, bu ses yatıştırıcı, neredeyse hipnotize edici.

Trans halimden çıkıp, karyoladan telefonumu alıp banyoya doğru yola çıkıyorum.

Saat sekizi biraz geçiyor.

Karnım guruldayarak kahvaltı zamanının geldiğini haber veriyor.

Rekor sürede duş alıp, sundresslerimden birini ve sandaletlerimi giydim. Kapının önünde durup, tavandan tabana uzanan aynada yansımamı kontrol ettim. Mükemmel. Profesyonel bir dokunuşla yaz şıklığı.

Jax'tan hala haber yok, ama yemek yemem lazım. Vücudum oruç tutmayı sorun etmiyor, ama tekrar yemeye başladığımda bana haber veriyor.

Yan taraftaki tek anahtar kartını alıp, kahvaltının servis edildiği ana restorana doğru yöneliyorum.

Garsonlardan biri kapıda beni karşılıyor.

"Günaydın, Bayan Frazer. Sizi masanıza götüreyim mi?"

"Teşekkür ederim," diyorum.

Sessizce onu takip ederek atmosferi içime çekiyorum. Restoran canlı. Konuşmaların hafif uğultusu ve herkesin ihtiyaçlarını karşılamak için çalışan otel ekibi.

Yerime otururken gözlerim ve kulaklarım tamamen uyanık.

"Çay veya kahve ister misiniz?"

O ana odaklanıyorum.

"Kahve, çok iyi olur, teşekkür ederim. Sert bir latte."

Garson gülümsüyor. "Hemen döneceğim. Lütfen büfeden istediğinizden alabilirsiniz."

Çevremdeki ortamı inceliyorum. Büfe farklı bölümlere ayrılmış. Taze, sıcak, soğuk, meyve, tahıl gevrekleri ve hamur işleri. Herkes için bir şeyler var.

Ayağa kalkıp her bölüme doğru ilerlerken, konukların yemekler ve odaları hakkında yaptıkları konuşmaları dinlerim ve bir sorun olup olmadığını anlamaya çalışırım. FHG, müşteri memnuniyetiyle ününü sağlamıştır. Bu oteli daha yeni satın aldık ve geçiş süreci için bir ekip yerinde olsa da, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek istiyorum.

"Hala CEO modunda mısın?"

Kulağımın yanındaki sese hafifçe irkildim. Kafamı çevirip, çok dinç ve gülümseyen Jax'ı gördüm.

"Dün de söyledim, ben buraya çalışmaya geldim." "Kendini hasta edeceksin."

O tıslar.

Aklım, son doktor randevularımdan birine gider, orada da tansiyonum yükseldiğinde aynı şeyi söylemişlerdi.

Omuz silkiyorum.

"Yemek yedin mi?" diye soruyorum. "Hayır," diyor.

"Bana eşlik eder misin?" diye soruyorum, kendimi durduramadan.

Jax'ın gözleri parlar ve gülümser.

"Teşekkürler," der, bir tabak alır ve lezzetli görünen taze hamur işlerinden bir sürü alır.

Görünce ağzım sulanıyor, ama bunun yerine taze meyve tezgahına yöneliyorum. Ananas, kavun ve ejderha meyvesi alıyorum. Soğuk tezgahdan bir Yunan yoğurdu alıp masaya geri dönüyorum.

Jax, garsonumla aynı anda içeceğimi getirir. "Bir buzlu kahve lütfen," der Jax sorulduğunda.

"Tabii ki, efendim."

"Nasıl uyudun?" diye soruyor Jax, nihayet yalnız kaldığımızda. Kafamı kaldırıp "Çok iyi, teşekkürler. Sen?" diyorum.

"Ölü gibi," diyor.

Beni başka bir zamana ve yere götürüyor. Bu, Jax'ın en sevdiği sözdü. O her zaman ölü gibi uyurdu. Bu yüzden dün gece ben hareket ederken uyanmasına çok şaşırdım.

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyorum.

"Yüzmeye gittim, buradaki su harika, yüzücüler için kesinlikle bir artı."

Zihnimde bir not daha alıyorum.

"Kahvaltayı bitirdikten sonra, akşam yemeğinde konuştuğumuz her şeyi gözden geçireceğim. Yüzme sırasında aklıma gelen bazı ek fikirler var, bunları seninle paylaşmak istiyorum. Ama bunu yapmadan önce, sana somut bir şey göstermek istiyorum."

Her bir pastadan küçük bir dilim alıp yan tabağa koyar ve bana doğru iter.

"Kat, bunları mutlaka denemelisin," diyor, öne eğilerek, gözleri parıldayarak. "Daha önce hiç böyle bir şey tatmadım."

Görünce ağzım sulanır.

Küçük bir ısırık alıp iniltiyi bastırıyorum. Jax haklı. Pasta parçalanıyor ve içi dilimde patlama gibi bir tat bırakıyor.

"Güzel, değil mi?" diyor gülümseyerek, tabağın geri kalanını işaret ediyor.

Başımı sallayarak, tatlı şeylere olan sevgimi önemsiz göstermeye çalışıyorum.

"Hazır olduğunda bana haber ver, öğleden sonra buluşup fikirlerini konuşabiliriz."

Konuyu tekrar iş meselesine getirmek istiyorum, hayır, getirmem gerekiyor. Dün geceki konuşmamız şaşırtıcıydı. Jax, yeni tatil köyüyle ilgili fikirlerime benim kadar hevesli görünüyordu. Aylarca yönetim kurulunun bazı üyeleriyle mücadele ettikten sonra bu çok ferahlatıcıydı.

"Sen? Bir planın var mı?"

"Kahvaltıdan sonra genel müdür Bay Baskin ile görüşeceğim," diyorum. "Ardından yönetim ekibiyle de görüşmeyi umuyorum. FHG geçiş görev gücü bir aydan fazla bir süre boyunca mevcut ekiple birlikte çalıştı. Çözülmemiş sorunları anlamayı umuyorum. Gönderdiğimiz ekip birkaç endişeyi dile getirdi. Bunların hala geçerli olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Jax başını sallar.

Buzlu kahvesi gelir ve daha fazla yemek almak için ortadan kaybolur, bu sefer Asya ve İngiliz yemeklerinden oluşan bir karışımla geri döner.

"Hepsini nereye koyuyorsun?" diye soruyorum, kendimi durduramadan. "Elijah gibisin."

Jax sırtıyor. "Ben büyüyen bir delikanlıyım."

Kafamı sallayıp kaşımı kaldırırım.

"Hey," der, ellerini kaldırarak. "Bu sabah açık denizde yüz metre yüzme mesafesine eşdeğer bir mesafe yüzdüm."

Bileğindeki saati hafifçe vurur.

"Seni bırakacağım," diyorum alaycı bir şekilde, gülümsemesi genişliyor.

Bu bana spor salonuna gitmem gerektiğini hatırlatır. Adada koşabilirim, ama koşu bandını tercih ederim.

Daha az riskli.

Hiçbir şey söylemedim, sadece meyve ve yoğurt yemeye devam ettim. Sessizce devam ettik, ama bu benim korktuğum gibi garip bir sessizlik değildi.

Aksine, rahatlatıcı. Eski bir dostun yanında olmak gibi.

İşimiz bittiğinde, Jax'e veda edip personel yerleşkesinin içinde bulunan müdürün ofisine doğru yola çıkıyorum. Burası adanın merkezinde bulunan bir merkez. Personel lojmanları, adanın filtreleme ve sanitasyon üniteleri, su arıtma tesisi, personel restoranı ve bir dükkan bulunuyor. Personelin isteyebileceği her şey var, ya da var gibi görünüyor. Hatta bitki ve sebzelerin yetiştirildiği kapalı bir alan bile var.

Dün gece servis ekibinin üyeleri egzersiz yaptığı personel spor salonunun önünden geçiyorum. Garsonumuz Tam el sallayıp gülümsüyor.

Selamını karşılıyorum.

Genel müdürün ofisi personel alanının kenarında. Yine de, sahne arkasına filtrelenmemiş bir bakış atmak istedim.

Ofis kapısını çaldım.

Kapı açılır ve çok daha sakin bir Don Baskin beni karşılar.

"Günaydın, Bayan Frazer," der, parlak bir gülümsemeyle, ama bu gülümseme gözlerine kadar ulaşmıyor.

Bunu kişisel olarak almıyorum. İnsanlar üzerinde böyle bir etkim var, bu benim doğamda var.

"Bay Baskin. Başlayalım mı?"

BÖLÜM 17

JAX

Yalan söyledim. *Uzun* bir geceydi.

Kat'in yanında yatarken, nefesini dinlerken... ilk kez uyku beni terk etti. Kat'in duşta çıplak olduğu, akşam yemeğinde tutkuyla konuştuğu, yağmurda güldüğü, kol mesafesinde uyuduğu düşünceleri.

Şafak vakti pes edip adada yürüyüşe çıktım, ardından da yorucu bir yüzüş yaptım. Herkes uyuyordu, sadece otel bakım ekibi dün geceki fırtınanın ardından temizlik yapıp, konuklar uyanınca adayı hazır hale getirmekle meşguldü.

Sahile bakıyorum ve Kat'in kıyı şeridinde yürüdüğünü görüyorum. Yaptığım şeyi bırakıp gözlerimi ona dikiyorum. Kathryn Frazer ne kadar güzel olduğunun farkında değil, bu da beni her zaman şaşırtmıştır. Sandaletleri parmak uçlarında sallanıyor, yürürken sallanıyor, orta uzunlukta sundresi bacaklarının etrafında dalgalanıyor. O, zarafet ve inceliğin vücut bulmuş hali. Hafif bir esinti saçlarını nazikçe okşuyor ve kaldırıyor.

Dönüp denize doğru bakıyor. Genel müdür ve ekibiyle olan toplantısı bitmiş olmalı. Yüzünü güneşe doğru çeviriyor ve güneşin gücünü içine çekmek için gözlerini kapattığını hayal edebiliyorum.

Bu sabah kahvaltıda onu gördüğümde, baktığı hamur işleri kadar çekici görünüyordu. Garson bizi masaya davet ettiğinde, beni bir tüy bile devirebilirdi. Yediğim hamur işleri tabağına gelince, normalde onları yemem. Ben daha çok tuzlu şeyler seven biriyim, ama fırsat ortaya çıktığında,

ona küçük tadımlar sunmak kaçırılmayacak bir fırsattı. O kabul ettiğinde, göğsümde bir baskı hissettim.

Dün gece, yağmurda, Kat'i çok uzun zamandır ilk kez bu kadar rahatlamış gördüm.

Elijah her zaman kız kardeşinin hayatı çok ciddiye aldığını, gevşemesini ve kışındaki çubuğu çıkarması gerektiğini söylerdi. En azından kendi hayatı tam bir felakete dönüşene kadar öyle diyordu.

Kat'te bunu hiç görmedim. Doğru, o Elijah veya Caleb kadar kaygısız değil. Aksine, Gabriel gibi daha sessiz ve çekingen. Kesin olan bir şey var ki, o da kardeşleri gibi aynı çelik gibi kararlılığa ve içsel güce sahip.

Herhangi bir duruma atılmadan önce onu analiz ettiği bilinir. Kararları her zaman iyi bilgilendirilmiş olur.

Bunu on altı yıl önce hatırlamalıydım. Tüm gerçeklerle yüzleştiğimde, basit inkarım en iyi ihtimalle zayıftı. Hiçbir mazeretim yoktu, gerçeğimi destekleyecek hiçbir şeyim yoktu. Sadece Kat'in bize, bana ve sahip olduğumuz şeye inanmasını istedim. Ama çok fazla şey istemiştim.

* * *

On altı yıl önce

"Neredeydin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Soruma cevap ver, Jax. Neredeydin?"

"Bana iki ay önceki bir soruyu soruyorsun."

"Sen benimle değildin. Hafızanı tazelemem mi gerekiyor?" Kalbim hızla çarpmaya başlar. Burada neler oluyor böyle?

"Seninle birlikte olmadığım birçok gece var. Umarım bunu yakında düzeltebiliriz."

"Gerçekten mi?" Sesi inanmaz gibi. "Mezuniyetten sonra mı?"

"Bunu konuşmuştuk," diyorum, öne adım atıp ellerimi onun kollarının üzerine koyuyorum. O geri çekiliyor ve beni ittiğinde omurgamdan bir ürperti geçiyor.

"Kat, neler oluyor?"

Kaşlarımı çatıyorum, nabzım hızlanıyor. Ciddi bir sorun var.

Kat'i hiç böyle görmemiştim.

"Sasha Dennison," diye tükürüyor. "Onu hatırlıyor musun?"

"Sasha mı? Darra'nın arkadaşı mı?" diye soruyorum. "Sasha'nın bizimle ne alakası var ki?"

"Sen söyle. Görünüşe göre, sen ve o..."

Kat cümlesini bitirmeden, karnımdan gelen bir kahkaha atıyorum. "Kat, ciddi olamazsın? Sasha mı?"

Kat'in ifadesini görünce gülüşüm boğazımda kalır, omurgamdan bir ter damlası akar.

"Ne oluyor? Kat, bu da nereden çıktı?"

"Onu duydum. Darra ve arkadaşlarına anlatıyordu. Bana söylediğin kelimelerin aynısını tekrarladı. İlişkimizi gizli tutmakla ilgili, en azından mezuniyete kadar."

"Yalan söylüyor."

"Yalan söylüyorsa ve doğru değilse, o zaman o kelimeleri tam olarak nasıl biliyordu?"

Kat kaşlarını kaldırır, çenesini yukarı kaldırır. Meydan okuma ortadadır. Adrenalin vücudumu sararken başım döner.

"Bilmiyorum." Elimi yüzüme götürürüm. "İnan bana, o dokunacağım son kişidir. Bunu biliyorsun."

"Öyle mi? Neden öyle söylesin ki? Onları duyabildiğimi bile bilmiyordu. Gülüyorlardı, bunun senin standart cümle olduğunu, sana oyun oynama imkanı verdiğini söylüyorlardı."

Omuz silkiyorum, zihnim hızla çalışıyor, anlamakta zorlandığım şeylere cevap arıyor.

"Bilmiyorum, ama sana söz veriyorum. Bu doğru değil. Hayatımdaki tek kadın sensin."

"O tek değil. Başkaları da bunu doğruladı." "Kim?"

Göğsümde baskı hissediyorum. "Yalan söylüyorlar."

Kafasını sallıyor. Yüzündeki ifadeden anlayabiliyorum. Zihni, bu gizemli insanlar tarafından çoktan ikna edilmiş.

"Kat."

Gözleri benimkilere bakmıyor.

"Kat, bana bak."

Bakışlarımız çarpışıyor ve ona uzanıyorum, ama o geri çekiliyor. Gözlerinden yayılan acı nefesimi kesiyor.

"Seni seviyorum. Sasha ile aramda hiçbir şey yok. Sana söz veriyorum," diye fısıldıyorum. "Boş boş vakit geçirecek vaktim yok. Yüzme antrenmanları ve derslerime odaklanmak arasında."

"Sizi otelde birlikte gördüm. Güvenlik kamerası kayıtlarını kontrol ettim. İkiniz de oradaydınız."

Gözleri yaşlarla doluyor ve göğsümde ezici bir acı oluşuyor.

Kafasını sallar, kollarını beline dolayarak dünyamı paramparça eden sözleri söyler.

"Üzgünüm Jax, sana inanmıyorum."

Kat'in ifadesi bana ciddi olduğunu gösteriyor.

O gün, aptalca gururum ve güvensizliğim yüzünden arkanı dönüp uzaklaştım.

Saatlerce dolaştım, kafamı yorarak ne olduğunu anlamaya çalıştım. Evet, o gün otelde Sasha'yı görmüştüm. Aynı gün, çiraklık görüşmem için Dillon Myers ile tanışmıştım. Robert görüşmeyi ayarlamış ve bana gizlilik yemini ettirmişti.

Ben geldiğimde Sasha zaten oradaydı. O, Dillon'ın kızı Emma'nın eski bir arkadaşıydı. İkisi birlikte yatılı okula gitmişlerdi. Ama Kat neden bizim birlikte olduğumuzu düşünsün ki? Sasha'nın onayını duyması dışında.

Kahretsin!

Sersemlemiş bir halde dairemize döndüm, Elijah'ın odama dalıp beni bayılana kadar dövüp sonra da sokağa atacağını düşünüyordum. Ama o eve döndü ve hiçbir şey olmamış gibi sohbet etmeye başladı.

O zaman anladım ki Kat ona hiçbir şey söylememişti. Zach bana bakıp her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Ben sadece omuz silktim, ama içim parçalanmıştı. Kat bana inanmamıştı.

* * *

O tek konuşma ve kötü zamanlamanın ardından, on altı yıllık bir düşmanlık başladı.

Derin bir nefes alıp boynumun arkasını ovuşturuyorum.

Yaşlı bir kadın Kat'e yaklaşır ve konuşmaya başlarlar. "Ona nasıl hissettiğini söylemelisin, biliyorsun."

Başımı kaldırıp baktığımda, masamın yanında duran yaşlı bir adamın gözleri benim bakışlarımı takip ediyordu.

"Affedersiniz?"

Aşağıya bakıp gülümsedi. "O kadar yoğun bir şekilde baktığınız kadın. Ona hislerinizi söylemelisiniz."

Kıkırdadım.

Bunu denersem muhtemelen hayalarımından olurdum.

"Bizim ilişkimiz öyle değil," diyorum onun yerine.

"Öyle mi?" der, hiç ikna olmamış gibi. "Çünkü ben de Mary'ye aynı şekilde bakardım. Onun ilgilenmediğini düşünürdüm." Gözleri odaklanamaz hale gelir, anılarına dalar. "Bugün elli yıl önce evlendik."

"Tebrikler," diyorum ve ona oturması için işaret ediyorum.

Gülümsüyor ve bir sandalye çekiyor.

"Her şey yolunda gitmedi, evlat. Mary çok inatçıdır. Onunla tanıştığımda kariyerine evliydi, dünyaca ünlü bir kalp cerrahı, alanında ilk kadınlardan biriydi," diyor, gururu açıkça belli. Yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki gülümsüyor. "Ama değerli olan hiçbir şey kolay değildir. Bunu unutma."

"Teşekkürler. Ama bana inanın, tamamen yanılıyorsunuz. Ben onun kardeşlerinin en iyi arkadaşıyım, bir projede birlikte çalışıyoruz."

Dizüstü bilgisayarına işaret ediyorum ve açıkça gülerken yüzünün buruşmasını izliyorum.

"Ben Mary'nin kardeşinin en iyi arkadaşıydım. Onun kız kardeşine karşı hislerim olduğunu öğrendiğinde, beni hadım etmekle tehdit etti."

Kıkırdayarak güldüm.

Caleb ve Elijah ne düşünürdü acaba?

Bu beyefendi kadar şanslı olacağımı sanmıyorum. Aramızda olanları gerçekten bilselerdi, çoktan hayalarımı kaybetmiş olurdum.

Bana bakar ve başını eğirir. Sesi yumuşar.

"Pes etme evlat. İyi şeyler için mücadele etmeye değer, sonunda başardığında deneyim çok daha güzel olur." Tekrar güler. "Dinle beni, klişe gibi konuşuyorum."

Ben bir şey söylemeden, ayağa kalkıp Kat'e doğru sahilden uzaklaşır.

Elini uzatır ve Kat onu tutar. Kat'in gülümsemesi artık daha rahattır. Kat ile konuşan yaşlı kadını yanına çeker.

Ah, Mary.

Birkaç dakika daha konuşurlar ve ben onun hiçbir şey söylememesi için dua ederim. Arayı bulaştırmamak için geçici bir ateşkes yaptık. İhtiyacımız olan son şey, gemiyi sallayan iki romantik ihtiyar.

Kat veda eder ve sahile doğru geri dönmeye başlar.

O yaklaşırken kendimi dizüstü bilgisayarına konsantre olmaya zorluyorum. Durduğunu hissediyorum ve beni gördüğünü biliyorum.

Ekрана kaşlarımı çatıyorum,

kelimeler dikkatli bakışlarımın altında bulanıklaşıyor.

Bir yanım onun durup yanıma gelmesini umuyor; diğer yanım ise devam etmesini istiyor. Kuralları tam olarak bilmiyorum ama ateşle oynadığımı biliyorum ve dikkatli olmazsam, ikimizden biri yanma riskiyle karşı karşıya kalır.

Başımı eğip oyuna odaklanmam gerekiyor.

Kat, kaçan kişi ve her zaman öyle kalacak. Elijah Pen hakkında bunu söylediğinde, ne demek istediğini anladım. Acısını anladım. Son on altı yılda yaşadıklarımıza kimse yaklaşmadı. Genç yaşımıza rağmen, o beni diğer herkes için mahvetti. Onu unutmak için her şeyi denedim.

Taşındım, hatta nişanlandım, hayatıma devam etmenin yardımcı olacağını düşündüm. Bunun yerine, bu süreçte başka birinin hayatını mahvetmek üzereydim. İkimiz için de şanslıyız ki, aklım başıma geldi.

O dönüp uzaklaşırken nefesimi tutuyorum, gözlerim onu takip ediyor. Elimi çeneme götürüp önümdeki notlara odaklanmaya çalışıyorum, ama bunun boşuna bir çaba olduğunu anlamam uzun sürmüyor. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp sandalyeme geri yaslanıyorum ve garsonlardan birine işaret ediyorum. Bir bira sipariş ediyorum ve Kat birkaç metre ötede yatarken bu gece uyuyabilecek miyim diye merak ediyorum.

BÖLÜM 18

KAT

Bay Baskin ve ekibinden ayrılıp kumlar boyunca yürüyüşe çıkmaya karar veriyorum.

Su basmış villamdaki çalışmaları kontrol ediyorum ve adanın bakım ekibinin yoğun bir şekilde çalıştığını görüyorum. Denizde, başka bir ekip dalgakıranı onarmak için çalışıyor.

Ayakkabılarımı çıkarıp elimle alıyorum ve ayaklarımın kuma gömülmesine izin veriyorum. Fotoğraflarda görüldüğü kadar güzel. Kristal mavisi sular ve parlak beyaz kum.

Ayaklarımın altında kum ısınırken, deniz ve kıyının birleştiği yere doğru ilerliyorum. Dalgakıranlar sayesinde su sakin, dalgalar kumlara zar zor vuruyor.

İç çekip duruyorum, o anın huzur ve sükunetinin tadını çıkarıyorum. Güneşe doğru dönüp gözlerimi kapatıyorum, başımı geriye eğip güneşin sıcaklığının beni sarmasına izin veriyorum.

"Güzel, değil mi?"

Gözlerimi açıp dönünce, yaşlı bir kadın bana doğru yürüyor.

O gülümsüyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"Bol bol su içmeyi unutma, canım," diye ekliyor. "Ekvatora bu kadar yakinken kolayca susuz kalabilirsin." Elini kaldırıyor. "Kusura bakma, eskiden doktordum, eski alışkanlıklar kolay kolay geçmiyor. Kendimi tutamıyorum."

Yanımda durur ve denizi seyreder. "Hatırlattığın için teşekkürler," derim.

"Her şey dahil, bir ya da üç tane güzel kokteylin tadını çıkaralım," diyor göz kırparak. "Harika kahveler servis ediyorlar, ama su içmeyi unutmak çok kolay

"

"Çok doğru," diyorum ve bunu karşılama konuşmasına eklemek için zihnimde not alıyorum. "Konaklamanızdan memnun musunuz?"

Başını çevirip gülümser. "Harika geçiyor. Kocam ve ben ellinci evlilik yıldönümümüzü kutluyoruz. Aslında bugün."

"Tebrikler. Bu harika."

Boşanmanın yaygın olduğu günümüz toplumunda bunun gerçekten harika olduğunu biliyorum.

Gülüyor ve sesi kalbimi ısıtıyor.

"Öyle. Bizim dayanıklılığımız var." O gülümsüyor. "Zavallı adam, iyi hali nedeniyle şimdiye kadar çıkmış olacaktı." Göz kırıyor ve beni güldürüyor. "Her şey yolunda gitmedi, öyle bir evlilik bilmiyorum. Elbette tartışıyoruz. Ama birbirimizi seviyoruz ve her zaman yanındayız, birbirimizi destekliyor ve cesaretlendiriyoruz."

Bana eskiden annemle babamı hatırlatıyor... Onlar da tartışırlardı, ama birbirlerine olan sevgileri yaptıkları her şeyde belliydi.

"Nasıl anladın?" diye soruyorum kendime. "O *doğru kişi* miydi?"

Gülümsüyor. "Bir gün güldü ve o andan itibaren, hayatımın geri kalanında o sesi duymak istediğimi anladım."

Onun sözleri boğazımı düğümledi.

"Ya sen?" diye sordu.

"İş için buradayım," diyorum, kendimi durduramadan. "Ben Kathryn Frazer."

Kadın başını eğiyor.

"Ah, Frazer Otel Grubu'nun CEO'su," diyor, gözleri parıldayarak. "Başarılı bir iş kadını. Eğer herhangi bir şikayetim varsa..." Sesi kesiliyor.

"Elimden geleni yapıyorum," diyorum gülerek. "Herhangi bir şikayetiniz var mı?"

"Hayır, her şey kesinlikle harika," diyor. "Birkaç yıl önce de gelmiştik. O zaman da çok beğenmiştim, ama bugünküyle kıyaslanamaz bile."

Gülümserim. "Teşekkür ederim."

"Yalnız mı geldiniz?" diye sorar, başını eğerek.

Beni sorguladığını hissediyorum. Onu dün akşamki restorandan tanıyorum.

"Bir aile dostuyla birlikteyim," diyorum gülümseyerek. "Birlikte bir proje üzerinde çalışıyoruz."

"Ah, dün gece birlikte gördüğüm o inanılmaz yakışıklı genç adam."

"O Jaxson olmalı," diyorum, ne dediğimi fark etmeden önce homurdanarak.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda parıldıyor.

"Oh hayır," diyorum çabucak, onun aklının nereye gittiğini anladığımda. "Neden olmasın? Çok ilgili biri. Bekar mı?"

O göz kırpar ve bu sefer gülme sırası bende.

"Öyle, ama bizim ilişkimiz kesinlikle öyle değil," diyorum. "Bizimki tamamen iş ilişkisi."

Bana dönerek elini uzatıp koluma koyuyor. Gözlerine bakıyorum.

"Bilen birinden bir tavsiye. İşine bağlanma," diyor, sesi birden ciddileşiyor. "Ben neredeyse bu hatayı yapıyordum. Philip benim görmediğim şeyi gördü. Biriyle birlikte olmanın kendimden bir parça vazgeçmek değil, daha fazlasını kazanmak olduğunu fark etmemi sağladı."

"Jaxson hakkında gerçekten yanlış bir izlenimin var. O benim kardeşimin en iyi arkadaşı. Aslında iki kardeşimin en iyi arkadaşı."

"Daha da iyi. Onun iyi bir şekilde incelendiğini biliyorsun." Nefesimi tutarak, soluduğum havayla boğuluyorum.

Koluma hafifçe vurur. "*Kardeşin en iyi arkadaşını* konu alan pek çok aşk romanı olmasının bir nedeni var," der ve anlamlı bir şekilde kaşlarını kaldırır.

"Gerçeklik kurgudan çok farklı olabilir," diyorum ona dürüstçe, Jax ve benim çalkantılı geçmişimizi düşünerek.

Bana spekülatif bir bakışla bakar. Ağzını açar. "İşte buradasın."

Yaşlı bir adam bize yaklaşır.

"Merhaba," der.

"Philip, bu Kathryn Frazer. Frazer Otel Grubu'nun CEO'su."

"Merhaba Kathryn," diyor ve elini uzatıyor. "Karım seni sorguya mı çekiyor?"

Elini sıkıp gülümsüyorum.

"Hayır, hiç de değil. Tebriklerimi iletmeliyim. Elli yıl, bu gerçekten büyük bir şey. Altın yıldönümünüz kutlu olsun."

"Teşekkürler."

Kocası kolunu karısının omzuna dolayarak onu kendine doğru çekti. Karısı başını kocasının omzuna yasladı. Bu hareket beni iç çekmeye itti.

"Gitmem gerek," diyorum. "Kalan zamanınızın tadını çıkarın." "Sen de, ve söylediklerimi unutma."

Philip karısını uzaklaştırır. "Lütfen ona sorguya çekmediğini söyle," dediğini duyarım.

"Tabii ki yok, ama çalışan kadınlar bazen doğru yönde bir itkiye ihtiyaç duyar."

Onun kıkırdadığını duyarım, ama duyma mesafesinin dışına çıktıkları için cevabını duyamam.

Dün bulduğum barın önünden geçerek villaya geri dönüyorum. Jax köşede oturuyor. Gözlükleri burnunda, alnı konsantrasyondan kıışmış.

Ona yaklaşmak istiyorum ama vazgeçiyorum.

O profesyonel davranacağına söz verdi. Ben de aynısını yapmalı, anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirmeliyim.

* * *

VILLA, girdiğimde çok güzel ve serin. Öğle güneşinin ardından ferahlatıcı bir değişiklik.

Temizlik hizmeti yapılmış. Yorganım karyolaya geri konmuş. Ne olduğunu merak etmiş olmalılar.

Terasta artık kurumuş şezlonglara bakıyorum.

Misafir ilişkileri ekibini arayıp, tanıştığım çift için bir şişe şampanya ve bir meyve tabağı sipariş ediyorum. Sadece ismini biliyorum, ama ihtiyacım olan tek şey bu.

Elbisemi çıkarıp bikini giyiyorum ve güneş kremi sürüyorum.

Telefonumu ve kulaklıklarımı alıp dışarı çıkıyorum. Belki de Jax haklıdır, biraz rahatlamam gerekiyor. Mümkün olduğunca güneşin tadını ıkarmalıyım. Evde kış yaklaşıyor ve yılın en yoğun dönemlerinden biri olan Noel tatili başlıyor. Belki de biraz dinlenmek ve rahatlamak tam da doktorun önerdiği şeydir.

Plajdaki kadın, bölümlere ayırma konusunda haklı mıydı?

Kim bilir? şu anda bunu düşünecek durumda değilim.

Bunun yerine, bronzlaşmaya ve dinlenmeye, ayaklarımı uzatıp zihnimi boşaltmaya odaklanacağım.

şezlonga uzanıp gözlerimi kapatıyorum ve Pen ve Harper'ın önerdiği sesli kitaplardan birini dinlemeye başlıyorum.

BÖLÜM 19

KAT

İlisten dinliyorum sesli sesli kitabı veya en en
denemek, ama benim zihnim sürekli dolaşıp
duruyor, kapanmayı reddediyor.

Jax ile, sahildeki kadın ve kocasıyla yaptığım konuşmalar, hatta Bay Baskin ve ekibiyle yaptığım görüşme bile.

Kulaklıklarımı çıkarıp uzanıyorum, güneşin cildime dokunan sıcaklığını keyifle hissediyorum. Diğer misafirlerin uzaktaki sohbetlerini, resiflere ve iskeleye vuran dalgaların sesini dinliyorum.

İşe yaramıyor.

Beş dakika sonra kalkıp villaya girerim ve minibara doğru yürürüm. Kapısını açarım.

Olması gerektiği gibi etkileyici.

Buzdolabında çeşitli soğuk şekerlemeler ve alkollü ve alkolsüz içecekler var. Buzlu şeftali çayı alıp balkon kapısına doğru yöneliyorum. Çantam sandalyenin üzerinde açık duruyor, havaalanında aldığım kitap dışarı çıkmış.

Geçerken onu alıyorum ve çantayı yere düşürüyorum.

Kahretsin!

Cüzdanımı ve anahtarlarımı alıyorum.

İçindeki cebi açıp anahtarlarımı kilitlemek için hazırladım.

Beyaz bir zarf, ön yüzünde benim adım düzgünce yazılmış.

Kahretsin!

Zarfı çekip çıkardım, köşesi fermuarın kenarında yırtıldı ve içindeki kağıdın bir kısmı ortaya çıktı.

Zach'in mektubu.

Kapıcı bana mektubu verdiğinde, kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu. Mektubu yan cebe tıktırdım

ve mümkün olduğunca çabuk fermuarını kapatmıştım, çünkü düşünmek istemiyordum.

Dudaklarımı sıkıştırıp alnımın ortasını ovuşturarak gözlerimi kapatıyorum.

Onları tekrar açtığımda, zarf biraz daha buruşmuş olsa da, hala oradadır.

Neden onu doğrudan çöp kutusuna atmadım, parçalamadım?

Yatağın kenarına çöküyorum, kitabı yanıma koyuyorum ve zarfı iki elimle sıkıca tutuyorum.

Nedenini biliyorum. Kendime sindirmek için zaman tanımak içindi. Hiçbir zaman aceleci kararlar veren biri olmadım ve bu da farklı değil. Seçeneklerim olsun istedim.

Şimdi seçeneklerin var.

Birinci seçenek, onu çantama geri koymak ve gördüğümü bile unutmak

İkinci seçenek, çantama geri koyup eve vardığımda atmak.

Üçüncü seçenek, denize atmak.

Hayır, üçüncü seçenek, benim şansımı bilirse, sahile sağlam bir şekilde vurur ve biri onu bulur ve ailemizin tüm kirli sırlarını paylaşır.

Dördüncü seçenek, cesaretimi toplayıp onu okumak. Sonra yok etmek!

Ama o zaman Zach'e reklam yapmış olurum. Yaptığı şey aşağılıkça. En iyi arkadaşını tuzağa düşürdü ve beni bir kukla gibi oynadı.

Tanıdık el yazısı midemi bulandırdı. Kathryn Frazer.

Yatağa uzanıp tavana bakıyorum.

Hırlayarak, yatağa vurup oturuyorum. Kitabımı ve buzlu çayımı alıp, güneşlenme şezlonguna geri dönüyorum.

Kitabımı açıp okumaya başlıyorum, zihnim dalıp giderken kelimeler sayfada zıplıyor.

Kapıya, yatağa ve mektuba bakıyorum.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Ayağa kalkıp terasın kenarına giderim ve denize bakarım.

Hadi ama Kat. En kötü ne olabilir ki? Darra ile yattığını ve Lottie'nin babası olduğunu biliyorsun.

Pen'in sözleri aklımda yankılanıyor.

Hayır, Jaxson'ın yaptığını kendi gözlerimle gördüm. Sasha ile oteldeydi. İkisi de aynı odaya girmişti.

Villaya geri dönüp mektubu alıyorum ve zarfı yırtarak açıyorum.

Gözlerimi kısa bir süre kapatıp, düzensiz bir nefes alıyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, omuzlarımı silkiyorum ve çenemi kaldırıyorum.

Başarabilirsin!

Sayfayı açıp kelimelere odaklanmaya başladığımda göğsümde bir sıkışma hissettim.

Sevgili Kat,

Gözlerimi kapatıyorum, sözleri engelliyorum, yanımdaki yatağa itiyorum.

Tanrı aşkına, kadın, cesur ol! Hepsi geçmişte kaldı. Onun sözleri, sen izin verirsen seni incitebilir. Bilmek daha iyi değil mi? Anlamak?

Gözlerimi tekrar açıyorum ve kağıdı alıyorum.

Sevgili

Kat, özür

dilerim.

Senin tahmin edebileceğinden çok daha fazla üzgünüm. Lottie'nin doğuşundaki rolümün sır olarak kalmasını hep umut ettim. Onu sevmediğimden değil, seviyorum. Ama Lottie benim değil ve hiç benim olmadı. Darra ve babası bunu sağladı, ama ben gerçeğin ortaya çıkması halinde sana ve ailene vereceği acı ve ıstırabı biliyordum.

Hadi oradan, Sherlock! En iyi arkadaşını kandırıp, psikopat kız arkadaşının onu evliliğe sürüklemesine izin verdin, onu rehin tutarken senin çocuğunu büyüttün.

Görüşüm bulanıklaşıyor, kulaklarımda kan basıncı yükseliyor. Gözlerimi kapatıp nefesimi düzenliyorum.

Sadece sözler.

Bu hikayeyi ve nasıl bittiğini biliyorsun.

Darra ve Elijah ayrıldıktan kısa bir süre sonra, bir gece dışarıda birbirimize rastladık. Çok fazla içtik, nasıl oldu bilmiyorum. Kimseyi incitmek istememiştim ve ikimiz de bekardık. Elijah, Pen ile bir ilişkiye başlamak üzereydi, o anda ona teklif etmemiş olsa da hepimiz bunu biliyorduk.

Daha sonra, Darra hamile olduğunu açıkladığında karşılaştık. O güldü ve cömert bağışım için bana teşekkür etti. O gecenin hiçbir şeyin tesadüf olmadığını anladım. Benimle oynamışlardı.

Doğru olanı yapmaya çalıştım, ama babasının aileme yönelik tehdidi gerçektir. O bir Ne pahasına olursa olsun kazanmaya kararlı, tehlikeli ve acımasız bir adamdır. Senin ailene ulaşmak için benim ailemi yok etmek onun için hiçbir şey ifade etmezdi.

Darra perişan haldeydi. Bana sessiz kalmam için yalvardı. Babasının hamileliğini sonlandıracağına inanıyordu ve her şeye rağmen, onun bebeğimizi gerçekten istediğine ve sevdiğine inanıyorum

Bana ne yaparsam yapayım, kazanan olmayacaktı, bu yüzden sessiz kaldım.

Adrenalin vücudumu kapladı. Yıllar sonra resmi olarak çıkmaya başlamış olsak da, onun yaptıklarını bilmek, ailemizden uzak durması için yeterli olmalıydı. İleriye doğru bakıyorum.

Senin düşündüğünün aksine, seni gerçekten sevmiştim ve evlilik teklifim samimiydi.

Darra'ya ilişkimizin bittiğini, seninle bir gelecek kurmak istediğimi söyledim. Ama artık anlamaya başlıyorum, olmayan bir şeyi zorlayamazsın.

Yıllarca seni uzaktan hayranlıkla izledim, beni fark etmeni istedim ve sonunda fark ettin.

Şimdi anlıyorum ki, bunun nedeni tamamen yanlıştı ve bunu yazmak benim için çok zor.

Sen ve Jaxson'ı biliyordum. Gizlice görüşmeye başladığınızı biliyordum. Sen ve o oradayken eve geri döndüm. Mezuniyete kadar ilişkinizi gizli tutacağınızı konuşurken sizi duydum. konuştuğunuzu duydum.

Zihnim o zamana geri dönüyor. Zach, Jax ve bana karşı farklı davranmaya başlamıştı. Elijah bunu son sınıfın getirdiği gerginliğe bağlıyordu. Zach zorlanıyordu ve notları düşmüştü.

Yıkılmışım ve biraz kıskançtım. Elijah bana senden uzak durmamı söylemişti, ikimize de söylemişti. Ve Jax vardı, Bay Smooth, istediğim her şeye sahipti. Yıllar içinde Elijah'a yakınlaşmıştı ve şimdi de sen vardın. Ben hep teselli ödölüydüm sanki.

Elijah ve Jax her zaman aynı motivasyona sahipti. Bu yüzden, sosyal statülerindeki farklılığa rağmen birbirlerine bu kadar güçlü bir şekilde çekildiler. Önce yüzmedeki rekabetçi yapıları, sonra da seçtikleri alanlarda başarılı olma hırsları sayesinde. Zach'te bu yoktu, o partilere gitmekten ve onların gölgesinde kalmaktan daha mutluydu.

Nedense Darra, sana olan hislerimi biliyordu ve seni kazanmama yardım etmeye çalıştı. İlk başta minnettardım. Kendi istek ve ihtiyaçlarımın ötesini göremiyordum. Ancak her şeyde olduğu gibi, Darra'nın yardımı da bir bedeli vardı. Çocuğunun biyolojik babası olan beni yanında tutmak, benim yararına değil, onun yararına idi.

Bu benim itirafım.

Darra, Jaxson'a tuzak kurdu. Belki bunu çoktan fark etmişsindir, umarım öyledir. Ona karşı olan düşmanlığın, bizim yaptıklarımızdan başka bir şeyden kaynaklanıyor. Sasha ve Jax hiçbir zaman bir ilişki yaşamadılar. Sasha ve Darra'nın konuşmasını duymuş olman, Darra'nın düzenlediği bir tuzaktı. Senin orada olduğunu

dinlediğini biliyorlardı çünkü ben ona orada olduğunu söyledim. Özür dilerim.

O gece duyduğum şeyi, sana ve Jax'e anlattım. Ne söyleyeceklerini biliyorlardı, çünkü benim sayemde.

Darra bana, senin kırık kalbini onarmak için benim araya girmem için zemin hazırladığını söyledi.

Midem bulanıyor, boğazımın arkasında safra yanıyor.

Zach, Sasha'nın sözlerini doğrulamıştı. Bu yüzden onlara inandım.

Zach, Jax'in arkadaşısıydı, yalan söylemezdi. Neden yalan söylesin ki?

Mektubu mahvettim.

Ama onları otelde birlikte gördüm!

Kağıdı düzelttim. Kafam dönüyordu, odaklanmaya çalışıyordum.

Sasha o gün otelde Dillon'ın kızı Emma Myers ile buluşmak için bulunuyordu. İkisi aynı okula gidiyorlardı. Jax ise tesadüfen Dillon ile buluşacaktı. Stajı için ilk görüşmesiydi. Darra bunu duyunca planlarını kesinleştirdi. Kameraları kontrol edeceğinizi biliyordu.

Nefesim hızlanıp düzensizleşir. Elimi ağzıma kapatıp banyoya koşarım ve kahvaltımın kalanını şiddetle kusarım.

Jax bunu inkar etti. Onunla yüzleştüğimde şok olmuş gibiydi. Hâlâ yüzünü hatırlıyorum. O bakışı. Hiç aklımdan çıkmadı.

Yine kusuyorum, ellerim tuvalet koltuğuna tutunmuş, midem tekrar tekrar kuru kusuyor.

Yakalandığım için suçluluk duyduğumu sanmıştım.

Ama ben bu tuzağa düştüm. Kancaya, misinaya ve lanet olası kurşuna!
Tuvalet kabininin duvarına yaslanıyorum. Başımı geriye atıp gözlerimi kapatıyorum.

Midemdeki bulantının geçmesini bekliyorum.

Lanet olası Zach, lanet olası Darra!

Kolumu belime doladım ve yanağımdan akan gözyaşını sildim.

Ve sen en kötüsünü bildiğini sanıyordun!

Duvara yaslanarak yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalıyorum, aynada kendimi görmemeye dikkat ederek.

Başımı eğip lavabonun kenarını tutarak birkaç kez titreyerek nefes alıyorum. Boğazım yanıyor.

Sen bundan daha güçlüsün, Kathryn Frazer! O artık hayatında yok. Onun sözlerinin seni incitmesine izin verme.

Sorun şu ki, incitiyorlar.

Daha da kötüsü, onun yüzünden değer verdiğim, sevdiğim birini incittim.

Başımı kaldırıyorum, gözlerim aynaya kilitleniyor, vücudum aniden uyuşuyor.

Jax'e ne diyeceğim? Üzgünüm mü? Bu yeterli olmaz.

Yansımamla yüzleşemeyerek, yatak odasına geri dönüp yatağa çöküyorum. Gözlerim yanımda duran, artık buruşuk hale gelmiş mektuba takılıyor.

Zach'in Darra ile yatıp bir çocuk sahibi olduğunu bilmek yeterince kötüydü. Dürüst olmak gerekirse, benimle ilişkisi varken onunla yatmaya devam etmesi gerçeğiyle mücadele ettim.

Benim ona yetmediğimi.

Ama onun beni, ikisinin de kendi hastalıklı çıkarları için manipüle ettiğini bilmek...

Boş midem yine kıvrılır ve göğsümde oluşan baskıyı hafifletmek için nefesimi tutarım.

Birine güvenmem çok zor.

Jax'e güveniyordum, Jax'i seviyordum. Onun ihaneti... sözde ihaneti. Başımı ellerimin arasına alıp sıkıyorum.

Beni aldattığına inanmak, beni neredeyse mahvetti. Ama bu, bugün olduğum kadını şekillendirdi. İçimde

içimde yaralı olmama rağmen güçlü bir imaj sergilemeyi öğretti. Babamın ölümünden bu şekilde kurtuldum ve onun yerini alabildim.

Ama belki de Jax'e yeterince güvenmemiştim. Bu yüzden mi onların yalanlarına bu kadar çabuk inandım? İçten içe, onun beni sevdiğine hiç inanmamıştım, benim onu sevdiğim gibi. Nasıl sevebilirdi ki? O yakışıklıydı ve tüm kadınlar peşindeydi. Atletikti ve zekiydi. Ben kimdim ki? En iyi arkadaşının inek, çaresiz kız kardeşi.

Zach'e gelince, ona güvenmemek için hiçbir nedenim yoktu. Mükemmel olmaktan uzaktı. Kardeşime ya da bana asla zarar vermezdi.

Uzuvlarımda yayılan uyuşukluğu görmezden gelerek saçlarımı toplayıp terasa çıkıyorum ve sonsuzluk havuzunun serin sularına dalıyorum. Sırt üstü uzanıp vücudumu suda yüzmeye bırakıyorum, zihnimi boşaltmaya çalışıyorum. Bu işe yaramayınca havuzun kenarına geçip suya bakıyorum, mektubu ve tüm bilinçli düşüncelerimi bir kenara bırakıyorum.

BÖLÜM 20

JAX

Kat öğle yemeği için geri dönmez ve ben onun oda servisi sipariş etmeye karar verip vermediğini merak ederim. Dün söz verdiğim gibi onu yalnız bıraktım, ancak sabah boyunca teklif üzerinde çalışıp sıcaklığın artmasıyla birlikte üstümü değiştirmek istiyorum. Yarın yanımda mayomu getirip spor salonunu kullanacağım, ama o zamana kadar.

Villaya giriyorum.

Sessizlik.

Kat gerçekten burada mı?

Balkon kapısı hafifçe aralık, klima kapalı. Neden bakmaya karar verdiğimi bilmiyorum. Şortumu alıp gidebilirdim, ama her zamanki gibi Kathryn Frazer'a çekiliyorum.

Kapıyı açıyorum. Kat, sırtı bana dönük, kolları havuz kenarına dayalı olarak sonsuzluk havuzunda duruyor.

Terasa çıkıyorum, arkamdan kapıyı kapatıyorum. Şezlongun yanında, elinde bir kitap ve telefonu ile birlikte, dokunulmamış bir şişe buzlu çay duruyor.

Karşıya bakıyorum, hala hareket yok. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Bir şeyler ters.

"Hey, Kat," diyorum neşeyle.

Cevap yok.

Kulaklıklarını takmış mı acaba?

Havuzun kenarına doğru yürüyorum. Saçları başının üstünde toplanmış, kulaklık takmıyor.

Tekrar deniyorum.

"Hey, Kat." Hala cevap yok.

O zaman fark ettim, dudakları sıkıca birbirine bastırılmış, eli zincirini sıkıca tutuyordu. Göğsü, nefes almakta zorlanıyormuş gibi inip kalkıyordu.

"Kat?"

Bu sefer daha nazikçe tekrar ediyorum.

Kahretsin, bir sorun var.

Bir den bana dönüyor, bakışları uzak, yüzü kızarmış.

Giysilerimin üzerinde olduğunu umursamadan kenardan havuza atlıyorum.

"Hey, prenses," diyorum, dikkatlice yaklaşarak.

K a t , sanki trans halinden çıkmak istercesine kendini sarsıyor.

"Jax?" der, ıslak tişörtümü ve şortumu fark eder. "Ne yapıyorsun?"

Gülümserim ve rahatlamış bir nefes veririm.

"Giysilerimle yüzüyorum," derim, omuz silkerek.

Yüzen tişörtümü incelerken kaşlarını çatıyor. Parmakları kolyesini sıkıca kavırıyor.

"Kat. İyi misin?"

Bu sefer, gözleri benimkilere kilitlendiğinde, içinde derin bir ateş yanıyor.

"İyiyim," diyor, yüzündeki ifade kapanıyor. Gözlerimi devirmek istiyorum.

Tabii, iyisin!

"Sen iyi olduğun sürece," derim, sesimdeki alaycı tonu gizleyemeden.

Uzaklaşıp merdivenleri tırmanıyorum, giysilerimdeki suyun ağırlığı onları aşağı çekiyor. Giysilerimi çıkarıp güverteye bırakıyorum.

Kapıyı açıp banyoya giriyorum.

Duşa girip ellerimi duvara dayıyorum, başımı eğip suyun omuzlarımdan, sırtımdan ve başımdan akmasına izin veriyorum.

Gözlerimi kapatıp sayıyorum. Nefes alıp vererek göğsümdeki baskıyı yatıştırıyorum. Kat, midemi düğümleyen tek kadın.

Bu kadın sinir bozucunun ötesinde.

Ama o zaman, Kat neden bana güveniyor? Aramızda öyle bir ilişki yok ki. Bir zamanlar belki vardı, ama artık yok. O gemi çoktan yola çıktı.

Duşu kapatıp ayağa kalktığımda, Kat'in orada durup beni izlediğini görünce kalbim bir an durdu.

Bana bir havlu uzattı, ben de aldım. Gözlerimiz buluştu.

Kendimi kurularıp havluyu belime sardım. "Özür dilerim," dedi.

Başımı eğdim, kalbim hızla atmaya başladı, ama bekledim.

Kat eline bakar ve o anda elinde tuttuğu kağıdı fark ederim.

Bir mektup mu?

"Bunu okumalısın."

Kolunu uzatır, ama bakışlarının kağıttan başka bir yere kaymış olduğunu fark ederim.

Kafam karışır. "Nedir bu?"

Elini hafifçe sallıyor, sanki onu almam için beni cesaretlendirir gibi.

"Bu bir mektup. Zach'ten."

Midem düğümlenir. Onların ilişkisini okumak istediğimden emin değilim.

Lavaboya doğru yürür ve mektubu sanki aniden elini yakmış gibi lavabonun üzerine bırakır.

"Seçim senin," diyor, yüzünde ciddi bir ifadeyle. "Üzgünüm, Jax, gerçekten. Her şey için. Bu sözler, yıllar boyunca söylediğim ve yaptığım her şeyi telafi edemez tabii."

Nefesim kesilir.

"Mektupta ne var, Kat?"

Elini üzerine koyup aşağıya bakıyor, sonra gözleri benimkilerle buluşuyor, yüzünde hüznü bir ifade var.

"Gerçek." Kat gözlerini ağızını ağızını ve kapatır ve yine, yutar. "Gerçeği içeriyor, on altı yıllık yalanları."

Dönüp banyodan çıkar, terasa geri döner, ben ise onu izlerim.

Bakışlarım mermer tezgahın üzerinde duran kağıda düşer.

BÖLÜM 21

KAT

Villanın kapısı kapanır. Vücudumda eşi benzeri görülmemiş bir ağırlık hissediyorum.

O benim zayıf noktamdan yakaladı ve tipik Jax tarzında yardım etmeye çalıştı. Her zaman yardım etmeye hazırды.

Sıcaklığa rağmen, uzuvlarımda bir soğukluk yayılır. Gözlerimi kapatıp güneşin donmuş ruhumu ısıtması için yalvarırım.

Ne kadar aptalmışım.

"Özür dilemek en zor kelimedir" derler.

Ama benim için sorun özür dilemek değil. O kolay kısmı. Sorun, özürle birlikte gelen diğer kelimeler. Gerçek bir özür oluşturan kelimeler, yetersiz bir bahane değil.

Oynandım. Çocukken çok sevdiğim Steinway grand piyano gibi oynandım.

Kapıya bakıyorum. Jax gitmiş.

Onu aklayan mektupla birlikte gitmiş.

Göğsüm sıkışıyor, acı kalbimi ve ciğerlerimi ezip geçiyor. Nefes alıyorum, sonra bir nefes daha. Hıçkırıklar bedenimi sarsıyor.

Sesimi bastırmak için bileğimi ısıırıyorum, ama her zamanki kendinden emin ve kontrollü ben, gitmiş.

Son on altı yılın tüm acısı. Jax, Elijah ve Darra, Pen, Lottie, Zach... Baba, yüzeye çıkıyor. Bastırdığım her şey. Ve ben duygularımı bastırmanın kraliçesiyim.

* * *

On altı yıl önce

"Aman Tanrım. O Danny mi?" Carol yanımda fısıldıyor.

Onun bakışını takip ettim ve aniden durdum.

"O piç kurusu," diyor, bana dönerek, eliyle kolumu tutuyor.

Ne oluyor? Çalıştığını söylemişti.

Danny iki saat önce beni arayıp randevumuzu iptal etti.

"Üzgünüm bebeğim, ama iptal etmek zorundayım. Bu teklifi mutlaka bitirmem gerekiyor. Aksi takdirde, Bay Kick-My-Ass beni sınıfta bırakacak ve ailem çılgına dönecek."

"Yardıma ihtiyacın var mı? Gelebilirim."

"Hayır, hayır, gerek yok," dedi Danny, biraz fazla hızlı bir şekilde.

"Sadece dikkatim dağınık. Sen bana öyle yapıyorsun, bebeğim. Sen çok güzelsin."

"Tamam," diyorum, sesimdeki rahatlamayı zar zor gizleyerek.

Birkaç aydır çıkıyoruz. Durumun düzeleceğini umuyordum, ama Danny beyinden çok kas gücü olan biri ve konuşma becerisinin eksikliği biraz yorucu olmaya başladı.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye soruyor.

"Erken yatacağım, geçen gün aldığım kitabı okuyacağım."

"Üzgünüm, bebeğim, gerçekten üzgünüm. Neyse, gitsem iyi olacak, bu

ödev kendi kendine yazılmayacak."

Carol iki dakika sonra aradı ve ben de spontane davranıp kızlarla dışarı çıkmaya, kafamı boşaltmaya karar verdim.

"Bu o mu?"

Ev arkadaşım Cleo'nun Danny'ye doğru yürüdüğünü izliyorum. Kollarını onun boynuna doladığında ve yüzünü kendine doğru çektiğinde donup kalıyorum. Onun çekileceğini bekliyorum, ama bunun yerine, onun kışını tutup kendine doğru çekiyor ve dudaklarını onun dudaklarına yapıştırıyor.

"Gitmek ister misin?" Carol sessizce sordu ve elini nazikçe koluma koydu.

Kafamı sallayıp çenemi kaldırıyorum. Ona dönerek

"Hemen dönerim" diyorum.

Omuzlarımı dikleştirip Danny ve Cleo'nun hala öpüştüğü yere doğru yürüyorum. Danny'nin iki arkadaşı başlarını kaldırıp beni görünce yüzlerinin rengi atıyor.

"Şey, Danny," diyor Ed.

"Siktir git dostum, meşgul olduğumu görmüyor musun?"

"Görüyor, ama arkanda durduğumu sana haber vermeye çalışıyor."

Danny, Cleo'dan sanki yanıyormuş gibi geri atlar ve neredeyse dizlerinin arkasındaki tabureye takılıp uçar.

"Ne? Ben sandım ki sen..."

"Sanki Bay Kitterman için bir ödev üzerinde çalışıyormuşsun gibi."

Danny dudağını ısırır.

Cleo elini uzatır, ama Danny homurdanarak onu itekler.

"Şimdi olmaz, Clo," der, biraz fazla samimi bir şekilde.

"Ne oluyor, Dan?" der ve yanına yaklaşır. "Ben buraya sadece seninle yatmak için gelmedim." Bana döner ve baştan aşağı süzer. "O soğuk kalpli kaltağı terk edeceğini söylemiştin."

Vay canına, Cleo'nun yakın bir arkadaşım olmadığını biliyorum, ama yine de aynı evde yaşıyoruz. Sürekli duyduğum kızlar arası kuralları neymiş!

"Clo, aptal olma. O bunu asla yapmaz, kız milyarlarca dolar değerinde."

Danny'nin diğer arkadaşı Terry gülerek Ed'e dirsek atar.

"Kapa çeneni Ter," diye tıslar Danny, bana uzanarak. "Kat, bebeğim," diye sızlanır.

Ekstremitelerimde bir titreme başlar ve onu iteklerim.

Ev arkadaşıma dönerek, "Cleo, gerçekten. O sana ait," derim ve arkamı dönüp uzaklaşıyorum. "Hoşça kal, Danny."

"Kat, hayır. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece, bir erkeğin ihtiyaçları vardır ve sen sürekli hayır diyorsun..."

Dönüp, bana çarpmaması için elimi kaldırıyorum. Ama elimi göğsüne koyuyorum. Danny iki eliyle elimi kavırıyor.

"Kat, dinle, özür dilerim."

Karnımı kaynayan bir sıcaklık kaplar ve tüm irademi kullanarak elimi çekip kot pantolonumla silmekten kaçınırım.

"Seninle yatmamamın sebebinin benden çok seninle ilgili olduğunu hiç düşündün mü? Cleo'ya geri dön, Danny."

Omzunun üzerinden bakıyorum ama Cleo ortadan kaybolmuş. Belki de onu sadece benim olduğunu düşündüğü için istemişti.

Kathryn Frazer'ın erkek arkadaşını çalmak için öncelik hakkımı kullanıyorum. Yüzümde beliren acımasız ifadeyi durduruyorum.

Ne güzel, artık birlikte yaşamak çok eğlenceli olacak! Dönüp uzaklaşmak için adım atıyorum, ama bu sefer kolumu tutuyor.

"Benden uzaklaşma, Bayan Yüksek ve Güçlü Frazer," diye hırlar. Kolumu kavrayan eline sertçe bakıyorum. "Elini çek, Danny," diyorum sessizce.

"Yoksa ne olur?"

Hiçbir şey söylemiyorum, bunun yerine elini tutup, yıllar önce savunma koçumun bana öğrettiği şekilde çeviriyorum. Danny dönüyor ve ben onu en yakın masaya bastırıyorum.

"İşte bu, Danny. Bir kadın dokunulmak istemiyorsa ona dokunma lan," diyorum kulağının yanında, bırakmadan önce sertçe aşağı doğru bastırıyorum.

Bir kamera flaşı patlar ve ben yüzümü buruştururum.

Harika, tam da ihtiyacım olan şey.

Annem ve babam bu manşeti çok sevecekler.

O masadan kayarak bira ile ıslanmış zemine düşer ve omzunu tutar.

"Sen lanet bir psikopatsın," diye bağırır.

Kaşlarımı kaldırıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum, topuklarımı döndürüp arkadaşlarımın yanına geri dönüyorum.

Carol koşarak gelir. "İyi misin? Bunu nereden öğrendin?"

Ona gülümserim. "Babam büyürken hepimize savunma dersleri aldırды. Paslanmamış olmama sevindim."

"Çok havalıydı, bana da öğretir misin?" diye sorar.

"Tabii ki."

Her kız/kadın bir çeşit kendini savunma yöntemi bilmeli. Diğer kızlar etrafımızda toplanır. Danny açıkça yaralarını sarmak için bir yere çekilmiştir. O popüler biridir, benim tarafımdan bu kadar alenen yerle bir edilmeyi hoş karşılamayacaktır.

"Onun neyini sevdin bilmiyorum," diyor Rach, yanıma gelip bana spontane bir şekilde sarılırken.

"Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyorum," diyorum.

O zamanlar, bu şekilde en hızlı şekilde uyum sağlayabileceğimi düşünmüştüm. İki yıldır buradayım ve Danny ile çıkmaya başlayana kadar sosyal hayatım yok denecek kadar azdı. Beni dışarı davet ettiğinde, tedbiri elden bırakıp gitmeye karar verdim. Birlikte katıldığımız ev partilerinden birinde bu sevimli bayanlarla tanıştım. Danny o kadar sarhoş oldu ki bayıldı. Ben arkadaşlar edindim. Pişman değilim.

"İyi kurtuldun," diyor Claire, öne çıkıp hepimizi bir grup kucaklaşmasına çekiyor. "İyi olacak mısın? O sırtından bıçaklayan kaltakla aynı dairede kalıyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum. Cleo ile yüz yüze gelmeyi dört gözle beklediğimi söyleyemem, ama korkutulmayı da reddediyorum.

"İyi olacağım. Eli'yi arayacağım."

Kızlar başlarını sallar ve Carol kendini yelpazeler, diğerlerini güldürür. O, ağabeyime çok aşık. "Zevkler ve renkler tartışılmaz."

Arkadaşıma gülümsüyorum.

Telefonumu çıkarıp Eli'nin evini arıyorum. Müziğin sesini duymak için parmağımı kulağıma koyuyorum.

"Selam, yakışıklı. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Selam Jax, Eli orada mı?"

"Kat mı? Kahretsin, özür dilerim. Bir meydan okumaydı." Sesindeki utanç tonunu fark ettim.

"Neredesin?" diye sorar. "Kulüpte gibisin." "Öyleyim. Eli orada mı?"

"Hayır, Darra ile dışarıda."

Sesinde hoşnutsuzluk var. Onu sevmediğini biliyorum, bana öyle söylemişti.

"Kahretsin," diyorum, kendimi durduramadan. "Sorun değil, cep telefonunu deneyeceğim."

"Ne oldu? Yardımcı olabilir miyim? İhtiyacın olursa gelip seni alabilirim.

"

Jaxson Lockwood'u göreceğimi veya onunla vakit geçireceğimi düşündüğümde her zamanki gibi kalbim hızla atmaya başlıyor.

"Sorun yok," diyorum.

"Kat," diye uyarıyor. "Ne oluyor?"

Rach telefonumu çalar ve ona olanları özetler.

Bana geri vermeden önce sırtarak, "Bana sonra teşekkür edersin" der.

Jax'ın derin sesi telefondan gelir.

"Kat, olduğun yerde kal. Yola çıkıyorum."

BÖLÜM 22

JAX

Adayı dolaşırken, cebimde kağıdın bir delik açtığının farkındayım.

Kat'i terk etmek kolay olmadı, ama aramıza biraz mesafe koymam gerekiyordu. Zach neyi ifşa etmiş olursa olsun...

Yüzündeki ifade, bundan hoşlanmayacağımı söylüyor.

Kendimi onun villasının önünde buluyorum. Bakım ekibi günün işini bitirmiş, ben de bahçeye girip, dalma havuzunun yanındaki yeni, yumuşacık şezlonga oturuyorum.

Bir kez başladım mı, sonuna kadar giderim. Mektubu çıkarıp yazmaya başlıyorum.

Bitirdiğimde, yumruklarımı sıkıyorum ve bir şeye vurma isteği duyuyorum.

Mektup elimde buruşuyor.

Bir cümle beynimde dönüp duruyor.

Sen beni hiç sevmedin, hep onu sevdin. Bunu senin için mahvettiğim için üzgünüm.

Üzgünüm! O çok üzgün!

Yalanlar ve aldatmacalarla kendisine ait olmayan bir şeyi aldı. Midem bulanıyor. Kat'in yeşil görünmesine şaşmamalı.

O ve Darra, insanların hayatlarını mahvetmeyi bir meslek haline getirmişler. Elijah ve Pen, Lottie ve şimdi de Kat ve ben.

Dirseklerimi dizlerime dayayıp avuç içlerimi göz çukurlarıma bastırıyorum. O günden beri ağlamadım. Hızla gözlerimi kırıştıtararak üstümdeki ağaçların gölgesine bakıyorum. Boğazımdaki yumruyu temizlemek için öksürüyorum, bırakmış olduğumu sandığım duygular yeniden su yüzüne çıkıyor.

Kat on altı yıl önce uzaklaştığında, sanki biri kalbimi eline alıp tüm gücüyle sıkıyormuş gibi hissettim.

Acı dayanılmazdı.

Başımı geriye atıp gülüyorum. Annemle babamın bana "Denizde daha çok balık var" dediklerini hatırlıyorum.

Ne kadar yanılmışlardı.

Kathryn Frazer, diğer tüm kadınlar için beni mahvetti. Onunla tanıştığım andan, o da bir şeyler hissettiğini söylediği ana kadar, kendimi kaybettim.

* * *

On altı yıl önce

"Kat, olduğun yerde kal. Yola çıkıyorum."

O itiraz etmeden telefonu kapatıyorum, Kat'i tanırıysam, kesinlikle itiraz edecektir. Arkadaşının bana verdiği bilgiler, hızlıca harekete geçmem için yeterli.

Elijah'ın anahtarlarını alıyorum, daha önce bira içmemeye karar verdiğim için mutluyum. Ödevimi bitirmem gerekiyor, ama Kat'i o salakla birlikte o kulüpte bırakmam mümkün değil.

Londra'yı geçiyorum, geç saat olduğu için trafiğe takılmamam hoşuma gidiyor. Eli, hepimiz birlikte taşındığımızda, kolaylık olması için Zach ve beni sigortasına dahil etti. Kız kardeşi için arabasını ödünç almamın ona sorun olmayacağını düşünüyorum.

Rekor sürede kulübe varıyorum. Dışarıda VIP'ler için ayrılmış park yerlerinden birine park ediyorum. Kıkırdayarak gülüyorum. Özel donanımlı ve Frazer'ın kişiselleştirilmiş plakalı devasa Land Rover Discovery buraya tam uyuyor.

Arabadan inip kapıya doğru yürüdüm. Kapı görevlisi arabaya baktı, sonra bana baktı ve anında bariyeri kaldırdı.

İçeri giriyorum. Burası tıklım tıklım dolu. Telefonumu çıkarıyorum.

BEN:

■

Neredesin?

KAT:

Gelmen gerekmiyordu, ben iyiyim.

BEN:

Şimdi buradayım.

KAT:

Yangın çıkışı yakınındaki uzak köşe.

Yukarı bakıp yangın çıkışı tabelasını gördüm ve sarhoş öğrencilerin arasından zorla geçtim.

Kat'i hemen fark ettim. Kalabalığın içinde göze çarpıyordu. Her zaman öyleydi.

Bir adam onunla konuşmaya çalışıyor, ama arkadaşı ona zorluk çıkarıyor.

Yanına gidip kolumu Kat'in omzuna atıyorum.

"Selam, güzelim," diyorum. "Buradan çıkmaya hazır mısınız?"

Kat irkilmemişti, aksine dokunuşuma kendini bıraktı. Önündeki adam kaşlarını çatı, kesinlikle çok fazla içmişti.

"Sen de kimsin? Neden elini kız arkadaşımın omzuna koyuyorsun?"

"Sanırım o eski kız arkadaşım," diyor Kat. "Ben paylaşmam."

"Sana söyledim, o benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Clo sadece bir..."

"Ne? Beni beklerken kolay bir av mı?" Kat gözlerini devirerek diyor.

Gülmek istiyorum ama dilimi ısııyorum. Kat her zaman hızlıydı, muhtemelen erkek kardeşleriyle büyüdüğü içindir.

"İkinci el malları benim tarzım değil," diye ekliyor. Bana dönüp geniş bir gülümsemeyle bakıyor. "Buradan çıkalım mı?"

Başımı sallıyorum.

"Hoşça kalın bayanlar, yarın görüşürüz."

"Arkadaşlarından arabayla götürülmek isteyen var mı?" diye Kat'e soruyorum. O başını sallar. "Hepsi birlikte yaşıyor ve taksi çağırmışlar."

Dönüyoruz.

Bir el kolumu tutar.

"Sana bir soru sordum. Sen de kimsin lan?" diye sorar pislik herif tekrar.

"Ben Kat'in yeni erkek arkadaşıyım," diyorum, kendimi durduramadan. "Ben onun erkek arkadaşıyım," diyor, kaşlarını çatarak.

Kıkırdayarak gülüyorum. "Sen onun erkek arkadaşydın, gerizekalı, ama sanırım bu akşam bunu mahvettin. Kat gibi bir kadın uzun süre yalnız kalmaz."

O hırıldayarak kolunu geri çeker, ama arkadaşı onu yakalar.

Onu kendinden uzaklaştırır.

"İyi şanslar, o soğuk bir kaltak," diye tıslar ve Kat'e hırlar. "Sen tam bir pisliksin."

Kat'in önüne geçip gerzeke bakıyorum. Kat bu adamda ne buldu ki? Elini pazımda hissediyorum, sesi kulağıma yakın.

"Jax, o buna değmez, inan bana," diyor Kat, nefesi göğsümün derinliklerinde bir titreme hissi uyandırıyor.

Ona sert bir bakış atıp Kat'e dönüyorum.

"Gidelim," derim, kolumu omzuna dolayarak ikimizi kapıya doğru yönlendiririm.

Sonunda dışarı çıktığımızda, rahat bir nefes alıyorum.

"Teşekkürler," diyor Kat.

"O her zaman böyle pislik mi?" Kat omuz silkiyor.

"Kat, senin zevkinin daha iyi olduğunu düşünmüştüm," diyorum. Dudaklarını ısıırıyor, burnunu kırıstırıyor.

"O popüler," diyor omuz silkerek, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Popüler olduğu için mi onunla çıktın? Neden böyle bir şey yaptın ki?"

Kat ellerini beline koyar ve bana sert bir bakış atar.

"Çünkü ben değilim," der, gözleri parlayarak. "Ben bir inek, ya da geek, ya da bana ne demek istersen. Son iki yılımı odamda, arkadaşsız geçirdim. Sosyal bir hayat kazanmak için iyi bir yol gibi göründü."

Bir anlığına ona şaşkınlıkla bakıyorum. Bunu nasıl daha önce duymadım? Eli biliyor mu?

"Buna değer
miydi?" diye
soruyorum.

"Hayır," diye itiraf ediyor. "Berbat bir deneyimdi! Çok geçmeden fark ettim ki, beyni testislerinde ve tek konuşabildiği konu rugby. Tüm derslerinden kalıyor ve muhtemelen bu dönem sonunda okuldan atılacak."

Yine iç çekiyor.

"Ama sen ragbiden nefret edersin," diyorum sırtarak.

"Gerçekten nefret ediyorum." Gözleri parlayarak güldü. "İyi tarafı, bu gece birlikte olduğum kızlarla tanıştım. Harikalar."

Kolumu omzuna atıyorum.

"Sevindim," diyorum. "Hadi, seni eve götürelim."

Kat inliyor.

"Ne?"

"Cleo... Clo, o ona böyle sesleniyor. Onunla birlikte yaşıyorum."

"Senin arkan arkaya öpüp yattığı kız, senin ev arkadaşlarından biri mi?"

"Evet."

"Bu çok berbat, Kat."

"Katılıyorum," diye iç çekerek cevapladı. "Ama olan oldu." "Seninle birlikte geri döneceğim."

Onu destek olmadan aslanın inine girmesine izin vermem. Bu Cleo'nun kim olduğunu bilmiyorum, ama birinin erkek arkadaşıyla yatmak, özellikle de birlikte yaşadığın birinin. Kat'in etrafında olmasını istediğim bir kişi değil.

Kat durur ve bana döner.

"Jax, gerçekten gerek yok. Beni eve bırakırsan yeter."

Kafamı sallarım. "Kat, tartışmayı bırak ve arabaya bin."

"Eli'nin mi?"

Kat gülümser.

"Acil bir durumdu, o kullanmıyordu ve Zach ile beni sigortalamıştı."

Kat gülümser ve koluma dokunur. Dokunmasıyla dikleşen minik tüyler, omurgamdan bir ürperti geçer. "Biliyorum. Sen kardeşim için iyi bir arkadaşsın."

*Elini elimle kapattım ve hafifçe sıktım. "Ben de senin arkadaşınım."
"Biliyorum. Teşekkür ederim."*

Arabanın kilidini açıp kapıyı açık tutarken Kat arabaya atlar. Diğer tarafa geçip geri geri park yerinden çıkarım.

"Birlikte olduğun kızlar hoş görünüyorlardı."

"Öyleler. Çok sevimliler," diyor Kat.

"Hiç arkadaşın olmadığını söylemiştin."

Kat başını çevirip bana bakar. "Öyle dedim. Onlarla Danny ile çıkmaya başladıktan sonra tanıştım. Bir ev partisine gittik. Danny arkadaşlarıyla sarhoş oldu, Carol, Claire ve Rach da oradaydı, sohbet etmeye başladık ve gerisi malum, tarih oldu."

"İyi anlaştımsınız. Hedefine ulaştıysan neden onunla kaldın?"

Kat'in burnu kıvrılır, bu da onu çok sevimli ve inanılmaz derecede seksi gösterir.

"Ondan kurtulamadım, sanki süper yapıştırıcı gibiydi. Bu gece nedenini anladım. O bir Frazer para avcısı."

"Sizin bu terimi kullandığınızı daha önce duymuştum."

"Eminim duymuşsundur. Bizim değil, bizim ebeveynlerimizin banka hesaplarını gören kızlar ve erkekler," diye açıklıyor Kat.

Bu düşünce kalbimi sızlatır.

"Sadece potansiyel sevgililer değil, arkadaşlar da öyle. İnsanlar kim olduğumuz ve onlardan ne elde edebileceklerini düşündükleri için bizimle arkadaşlık kuruyorlar."

"Üzgünüm, hiç fark etmemiştim." Kat elini bacağıma koyar.

"Sen yapmazsın." Bana attığı bakış, bunu bilmem gerektiğini söylüyor. "Sen onlar gibi değilsin. Eli ile arkadaş oldun çünkü benzerdensiniz, aynı başarı arzusunu paylaşıyorsunuz."

Öksürüyorum, o gerçeklerden daha uzak olamazdı. Eli ve ben birbirimizin tam zıttıyız. Ailem boşanmış ve öğrenci kredisi borcum boyumu aşıyor. Elijah bile ne kadar olduğunu bilmiyor.

"Paradan bahsetmiyorum," diyor Kat, sanki aklımı okumuş gibi. "Senin hırsından, başarıya ulaşma kararlılığından bahsediyorum. İkiniz de yılmazsınız. Hedefinize ulaşana kadar devam edersiniz, mücadele edersiniz. Eli senin bu yönünü takdir ediyor."

Elijah Frazer, ilk tanıştığım da hayal ettiğim gibi biri değildi. Zengin, ayrıcalıklı bir pislik olmasını bekliyordum. Ama sonra, havuzda antrenman yapışını ve derslerine ne kadar çaba harcadığını görünce, arkadaşlığımız gelişti.

Kat ellerini ovuşturup bana gülümsedi. "En azından artık ondan kurtuldum," dedi.

"Sence vazgeçer mi?"

Adama bakınca, bunun o kadar kolay olacağını sanmıyorum. Kat'e karşı büyük bir ilgisi var gibi görünüyordu.

"Umut edebilirim," diyor, ama ses tonundan ikna olmadığını anlıyorum.

O ve arkadaşlarının kiraladığı büyük Viktorya tarzı evin önüne park ediyoruz.

"Teşekkürler Jax, beni kurtardığın için gerçekten minnettarım." "Ne zaman istersen."

Ön kapı açılır ve müzik sesi duyulur.

Kat inler. "Tam da ihtiyacım olan şey," diye fısıldar. "Ben geliyorum " diyorum söyler dönmeden dediğim durmadan dur önce. "

her şey yolunda. Odanda güvende olduğunu gördüğümde, ben de gideceğim."

Eve giriyorum. Temel duvarları titretiyor, o kadar gürültülü.

Kat'i takip ederek merdivenleri geçip mutfağa giriyorum. Burası geniş bir oturma, yemek ve mutfak alanına dönüştürülmüş. Sarhoş öğrencilerle dolu.

"Harika," diye fısıldadığını duyarım.

Genç bir kadın mutfak lavabosunun yanında duruyor, yüzü berbat durumda, maskarası yüzüne bulaşmış.

Gözleri Kat'e kilitlenir ve yüzü tekrar buruşur. Diğer kadınlardan biri onu kollarının arasına alır, etrafındaki kızlar ise dönüp Kat'e öfkeyle bakar.

Ne oluyor lan?

Kolumu koruyucu bir şekilde Kat'in omuzlarına doluyorum ve onu yanıma çekiyorum. Gerginlik azalmaya başlamadan önce vücudu kaskatı kesiliyor.

"Umarım kendinle gurur duyuyorsundur," diyor kızlardan biri Kat'e yaklaşarak.

"Anlamadım?" der Kat.

"Sen, Bayan Yüksek ve Lanet Olası Güçlü. Kendini hepimizden çok daha iyi sanıyorsun. Cleo'ya ne yaptığını gördün mü?"

"Cleo mu?" Kat, gözlerini kocaman açarak sorar. "O benim erkek arkadaşımla yatıyordu. Arkamdan. Bu nasıl benim hatam olabilir?"

Ben bile bunun nasıl açıklanacağını merak ediyorum.

"Küçükluğünden beri onu seviyordu. Birlikte büyüdüler."

"Peki bu benim sorunum ne? Ben ona çıkma teklif etmedim, o bana

."

"Tabii ki sordu, sen lanet olası bir Frazer'sın. Anne ve babanın bankası "Bu kadar para, Danny gibi birinin kafasını döndürmeye yeter," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

"O kadar sığ biriye, onsuz daha iyi olur. Ben öyle olduğumu biliyorum. biliyorum."

Kızın eli Kat'in yanağına değmeden önce yakalıyorum.

Kız, sanki birdenbire orada olduğumu fark etmiş gibi, gözleri fal taşı gibi bana bakar.

orada olduğumu fark etmiş gibi. Aracılık etmek isterdim, ama Kat durumu kontrol altına almış görünüyor, ancak ona karşı fiziksel şiddet uygulanmasına izin vermeyeceğim.

"Geri çekil," diyorum, elini iterek. "Öfkeni yanlış yere yönlendiriyorsun."

Çenesini kaldırıp bana sert bir bakış atıyor.

"Sen kimsin?" diyor, gözleri vücudumu baştan aşağı süzerken ses tonu değişiyor.

Gerçekten mi?

"Kat'in arkadaşayım."

Sanki yere çöp dökmüşüm gibi burnunu kırıştırır. Kat'e döner.

"Gitmeni istiyorum," der. "Yarın gün sonuna kadar."

"Sorun değil," diyor Kat, arkasını dönüp merdivenlere doğru yöneliyor.

"Ve kirayı geri ödeyeceğimi sanma," diye bağırır

."

Durup arkama dönüyorum.

"Bunu bir daha düşünsen iyi olur. Yasal olarak, o hiçbir şey

."

Şımarık bir küçük prenses gibi ayağını yere vurur ve ben sırtırım.

Dönüp Kat'i takip ederek merdivenlerden yukarı çıktım.

Kat'in odasına girerim ve onu yatakta başını ellerinin arasına almış bulurum.

"Hey," diyorum sessizce. "İyi misin?"

Başını kaldırıp omuzlarını dikleştirir ve derin bir nefes alır. Yüzüne yapıştırdığı gülümseme, aşağıya koşup o sürtüklere tam olarak ne düşündüğümü söylemek istememe neden olur.

"Ben iyiyim, Jax. Uzun zamandır böyle gidiyordu. Başından beri uyumsuz bir ilişkiydi. Buraya taşınmanın..."

Durur ve ben onun daha önce söylediklerini hatırlarım.

"Hey, istediğin zaman bizim evde kalabilirsin."

Kaşlarını kaldırır.

*"Alınma alınma ama senin dairen
düzeltmesi bir sağlık uyarısı*

Yüzümü buruşturuyorum.

O haklı. Elijah ve Zach'e pisliklerini temizlemeleri konusunda baskı yapıyorum ama ikisi de pek umursamıyor.

Biri kapıya gürültülü bir şekilde çarpıyor. Kat irkiliyor.

Odasını gözden geçiriyorum. Oldukça boş. Kişisel eşyaları pek yok. Birkaç kitap, birkaç peri ışığı ve bilgisayar. Televizyon duvara monte edilmiş, ben de onu odanın bir parçası olarak kabul ediyorum.

Kolumu Kat'in omzuna doluyorum ve onu yanıma çekiyorum. O da isteyerek geliyor. Kafamı onun kafasına yaslayarak kokusunu içime çekiyorum.

"Sabah emlakçılarla görüşeceğiz," diyorum. Kira sorun değil.

"Sorun değil," diyor Kat. "Rach az önce mesaj attı, oda arkadaşlarından biri ayrılmış. Oda küçük ama istersem benim olabilir."

"Emin misin?"

Bana bakar, yüzü benimkinden milimetrelerce uzaktadır.

"Kesinlikle," diyor nefes nefese. "Onlar daha çok benim tarzım insanlar."

Gözleri dizlerine düşer. "O bir aptal," dediğimi duyuyorum.

"Öyle mi? Öyle mi?" diyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş halde.

"Öyle. Eğer benim olsaydın, sana prenses gibi davranırdım." Kat irkilir.

"Ne?" diyorum, yanlış bir şey söylediğimi bilerek. O başını sallar. "Bana buz prensesi dedi."

Kat'ın Pen'i boğulmaktan kurtardığı, bunu fark etmediğimiz için hepimizi parçaladığı tüm konuşmalarımızı hatırlıyorum. Küçük kardeşlerini sevgi ve bağlılıkla kontrol altında tutuşunu. Ailesini ne kadar sevdiğini ve diplomasını aldıktan sonra babasının izinden giderek otelcilik işine girmeyi umduğunu. Kat Frazer soğuk bir insan değil.

Kendimi durduramadan dudaklarım onun dudaklarına değiyor. İlk başta çekingen bir şekilde, Kat hafif bir inilti çıkarıyor ve ben onu kendime çekip öpücüğü derinleştiriyorum. O benim altımda teslim oluyor, ağzını açıyor, dili benimkiyle buluştuğunda, bu kez inleyen benim.

Onu kucağıma çekiyorum, elleri saçlarıma gömülüyor, beni kendine çekiyor. Ne kadar süre orada oturup öpüşüp alay ettiğimizi bilmiyorum. Vücudum canlanıyor, nefesim düzensizleşiyor. Dudaklarımı çekiyorum, yanağına ve boynuna doğru kaydırıyorum, başımı omzuna gömüyorum.

İkimiz de zor nefes alıyoruz.

Geri çekiliyorum, gözlerim onun yüzünü tarıyor. "Kahretsin, Kat, özür dilerim," diyorum.

Dudaklarını ısırıyor, bakışları benimkilerle tam olarak buluşmuyor. "Özür dilerim," diyor, sesi ciddi.

Elini saçına götürüp düzeltir. "Ne?" diye sorarım.

Gözleri benimkilerle çarpışır.

"Özür dilerim?"

"Ama ben seni öptüm," diyorum, kaşlarını çatarak.

"Oh, ben seni öptüğümü sanmıştım. Düşünüyordum ve sonra..."

"Beni öpmek mi düşünüyordun?"

Yanakları kızarır ve göğsüm şişer.

"Elijah beni öldürecek," diyorum, saçlarımı elime alıp

Siktir, ne düşünüyordum ben!

"Kardeşim bir tane yapabilir," diyor Kat, Kat'e hiç yakışmayan bir şekilde, sesi tamamen ciddi.

Gözlerim onun gözleriyle çarpışır.

Kat aniden hareket ederek kalçalarımı kavradı ve beni yatağına itti. Ben sırt üstü uzandım, elleri göğsümde, kalçaları ise bacaklarının arasında zonklayan sikimi kavrıyordu.

Eli bizi görseydi beni öldürürdü.

"Kardeşimin ne düşündüğü umurumda değil. Ben kendi aklını kullanan yetişkin bir kadınıam."

Ellerim kalçalarına gider, onu sabit tutarım. Eğer hareket ederse, boşalacağıam. Siktir, Kathryn Frazer kadar beni tahrik eden başka kimse olmadı.

Kat yüzünü benimkine doğru eğdi.

"Seni tekrar öpmek istiyorum, Jaxson Lockwood."

O öne eğilip alt dudağıımı ısırırken inliyorum. Dudakımı ağızına çekiyor. Kalçalarım sıçırıyor ve o bana bastırıyor.

"Siktir Kat," diyorum, gözlerimi kapatıp ona kadar sayıyorum.

"Beni görüyorsun, Jax. Her zaman gördün. Senin yanında olmak beni canlı hissettiriyor. Canlı hissetmek istiyorum."

Yine inlerim, ama bu sefer bizi döndürürüm, böylece üstte ben olurum. Alnımı alnına dayarım.

"Bu gece şok geçirdin. Senden yararlanmayacağıam."

Kat'in parmakları ensemdeki kısa saçları bulur, bu his omurgamdan aşağı titreme gönderir.

Burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum.

"Öp beni," diyor, sesi neredeyse yalvarır gibi.

Eli beni gerçekten öldürecek, ama Kat'in gözlerindeki bakış göğsümde bir şeyleri kilitliyor.

Ağızımı onun ağızına koyuyorum. Kat'in bacakları kalçalarımı sarıyor, parmakları omuzlarımı ve başımı kavrayarak beni yerinde tutuyor. Dillerimiz düello yapıyor, zonklayan, karıncalanan bir sıcaklık vücuduma yayılıyor, ta ki tam bir bütünlük hissiyle kaplanana kadar, onun en iyi arkadaşımın kız kardeşi olduğunu unutuyorum ve kendimi bırakıyorum.

BÖLÜM 23

KAT

Islak yanaklarımı öfkeyle silerim, sonra da gözlerimi avucumun içiyle ovuştururum.

Aşağıya baktığımda, cildimde bulaşmış maskara görüyorum.

Titreyerek nefes alıp ayağa kalktım. Kimsenin beni bu halde görmesini istemiyordum... kırılmış, zarar görmüş.

Jax'ın seni böyle görmesini istemiyorsun. Dürüst ol.

Jax'ın geride bıraktığı sırlıslıkla giysi yığınının bakıyorum, villaya girerkenki çıplak poposu ve duşta dururkenki hali gözümün önüne geliyor. Karnımın alt kısmında hissettiğim karıncalanma hissiyle gözlerimi kapatıyorum. Bu adamın vücudu bir sanat eseri, her zaman öyleydi.

Eğilip giysileri topluyorum. Geçerken, onları dış duşun zeminine bırakıyorum. Duşu açıp havuzdaki tuzlu suyu duruluyorum.

Giysileriyle suya girdi.

Bunu senin için yaptı... senin için endişelendi.

Başımı duvara yaslayıp iç çektim.

Mektubu okuyana kadar bekle.

O zaman ne düşünecek? Ona ne diyeceğim?

Suyu kapatıp her bir parçayı alıp fazla suyu sıkarak, aşçımız ve hizmetçimiz Betsy'nin bana gösterdiği gibi kuvvetlice salladım. Kurumaları için onları parmaklığa astım.

Villaya girip duruyorum, gözlerim girişi buluyor.

O gitti ve geri dönmedi.

Banyoya geçiyorum, gözlerim kan çanağına dönmüş, yüzüm gözyaşlarından şişmiş. Çöküşümün izlerini yıkıyorum.

Bu bin poundluk göz damlasının iddia ettiği gibi işe yarayıp yaramadığını görme zamanı. Gözlerimi hızla kırptıştırıyorum, sonra onları yıkama çantama geri atıyorum.

Yatak odasına geri dönüp minibarı açtım ve kendime bir şişe kırmızı şarap aldım.

Mantarını çıkarıp kendime bir kadeh dolduruyorum.

İşığa doğru tutup, çevirerek döndürdükten sonra burnumu bardağın üstüne dayayıp kokusunu içime çekiyorum. Meyveli aroması duyularımı ele geçiriyor. Bir yudum alıp, yutmadan önce damak tadımı kaplamasına izin veriyorum. Gözlerimi kapatıp, tadının damakımda kalmasına izin veriyorum. Şişeyi alıp, bardağı ağızına kadar dolduruyorum ve üç yudumda içiyorum. Tekrar doldurup dışarı çıkıyorum ve büyük şemsiyenin altına oturuyorum.

Arkanıza yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve bardağı ağızıma götürüyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, sudaki bir şey dikkatimi çekiyor. Kaslı kolların, sanki ele geçirilmiş gibi dalgaları yararak ilerlemesini izliyorum.

Jax.

Kadehimi tekrar kaldırıyorum, ama bir yudum daha aldığımda boğazım yanıyor ve gözlerim yaşıyor.

Hayat nasıl bu kadar karmaşık hale geldi?

Kadehimi bırakıp gözlerimi kapatıyorum, geçmişin anıları beni sararken.

* * *

On altı yıl önce

Elim Jax'ın tişörtünün altına girip sırtındaki pürüzsüz, gergin cildini okşuyor. Onu kendime çekiyorum. Bacaklarımın arasında, zonklayan, şişmiş merkezime sürtünen kaya gibi sert penisini hissedebiliyorum.

Nefesimi tutuyorum. Jaxson Lockwood beni istiyor.

O inliyor, ben de onu daha sıkı sarıyorum, vücut ısım yükseliyor, vajinam arzuyla titriyor.

Ona karşı sallanıyorum, en çok ihtiyacım olan yere baskı uyguluyorum. Vücudum titriyor.

Jax ağızıma karşı inliyor. Dilini emiyorum, diğer kızlardan birinin erkeğini şehvetle çıldırttığını söylediğini duymuştum.

Bana doğru itiyor, penisi klitorisime çarpıyor, zevk dalgaları vücudumda dans ediyor, karnım arzuyla kasılıyor.

Tırnaklarımı omurgası boyunca gezdiriyorum, kalçalarını esnetiyorum, beni yatağa daha da bastırıyorum. İnliyorum ve kalçalarımı kaldırıyorum, daha fazla sürtünme elde etmeye çalışıyorum. Jaxson'ı istediğim kadar kimseyi istememiştim. Bu yüzden Danny ile hiç ileri gitmedim. O beni soğuk bırakıyordu, oysa Jaxson ile tüm vücudum karıncalanıyor ve amım kendi başına bir hayat sürüyormuş gibi geliyor.

Eli göğsüme kayıyor, üstümün kumaşı üzerinden okşuyor.

Onun tişörtünü yukarı çekiyorum ve o geri çekiliyor.

Bana bakar, koyu renkli gözleri yanıp söner. "Kat?"

"Sana dokunmak istiyorum," diyorum, bu özgüvenimin nereden geldiğini bilmeden.

Jaxson'ı üstsüz görmemiş değilim. Son üç yazımızı bizim evin havuzunda geçirdi.

Ağızını açıyor ama ben elimi göğsüne koyuyorum. "Seni daha az giyinik halde de gördüm," diyorum, kaşımı kaldırarak.

Tişörtünün arkasını tutar ve tek eliyle başının üzerinden çıkarır, sonra bir kenara atar.

Ellerim üstüme gider ve o beni durduramadan, tişörtüm de onun tişörtüyle birlikte yere düşer.

"Kat, beni öldüreceksin," diyor neredeyse acı çekiyormuş gibi, gözleri benim çıplak göğüslerime ve sertleşmiş meme uçlarıma kayarken yanakları kızarıyor.

"Durmak ister misin?" diye soruyorum, kendime olan güvenim birdenbire azalıyor.

Alnını benim alnıma dayayıp gözlerini kısa bir süre kapatıyor. Gözlerini tekrar açtığında yüzünde acı dolu bir ifade var.

"Öyle yapmalıyız," der içtenlikle, sonra benden uzaklaşıp sırt üstü yatar. Gözlerini ön koluyla kapatır.

Geriye yaslanıp tavana bakıyorum, boğazımda biriken gözyaşlarını yutuyorum.

Aferin sana Kat! Ne düşünüyordun ki? Jaxson Lockwood bir süperstar, bir kalp hırsızı. Senin gibi aptal bir inekle ilgilenmez.

Bir inilti çıkarırım, Jaxson'ın eli benimkini bulup parmaklarımızı birbirine kenetlediğinde şaşırırım.

"Kalkıp buradan çıkmam için pek çok neden var," diyor sessizce.

Başımı çevirip onun bana baktığını gördüm. Onun bakışlarında boğulurken dudağımı ısırdım.

"Bana gitmemi söylemelisin, Kat." Gözleri yalvarıyor. "Bunun hiç olmamış gibi davranmalıyız," diyor.

"Senin istediğin bu mu?" diye soruyorum, elimle göğüslerimi kapatıyorum, birden ne kadar açıkta olduğumu fark ediyorum.

Gözlerimi indirip, göz teması kurmayı kesiyorum.

Jax parmağıyla çenemi kaldırıyor, onun koyu renkli gözlerinin derinliklerine bakana kadar kaldırıyor.

"Kat, seni öpmek için ne kadar uzun zamandır hayal kurduğumu biliyor musun? Kardeşin bunu bilseydi, beni çoktan boğardı."

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Bu gerçek olamaz. Rüya görüyor olmalıyım.

Jax beni öpmeyi hayal mi ediyordu?

"Öyle mi?" diyorum, sesimdeki inanmazlık onu güldürüyor. Elini çeneme koyuyor, başparmağıyla yanağımı yukarı aşağı okşuyor.

Gülümseme dudaklarında belirirken başını salladı. "Seni piyano çalarken gördüğüm günden beri. Pencereden güneş ışığı içeri girerken çok güzeldin. Müziğin içinde kaybolmuştun. Beni büyüledin."

Nefesim kesildi. Bu üç yıl önceydi.

Jax aramızdaki mesafeyi kapatır, dudakları bir kez daha benimkilerle buluşur. Parmağı ve başparmağı çenemi tutar.

Ellerimi göğsüne götürüp omuzlarına kaydırarak onu kendime doğru çekiyorum. Ağzı benimkinden ayrılıyor ve boğazıma doğru kayıyor. Göğüslerimi avuçlayıp başparmaklarıyla meme uçlarımı okşuyor. Meme uçlarım ellerinde sertleşiyor, arzuyla ağrıyor.

"Güzel, çok mükemmel."

Jax bir meme ucumu ağzına derinlemesine alır, ellerim onun başını kavrar. Vücudum arzuyla şişer, kalçalarım sallanır, vücudum titrer.

Diğer göğsümü eliyle yoğurur, meme ucumu çimdikler ve işkence eder. Uyluklarım açılır, daha fazlasını ister.

Jax'ın ağzı benimkine geri döner, eli uyluklarımı kavrar. Bizi yan yatırır, birbirimize bakacak şekilde, bacaklarımdan birini kaldırır, kalçasının üzerine kaydırır ve beni sertçe kendine çeker.

Bana doğru sallandığında, gözlerimin arkasında yıldızlar patlarken nefesim kesildi.

Biraz geri çekilir, ağzı hala benimkine yapışık. Parmakları karnımdan aşağı kayar, kaslarım onun dokunuşuyla titrer. Ağzına inlerim. Elini çevirir, aramıza kaydırır.

Elini benim merkezime koyup, giysilerimin üzerinden hassas cildimi okşarken, ben düzensiz bir nefes alırım.

"Oh," diye ciyaklarım, o ileri geri ovarken.

Vücudum onun dokunuşuyla şişer ve titrer, kaslarım derinlerde kasılır.

Jax öpücüğümüzü derinleştirir, her öpücük ve dokunuş daha çılgın hale gelir. Parmakları külotumu yırtar ve şişmiş, hassaslaşmış cildime dokunduğunda neredeyse yataktan uçarım.

"Kat... Çok duyarlısın."

Sanki beni yutmak istercesine öpücüğümüzü derinleştiriyor. Ben de her hareketine karşılık veriyorum.

Parmağı klitorisimi bulur ve gözlerimin arkasında ışıklar parlar. Daha fazlasını isteyerek, hayır, talep ederek, uyluğumu daha yükseğe kaldırırım.

"Evet," diyorum, kalçalarım onun ustaca parmaklarına karşı ileri geri hareket ediyor.

Eli aşağıya doğru hareket ettiğinde, neredeyse inleyeceğim.

Islak merkezimde parmağını gezdirirken inliyor, sonra ileri doğru bastırıp içime giriyor. Vücudum keskin bir şekilde kasılır, beni tıslatır ve neredeyse o anda boşalırım.

Sırt üstü yatıp bacaklarımı açarak ona daha fazla erişim imkanı veriyorum. Onu kendime doğru çekiyorum, parmağı içeri girip çıkarken ağzı göğsüme geri dönüyor. Parmağını çekip dudaklarımı ve klitorisimi

klitorisimi benim arzularımla kaplar. Beni inleyene kadar alay eder ve eziyet eder.

"Lütfen, Jax."

"Lütfen ne?"

*"İhtiyacım
var..."*

Parmağını tekrar sokarken, başparmağı klitorisimin etrafında tembel daireler çizerek beni daha da tahrik ediyor. Baskıyı artırıyor, ağzı meme ucuma geri dönüyor. Başımı yatağa yaslayıp, onun başını yerinde tutuyorum. Kalçalarım yükselip alçalıyor. Parmağını hafifçe çekiyor, ama ikinci parmağını da ekleyerek ikisini de girişimin içinde tutuyor. Nazikçe açıp kapatıyor, hassas kasları gererek beni nefes nefese bırakıyor.

"Oh," diye fısıldarım. "Oh evet, aynen böyle. Oh Jax."

Hareket ediyor, parmaklarını vücudumun derinliklerine bastırıyor. İnliyorum, elini çevirdiğinde çığlık atmamak için dudağımı ısırıyorum, yan duvarlarıma karşı parmaklarını açıp kapatmaya devam ediyor, en enfes baskıyı yaratıyor.

"İşte böyle," diyor, başparmağı hala klitorisimi daireler çizerek.

Aniden iki parmağını hızlıca ön duvarıma bastırdığında, göğsüm yükselir. Vücudum onun etrafında patlarken, ağzımı kapatmak için ağzını ağzıma bastırır. Vücudum titrerken, kaslarım parmaklarını sıkıca kavrar ve binlerce havai fişek patlar.

Parmaklarını nazikçe içeri ve dışarı sokar, orgazmımı uzatır ve uzattı.

Elini tutarak hareketini durdururum, daha fazla dayanamam.

Gözlerimi açar, onları en çarpıcı noktaya odaklamaya zorlarım. gördüğüm adam.

Ağzını ağzıma yaklaştırıyor.

"Güzel," diye fısıldadı dudaklarıma.

Onun öpücüğüne kendimi bırakıyorum, kaslarım gevşemiş, vücudum hala artçı sarsıntılardan titriyor. Göğsümü onun göğsüne, yumuşak kıvrımlarımı onun sert kaslarına bastırıyorum.

"Jax," diye fısıldıyorum ağzına.

"Sorun yok," diyor.

Elimi onun zonklayan penisine indiriyorum ve nefesimi tutuyorum.

Siktir, kocaman!

Titreyerek nefes alır, elimi yakalar.

"Bugün olmaz, güzelim. Zaten avantajımı kullandım, pişman olmana izin vermeyeceğim."

"Hayatımın en iyi orgazmını pişman olabileceğimi mi düşünüyorsun?" diyorum, geri çekilip ona bakarak.

O gülümsüyor. "Umarım pişman olmazsın, ama Kat, sana büyük saygı duyuyorum."

Elini yüzüme koyar, alını alnıma geri döner.

"Senin ipeksi derinliklerine dalmaktan başka bir şey istemiyorum, güzelim."

Ağzımı açıyorum, ama o parmağını dudaklarımın üzerine koyuyor.

"İnan bana, vücudum fikrimi değiştirmem için yalvarıyor." O gülüyor. "Ama senin güvenini suistimal etmeyeceğim. Yavaş ilerlemek istiyorum."

Ağzım açık kalır, gözlerim büyür. "Sen mi istiyorsun?"

Başını eğiyor.

"Daha fazlasını istemeseydim sana dokunur muydum sanıyorsun? Kat!" Ses tonu kızgın, kaşları çatılmış.

Elimi kaldırıp yanağını okşuyorum.

"Seni tekrar görmekten daha çok istediğim bir şey yok. Ben sadece..." Alını düzeldi ve dudakları yavaşça gülümsedi. "Öyle mi?" dedi.

Dudaklarımı ısırarak başımı salladım. "Gerçekten isterim."

Beni göğsüne çekip başımı kalbinin üzerine koydu.

"Güzel," diyor, sesi kulağımın altında titreşiyor. "Şimdi uyu. Sabahleyin eşyalarını Elijah'ın arabasına yükleyip arkadaşlarının evine taşıyacağız."

Jax'in telefonu çalıyor. Ayağa fırlayarak arka cebinden telefonu çıkarıyor.

"Eli," diyor, gözleri benimkilere kayıyor, yanakları kızarıyor. "Hayır, her şey yolunda... Evet, onunla birlikteyim... Ev arkadaşıyla bir sorun çıktı

... Hayır, onu yalnız bırakmayacağım..." Gözleri benimkilerle karşılaşır. "Tabii, ona veririm."

Jax telefonu uzattı, yüzündeki renk kayboldu.

"Hey," derim sessizce.

Eli'nin sesi telefondan geliyor. "İyi misin? Gelmemi ister misin?"

"Hayır," diyorum, belki biraz fazla

keskin bir sesle. Jax'ın gözleri fal taşı

gibi açılmış. Kafamı sallıyorum.

"Açıkçası, Jax sayesinde iyiyim. Gelip beni kulüpten aldı."

"Ne oldu böyle?"

"Danny, meğer benim ev arkadaşlarımdan biriyle yatan bir para düşkünüymüş."

"Onu öldüreceğim." Elijah öfkeyle titriyor, öfkesi telefondan bile hissediliyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, öldürmezsin. O senin zamanına değmez, benim zamanıma da. Kesinlikle kalbim kırılmadı. Daha çok rahatladım."

"Sen emin olduğun sürece. Ziyaret etmeye

gelebilirim." Kıkırdadım.

Elijah 1,98 metre boyunda, ama tanıdığım en büyük pasifistlerden biri.

"Sorun yok, sert çocuk, geri çekilebilirsin. Ben büyük bir kıyım.

Ayrıca, Doug kolumu tuttuğunda onun manevralarından birini kullandım.

Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, bir daha beni rahatsız etmeyecektir."

"Aferin, küçük kardeşim." Elijah homurdanır. "Kolunu tuttu mu dedin?"

Bu lafı ağızımdan kaçırdığım için kendime mecazi olarak tekme atıyorum. Jax bana bakıyor, kaşlarının arasında bir kırılganlık oluşuyor. Kendisi de cinayet işlemeye hazır görünüyor. Doug'ı tanıyor. Gabe ve Caleb'in dersleri için evdeydi.

"Kahretsin, şimdi de Jax homurdanmaya başladı. İkiniz de sakinleşin." Jax'e bir bakış attım, o da yatağa geri döndü. "Tanıştığım diğer kızlarla birlikte taşıyorum." Dudaklarımı ısırdım, gözlerim Jax'in çıplak göğsünde dolaşıyordu. "Jax bu gece arabayı alıp yarın taşınmama yardım ederse sorun olur mu? Artık burada yaşayamam."

"İyi olduğundan emin misin?" Elijah daha sessiz, daha nazik bir sesle sorar. "Gerçekten gelebilirim."

"Hayır," derim, sakin görünmeye çalışarak. "Söz veriyorum, iyiyim. Jax burada ve bana çok iyi bakıyor."

Jax'ın yüzü sararır, ben ise sırtarak elimi onun uyluğuna koyar, sonra daha yukarı kaydırırım.

"Tamam, emin olduğun sürece. Ama bir değişiklik olursa."

Gözlerimi deviriyorum. "Ararım, söz veriyorum. Seni seviyorum," diyorum.

"Jax'ı telefona geri ver. Ve Kat, ben seni daha çok seviyorum."

Telefonu bizden uzaklaştırıp, "Jax, Elijah seninle konuşmak istiyor," diyorum.

Jax telefonu alır ve Eli'nin söylediklerini dikkatle dinler. Ben elimi uyluğuna doğru kaydırıp sertleşmiş penisini avuçladığımda irkilir.

"Sorun değil. Hiçbir yere gitmeyeceğim, o emin ellerde," diye fısıldar.

Elimi eline alır ama ben diğer elimle yerine koyarım.

Öksürür.

Pantolonunun düğmesini açıp fermuarını yavaşça indiririm, elimi içine sokup onu dışarı çıkarırım.

Onu görünce dudaklarımı yalarım.

Ben başımı eğdiğimde, o gözlerini sıkıca kapatır ve dişlerini sıkar.

"Kat yerleştikten sonra yarın görüşürüz."

Telefonu kapatır ve iki kez kontrol ettikten sonra atar. Ellerini yüzüme koyar. Gözlerim parlayarak ona bakarım. Gözlerini izlerken dilimi çıkarır, penisinin ucunda biriken nemi yalar, sonra da en sevdiğim lolipop gibi yan tarafına doğru kaydırırım.

"Sen çok yaramaz bir kadınsın, Kathryn Frazer... Kardeşin."

Gülümserim ve ellerine daha fazla baskı uygularım.

"Oh, inan bana, sana ne kadar yaramaz olmak istediğimi daha yeni göstermeye başladım... Kardeşime gelince, o burada değil ve bizimle hiçbir ilgisi yok. Biz rıza gösteren yetişkinleriz."

Başımı eğip dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum, onu ağzımın derinliklerine çekiyorum. Jaxson'ın düşüncelerinin sadece bana ait olmasını istiyorum, kardeşimden uzaklarda.

Jax'ın parmakları saçlarıma gömülür, kafa derime bastırır ve derin bir inilti çıkarır.

Gülümserim ve onu daha derine alırım.

Onu ağızıma alıp çıkarırken, dilimle etrafında daireler çizdiğimde gözleri hiç benimkilerden ayrılmıyor. Elimle penisinin tabanını kavrayıp yukarı aşağı hareket ettirirken, ağızım onun başını eziyor ve bedenimin kontrolü ele almasına izin veriyorum.

Jax elini kaldırır ve bileğini ısırır, gözleri geriye doğru yuvarlanır.

Hareketlerim hızlanır, ta ki o beni belimden tutup çekip göğsüne bastırıncaya kadar. Vücudu titrer, bana doğru sarsılır. Sıcak fışkırmalar karnımın çıplak derisine çarpar.

Jaxson yüzümü ellerinin arasına alır, ağızı ağızımı yutar. İkimiz de nefes nefese kalana kadar onu öperim. Alnını alnıma dayar.

"Çok güzelsin, Kathryn Frazer," der, gözleri gözlerime kilitlenir.

"Bunu, karnına boşaldıktan sonra tüm kızlara mı söylüyorsun?"

Yanakları kızardı.

"Hayır, bu benim beklediğim bir şey değildi, en çılgın hayallerimde bile hayal edemeyeceğim bir şeydi."

"Beni hayal ediyor musun?" diye soruyorum, kalbim göğsümde hızla atıyor.

"Yıllardır. Seni ilk gördüğüm günden beri."

"Hiçbir şey söylemedin. Bütün o konuşmalarımızda."

Alnımdaki saçları eliyle kenara iter.

"Sen en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşisin. Yaptığımızı öğrenirse beni öldürür. Sen benim için yasak bölgedesin."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi. Ben mahvoldum. Bir kez tattım ve beni kendine bağladın. Ben seninim."

Elimi yanağına götürüyorum, parmaklarım onun güzel kemik yapısını izliyor. Elim tutup avucumu öpüyor.

"Temizlensek iyi olur," diyor Jax, gözleri ikimizi de kaplayan yapışkan pisliğe düşüyor.

"Bu taraftan."

Kalkıp elini tutarak onu banyoya götürüyorum.

Odam, banyosu olan tek odalardan biri, ama bunun bedelini ödüyorum. Özleyeceğim, ama bu kızlarla yaşamakla gelen saçmalıklara katlanacak kadar değil.

Suyu açıp kalan giysilerimi de çıkarıyorum.

"Sen benim sırtımı yıkarsan ben de seninkini yıkarım," diyorum ve duşun altına giriyorum.

Jax'ın seksi gülümsemesi kalbimi sıkıştırıyor.

BÖLÜM 24

JAX

Kollarım suyu yararken, kaslarım aşırı efordan titriyor, ama artık umurumda değil. Beynim vızıldarken, göğsümün derinliklerinde öfke kabarıyor.

Kathryn Frazer bir kez daha kafamı karıştırdı, bir daha asla izin vermeyeceğime yemin ettiğim bir şey, ama bu sefer sadece o değil.

Suda dönüp kıyıya doğru yöneliyorum, kaslarımın soğuması için hızımı yavaşlatıyorum. Yıllarca süren antrenmanların etkisi, kalbimin hızla atmasına ve zihnimin aşırı aktif olmasına rağmen göz ardı edilemez.

Sahilde sendeleyerek yürüyorum, şezlonga uzanıp gözlerimi kapatıyorum.

"İyi yüzdün genç adam."

Gözlerimi açtığımda, Philip'in eşi Mary'nin üzerime eğildiğini görüyorum. Kaslarım aşırı efordan dolayı seğiriyor.

"Birkaç şeyi hallediyordum," diyorum, nefes nefese.

"Öyle diyebilirim," diyor, beni gülümseterek. "İyi bir sohbetin harikalar yarattığını ve vücuda çok daha az yük bindirdiğini bilirsin."

Hırıldadım, ama daha çok öfke dolu bir ses çıktı.

Göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Bileğimde bir el hissediyorum ve onun nabzımı ölçtüğünü anlıyorum. Oturuyorum.

"Gerçekten iyiyim," diyorum. "Günde yüz turdan fazla yüzüyorum."

Kaslarını kaldırıyor.

"Fiziksel olarak belki, ama az önce birinin vücudunu neredeyse kırılma noktasına kadar zorladığını gördüm, bu yüzden zihinsel olarak diyebilirim, genç adam."

Sen bittin."

"Bu senin tıbbi görüşün mü?" diye soruyorum, kaşımı kaldırarak.

"Hayır, bu yetmiş yedi yaşındaki bir kadının görüşü. Çok yaşamış ve daha da fazlasını görmüş birinin."

Philip bir şişe su getirmiş gibi görünüyor ve onu bana uzatıyor.

"Al, iç şunu."

"Teşekkürler," diyerek derin bir yudum alıyorum. Elim ve kolum titriyor, ama korktuğum kadar değil.

"Sen ve karın kavga mı ettiniz?" "Mary!" diyor

Philip. "Kendi işine bak." Gülmemek için dudağımı ısııyorum.

Karısı kocasına döner. "Saçmalık. Yıllar önce biri benimle konuşmasaydı, sen ve ben asla bir araya gelemezdik."

Bir süre durduktan sonra bana dönerek bakıyor. "Ben iyiliğin karşılığını ödüyorum," diyor.

"Neyi geri ödüyorsun?"

"Bana verilen tavsiyeyi."

Elini uzatıp Philip'in elini tutar, parmaklarını birbirine dolandır. Philip bana özür diler gibi bakar ama sessiz kalır.

Mary gülümser, sessizliğimi dinlemeye istekli olduğumun işareti olarak alır.

"Bu hayatta sadece bir şansın var ve bazen boğayı boynuzlarından tutman gerekir. Değerli hiçbir şey kolay elde edilmez. Savaşmaya değer şeyler çaba ve çelik gibi bir kararlılık gerektirir. Onun buna değer olup olmadığına sadece sen karar verebilirsin. Ama az önce vücuduna yaptıklarına bakılırsa, bu düzeydeki duygular bir anlam ifade ediyor ve göz ardı edilmemeli."

"Keşke o kadar basit olsaydı," derim, saçlarımı yüzümden çekerek.

"Onunla konuşmayı denedin mi?"

Yukarı bakıyorum ve onun bilge mavi gözlerinin bana baktığını görüyorum. Omuzlarını silkiyor ve gözleri parlıyor.

"Başlamak için en iyi yer orasıdır. Benim yaşıma gelip pişmanlık duymak istemezsin. Hayat bir prova değildir. Tek bir şansın var. *Keşke ya da sadece* anlar, bunlar berbat, inan bana. Kariyerim boyunca

Yeterince ölüm döşeğinde yatan insan gördüm. Onlar her zaman en üzücü olanlardır."

Sesi alçalır ve elini omzuma koyar, hızlıca sıkar.

Philip'e dönerek sessiz bir mesaj verir.

"Sadece bir düşün," der, sonra ikisi de arkalarına dönüp uzaklaşır, beni orada tek başıma bırakarak.

Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup dalgaların kumsala vurmasını izlerim.

Suyu bitene kadar yudumlarım.

Kaslarım gevşemeye başlar ve ayağa kalkıp tişörtümü giyerim.

Aklım hızla çalışır, villaya dönerken cevaplar arar.

Caleb'e ortalığı karıştırmayacağıma söz verdiğimi biliyorum, ama lanet olsun, tüm bu saçmalıklardan bıktım artık.

İçeri girdiğimde Kat, bir kitap ve yarısı boş bir şarap kadehi ile kanepede kıvrılmış oturuyor.

Başını kaldırıyor, gözleri boş bakıyor ve yemin ederim ki ağlamış.

Göğsümde bir şey kırılır.

"Hey," der, kitap ayracını sayfasına geri koyup kitabı kapatır. Kathryn Frazer sayfa köşesini kıvrırmaz, kitabının sırtı bile dokunulmamış gibi görünür.

"Hey."

Su şişemi geri dönüşüm kutusuna atıp yatağın ucuna geçip oturuyorum, dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum.

Mektubu çıkarıp bir kenara atarım.

Kat'in gözleri hareketi takip eder, boğazı titrer.

"Konuşmamız gerek," Kat, ben ağzımı açamadan diyor.

"Evet," diye onayladım. "Ama önce bilmek istiyorum, neden? Neden okumama izin verdin?"

Kat omuz silkiyor. "İçeriği seni de beni de aynı derecede etkiliyor ve dürüst olmak gerekirse, tüm bu yalanlardan, aldatmacalardan bıktım. On altı yıl boyunca başkasının kuklası oldum, istemeden onların istediği gibi dans ettim. Artık hayatımı geri alma zamanı geldi."

"Kat..."

Kendini *kukla olarak* adlandırıyor olabilir, ama kısa sürede benim yatağımdan onun yatağına geçti. Onları birlikte düşününce midem bulanıyor, vücudu onun penisini emirken onun adını haykırıyor.

Başparmağım ve işaret parmağımı göz çukurlarıma bastırarak, gözlerimin arkasında oluşan baskıyı hafifletmeye çalışıyorum.

Başımı kaldırdığımda, Kat yüzünü toparlamış.

Ağzını açıyor, ama sanki sesi gücünü kaybetmiş gibi.

Ağzını tekrar kapatır, duruşu hafifçe çöker.

"Kat. Ne dememi istiyorsun, bilmiyorum." Ona dürüstçe söylüyorum.

Elimi saçlarımın arasından geçirip enseme koyuyorum. "Hiçbir şey söylemene gerek yok. Söylemesi gereken benim."

Özür dilerim. Olanları kabul ediyorum. Sana değil de onlara inandığım için özür dilerim. Sana böyle davrandığım için özür dilerim. Masum olduğun halde seni suçladığım için özür dilerim." Başını sallar. "Sözlerim olanları geri alamaz. Lütfen bahane uydurduğumu düşünme. Öyle değil. Sorumluluğu üstlenmeye çalışıyorum." Eli kolyesine gider.

"Sana değil onlara inandım ve bu seçimimle hayatımın geri kalanında yaşamak zorundayım." Öne eğilirim, ön kollarımı uyluklarımın üzerine koyarım ve yukarı bakarım

"Her şey berbat durumda," diye iç çekerek söylüyorum.

Zach ve Darra, babasının planına ortak oldukları için çok fazla insanın hayatı kontrol altına alındı.

ve Darra, Mary'nin babasının planına ortak oldukları için hayatları kontrol altına alındı.

Mary'nin sözleri aklımdan çıkmıyor. *Pişmanlıklar*.

Kathryn Frazer her zaman en büyük pişmanlığım olacak. Onu sevmek, asla. Ama o günden beri ilişkimiz... Caleb ve Elijah, Frazer ailesindeki tek arkadaşlarım değildi. Kat, Cal'dan çok önce öyleydi. Onu kaybetmek beni neredeyse mahvetti. Bu yüzden, Dillon Myers bana staj teklif ettiğinde, olabildiğince uzağa gittim.

"Biliyor musun, benimle yüzleştğinde, ilk başta bunun bir şaka olduğunu düşündüm. Bana nasıl böyle bir şey düşünebilirsin? Sonra merak etmeye başladım, benim senin için yeterince iyi olmadığımı bildiğin için mi benden şüphe ettin?"

Kat'in stoik ifadesi çatlar ve yerini dehşet dolu bir ifade alır.

"Yeterince iyi değil mi? Neden böyle düşünüyorsun ki?" diye patlar. "Ne oluyor, Jax! Sasha ile yattığını gerçekten düşündüm. Ne zaman sana benim için yeterince iyi olmadığın izlenimini verdim ki?"

Kat ayağa kalkar ve odada volta atmaya başlar. Beyninin uğultusunu neredeyse duyabiliyorum. Bana dönerek sorar.

"Sen benim sevgilim, en iyi arkadaşımsın. Sensiz ne kadar kaybolmuş hissettiğimi biliyor musun?"

Kalbim onun sözleriyle hızla atıyor.

Geçmişteki olayları açıkça çok az hatırlıyor.

Vücudumu bir sıcaklık kaplar, kaslarım gerilir.

"Kaybolmuş mu? Gerçekten mi? Vay canına, geçmiş olayları oldukça farklı hatırlıyoruz."

Kat kaşlarını çatar. Ben ona bakarım.

Gerçekten unutmuş mu?

"Biz ayrıldıktan birkaç hafta sonra Zach'e yapışmıştın."

Sıra bana geldi ve odada dolaşmaya başladım, ancak ilave yatak odayı daraltıyordu.

"Amerika'daki grşmemden döndüğümde, Zach sana yapışmış gibiydi. Benim gördüğüm kadarıyla, sen de pek zgn grnmyordun. Zach mükemmel bir yedek gibi görünüyordu. Sonra onun yanına taşındın, hatırlatmama gerek var mı?"

Kat sözlerim karşısında yüzü soldu, soğukkanlılığı sonunda paramparça oldu.

O başını sallar, ama vücudumu saran adrenalin beni ele geçirmiştir. Dişlerimi sıkar ve gözlerimi kapatmadan önce derin bir nefes alırım. Burun kprm sıkıştırırım.

"Her şeyi yanlış anladın," diye fısıldıyor. "O bana yardım ediyordu." Ben homurdanıyorum.

"yle değil," diye tersler. "O bir tampondu. Olanlardan sonra, partilere ve sosyal etkinliklere tek başıma katlanamazdım. O da platonik eşlikçim olmayı teklif etti."

"Eminim öyledir," diye tısılıyorum, onun lanet olası *açıklamasını* okuduktan sonra!

"İnsanlar beni onunla görürse, beni rahat bırakacaklarını söyledi. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı ve o da bir arkadaş olarak bana bu imkânı sunuyordu, en azından ben öyle düşünüyordum. Tartışacak durumda değildim. Elijah ile konuşabileceğimden de değildim.

Elijah'la konuşamazdım, o da kendi sorunlarıyla yeterince uğraşıyordu ve sen yoktun."

"Zach bizim hakkımızda nasıl haberdar oldu? Ona sen mi söyledin?" Kat başını kaldırdı.

"Söylemedi. Bildiğim kadarıyla." Kafamı sallardım.

"Neden bir *tampona* ihtiyacın olduğunu nasıl bildiğini hiç sorgulamadın mı?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

Kat'in yüzü soldu. "Ben..."

Kanepeye çöküp başını ellerinin arasına aldı.

"Sasha'nın söylediklerinden sonra, Zach'e senin aşk hayatın hakkında sorular sordum.

Bana bir sürü kadının peşinde olduğunu söyledi."

"Sen ve benden hiç bahsettin mi? Birlikte olduğumuzdan?"

Kat'in gözleri benimkilerle karşılaşır ve hatırlamaya çalışır gibi başını eğirir. Dudaklarını ısırır ve yavaşça başını sallar.

Göğsümdeki keskin sıkışmayı hissederek derin bir nefes veriyorum.

"Her şey çok karmaşıktı. Elijah, Darra'nın hamileliğini yeni öğrenmişti ve ailem kargaşa içindeydi. Sonra, Sasha konusunda seninle yüzleştikten hemen sonra, iki haftalığına Amerika'ya gittin."

Vücut ısım yükselir, sesim kalınlaşır.

"Başka seçeneğim yoktu. Olan biten her şeyden sonra gitmek istediğimi mi sandın?" Saçlarımı elime alıp ona dönerek sordum. "O gün oteldeydim çünkü Dillon benimle görüşmek istemişti. Görüşmeyi baban ayarlamıştı. Benim gibi biri için bu hayatımın fırsatıydı. Dillon Myers benim kahramanımdı." Yatağın kenarına oturdum. "Sasha'nın da orada olacağını bilmiyordum, ta ki oraya gidip Dillon bana kızı Emma'yı ve onun yakın arkadaşı Sasha'yı tanıtanaya kadar. Hemen oradan ayrıldılar ve Dillon benimle ilk röportajımı yaptı. Bir daha bu konuyu hiç düşünmedim. Beni ABD'deki ofislerine davet ettiğinde herkes kadar ben de şaşırdım."

Kat kaşlarını çatarak, "Senin gibi biri mi?" diye sorar.

Kaşlarımı kaldırırım. "Naif olma Kat. Ben zengin bir ailede doğmadım. Dillon'ın sunduğu gibi fırsatları geri çeviremezdim.

Bu, kariyerime hızlı bir başlangıç yaptı. O stajı kabul etmemiş olsaydım, hâlâ bir hiç olurum."

"Her şeyi yanlış anladın. Sen asla bir hiç olmayacaktın, Jax. O işi kabul ettiğin için seni asla suçlamadım."

Sözleri göğsüme bıçak gibi saplandı. O, daha önce de bana her zaman çok güvenmişti.

"Ama bana bundan bahsetmedin. Mülakattan," diyor.

Robert bana yaklaştığında, Dillon'un isteği üzerine kimseye söylemememi istemişti. Şansımı mahvetmek istemedim, bu yüzden Kat'e bile söylemedim. İlk hatamdı. Ona güvenmeliydim.

"Hayır, söylemedim," diye başımı sallayarak cevap verdim. "Ve bu benim hatam. Sessiz kalmam istendi ve geri dönüş almayınca, bunun bir sonuç getirmeyeceğini düşündüm. Sana söylemeliydim."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın." Diye iç geçirir. "Sonunda öğrendiğimde, o görüşmenin senin için ne kadar önemli olduğunu anladım. İlk düşüncem seni arayıp tebrik etmektir, ama sonra Sasha vardı. Güzel, muhteşem, kendine güvenen Sasha ve ben aptal ve naif olup olmadığımı sorgulamaya başladım. Sen her zaman çok azimliydin, hayatını planlamıştın. Hayatlarımız farklı yönere gidiyordu. Neden benim seni engellememi istesin ki?"

Onun sözlerine irkildim. Ailesine göre Kat, küçük bir kızken bile kendini asla savunmasız bırakmazdı.

"Bu pozisyona kabul edileceğimi hayatta düşünmemiştim. Staj teklifi aldığımda sana söylemek istedim. Ama sonra benden nefret ettiğini hatırladım."

Garip bir sessizlik oldu.

"Biliyor musun, sen bizimle aynı fikirde olmadığında kardeşimle beni eleştiren birkaç kişiden birisin. Soyadın Frazer olduğunda bunu yapan pek fazla insan yok."

Kıkırdayarak güldüm.

"Kardeşlerin beni bu yüzden seviyor," diye itiraf ediyorum. "Onların saçmalıklarını kabul etmiyorum."

Kat kanepede pozisyonunu değiştirir ve sessizce güler. "Bu çok nadir bir şey. Aynı zamanda bizim için değerli bir şey, özellikle de samimi ve iyi niyetli olduğunda."

Gözlerim onun gözlerine takılır ve göğsümde keskin bir acı hissedirim.

"Bunu söylüyorsun, ama benim yatağımdan doğrudan onun yatağına mı gittin?"
Kat kalkar ve bana doğru yürür. Yanımdaki yatağa oturmadan önce bir an durur.

Başını çevirir ve hayalet gibi bakışları benimkilerle buluşur.

"Öyle yapmadım," diye iç çekerek cevapladı. "Ama geriye dönüp baktığımda, öyle görüldüğünü anlayabiliyorum."

Bir süre durup, devam etmesini bekliyorum.

Gözlerini kucağında birleştirmiş ellerine indiriyor. "Zach ile ilişkimiz uzun süre tamamen platonikti.

O, benim eşlikçim olarak resepsiyonlara ve aile etkinliklerine benimle birlikte gelirdi. Bu, sinir bozucu sosyal tırmanıcılar ve para peşinde koşanlara karşı etkili bir engeldi."

"Bu ifadeyi uzun zamandır duymamıştım."

Kıkırdadı. "Ayrıca beni güldürdü, sen gittikten sonra uzun süre yapamadığım bir şeydi bu."

"Ama onunla bir ilişkiye başladın," diyorum. Bu düşünce mideme bıçak gibi saplanıyor. Yedi yıl boyunca birlikte yaşadılar.

Çenesini göğsüne indirip alt dudağını ısıyor. Kat bir saniye gözlerini kapatıyor ve tekrar açtığında gözleri acı ile dolmuş. "Elijah'ın Emma ile nişanlandığını açıkladığı gündü."

Ciğerlerim sıkışıyor, nefes almam zorlaşıyor. "Ama bu on sekiz ay sonraydı."

Emma benim teselli sevgilimdi. İkimiz için de şanslıydık ki, zamanında aklım başıma geldi ve düğünü iptal ettim.

Görünüşe göre Zach, Kat'ın teselli aşkı oldu.

Onun sözleri şimdi daha anlamlı gelmeye başladı.

Sessizlik çöktü.

Başımı ellerimin arasına alıp dirseklerimi dizlerime dayarım. Kafamı çevirip Kat'e bakarım.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

"Gerçekten arkadaş kalmamızı isterim," diyor Kat, sesi birden yorgunlaşıyor. "Yıllarca sana kin besledim. Seni tanıyordum, onların yalan söylediğini bilmeliydim."

"Daha fazla mücadele etmeliydim, seni dinlemeliydi. Senaryoda bir sorun olduğunu fark etmeliydim."

Elini omzuma koyuyor, avucunun sıcaklığı tişörtümün içinden geçiyor. "Dinler miydin, emin değilim. Sundukları kanıtlar oldukça ikna ediciydi."

Gözlerine bakıyorum.

"Kardeşlerine bizden hiç bahsetmedin," derim, Kat'in gülmesine şaşırarak. Elini çekip yanına indirir. Anında özlerim.

"Ne? Onlara kandırıldığımı mı itiraf edeyim? Senin tatlı sözlerine, yakışıklı yüzüne kapıldığımı mı? Ayrıca Eli'nin sana ihtiyacı vardı, aramızda ne olursa olsun. O kadar bencil değilim. Onun ihtiyaçları benimkilerden daha önemliydi."

Bu sözler, Kathryn Frazer'a neden aşık olduğumu ve neden başka hiç kimsenin onun yerini dolduramadığını hatırlatıyor bana.

BÖLÜM 25

KAT

Biz yola dışarıyemeğe yemeğe villa villa dönüş
bu bu öğleden sonraki konuşmamızdan beri inanılmaz
derecede klostrofobik hale geldi.

Jax alışılmadık bir şekilde sessizdi. Konuşmamız bittikten sonra kitabını alıp terasın gölgesine oturdu.

Onu suçlayabilir miyim?

Birçok yara yeniden açıldı ve acı hala taze. Şu anda tek umudumuz, zamanla bunların iyileşmesi.

Yanımda yürüyen adama bakıyorum.

Zach'in mektubunu okumasını sağlamakta haklı olduğumu biliyorum. Pişman değilim.

Yüzümü çeviriyorum. Zach, Sasha ve Darra'nın yalanları Jax'ı da benim kadar etkiledi. Geri dönüşü olmayan bir kartopu etkisi yarattılar.

Umarım geçmişi geride bırakıp ileriye bakabiliriz. Arkadaş olarak olmasa bile, en azından güçlü bir iş ilişkisi kurarak. Jaxson'ın becerileri tam da FHG ve benim projemin ihtiyacı olan şey. Caleb haklıydı. Yeni geliştirme için fikirleri bir üst seviyede ve umduğumdan çok daha fazlası.

Restoranda masamıza yönlendiriliyoruz.

"Mary, Philip," diyor Jax yanımızda oturan yaşlı çift.

"İyi akşamlar," diyor Mary. "Öğleden sonraya göre daha iyi görünüyorsunuz."

Gözlerim Jax'a kayıyor, ama o çiftte odaklanmış durumda.

"Öyleyim, teşekkürler. Size arkadaşım Kathryn Frazer'ı tanıştırayım mı?"

Mary gülümser, gözleri sevinçle parlar.

"Bayan Frazer, tekrar karşılaştık. Şampanya ve meyve sepeti için teşekkür etmek istedim. Çok nazik bir jestti."

Gülümsüyorum. "Rica ederim, Mary. Umarım ikiniz de bizimle geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarmışsınızdır."

"Kesinlikle."

Elini kocasının elini kapamak için uzatır ve kocası parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirir, sonra ayağa kalkar ve sandalyesini çeker.

Kalbim bir an durur. Mary ayağa kalkar.

"Bu bir veda," diyor Mary, bize dönerek. "Sabah ayrılıyoruz."

"İkinizle tanışmak çok güzeldi," diyorum. "İyi uçuşlar."

Mary masamıza yaklaşır ve ikimiz de ayağa kalkarız. Philip elimi sıkar, ardından Mary bana sarılır. O beni sıkıca kendine çekerken ben eğilirim, sarılması şaşırtıcı derecede rahatlatıcıdır. Boğazım düğümlenirken ben de ona sarılırım.

Mary gülümser, sonra geri çekilir ve yanağımı okşar. "Hepsine sahip olmak mümkün. Bunu unutma."

Jax'a yaklaşır ve kulağına bir şey fısıldar. Ne derse desin, Jax gülümser.

Bana dönüp göz kırpar, sonra kolunu Philip'in koluna takıp ayrılır.

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz, merakım galip gelir. "Ne dedi?"

Jax'ın elmacık kemikleri koyulaşır.

"Dedi ki, biz çok güzel bir çiftiz ve seni buna ikna etmem gerekiyor."

Yanaklarımın yandığını hissederek, garip bir şekilde öksürdüm.

"Sorun değil, ona milyonlarca kez iş arkadaşı olduğumuzu söyledim.

Ama Mary romantik biridir."

Meslektaş kelimesi boğazımda takılıyor.

Aramızda olan onca şeyden sonra, belki de *meslektaş* en güvenli terimdir.

"Bugün planların taslağını bitirdim," diyor Jax, konuyu değiştirerek.

Kalbim bir an durur, sonra rahatlar.

Tamam. Güvenli. Yapabileceğim bir iş.

"Harika," diyorum, garson yemek siparişimizi almak için geldiğinde. "Yarın sabah inceleyebiliriz. Personelle görüştüm ve önerilerimi Genel Merkeze gönderdim. Önümüzdeki üç gün tamamen seninim."

Sözler ağzımdan çıktıktan sonra, ne kadar müstehcen olduklarını fark ettim. Jax bunu fark ettiyse de, hiçbir şekilde belli etmedi.

"Harika. Seninle tartışmak istediğim birkaç fikir var. Ne dersin?"

"Kahvaltıdan sonra buluşalım mı?" diyorum, resmiyet kazandırmak istiyorum. "Don misafir kütüphanesinde çalışmamızı önerdi. Az önce bir baktım, boş görünüyor."

Bugünden sonra, çalışmak istediğim son yer villa.

Baskin'e göre kütüphane yeterince kullanılmayan bir alan. Sadece kötü havalarda ve adadan ayrılan müşteriler için kullanılıyor, ancak çoğu kişi sabah çıkış saatinden önce ayrıldığı için bu nadiren oluyor.

Yemeğimiz geliyor ve ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmış, nispeten sessizce yiyoruz.

Uzun ve duygusal bir gün oldu. Uzuvarım ağırlaşmış, gözlerim kaşınıyor. Tek istediğim yatağa kıvrılıp kitabımı okumak ve zihnimi boşaltmak.

Yemeğimizi yedikten sonra villaya geri dönüyoruz.

"Bir gece içkisi için durmak ister misin?" diye soruyor Jax, barın önünden geçerken.
barın önünden geçerken.

"Çok isterdim, ama gözlerimi açık tutamıyorum. Sen İstersen hoş geldin.

"Sanırım kabul ederim," diyor.

Göğsüm sıkışır. Bir yanım yalnız kalmak isterken, diğer yanım rahatlık arar. Ama Jax bunu sağlayacak bir adam değildir ve ben ondan bunu istemeye hakkım yoktur.

"Geç kalmayacağım."

"Benim için acele etme," diyorum ve ayrılmadan önce ona hızlıca gülümsüyorum.

Durup, onun bara girmesini izlerim.

Hemen birkaç misafir tarafından karşılanır. Durur, konuşurken omuzları gevşer. O gülümser, onlar gülümser.

İç çekip arkasını dönerim ve villaya doğru yoluma devam ederim.

Jax her zaman popüler olmuştur ve insanları rahatlatmayı bilir. Herkes onu sever ve ona çekilir. Ailem de dahil.

Bu yüzden mi onun sadakatsiz olduğuna bu kadar kolay ikna oldum?

Her zaman içe dönük ve temkinli bir insan oldum. Güvenmek benim için hiç kolay olmadı. Yakın çevrem inanılmaz derecede küçük, çoğunlukla ailem, Pen gibi birkaç arkadaşım ve üniversiteden arkadaşlarımdan oluşuyor. Onlarla yılda bir kez görüşüyorum.

Villaya girip büyük yatağa ve küçük bebek yatağına bakıyorum.

Tedbirli davranmayı bir kenara bırakıp, yastıkları Jax'ın dün gece yaptığı gibi yeniden düzenleyip yorganın altına giriyorum. Uzanıp Jax'ın başucu lambasını yakıp kitabımı alıyorum. Kelimelere bakıp aynı sayfayı beş kez tekrar okuduktan sonra vazgeçiyorum. Kitap ayracımı yerine koyup lambamı kapatıyorum.

Yatağın ucuna kayıyorum, vücudum yatağa gömülüyor. Ağır göz kapaklarımı kapatıyorum, rüya görmeyi bekliyorum, ama bunun yerine hiçbir şey yok, çok uzun zamandır ilk kez sadece sessizlik var.

* * *

UYANIYOR VE GERİYORUM. Kafamı çevirmeden önce sırt üstü yatıyorum. Yatağın diğer tarafı boş, ama Jax'ın başının olduğu yeri görebiliyorum.

Oturup etrafa bakıyorum. Hislerim bana villanın boş olduğunu, Jax'ın gittiğini söylüyor. Muhtemelen yüzmeye gitmiştir.

Telefonumu alıyorum. Saat yedi buçuk.

Spor kıyafetlerimi alıp küçük misafir spor salonuna gidiyorum. Odanın köşesinde başka bir misafir ağırlık kaldırıyor. Kafasını kaldırıp bana bakıyor ve biz de orada bulunma amacımıza odaklanmadan önce birbirimize selam veriyoruz.

Koşu bandını çalıştırıyorum. Çok geçmeden ayaklarım hızla çalışmaya başlıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Sanki şeytan peşimdeymiş gibi koşuyorum. Son birkaç aydan kaçıyorum. Koşuyu bitirdiğimde saçlarım kafama yapışmış, giysilerim tenime yapışmış durumda.

Duş almak ve üstümü değiştirmek için villaya geri dönüyorum. Jaxson'dan hâlâ iz yok.

Bu yüzden kahvaltıya tek başıma gidiyorum.

Dünkü hamur işlerini özleyorum. Ne yaptığını biliyordum. Jax tuzlu yiyecekleri seven bir adam, hamur işleri hiç onun tarzı olmamıştır.

Bu düşünceyle kalbim bir sıçrama yapıyor. Belki arkadaş olma şansımız vardır.

İşimi bitirdiğimde kütüphaneye doğru yola çıkıyorum. Kapının eşiğinde duruyorum, göğsüm sıkışıyor.

Jax çoktan gelmiş.

Birkaç kez derin nefes aldıktan sonra "Günaydın" diyorum.

O başını kaldırdığında nefesim kesilir. Güçlü çenesi ve yüksek elmacık kemikleri, sanki hiç uyumamış gibi gözlerinin altındaki koyu halkaları gizleyemiyor.

"Günaydın," diyor. "Kahvaltı hoşuna gitti mi?"

"Evet, ama bu sabah hamur işlerini özledim," diyorum, kendimi durduramadan.

"Bir tane alabilirdin," diyor, başını eğerek.

"Biliyorum, ama kendi tabağımdakilerle aynı tadı vermiyorlar."

Büyürken iştahım çok kötüydü. Annem, babamın kucağında otururken yemek yerken en mutlu olduğumu fark etmişti, çünkü kendi yemeğimi değil, babamın yemeğini yediğimi sanıyordum. Tam bir babasının kızıydım.

Jax başını sallar ve bazı kağıtları kaldırarak ağız sulandıran hamur işleriyle dolu bir tabağı ortaya çıkarır.

"Jax," derim, sandalyeyi çekerek, o da bıçağı alıp pastaları dörde bölmeye başlar. Tıpkı önceki sabah yaptığı gibi.

O tabağı bana doğru itip kendine bir dilim alırken gülümserim.

"Benimkini paylaşmak ister misin?" Gözlerimiz birbirine kilitlenir.

"Tabii ki isterim."

Bir parça alıp ısırırım, tatlı, şekerli kaplama ağızımı doldururken gözlerimi kapatırım.

Dehşet içinde elimle ağızımı kapatarak inlerim.

Gözlerimi açtığımda, Jax göz bebekleri büyümüş bir şekilde bana bakıyor. Öksürüyorum ve o gülüyor.

Pastayı peçeteye koyuyorum, Jax bana uzatıyor, bir kenara çekiyor.

"Ne konuşmak istemiştin?" diye soruyorum, sonunda yutkunmayı başardığımda.

BÖLÜM 26

JAX

Sonraki birkaç saati derin bir tartışma içinde geçiriyoruz.

Kat iş moduna geçmişti. Sanki dün hiç yaşanmamış gibi.

Tek ipucu, boynundaki zincirde önce sola, sonra sağa, sonra tekrar sola kayan kolyesidir. Bu, düşüncelere daldığında veya endişelendiğinde yaptığı bir şeydir.

Bu, ailesinin ona 21. yaş gününde verdiği bir hediye idi ve bildiğim kadarıyla, onu hiç çıkarmamıştı.

Uzandım ve sırtım, çok uzun süre aynı pozisyonda oturduğum için çatırdadı.

Kat da aynısını yapıyor, elini omzuna götürüp kas düğümünü yoğuruyor. Bu, ödevlerine daldığında sık sık yaşadığı bir şeydi.

Ayağa kalkıp arkasına geçtim, elini kenara itip başparmağımı omuz kemiğinin üstündeki hassas noktaya bastırdım.

Kat inliyor.

"Bu konuda her zaman iyiydin," diyor, başını yana çevirerek.

Onun açıkta kalan boynuna bakıyorum. Eskiden, dudaklarımı onun açıkta kalan tenine değdirirdim. Böyle bir masaj, sonunda benim sikimin onun vücudunun derinliklerine gömülmesiyle, ikimizin de ateşli ve terli bir halde, boşalmak için yalvarmasıyla sonuçlanırdı.

Bu anı beni sertleştiriyor ve şortumun üzerine sarkan uzun tişörtüm olduğu için mutluyum.

Kas düğümü başparmağımın altında gevşiyor ve ben uzaklaşıyorum. Kat başını bir yandan diğer yana sallıyor.

"Teşekkürler," diyor. "Çok daha iyi hissediyorum."

"Spa'yı denemeye ne dersin? Masaj yaptır," diyorum, sesim istediğimden biraz daha kaba çıkıyor.

"Belki denerim," diyor, başını çevirip gülümsüyor. "Bu sabah çok iş yaptık."

"Kesinlikle uygulanabilir bir teklif hazırlamaya çok yaklaştık."

Kat gülümsüyor. Dinlenmiş görünüyor, gözlerinin altındaki koyu halkalar bronzlaşmış teninin sağlıklı parlaklığıyla yer değiştirmiş. Ben o kadar şanslı değildim.

Akşam yemeğinden sonra, olabildiğince uzun süre barda kaldım, düşüncelerime daldım, her sahneyi ve olayı zihnimde tekrar tekrar canlandırımdım. Kendimi villaya sürükleyerek geri döndüğümde, saat geç olmuştu ve Kat derin ve düzenli nefes alarak uykuya dalmıştı. Yatağa girdim, ama uyku gelmedi. Bunun yerine, saatlerce onu izledim, "ya eğer"lerin kısır döngüsüne kapıldım.

Başını eğdi, bakışları benimkilerle buluştu. Tekrar gülümsedi ve kalbim bir an durdu.

"Teşekkür etmek istiyorum," diyor. "Sen ilk geldiğinde nankör davrandığımı biliyorum."

Nasıl cevap vereceğimi
bilemediğim için sessiz kalıyorum.

Kat devam ediyor.

"Beni derin bir çukurdan çıkardın." Saçlarını eliyle düzeltip bana küçük bir gülümseme atıyor. "Kabul ediyorum, bu planlar orijinal tekliften bin kat daha iyi. Başarmaya çalıştığım şeyi çok iyi anlıyorsun. Sanki aklımı okuyabiliyormuşsun gibi."

"İyi bir takım oluşturuyoruz," diyorum sonunda.

Her zaman öyleydik.

Ama bu çok uzun zaman önceydi. Artık farklı insanlarız. Neden bu his beni soğuk bırakıyor?

Kat başını sallıyor, ama gözlerindeki uzak bakışı kaçırmam.

"Sırada ne var?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin için bundan sonra ne olacak, Kathryn Frazer?" diye soruyorum, eşyalarımı toplarken. "FHG'yi yeni zirvelere taşıdın. Bu proje seni otelcilik sektörünün *kraliçesi* olarak taçlandırarak. Otuz beş yaşında başarılmış büyük bir başarı. Bir sonraki hedefin ne?"

Kaşlarını çatıp omuz silkiyor.

"Aynı şeyler. FHG zamanımın çoğunu alıyor. Hala koşuyorum, maratona katılmak için antrenman yapabiliyim. Yaşadığım otel süitini yenilemek istiyorum."

Onun dairesinden taşındığını unutmuşum. "Otelde mi kalıyorsun?"

Eşyalarını toplar ve ayağa kalkar. "İş için uygun. Sadece modernize edilmesi gerekiyor. Bir ofis eklemek istiyorum."

"Bana ihtiyacın olursa haber ver. Yapısal değişiklikler istiyorsan orijinal planlara bakabilirim. Neyin mümkün olduğunu sana bildiririm."

"Teşekkürler, teklifini kabul edebilirim."

Bugün yüzü gülüyor ve midem kelebekler uçuyor.

Ne yapıyorum ben?

Kütüphaneden çıkıp güneşin ve sıcaklığın olduğu dışarıya doğru yol alıyoruz. Sıcaklığın akını, klimalı kütüphaneyle tam bir tezat oluşturuyor.

Kat hırkasını çıkararak omuzlarını ortaya çıkarır. Dün sağlıklı bir bronzluk kazanmıştır.

"Peki ya başka? Maraton dışında, geri kalan her şey işle ilgili. Daha fazlasını istiyorsun, değil mi?"

"Ne gibi?" Anlayana kadar kaşlarını çatıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. "Oh, özel hayatı mı kastediyorsun?"

Kat başını geriye atar ve içten bir kahkaha atar. "Evlilik ve çocukları kardeşlerime bırakacağım. Kat Teyze olmak beni çok mutlu ediyor."

Bu, eskiden tanıdığımız Kathryn Frazer değil. On altı yıl önce Kat her şeyi istiyordu. Bir kariyer, eve döneceği bir koca, 2,4 çocuk.

Yüzümdeki ifade beni ele vermiş olmalı.

"Öyle bakma, şu sıralar işimle evliyim," diyor, elini ön koluma koyup hemen geri çekiyor. "Bu işi seviyorum, beni tatmin ediyor. Başka bir şeye ihtiyacım yok."

Ama öyle mi gerçekten?

Ben ikna olmadım.

Elinin tenime dokunduğu yere odaklanıyorum, vücuduma elektrik akımı yayılıyor.

"Bu pek dengeli görünmüyor," diyorum, konsantre olmaya çalışarak. "Belki sana göre değil, ama bana göre öyle. Ben, evde kalıp çocuk yetiştirirken, kocamın işe gitmesinden memnun olacak biri değilim. FHG benim çocuğum, tıpkı benden önce babamın ve dedemin olduğu gibi. Başka bir şey için fazla yer yok."

"Onların aileleri vardı, ofis dışında bir hayatları vardı," diyorum, iskeleye vardığımızda.

Başını çevirip gülümsüyor, kaşını kaldırıyor. "Cinsiyetçi olmak istemem, ama onlar için durum farklıydı."

"Nasıl?"

"Büyükbabamın büyükannem vardı, babamın annem vardı. Aynı şekilde Gabriel'in de Leah'ı var. Eşleri evde kalıp çocukları büyütmekten ve kocalarının işe gitmesinden mutluydu ve hala da öyle."

"Leah hala çalışıyor. Pen, çalışmaya devam edeceğini söylüyor," diyorum.

Kat başını çevirir.

"Leah ikizler doğana kadar yarı zamanlı çalışıyor, sonra ve onun adına mutluyum. Anne olmak onun hayali. Pen'e gelince, Eli kariyer değişikliği için Frazer Cyber Security'yi satıyor, bu sayede evden çalışacak."

"Çocuk bakıcıları, dadılar var," diyorum. "Belki kocan evde kalmak ister?"

Kaşlarını çatar.

"Neden dünyaya bir çocuk getirip onunla hiç ilgilenmeyeyim ki? Çılgın saatlerde çalışıyorum ve sürekli seyahat ediyorum. Herhangi bir çocuk sonunda dadısını annesi olarak görmeye başlar." Bir süre durur. "Dediğim gibi, benim işim benim bebeğim. FHG tüm zamanımı alıyor."

"Tamam, çocuk yok," diyorum, hassas bir noktaya değindiğimi fark ederek. "Peki ya hayat arkadaşın?"

Durur, sonra bana dönüp gözlerini kocaman açar, kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalkar.

"Kişisel hayatımla çok ilgileniyorsun gibi görünüyor."

Omuz silkiyorum. "Senin nasıl bir kadın olduğunu anlamaya çalışıyorum." Kat yürümeye devam ediyor.

"Başarımı kabul edebilecek veya bununla başa çıkabilecek bir erkekle henüz tanışmadım," diyor. "Beni olduğum gibi kabul edebilecek biriyle tanışmadıkça, yalnız kalmayı tercih ederim."

Zach onun başarısıyla bir sorunu mu vardı? Başka erkeklerle çıkmayı denedi mi?

Mektubunda, onun hiç evde olmadığını, işiyle evli olduğunu ima etmişti. Darra ile yatmasının nedeni olarak bunu bir bahane olarak kullanmıştı. Çok fazla bahane vardı.

Beni hiç sevmedin, hep o vardı. Senin için bunu mahvettiğim için üzgünüm.

Zach'in sözleri kafamda yankılanırken, keskin bir acı göğsümü deliyor.

Pen'in erkeklerin onun başarısından korktuğunu şaka yollu söylediğini hatırlıyorum.

Kat da aynı mı?

"Yalnız değil misin?"

Tehlikeli bir alana girdiğimi biliyorum. Sana bir dizi sevgilisi olduğunu söylerse nasıl hissedeceksin?

İskelede durup aşağıdaki suyu izliyoruz. Altımızda kumlara gömülmeye çalışan bir vatoz izliyoruz. Parlak renkli balıklar etrafında yüzüyor.

"Öyle misin?" diye soruyor, benim sorumu bana geri yönelterek. "Evet," diye dürüstçe itiraf ediyorum. Kat kaşlarını kaldırıyor.

Hayatımı Londra ve New York arasında bölmek, uzun süreli bir ilişkiyi sürdürmeyi zorlaştırıyor, hatta imkansız hale getiriyor.

"Yaşlanırken hayatımın maceralarını paylaşacak kimsem olmadan yalnız kalma düşüncesinden nefret ediyorum."

Mary ve Philip'i ve onların elli yıllık ortak anılarını düşünüyorum. Kat kollarını karnına doluyor.

"Ben yalnız değilim. Ailem, arkadaşlarım, yeğenlerim, çalışanlarım var."

"Bu aynı şey değil, sen de biliyorsun," diyorum. "Peki ya yakınlık? Fiziksel ihtiyaç? O insanlardan bunu elde edemezsin."

Kat, villaya geri dönerken sessiz kalır. Kapının kilidini açar ve kapıyı iter. Onu takip ederek içeri girerim ve çantasını karyolaya bırakmasını izlerim.

"Doğru," diyor, bana dönerek, kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ama *samimiyetle* birlikte güven de gelir." İç çekiyor. "Eğer yanlış yaparsam, yüzüm tüm magazin dergilerine yayılabilir. Tek gecelik bir ilişki yaşarsam kolay bir kadın olurum, bir ilişkiye girersem, biri *buz* kraliçesini eritmiş olur."

Güven.

Midem sıkışıyor.

Kat'in artık kimseye güvenmemesinin bir nedeni de benim. Zach ve ben. Hatta Danny bile. Çıktığı her erkek, onun güvenini sarsacak bir şey yaptı.

Kat kanepeye oturur, başını koltuğun arkasına yaslar ve gözlerini kapatır.

"Belki kendime bir erkek eskort tutabilirim," diyor aniden. "Ne?" diye ciyaklarım, sesim istediğimden daha yüksek çıkıyor.

"Anladım," diyor, başını kaldırıp, gözleri yaramazlıkla parıldayarak.

"Kardeşlerin çılgına dönerdi," diyorum, karşısındaki koltuğa otururken.

"Nasıl öğrenecekler ki? Seni hiç öğrenmediler. Aylarca çıkıp birlikte yattık."

Kat ve benim birlikte olduğumuz anılar kanımın aşağıya akmasına neden oluyor ve koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. Haklı ve bu düşünce beni rahatsız ediyor. Kat, özel hayatını, ailesinden bile gizli tutmakta çok iyiydi.

"Yüzmeye gidiyorum."

Ayağa kalkıyorum, aniden aramıza biraz mesafe koyma ihtiyacı duyuyorum. "Ne harika bir fikir. Ben de gelebilir miyim?"

İnlememi bastırıyorum.

En son ihtiyacım olan şey, Kat'in bikini giymesi ya da bu konuda benim yakınımda olması.

"Burası özgür bir ülke," diyerek banyoya giriyorum.

Kat'in kahkahası peşimden geliyor ve o anda onun benimle dalga geçtiğini anlıyorum, bu benim alışık olmadığım bir şey.

Dönüp Kat'in kapı çerçevesine yaslanmış olduğunu görüyorum.

"Üzgünüm, bu çok acımasızcaydı," diyor, neşesini gizlemeye çalışarak. Kaşlarımı çatıyorum.

"Hadi ama," der, gülümsemesi yayılır, gözleri parlar. "Yüzündeki ifadeyi görmeliydin."

Omuzlarım gevşer.

"Ha, ha, hiç komik değil."

"Birazcık komikti." Başparmağını ve işaret parmağını aralarında küçük bir boşluk bırakarak kaldırır.

Kafamı sallayıp mayomu alıp tuvalet kabinine doğru yöneldim. Şu anki durumumda Kat'in önünde soyunmam gerekmiyordu.

Kapıyı kapatıp arkama yaslanıyorum ve Kat'in çok uzun zamandır ilk kez kendini rahat bıraktığını fark ediyorum ve bu hoşuma gidiyor... Belki biraz fazla hoşuma gidiyor.

BÖLÜM 27

KAT

Onun, bu villada mahremiyetin tek olduğu yer olan tuvalet kabinine girip kaybolmasını izlerim ve başımı kapı çerçevesine yaslarım.

İç çektim.

Bu çok acımasızcaydı.

Ama kendimi tutamadım. Jaxson'ın yanında olmak dengemi bozuyor ve soruları giderek daha kişisel hale geliyordu. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, o kadar çok istenmeyen anılara kapılıyorum. Beni birazcık kızdırıp rahatsız eden, hatta inanılmaz derecede tahrik eden anılar.

Samimiyet. Evet, onu özlüyorum. Ama bunun bir bedeli var.

Üç yıl boyunca beni ayakta tutan tek şey pille çalışan oyuncaklardı. Caleb ve April'ın düğününden sonra Zach'i bulmak için canım çekmişti. Neyse ki kendimi tuttum.

Bir saniye gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. Evet, eve geldiğimde beni karşılayan birini, beni yatağa bastıran sert vücudun sıcaklığını özlüyorum.

İç çekiyorum.

Keşke bir tane olsaydı.

Bana verilen "*Buz Kraliçesi*" lakabı boşuna değil.

İş hayatında iradeli, azimli ve son derece çalışkan olmam, bana otelcilik sektörünün kraliçesi unvanını kazandırdı. Ancak özel hayatımda, *soğuk bir dış görünüşe sahip, mesafeli biri* olarak görülüyorum.

Tek bir pahalı yemek ve yarı pahalı bir şişe şarap karşılığında bedenime tam erişim hakkı beklentisi olması şaşırtıcı. Görünüşe göre buna stres atma deniyor.

Otuz beş yaşında olabilirim, ama yine de bacaklarımın arasına aldığım adama karşı bir şeyler hissetmek istiyorum. Tek gecelik ilişkiler utanılacak bir şey değil, sadece benim tarzım değil.

Kapı çerçevesinden iterek gardıroba doğru yöneliyorum ve giderken bikinimi alıyorum. Jax çıkıyor, mayosu giyinmiş, pürüzsüz göğsü çıplak. Yutkunuyorum ve onun arkasına atlıyorum.

"Hemen geliyorum," diyorum.

"Acele etme. Ne de olsa bu yarı tatil ve bütün sabah çok çalıştık."

Bir saniye gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Ne oluyor böyle?

Kırk sekiz saat önce, o adamı kolaylıkla öldürebilirdim. Şimdiyse... şimdi ne istediğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, son zamanlarda Jax'ın çıplak vücudunu çok fazla gördüğüm ve bunun duygusal ve zihinsel durumumu altüst ettiği.

Bikiniyi giyip belime bir pareo bağlıyorum.

Terasa çıkıp Jax'ın sırtına ve omuzlarına güneş kremi sürmeye çalışırken kıvrılıp dönmesini izledim.

"Al," diyorum, kendimi durduramadan.

Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez ve o yazlar boyunca hepimiz birbirimiz için bunu yapardık. Annem çok titizdi. Gençlerin güneşte yanmasını istemiyordu.

Şişeyi alıp elimde bolca güneş kremi sıkıyorum. Birden ne yapmak üzere olduğumu fark edip duruyorum.

Sessizce nefes alıp ellerimi sırtına koyuyorum. Elektrik güney yönüne doğru fırlıyor, neredeyse beni geriye doğru savuruyor. İçim şiddetle kasılırken iniltiyi bastırıyorum.

Jax ellerimin altında donakaldı.

Kremi dikkatlice sürüyorum, ellerimin altındaki gergin cildinin hissini zevkle yaşıyorum. Gözlerim sol omzunu ve pazısını kaplayan karmaşık dövmenin tasarımını takip ederken, ellerim geniş, pürüzsüz omuzlarından sıkı, kaslı beline doğru yolculuğunun tadını çıkarıyor.

"Bitti," derim, ellerimde kalan kremi cildime sürerek.

"Arkanı dön," diye emreder Jax, sesi her zamankinden biraz daha kalındır. Gözlerine bakamıyorum, bunun yerine, bir kez olsun söyleneni yapıyorum.

Elleri tenime değdiğinde irkilirim.

"Soğuk," diye ciyaklarım, ama soğuktan değil, bikini altımı kıvrımış olan adamdan dolayı.

O, yavaşça vücuduma güneş kremi sürerken, ben dudaklarımın içini ısıyorum.

O işini bitirdiğinde, ben sıırılsıklam bir haldeyim.

Sersemlemiş bir halde dönüp baktığımda, Jax uzaklaşıyordu, ama önce onun mayosunda belirginleşen devasa çadırı fark ettim.

"Suda görüşürüz," diye mırıldanıyor ve neredeyse koşarak merdivenlere doğru gidiyor.

"Evet, orada görüşürüz."

İçeri girip bir bardak su alıyorum ve buz gibi şişeyi ateşli alnıma sürtüyorum.

Aman Tanrım... Hadi ama Kat, bu Jax. Kendine gel!

Şişeyi kenara koyup dışarı çıkıyorum. Merdivenlere ulaşip aşağıya bakıyorum. Jax ortalıkta yok.

"Buradayım."

Başımı kaldırıp Jax'ın resifin kenarında suda durduğunu görüyorum.

Dönüp merdivenden suya iniyorum ve dikkatlice ona doğru ilerliyorum. Sonunda adımımı atıp daha derin sulara girdiğimde nefesim kesiliyor. Su ılık ama havadan farklı.

"Hareket etmeye başladığında vücudun alışacaktır."

"Biliyorum," diyorum ve o yavaşça yüzmeye başlarken onu takip ediyorum. "Hala her gün yüzüyor musun?" diye soruyor Jax.

"Hayır. Son zamanlarda daha çok koşuyorum. Uyum sağlamak daha kolay. Koşu bandında koşabilirim ya da apartmanda yaşarken işe giderken ve işten dönerken koşardım. Her iki yerde de duş alırdım. Ya sen?"

"Her gün," diyor. "Hayat boyu süren bir alışkanlığı bırakamıyorum." "Özlüyor musun?"

"Neyi?"

"Yarışmaları, rekabetçi yapıyı mı?"

Bir an durur, sanki nasıl cevap vereceğini düşünür gibi.

"Amerika'ya ilk taşındığımda özledim. Eli, Zach ve takımın geri kalanıyla antrenman yapmayı özledim." Zach'in adını söyledikten sonra duraksıyor. "Ama sonra Dillon Myers'tan öğrendiklerim ön plana çıktı. Odak noktamı değiştirdim. Rekabetçi ruhumu hiç kaybetmedim, sadece yeni bir şeye yönlendirdim."

Onu anlayabiliyorum.

Profesyonel düzeyde piyano çaldım, Londra Filarmoni Orkestrası'nda solist olarak çalmak için davet edildim. Ancak, Jax gibi benim de odak noktam değişti. Her şey otelleri yönetmeyi öğrenmek, bir gün babamın yerini almadan önce bilmem gerekenleri öğrenmek haline geldi. Onunla birlikte yıllarca öğreneceğimi düşünmüştüm, ama bu bizden çalındı. Sonra her şeyi bir arada tutmak bana düştü.

Jax hızını artırıyor, ama beni geride bırakacak kadar değil. Adanın etrafında bir tur yüzüyoruz. Sudan çıktığımda kol kaslarım ağrıyor.

Kayıyorum, ama Jax belimden tutup beni göğsüne doğru çekiyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor, nefesi kulağımı gıdıklıyor. Göğüs uçlarım sertleşiyor ve dudaklarımı ısırarak kendimi onun kollarına daha fazla bırakmamak için kendimi tutuyorum. Tırabzanı tutarak kendimi yukarı ve öne doğru çekiyorum, kalan tüm gücümü kullanarak merdivenden yukarı çıkıp güverteye çıkıyorum.

Şezlonglardan birine doğru ilerlerim ve bir havlu alıp kendimi sıkıca sararım.

Jax da bana katılır, kendi havlusunu alır ve beline sarar. "Denizde yüzmek gibisi yok," diye mırıldanır.

"Canlandırıcı," diyorum.

"Önce duş almak ister misin?"

"Sorun değil, sen önce git. Ben burada oturup suyu seyrederim."

Suyu izlemek mi?

En yakın şezlonga uzanıp, banyodan uzaklaşarak denizi seyrederim.

Jax bir an durdu ve bir şey söyleyecek mi diye merak ettim. Kafamı kaldırdım ama o çoktan arkasını dönüp içeri girmişti.

BÖLÜM 28

JAX

Avuçlarımı duş duvarına dayayıp başımı öne eğiyorum.

Az önce ne oldu böyle?

Yarı çıplak vücudunun benimkine bastırıldığı hissi, ellerimin onun cildinde güneş kremi sürdüğü anı, ya da onun ellerinin sırtımda kayması, hala vücudumda titreşiyor. İnlememi engellemek için sertçe ısırdığım yanağım hala zonkluyor.

Duş almaya zaman ayırıyorum, kendimi şimdiki ana geri çekiyorum, tek düşünebildiğim Kat, neredeyse hiç giysi giymeden şezlongda uzanmış oturuyor. İpeksi pürüzsüz cildi, sıkı kalçaları, sonsuz, tonlu bacakları.

İnleyerek başımı duşun altına sokuyorum.

Bitirdiğimde pencereye dönüyorum. Hâlâ bana sırtını dönmüş oturuyor. İç çekip giysilerimi giyiyorum.

"Senin" diyorum açık kapıdan.

Bacaklarını yere indirip ayağa kalkıyor. Bakışlarım bacaklarından mükemmel tonlu uyluklarına doğru kayıyor. Gözlerim düz karnından daha yukarıya, dik göğüslerine doğru kayıyor. Gözlerim onun gözleriyle buluşmadan önce yutkunuyorum. Durmuş. Yanakları kızarmış, nefesi düzensiz.

"Uzun sürmez," diyor ve yanımdan geçerek uzaklaşıyor. "Acele etme," diyorum.

Durur, ama söyleyeceği şeyi yeniden düşünür.

"Dediğim gibi, uzun sürmez."

Yatak odamıza doğru ilerliyorum. *Bizim yatak odamız.*

Son birkaç gecedir onun nazik nefes alıp verme sesine, aramızdaki yastık duvarına rağmen döndüğünde yatağın nasıl çöktüğüne alıştım.

Bugün bir dönüm noktasıydı. Aramızda bir şeyler değişti. Bunun gelecekte ne anlama geleceğini bilmiyorum. Ama erkek eskort tutmaktan bahsettiğinde, kendimi homurdanmaktan alıkoydum. Birinin, herhangi birinin ona dokunması düşüncesi ağızımda acı bir tat bırakıyor.

Kat rekor sürede geri döndü, elini kulağına götürerek elmas küpelerini takıyordu.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

"Kesinlikle. Açlıktan ölüyorum."

Gülümsüyor ve ben de ona gülümsüyorum. Son zamanlarda çok daha fazla gülümsüyor.

Kapıya gidip onu için kapıyı açtım. O da içeri girdi.

Ona otomatik olarak kolumu uzatıyorum. Gözlerimi yakalıyor, elini elime kaydırıyor, dokunuşu heyecan verici.

Sessizce yürümeye devam ediyoruz.

Kat durur ve bu saatte iskelede sıkça görülen resif köpekbalıklarının izler.

Köpekbalıkları kıvrılıp dönerek birbirlerinin üstünden ve altından yüzüyorlar. Konuklardan oluşan bir seyirci topluluğu oluşmuştur.

Kat dönüp arkamızdaki gün batımını izler. "Çok huzurlu," der özlemle.

"Öyle," diye onaylarım. "Londra veya New York'un merkezinden çok daha huzurlu."

Kat gülümser. "Londra'nın merkezinden daha huzurlu bir yer yoktur."

Kolunu tekrar koluma geçirir ve dışardaki restorana doğru yürürken yanıma yaklaşır.

Baş garson içecek siparişimizi almadan önce bizi masamıza götürür.

Bir süre sonra, "Ne düşünüyorsun?" diyorum.

Kat başını kaldırıp gülümsüyor.

"Buranın ne kadar farklı olduğunu düşünüyordum. Londra ve diğer büyük şehirlerdeki oteller turistler ve iş adamlarıyla doludur. Burası gelip dinlenmek, rahatlamak için bir yer. FHG'nin

çok şubesi var. Kurumsal ve tatil amaçlı, çok farklı müşteri gruplarına hizmet veriyorlar, ama aynı müşterileri çekebiliyorlar. İş seyahatine çıkan misafirler, dinlenebilecekleri veya spor yapabilecekleri yerlerde tatil yapmaya teşvik edilmeli, onlara seçenekler sunmalıyız."

Kat'ın kaşları çatılır.

"Neden gülüyorsun?"

"Hiç durup, yavaşlayıp, kafanı boşaltıyor musun?"

Sandalyesine geri yaslanır ve kollarını göğsünde kavuşturur.

Elimi kaldırıyorum.

"Bu bir eleştiri değil, demek istediğim... Hiç rahatlayıp gevşemeyi denemedin mi?"

Kafasını eğiyor.

"Artık nasıl yapılacağını bilmiyorum," diye itiraf eder. "Sen biliyor musun?" Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve gözlerinin derinliklerinde hüznün görürüm.

"Soruya soru ile cevap veriyorsun," diyorum. "Ama sorun değil. Soruna cevap vereyim. Hayır, ben de bilmiyordum." Öne eğiliyorum. "Yakın zamana kadar ben de tam olarak senin gibiydim, her şey işti, hiçbir şeyi başkasına devretmezdim, büyüklüğü ne olursa olsun her projede yer alırdım."

"Ne değişti?"

"Dillon hastalandı ve bu beni yeniden değerlendirmeye zorladı. Tükenmişlik sendromuna doğru gittiğimi fark ettim. Gittikçe daha az uyuyordum, gece gündüz demeden telefonlara cevap veriyordum. Bir sonraki acil durum veya toplantıya uçuyordum."

Kat başını eğdi. "Sanırım dahası da var."

"Grip oldum. Bu kadar basit. Beni yerle bir etti. Yani, iki hafta boyunca tamamen yatağa bağlı kaldım ve sonra iyileşmek için bir hafta daha ihtiyacım oldu."

Kat gözlerini

kaldırır.

Gülümserim.

"Üç hafta sonra nihayet geri döndüğümde, şirketin benim yokluğumda çökmediğini fark ettim. Çalışanlarım işleri mükemmel bir şekilde yürütmüşlerdi. Tüm müşterilerim memnundu. Hatta benim yokluğumda ekipleri övmüşlerdi."

"Sadece geri çekildin mi?" Sesi inanmaz gibiydi.

Gülümsüyorum. "O kadar kolay olmadı."

Kat gülüyor, sesi içimi ısıtıyor. "Tahmin edebiliyorum."

"Ama görevleri delege etmeye başladım. Caleb ve April'in Lofton House için hazırladıkları planlar üzerinde çalışırken, yönetimi devrettim."

"Ve?"

"Hâlâ dağılmadı."

"Bu yüzden mi buradasın?"

"Kısmen," diye itiraf ediyorum. "Bunun bir şans eseri olup olmadığını görmek istedim." "Diğer neden ne?"

"Projen çok ilginç ve ben de bunun bir parçası olmak istiyorum." Kat'in gözleri masaya düşer.

"Bunun işe yaraması lazım," diye itiraf ediyor. "Bu, babama verdiğim son teklifti..."

Elini tutup sıkıyorum.

Gözleri benimkilere bakar ve elini çevirip benim elimi sıkar.

"Son birkaç gün içinde yaptıklarımız," diye iç geçirir. "Yönetim kurulu ve yatırımcılarımız buna bayılacaklar. Teşekkür ederim."

Masamızın yanında bir silüet belirir.

Kat elini çekip kucağına koyar. "Bay Baskin," der.

"Bayan Frazer. Eşyalarınızın taşındığını size bildirmek istedim." Masaya bir anahtar kartı koyar ve kalbim bir an durur.

"Teşekkür ederim."

Geniş bir gülümsemeyle, "Başka bir isteğiniz var mı?" diye sorar. "Hayır, çok nazıksınız. Ekibe teşekkürlerinizi iletin lütfen."

"Elbette."

Dönüp bana doğru başını sallar. "Bay Lockwood."

"Bay Baskin," derim.

O ayrıldığında Kat'e döndüm.

"Taşındın mı?"

"Sen duşta iken az önce aradı," diyor. Bakışları benimkilerle tam olarak buluşmuyor. "Villanın hazır olduğunu söyledi. Akşam yemeğindeyken eşyalarımı taşıyacaklarını söyledi."

"Hiçbir şey söylemedin."

"Ne önemi var? Villanı geri alıyorsun."

Göğsüm sıkışır, midem bulanır.

Önemli mi?

Ben de ilerleme kaydettiğimizi düşünüyordum.

Kat bıçağını ve çatalını düzeltir. Pişman olabileceğim bir şey söylememek için hareketine odaklanırım.

Kat başını kaldırır, eli zincirine gider, kolyesini yukarı aşağı çevirir.

Gülümsüyor, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıyor. "Mutlu olmalısın. Yatak ve banyo tamamen sana ait. Artık o lanet olası divanda takılıp düşmeyeceksin."

Gözlerim onun gözlerine

kilitlenir. Omuz silkerim.

"Peki," diyorum.

Kat geriye yaslanır ve kollarını göğsünde kavuşturur.

"Bir sorun mu var?"

Hayır, senin sorunun ne, Jax?

"Sorun yok." Zorla gülümserim. "Sadece sürpriz oldu. Bu kadar çabuk hazır olacağını düşünmemiştim," derim omuz silkerek.

Sakin ol, soğukkanlı ol. Bu bir sorun mu?

Eğer o bunu göremiyorsa, ben de ona bunu belirtmeyeceğim.

Gözlerinde bir şey parladı. Ama ben onu çözmeden kayboldu.

İkimiz de başka bir şey söyleyemeden, garson siparişlerimizi almaya geldi.

BÖLÜM 29

KAT

Akşam yemeğinin geri kalanı sessizlik içinde geçer.

Onun kendi alanını geri kazanmış olmaktan mutlu olacağını düşünürdüm.

Benim buna ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Jax'ın yanında olmak kafa karıştırıcı ve her geçen gün daha da karmaşık hale geliyor. Kafamı boşaltmak için buraya geldim, ama bunun yerine kafamın anılar ve istenmeyen duygularla dolu olduğunu fark ettim.

"İyi geceler o zaman," diyorum, işimiz bittiğinde.

"Seni villana kadar geçireyim," diyor. "İçeri sorunsuz girebildiğinden emin olalım."

Her zaman bir beyefendi.

Ona bunu yapabileceğimi söylemek için dilimi ısıırıyorum, ama kendimi durduruyorum.

"Teşekkür ederim."

Jax, cevabım onu şaşırtmış gibi başını kaldırır.

Dudaklarımı ısıırıyorum.

Elini uzatarak bana yol göstermemi istiyor. Bu sefer kolunu uzatmıyor.

Kumlu yolu takip ederek villanın bulunduğu adanın ucuna doğru yürüyoruz. Yolun kenarları güneş enerjisiyle çalışan lambalarla aydınlatılmış. Geçtiğimizde kertenkeleler ve diğer hayvanlar saklanmak için koşuşturuyorlar.

Villam adanın en ucunda, en uzak yerde.

"Burası benim," derim ve anahtar kartımı kapı kilidine dokundururum. Yeşil ışık yanar.

Kapı açılır ve ikimiz de içeri gireriz.

Küçük, gözlerden uzak bahçe düzenlenmiştir. Küçük dalma havuzundaki tüm enkaz temizlenmiştir. Yanında yuvarlak

yıkanmış ve temizlenmiş, kocaman bir şemsiyeyle donatılmış bir şezlong bulunmaktadır.

Villaya doğru yürüyorum. Villada iki yatak odası var, biri üst katta, diğeri alt katta.

Kartı kapıya dokunduğumda kapı ışığı yeşil renkte yanıyor.

"Teşekkürler," diyorum arkamda duran ve etrafı gözleriyle tarayan Jax'e.

"Rica ederim," diyor.

Gözleri benimkilerle buluşur ve aramızda garip bir sessizlik geçer.

Ağzını açar ama tekrar kapatır.

"İyi geceler, Kat."

Arkasını dönüp uzaklaşır.

Kapı arkasından kapanana kadar kıpırdamam.

Söz verildiği gibi, tüm eşyalarım gömme dolaba yerleştirilmiş. Ana yatak odasına geçiyorum. Odanın ortasında kocaman bir çift kişilik yatak var. Köşede bir televizyon. Çitlerin ötesinde, plaj ve denizi gören büyük bir çift cam kapı var.

Banyoya geçiyorum. Geniş ve aydınlık bir alan. Duşakabin bahçeye bakıyor, ancak görüşten gizlenmiş. Çift lavabo gururla yerini almış, mahremiyet için gizli bir tuvalet alanı var.

Tuvalet malzemelerim yanımda beni bekliyor.

Yatmaya hazırlanıyorum, sessizlik kulakları sağır ediyor.

Çift kapıyı açıyorum. Kıyıya vuran dalgaların sesi rahatlatıcı.

Verandada, bir kaneppe yumuşak yastıklarla kaplıdır. Karanlıkta oturur, dizlerimi çekip, ay ışığının su üzerinde parıldamasını izlerim. Aklım, Bay Baskin'in araya girmeden önce Jax ile yaptığım sohbete, onun bir adım geri çekilmeye karar vermesine geri döner. Bu projeyle ilgili düşüncelerimi ve hayallerimi paylaşmak istediğimi, bu hayali daha önce sadece babamla paylaştığımı anlatmıştım.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Jax bana hep böyle etki etmiştir. Birlikte olduğumuz birkaç ayda, Zach dahil, başka hiç kimseyle paylaşmadığım kadar çok şey paylaştım onunla.

Denizin dalgalarının sesi hızla çalışan zihnimi yatıştırırken gözlerim ağırlaşıyor. Kendimi yatağa sürükleyip yatağa uzanıyorum ve zihnimi dinlenmeye zorluyorum.

* * *

Uyandığımda ürkütücü bir sessizlik var. Jax'ın villasında, dışarıda insanların hareket ettiklerini, kahvaltıya gittiklerini veya villalarına döndüklerini duyabilirdiniz. Bu sabah ise hiçbir şey yok.

Yorganı geri çekip kahvaltıya hazırlanıyorum. Ana restorana gidiyorum.

"Bay Lockwood kahvaltıya geldi mi?" diye garsonlardan birine soruyorum.

"Evet, hanımefendi. Az önce geldi. Sanırım tekne gezisine çıkacaktı."

Zorla gülümserim, aniden vücudumu ağır bir yük kaplar. "Tabii, teşekkür ederim."

Kahretsin, özür dilemek istedim. Bay Baskin aradıktan sonra ona hemen söylemeliydim. Taşınacağımı haber vermeliydim. Başka seçeneğim yoktu.

Neden söylemedim ki?

Gözlerimin arkasında oluşmaya başlayan baş ağrısını durdurmak için burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum.

Dün, uzun zamandır ilk kez biriyle bağ kurduğumu hissettim. Sabah iş hakkında konuştuk, fikir alışverişinde bulunduk, planlar tartıştık ve öğleden sonra eski dostlar gibi sohbet ettik.

Sonra, akşamın sonunda, bin adım geri gitmiştik ve hepsi benim hatamdı.

İnsanları uzak tutmak, kimseyi kendime yaklaştırmamak, hatırlayabildiğim kadarıyla benim modus operandi'm olmuştur. Kendini koruma içgüdüğü DNA'ma işlenmiştir. Bu konuda değişen tek kişi Jax'tır. Yıllar önce, beni açılmamı ve ona güvenmemi sağlama konusunda bir yeteneği vardı. Bu yüzden, beni aldattığını düşündüğümde çok acı çektiğim.

Zach ile durum farklıydı. Arkadaş olarak başladık, ama asla o aşamayı geçemedik. Sevgiliydik, birlikte yaşıyorduk, ama aramızda hiçbir zaman gerçek bir bağ olmadı.

Arkamı yaslayıp kahvemi alıyorum, kuma bakıyorum. O bana hiç soru sormadı, meydan okumadı, benden hiçbir şey talep etmedi.

Koyu sıvıya bakıyorum.

Onca yıl boyunca, sadece bir arada yaşadık. Ama Jax'tan sonra, duygularımı kilitledim. Zach'e istediği veya ihtiyacı olanı veremedim. Darra'ya yönelmiş olması şaşırtıcı mı? Kendisinin manipüle edilmesine izin vermesi.

Ne dağınıklık!

Ayağa kalkıp pastane tezgahından bir pasta alıp masama geri dönüyorum. Bir fincan kahve ve bir şişe su beni bekliyor.

Jax'ın yaptığı gibi pastayı dörde bölüyorum ve ilk dilimi ağzıma atıyorum. Bir iniltiyi bastırıyorum. Bunlar gerçekten çok lezzetli.

Birkaç misafir yanımdan geçip bana selam veriyor. Mükemmel CEO gülümsememi takınıp gülümsedikten sonra bir dilim daha alıp ağzıma atıyorum.

Lezzetler dilimde patlıyor. Pastacı birinci sınıf.

Ben bir ısırık daha almak üzereyken Bay Baskin masama geliyor. bir ısırık almak üzereyken masama geldi.

"Günaydın günler, Bayan Frazer, nasıl gününüz
geceniz gece Ben umarım
villadaki her şey beğenmişsindir."

Zorla gülümsüyorum. "Mükemmeldi, teşekkür ederim."

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana bildirin. Dönüş uçuşunuz Cuma günü için rezerve edildi, değil mi?"

"Evet," diyorum.

"Güzel, güzel."

Arkasını dönerek uzaklaşıyor.

"Bay Baskin. Pastacı şeflerle tanışmak istiyorum," diyorum.

"Aslında, tüm şeflerle tanışmak istiyorum."

O, yanaklarından kanı çekilirken, hızla arkasını döndü.

"Her şey yolunda mı? Bir sorun mu var?" Omuzları gerginleşir.

Kahretsin, gerçekten bu kadar korkutucu muyum?

"Hiç de değil, onlara iltifat etmek istedim."

Omuzları gevşer ve yüzü aydınlanır.

"Tabii, tabii." Saatine bakar. "Mutfak otuz dakika sonra kapanıyor. O zaman onları ziyaret edebiliriz."

Ağzımı açıp bunun gerekli olmadığını söylemek için eğildim ama o çoktan ortadan kaybolmuştu.

Pastamı bitirip biraz meyve alıyorum. Garsonlar etrafımı temizliyorlar, ta ki Bay Baskin tekrar ortaya çıkana kadar.

Onu takip ederek arka taraftan mutfağa giriyorum. Personel sıcaklığın ve telaşın içinde sıra halinde duruyor. *Kahretsin*, uzun bir vardiyadan sonra CEO ile yüz yüze gelmek zorunda kalmak, ne düşünüyordum ki?

Sırayı takip ederek her birinin elini sıkıyorum.

"Yaptığınız işten dolayı hepinizi tebrik etmek istedim" diyorum. "Yönetimin sadece şikayetleri iletmesi kolaydır, ama ben hak edildiğinde tebrik ve aferin demek de isterim. Kaldığım süre boyunca birçok konukla konuştum ve hepsi aynı şeyi söyledi, hepsi olumluydu. İyi çalışmaya devam edin."

"Teşekkürler hanımefendi," diyor şeflerden biri. Yaşlı ve sorumlu kişi gibi görünüyor. "Tur yapmak ister misiniz?"

"Rica ederim, çok zahmet olmazsa seve seve." Personel harekete geçer, gergin kasları gevşer. Bay Baskin, bekleyen bir baba gibi ayakta duruyor ve sanki övülen kendisiymiş gibi yüzü gülüyor.

Sonraki otuz dakikayı, siparişlerden malzemelere kadar ada mutfağını yönetmenin inceliklerini öğrenerek geçiriyorum.

Sonunda ayrıldığımda, bol bol not almıştım.

"Teşekkür ederim," diyerek Bay Baskin'e veda ettim.

"Bir kahve daha ister misiniz, hanımefendi?" diye soruyor bardaki garsonlardan biri.

Ona bakıp gülümsüyorum.

"Soğuk kahve iyi olur," diyorum. "Dışarıda beklemek ister misiniz?"

Garson, ağaçların altındaki oturma alanını işaret ediyor.

"Teşekkür ederim."

Başını sallar ve uzaklaşır.

Kalkıp koltuklara doğru ilerliyorum. Etrafımda birkaç çift oturmuş. Bazıları yaşlı, bazıları genç, ama hepsi

açıkça birlikteydiler.

Etrafıma bakarken göğsümde bir baskı hissediyorum. Herkes mutlu, çok rahat ve sevgi dolu görünüyor.

Sevmeye muktedir miyim?

Kontrol delisiyim. Geçmişteki deneyimlerim, kendimi korumak için sayısız duvar örmeme neden oldu.

Kahvem geliyor.

Herkesten uzaklaşmak için kalkıyorum.

Jax tüm bunlara karşı benim tamponum oldu, dikkatimi çekti. Ama bugün burada değil.

Bu kimin suçu?

Yine yalnız kaldım.

Kahvemi alıp sahil boyunca yürüyerek izole villama doğru ilerliyorum. Bahçeden girip dün gece oturduğum kanepeye oturuyorum.

Telefonumu çıkarıp e-postalarımı kontrol ediyorum.

Çeşitli otellerden gelen birkaç soru, iş ve planlanan değişikliklerle ilgili bazı raporlar. Hepsini okudum, ama zihnim başka yerlerde. Hepsi iş... Ailem beni yalnız bırakmaya karar vermiş olmalı.

Dün Jax samimiyetten bahsetti ve sanki beynim gitmeme izin vermiyor gibi gidmiyor.

Kendimi izole ettim.

Herkesten uzaklaştım.

Zach evlenme teklif ettiğinde bunun yanlış olduğunu biliyordum. Onu reddettim.

ve o gitti. Bu yıllar önce gerçekleşmeliydi, ama babam öldükten sonra kendimi FHG'ye adadım ve babamın yerini alabileceğimi kanıtladım. Bu beni tamamen tüketti. Ve her günün sonunda, Zach orada, eve geldiğimde beni bekliyordu. O kadar yorgundum ki, akşam yemeğini yiyip yatağa düşüyordum. Günümüzün nasıl geçtiğine dair çiftler gibi sohbetler yapmıyorduk. Sevgiliyle yaşamaktan çok kardeşle yaşamak gibiydi. Sonunda fiziksel ilişkimiz bile bitmişti.

Dizlerimi göğsüme çekip çenemi üzerine dayadım.

Gabriel'in yüzü zihnimde belirir, Leah Callum'u doğurduğunda duyduğu sevinç, ikizler için ne kadar heyecanlı olduğu. Caleb'in April ile evlendiği zamanki yüzü. Kardeşlerimi hiç bu kadar mutlu görmemiştim. şimdi de Elijah en iyi arkadaşımla birlikte. Pen'e bakışı ve Pen'in ona bakışı.

Kalbim göğsümde yavaşça çarpıyor ve başım dönüyor.

Bu, geçmişi anlamama yardımcı olacak bir mola olmalıydı.

şimdi ise her şeyi sorgulamaya başladım. Uzun zaman önce öldüğünü sandığım duyguları hissediyorum.

Kalkıp dizüstü bilgisayarımı alıyorum.

Giriş yapıyorum, Michael ve diğer yönetim kurulu üyelerinden gelen mesajları açıyorum, sonra raporları tekrar gözden geçirip notlar alıyorum.

BÖLÜM 30

JAX

Sessiz bir villaya giriyorum. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bir şeyler ters gidiyor.

Bebek yatağı kaldırılmış. Her şey yenilenmiş, hatta büfenin üzerinde taze meyve kasesi bile var. Kat sanki hiç buraya gelmemiş gibi silinmiş.

Saatime bakıyorum. Neredeyse yedi olmuş.

Tam gün süren bir geziydi, adadan adaya gezinti, tam da doktorun önerdiği gibi.

Kathryn Frazer ile geçirdiğim son beş gün, heyecan verici ama aynı zamanda korkutucu bir duygu seli gibiydi. Bu kadın beni tam anlamıyla bağladı. Onu hissetmemek için yıllarca uğraştığım çabalarım bir gecede yok oldu. Yine de on altı yıldır kendimi bu kadar canlı hissetmemiştim.

Tehlikeli bir zeminde yürüyorum.

Terasa çıkıp şezlonglardan birine oturuyorum.

Eğilip Kat'ın okuduğu kitabı alıyorum. Kapaktaki yarı çıplak adamı görünce sırtıyıyorum.

Sayfaları çevirerek hikayeyi gözden geçiriyorum.

Vay vay. Kat Frazer, romantik kitap okuyucusu. Kim bilebilirdi ki?

Kat'ın bu kelimeleri okuyup bu hikayeyi hayal ettiğini düşünmek beni anında tahrik ediyor. Kitabı kapatıp arkama yaslanıyorum, deniz havasını içime çekerek duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum.

* * *

Adayı geçene kadar güneş batmış. Kat'in villasına varıyorum ve kapının yanındaki zili çalıyorum. Zil çalıyor ama cevap yok.

Kahretsin, muhtemelen hala akşam yemeğinde.

Elimdeki kitaba bakıyorum.

Onu okuma malzemelerinden mahrum bırakmak istemem.

Villanın yanındaki yolu takip ederek, küçük bir kapının bahçeye açıldığı plaja doğru ilerliyorum.

Yolu takip ederek ana girişe ulaştım ve kitabı kapının önüne koydum.

Arkamda, kapı gürültüyle açılıp kapanıyor. Dönüp baktığımda Kat'in beni görünce sıçradığını ve elini göğsüne götürdüğünü görüyorum.

"Kahretsin, Jax. Ne oluyor? Beni çok korkuttun." "Üzgünüm, bunu geri getirmek için geldim."

Kitabı alıyorum.

Kaşlarını kaldırır ve yanaklarının kızardığını yemin ederim.

"Oh, şey, teşekkürler."

Gülümserim.

"Çok bilgilendirici bir kitap," diyorum. "Vampirler ve şekil değiştirenlere ilgi duyduğunu bilmiyordum. Bu biraz sapkınca..."

Kat yanıma gelir ve elimdeki kitabı almak için uzanır.

Kitabı onun ulaşamayacağı bir yerde, başımın üstünde tutarım.

"Kaç yaşındasın?" diye sorar, kaşlarını çatarak. "Neredeyse otuz yedi," derim.

Gözlerini devirir. "Bu retorik bir soruydu," der ve sonunda kitabı yakalar ve elimden alır.

"Biliyorum," diyorum, sırtıtarak. "Akşam yemeği nasıldı?"

"İyiydi," diyor, sesi kararsız. "Günübirlik gezin nasıldı?"

Kalbim hızla çarpar ve sırtıtarak engellemek için yanağımın içini ısırıyorum.

Adadan ayrıldığımı biliyor.

"İyiydi," diyorum. "Yerel halkın nasıl yaşadığını görmek farklı bir deneyimdi. Ayrıca manta vatozu ve köpekbalığı gözlemine gittik, başka bir resifte şnorkelle daldık."

"Dolu dolu bir gün."

Dönüp kitabı masanın üzerine koyar.

"Geri getirdiğin için teşekkürler. Nereye gittiğini merak ediyordum."

"Dışarıdaki şezlongun altındaydı."

Kat başını sallar, bakışları benimkilerle tam olarak buluşmaz.

Bir süre sessizlik olur, sonra Kat başını kaldırır. "Bir şey içmek ister misin?"

Muhtemelen hayır demeli ve odama dönmeliyim, ama şimdi buradayım, onunla birlikteyim. Kalmak istediğimi fark ediyorum.

"Çok iyi olur."

Kat yanımdan geçerken, Dior parfümünün narenciye ve vanilya kokusu duyumları sarar. Şimdi fark ediyorum ki, bu akşam villaya döndüğümde, yıllardır olduğu gibi, bu kokuyu özlemişim.

"Şarap?"

Kendimi şimdiki ana getiriyorum.

"Lütfen," diyorum, bir kenara çekilip divanın kenarına oturuyorum.

"Hemen dönerim."

Kat içeri girer ve hemen ardından bir şişe kırmızı şarap, iki kadeh ve bir tirbuşonla geri döner.

Kadehleri masaya koyar, ben de şişeyi ve tirbuşonu ondan alırım.

Etikete bakıyorum.

"Bu Tristan'ın şaraplarından biri," diyor. "O bizim ana tedarikçilerimizden biri."

Tristan'ın işi giderek büyüdü. Londra'da bir şarap barından altı şarap barına ulaştı, hatta bir kulüp açmayı düşünüyor. Ancak şu anda parasını dağıtım işinden kazanıyor.

"Onu son gördüğümde, bunun yolda olduğunu söylemişti."

Tirbuşonu kullanarak mantarı çıkarmadan önce şişenin üstündeki folyoyu çıkarıyorum. Mantarı çıkardığımda bir patlama sesi geliyor.

Yukarı bakınca Kat'in beni izlediğini görürüm. Masayı ve bardakları işaret eder.

Her birini yarısına kadar doldurup birini Kat'e veriyorum.

O bardağı alırken parmaklarımız birbirine değiyor ve bu temasta kolumda bir elektrik akımı hissediyorum. Bu temasta göz bebekleri genişliyor ve içimde bir şey değişiyor.

Etkilenen tek kişi ben değilim.

"Teşekkürler."

Kadehlerimizi tokuşturduk ve şarabı kadehte döndürdüm.

"Bu benim en sevdiklerimden biri," diyorum, kadehi burnuma götürüp kokusunu içime çekiyorum.

"Benim de," diyor Kat, bir yudum alarak.

Bir başka sessizlik daha oluyor.

Kat divana doğru işaret eder ve ikimiz de otururuz.

Şarabımdan bir yudum alıp, tadının dilimde patlamasına izin veriyorum.

Bir süre sessizce otururuz.

"Bu hafta çok özür dilediğimi biliyorum, ama seni başından beri bu işe dahil etmediğim için üzgünüm. Caleb haklı, sen ve şirketin bu projede bizimle çalışmak için en uygunsunuz."

Sessiz kalıyorum.

"Genelde kişisel hayatımın iş kararlarımı etkilemesine izin vermem, ama..."

"Bana kalırsa, elinde değil."

Dönüyorum. Kat, bardağının üzerinden beni izliyor.

"Hayır," diyor, beni şaşırtarak.

Dudakları kıvrılır ve burnu kırışır. "Bana mantıklı davranmamı öğrettiği için Caleb'e teşekkür etmeliyim."

Kıkırdayarak gülümserim. "Onu kendi haline bırak. Müdahalesinin başarılı olup olmadığını bilememekten nefret edecek."

Kat'in gözleri büyür ve bir çığlık atar. "Hâlâ

ona *inandığınızı* inanamıyorum?"

"İtiraf ediyorum, biraz şaşırdım, ama çoğu zaman çaresiz durumlarda." "Ne zaman fark ettin?"

"Özeti okuduktan sonra. İçinde yazan her şey bunun senin bebeğin olduğunu söylüyordu." Dönerek gözlerini gözlerime dikti.

"Michael, sorularım hakkında biriyle konuşmak için aradığımda şüphelerimi doğruladı. O zaman Caleb ile yüzleştim ve o da gerçeği biraz serbest ve rahat bir şekilde anlattığını itiraf etti."

"Neden bu kadar zahmete girdin? Neden beni buraya kadar takip ettin?" "Baban bana bundan bahsetti," diye itiraf ettim.

Kat'in gözleri benimkilere kayar. "Ne? Ne zaman?"

"Ölmeden yaklaşık bir yıl önce. Tamamen sürdürülebilir bir otel fikrinden bahsetti. Benim fikrimi sordu."

Kat başını eğdi. "Bu beni şaşırtmadı. O bu konuda şüpheciydi," diye itiraf etti.

"Öyleydi, ama sadece teknolojinin olması gereken noktada olmadığını bildiği için."

"Haklıydı."

"Teknoloji gelişince neler olabileceği hakkında çok konuştuk."

"Ve ulaştı," diyor kadın biraz hüzünlü bir sesle.

"Her zaman olduğu gibi. İhtiyaç olduğu yerde, birileri mutlaka bir yol bulur."

Sessizce oturup şarabımızı içiyor ve kıyıya vuran dalgaların sesini dinliyoruz. Yakınlardan bir yerden bir kertenkele cıvıltıyor. Masadan şarap şişesini alıp ikimizin kadehlerini dolduruyorum.

Kat içini çeker. "Burası çok huzurlu. Sonunda düşünebiliyorum."

Kafasını çevirip kendi sözlerine şaşırmış gibi gülümser.

"Bu yüzden mi geldin? Düşünmek için mi?" diye soruyorum.

"Evet. Son iki buçuk ay, fırtınanın gözünde kalmak gibiydi. Ne yapacağımı bilemiyordum. Kardeşlerim etrafımda dolanıp, iyi olup olmadığımı soruyorlardı. Beni deliye çevirdiler. Aklımın bir köşesine koymuştum, ama sonra arayıp iyi olup olmadığımı soruyorlar ve her şeyi yeniden gündeme getiriyorlar."

"Başa çıkman gereken çok şey var." Gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Elijah kadar değil. O yıllardır Darra ile uğraşıyor. Zach'e gelince, içten içe ondan şüphelenip şüphelenmediğini merak ediyorum." Elbisesinden görünmez bir çakmaktaşı parçacığını silkeliyor. "Benim için utanç verici bir durum. İntikamcı kişiler tarafından manipüle edildim, kendimi kullanmalarına izin verdim ve bu hiç hoş bir duygu değil. Kaderimi kontrol etmek için bu kadar çok çaba sarf ettikten sonra."

"Bence kendine biraz fazla yükleniyorsun. Kimse bunu öngöremezdi. Bu iğrenç ve sapkın bir durum. Zach'in mektubunu okumak zordu," diye itiraf ettim.

Kat çenesini göğsüne indirir. "Sanmıyorum. Ben bir korkak oldum, Jax. Okumak için bile kaçtım. Bana cevaplar, davranışlarım için bahaneler sundu, ama en önemlisi, içimi boşlukla doldurdu."

"Buna kaçmak demezdim. Sadece kendini fırtınanın gözünden çıkardın. Kendini toparlamana izin verdin. Sen süper kadın değilsin, Kat. Acı çekmeye, şu anda sindirmeye çalıştığın her şeyi hissetmeye hakkın var."

O homurdanarak şarabının geri kalanını içip bardağını yeniden doldurdu.

"Hayır, kesinlikle süper kadın değilim," der, karanlığa bakarak.

O anda onun ciddi olduğunu anlıyorum.

"Sen otelcilik sektörünün en genç ve en başarılı CEO'larından birisin. Sen görevi devraldığında beri FHG daha fazla ödül kazandı ve dünyanın en iyi ziyaret edilecek otellerinden biri olarak listelendi."

Dudakları yukarı doğru kıvrılır, ama dönmez.

"Konuşabilirsiniz, Bay Girişimci. Hayatımın *üzücü* olduğunu da belirttiniz. Başka hiçbir şeyim olmadığını."

Ayağa kalkar ve dalma havuzunun kenarına gider.

"Üzgünüm, bu bir acıma partisi olmamalı," diyor, elbisesini toplayıp oturuyor, bacakları suda sallanıyor.

Dönüp bana bakar.

"Eskiden hepimizi havuzda izlemeyi severdim. O dostluk ortamı."

Ona katılmak için yanına giderim. Şortumu dizlerimin üzerine kıvrıp, yanına otururum. Su serindir, nemli havada ferahlatıcıdır.

"Tatiller çok eğlenceliydi. Tek çocuk olduğum için, hepimizle vakit geçirmeyi çok severdim. İlk yılımda annemle babamın boşanması nedeniyle evim mutlu bir yer değildi. Francesca ve Robert bana bir kaçış yolu sundular. Beni aralarında kabul ettiler."

"Annem hepimizin büyümesini ve gelişmesini izlemekten keyif alırdı. Sen onun evlatlığı oldun. O mutlu olduğunda babam da mutlu olurdu."

Francesca bizi her zaman sıcak karşıladı ve biz de onun kurallarını saygıyla yerine getirirdik. Hâlâ o bölgede olduğumda onu ziyaret ediyor ve hayır işlerini destekliyorum. Hatta onun desteklediği öğrencilere staj imkânı bile sundum.

Kat bacaklarını nazikçe sallayarak suda dalgalar oluşturur.

"Sana güvenmediğim için özür dilerim," diyor, başını çevirip gözlerini gözlerime diyor.

Ağzımı açarım ama tekrar kapatırım.

"Zach'in mektubunu tekrar okuduktan sonra." İçini çekerek, bakışlarını suya ve bacaklarına geri çevirir. "Gerçekten çok üzgünüm."

Bardağımı bir kenara koyup ellerimi havuzun kenarına dayadım, hafifçe öne eğildim ve bacaklarıma ve suya odaklandım.

"Acıttı," diye itiraf ettim. "Bütün o insanlardan Sasha'ya inandın, bana değil." bana değil."

Ona döndüm. Midem düğümlendi. "Neden, Kat?"

O içini çekti. "Sasha'nın konuşmasını duydum ve otelde O, başka biri olduğundan, ilişkini saklamaya çalıştığın biri olduğundan endişelendiğini ima etti."

Gerçeği anladığımda burnumun köprüsünü sertçe sıkıştırıyorum. "Ve o kişinin sen olduğunu mu düşündün?"

Kat'ın yüz hatları değişmeden kalır, ancak gözleri kararır. "Kahretsin, gerçekten bunun bir numara olduğunu mu sandın?"

"Eh, bu mükemmel olurdu. İstedğin kişiyle yat, ama hepsine bu konuda sessiz kalmalarını söyle."

"Ama benim sana karşı hislerimi biliyordun. Daha da önemlisi, Darra ve arkadaşlarına, özellikle de Sasha'ya karşı hislerimi biliyordun. Sana bunu söylemiştim."

Kat çenesini göğsüne indirip nefes aldı.

"Başta onlara inanmadım, ama sonra kanıtlar giderek arttı. Sonunda, ne kadar istesem de gerçekleri görmezden gelemedim."

Boynumun arkasını ovuşturarak artan gerginliği gidermeye çalışıyorum. "Biliyorsun, Darra muhtemelen Elijah'a koşup aramızda olanları anlatmanı umuyordu. Elijah ile arkadaşlığımız sona ererdi. Sonunda yolumdan çekilirdim."

Kat elini benimkine koyar. Küçük parmaklarımız birbirine değiyor. Diğerleri etrafımızdayken, birlikte olduğumuz zamanlarda yaptığımız gibi. Bu bizim aramızda bir şeydi.

Kat iç çekiyor.

"İsteği gerçekleşti. Mezun olduktan sonra Amerika'ya gittin. Elijah'ı onu seven herkesten uzaklaştırdı."

Sessizce oturup suya bakıyoruz.

"Bana bunun bir yalan olduğunu söylemeye çalıştın ve ben sana inanmak istedim." Kat'ın sesi yorgun geliyor. "Ama kanıtlar aleyhineydi. Sasha, Zach, otel ve sonra Eli."

"Elijah mı?"

Ne oluyor?

"Senin ve kadınlar hakkında soru sorduğumda güldü. Bir sürü hayranın olduğunu, her zaman peşinde bir harem dolusu kadın olduğunu söyledi... Bunu bir doğrulama olarak algıladım. Eli ile olan ilişkin için bunun ne anlama geleceğinden korktuğun için bana yalan söylediğini düşündüm."

Dönüp, çenesini avuçlarımla kavrayarak başını bana doğru çeviriyorum.

"Öyle olsaydı, neden seninle yatma riskini göze alsaydım ki?" diyorum, nefes alıp veriyorum. Nefesimi verirken midem sıkışıyor. "Tanrım, Kat, sana aşkıttım. Birlikte olduğumuz her seferinde, Elijah ile olan arkadaşlığımı riske attım, çünkü senden uzak duramıyordum. Neden bunu Sasha ile tehlikeye atsaydım ki?"

Kat gözlerini kapattı.

"şimdi anlıyorum." Gözlerini tekrar açtığında, bakışları benimkilere kilitlenir. "Ama o zaman..."

"Onların sözüne karşı benim sözüm vardı ve tabii ki masum olduğumu söyleyecektim."

"Sen benim en büyük zayıflığımdın, Jax. Ben de sana aşkıttım. Bunu öğrendiler ve beni kullandılar. En büyük korkularımı alıp bana karşı kullandılar. Zach'in mektubunu okurken, yıllar önce babamın söylediği bir şey aklıma geldi. *Asla gerçek duygularını gösterme, yoksa sana karşı kullanılabilirler.*"

"Karşı mı? Ben anlamadım..."

"Güvensizliğim. İki yıl boyunca kadınların sana atladığını kenardan izledim. Kampüste tanrılar gibiydiniz. Sen, Elijah ve Zach. Ve ben, sosyal açıdan beceriksiz Kathryn Frazer. Büyük Elijah Frazer'ın önemsiz küçük kız kardeşi. Frazer soyadım olsa bile erkeklerin ilgisini çekemedim. Danny'ye bak, o da

hatta birkaç ay bekleyip ev arkadaşım ile yatmaya hazırды. O gece beni kurtardın ve ben seni baştan çıkardım."

"Önemsiz mi?" Kat'e gözlerimi kocaman açarak baktım. "Hayatında hiçbir zaman önemsiz olmadın ve asla da olmayacaksın."

Gülümser, yanakları kızarır. "Belki şimdi değil."

"Asla," diyorum, çenesini nazikçe sallayarak. "Beni baştan çıkarmak konusunda ise, aynı fikirde değilim."

Kat kaşlarını çattı, ben güldüm.

"Kathryn Frazer. Sadece sen," diyorum. "Güzel kadın, gerçeğin daha uzağında olamazdın. Seni piyano çalarken gördüğüm andan itibaren seninle ilgili fanteziler kurmaya başladım. İki yıl boyunca seni uzaktan izledim, benim gibi birine asla bakmayacağını düşündüm. Danny ile çıktığını duyduğumda neredeyse kusacaktım. O gece sen aradığında, ben de parlak zırhlı şövalye rolünü oynadım..."

Çenesini bırakıp elini tutuyorum, o da kaşlarını kaldırıyor.

"Hayalim gerçek oldu," diyorum, sırtarak. "Ve öpüştüğümüzde. Sana sadece dokunmak için tüm irademi kullanmam gerekti, kendimi senin vücuduna gömmemek için."

Kat keskin bir nefes aldı ve göz bebekleri büyüdü. Boğazının dibinde nabızı hızla atıyordu.

İçimdeki her şey onu kollarıma almak için çılgılık atarken, ben başka yere bakıyorum.

"Daha sonra, beni kullanıp kullanmadığını merak etmeye başladım. Ben kardeşinin en iyi arkadaşıydım ve güvenle deney yapabileceği birisiydim. Sen benim ligimin çok dışındaydın."

"Senin liginin çok üstünde mi?" diye kekeledi. Kafamı ona doğru eğdim.

"Seninle aynı sosyal veya ekonomik geçmişe sahip değilim."

"Peki bu, Frazer'ı ne zaman rahatsız etti?"

"O zamanlar Elijah, Darra'yla birlikteydi," diyorum. "Ah, ama o Pen'le birlikte olmak istiyordu."

Başımı eğiyorum. "Ama değildi. Zach, senin ailelerinin eski paralı bir arkadaşıyla evlenmeye yazgılı olduğuna dair bir yorum yaptı."

Kat'in ağzı açılıp kapanıyor, yüzünde bir ifade belirliyor. "O çok şey söyledi. Bence onun söylediği her şeyi bir kenara bırakıp yolumuza devam etmeliyiz."

BÖLÜM 31

KAT

*Benim ligimin
dışında mı?*

Jax'in kendini küçümsediğini duymak beni şaşırttı.

Ne kadar yanılıyor olabilir ki? Ama yıllardır kendimi güvensizliğimden korumak ve kendimi korumak için etrafıma duvarlar ördüm, böylece hem CEO hem de Frazer olarak güçlü bir imaj sergileyebildim.

Ayrıca, Darra hamileliğini açıklamamış olsaydı Eli'nin Pen ile birlikte olacağını ikimiz de bilmemize rağmen, onun sözlerini inkar edemem.

"Belki aklın başına gelir diye düşündüm. Sonuçta sana sunabileceğim tek şey bir yığın öğrenci borcu vardı."

Elini tutup sıktım.

"Bana kendini sundun, kendim olmama izin verdin. Beni güzel hissettirdin. Soyadımı umursamayan birkaç kişiden biriydin, onun ötesini gördün."

Başını kaldırıp bana bakar.

"Tanrım, Kat, sana öyle davrandım çünkü sen her zaman isminden çok daha fazlasıydın."

Kalbim bir an durur.

Manipülasyon ve aldatma.

*Darra araya girmeseydi aramızda ne olurdu? Birlikte kalır mıydık?
Hâlâ birlikte olur muyduk?*

Zach'in beni nasıl manipüle ettiğini, onu bedenime nasıl aldığımı her düşündüğümde midem bulanıyor.

Geri çekilip ayağa kalkıyorum, bacaklarımdan su damlıyor. Aramıza biraz mesafe koymam lazım. Jax bu kadar yakinken, düzgün düşünemiyorum.

Kapıdan geçip denize doğru yürüyorum, kollarımı belime doluyorum.

Kalbim acıyor ve boğazım düğümleniyor.

Kıyı şeridinde duruyorum, deniz ayaklarımın dibinde dalgalanıyor. Ayak parmaklarımı kuma gömüyorum, kendimi topraklıyorum.

Jax yanımda belirir.

"Çok gençtik," diyor sessizce.

"Ben genç ve naiftim... saf," diyorum sonunda.

Jax arkama geçer, kollarını bedenime dolayarak beni göğsüne doğru çeker.

"Zach'in mektubu, senin hiçbir suçun olmadığını kanıtladı," derim, başımı çevirip ona bakarak. "Sana yaşattığım onca şeyden sonra, burada benimle konuşmana şaşırdım. Söylediğim bazı şeylerden."

"Mektup doğruyu söylüyor olabilir, ama bu beni daha iyi hissettirmiyor." Göğsünde kalp atışlarını hissedebiliyorum. "Geçmiş geçmişte kaldı. Ne kadar istesek de değiştiremeyiz. Sadece ileriye bakabiliriz."

Ne yaptığımı fark etmeden kollarında dönüp, avuçlarımı geniş göğsüne dayadım. Elleri belimin alt kısmına dayanmıştı.

"Ben o kadar bağışlayıcı biri değilim," diyorum. "Sana çok kötü davrandım. Yapmadığın bir şey için seni suçladım." Alnımı göğsüne yaslıyorum. "Ben mantıklı düşünen biriyim, Jax. Duygularımın beni yönlendirmesine izin vermem, ama seninle ilgili konularda... Elimde değil."

Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum. Son beş günün stresi, onunla birlikte olmanın stresi, geçmişin yeniden gündeme gelmesinin stresi. Yaptığım seçimler için artık kendimden başka kimseyi suçlayamam.

Jax çenemi tutup başımı kaldırır. Uzaklaşmaya çalışırım ama beni sıkıca tutar.

"Kes şunu," diyor Jax sert bir sesle. "Darra usta bir manipülatördür. Elijah'a, Pen'e, kendi kızına yaptıklarına bak. Kuralları anlamadığımız için kimse ondan kaçamadı. Onun ve babasının oynadığı hastalıklı oyunda bizler sadece ikincil hasardan ibarettik."

Yumruklarım Jax'ın göğsüne sıkıca yapışır, tırnaklarım avuç içlerimi ısıtır. Göğsüm sıkışır.

Bağırmak, çığlık atmak, haykırmak için bir istek midemin derinliklerinde kabarıyor.

Dişlerimi sıkıp gözlerimi kapatıyorum, yavaşça nefesimi veriyorum. Gözlerimi açtığımda, Jax'ın beni izlediğini görüyorum.

Göğsümde bir titreme hissi yayılıyor. Vücudum ateş basmasına ve terlemesine rağmen titriyorum.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. İkna ederek, tadarak.

Eli hareket eder, başımın arkasını kavrar, parmakları saçlarıma dolanır, beni kendine doğru çeker, öpücüğü derinleştirir.

Ona kendimi açtım, dillerimiz dans ediyor, düello yapıyor, keşfediyordu. Zevk titremeleri vücudumu sarsıyor, göğüslerimi göğsüne bastırıyordum. Sürtünmeden meme uçlarım sertleşiyordu.

Alt dudağını ısırıp ağızıma çekiyorum ve zevk dolu bir inilti koparıyorum.

Beni kendine doğru sertçe çeker, kalçamı avuçlar ve güçlü parmaklarıyla yoğurur. Kalçalarımı onun kalçalarına sürtünce, aramızda sertleşen penisi büyür.

Kumların üzerinde duruyoruz, ağızlarımız dans ediyor, dillerimiz düello yapıyor.

Uzaklardan kahkahalar geliyor ve ağızımı ondan ayırıyorum, nefesim hızlanıyor ve kalp atışlarım düşünmemi imkansız hale getiriyor.

"Ne yapıyoruz?" diye soruyorum, ellerim omuzlarında, dengemi sağlamak için.

"İkimizin de çok uzun zamandır kendimizden mahrum bıraktığımız şeyi."

Omuzlarını kavriyorum, ellerimin altındaki sert kasların hissini seviyorum, keşfetmek istiyorum, ama tehlikeli bir oyun oynadığımı biliyorum.

O haklı. İlk öpüştüğümüz andan itibaren hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Sanki vücudum onun vücudunu tanımış gibiydi. Aramızda doğal bir yakınlık, muazzam bir bağ vardı. Hayatımda hiçbir şey Jaxson'ın kollarında olmak kadar doğru gelmemişti. O, yıllar önce içimde bir ateş yaktı, bu ateş son on altı yıldır kontrolsüz bir şekilde yanmaya devam etti ve biz sadece kıvılcımı körükledik.

Ellerim omuzlarına ve boynunun arkasına dolanıyor, orada kısa saçlarını buluyorum.

Alnını alnıma dayadı, koyu renkli gözleri sorgulayıcıydı. "Ne istiyorsun, Kat?"

Dudaklarımın içini ısıyorum. Ne *istediğim* tartışmaya açık değil.

Ellerimi çekip onu iterek aramıza biraz mesafe koyuyorum, sonra kollarımı belime doluyorum.

Jax hareketsizce orada durmuş beni izliyor.

Başımı geriye eğip gece gökyüzüne bakıyorum. Gökyüzü açık, yıldızlar üzerimizde parlıyor, izliyor, bekliyor.

Yıldızlarda yazılmış mıyız?

Nefes alıp veriyorum ve kendimi toparlıyorum, bakışlarım hala kıpırdamayan Jax'e dönüyor.

CEO olduğumdan beri ilk kez kendimi kaybolmuş, savunmasız hissediyorum.

Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve bir şeyin parladığını görüyorum, ama onu çözmeden kayboluyor.

"Yarın başka bir günlük gezi var. Neden benimle gelmiyorsun?"

Kaşlarım çatıldı.

Ne?

Gülümser.

"Günü benimle geçir. Turist ol."

Ağzımı açıp kapatıyorum, ayaklarımın okşadığı suya odaklanıyorum.

"Tamam," diyorum, kendimi şaşırtarak. "Neden olmasın?"

Jax öne doğru adım atar, elleri omuzlarımı sıkar. Gülümser ve ben ne yaptığını fark etmeden uzaklaşır. O teması anında özlerim.

"Saat sekizde kahvaltıda görüşürüz. Teknemiz saat dokuzda kalkıyor."

Başımı sallayıp onun uzaklaşmasını izliyorum. Dudaklarım ve vücudum hala titriyor, onu geri çağırmak istiyorum ama bunun ne faydası olacak ki?

Sanki aklımı okumuş gibi gülümser ve arkasını döner. Köşeyi dönüp gözden kaybolmasını izlerim.

Jax ile bir günlük gezi. Onunla daha fazla zaman geçirmek.

Sadece bir günümüz kaldı, sonra eve dönme zamanı. Gerçeğe dönüş. Belki de bir günlük gezi tam da doktorun önerdiği şeydir. Yapacak başka bir şeyim yok zaten.

Villaya geri dönüp, onun geri verdiği kitabı alıyorum.
Kendimi divana bırakıp okumaya başlıyorum.

BÖLÜM 32

JAX

Kat'in dün gece beni şaşırttığını söylemek yetersiz kalır.

Ondan uzaklaşmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. Sanki ruhumun bir parçasını geride bırakmış gibiydim.

Bu geziye katılmayı kabul etmesi beni çok şaşırttı. Beni reddedip iş yükünü bahane edeceğini düşünmüştüm, ama işte buradayız, komşu adalardan birinde yerel bir pazarda dolaşıyor, birlikte gezip *eski dostlar* gibi sohbet ediyoruz.

Tezgahların ve dükkanların arasından geçiyoruz.

Elindeki oyma ahşap yapboza kaşlarımı kaldırıyorum.

Kat gülüyor. "Gabe buna bayılacak. Ayrıca, masa hediyeleri küçük ve eğlenceli şeyler olmalı. Bir ipucu yazacağım, bu onu çıldırtacak ve saatlerce tahminlerde bulunmasına neden olacak."

Parasını verirken kendi kendine gülüyor, bu düşünceyle gözleri parlıyor.

Sırada Caleb için bir kahve altlığı seti ve Elijah için yerel gün batımı baskıları var.

"Caleb masasındaki kahve lekelerinden sürekli şikayet ediyor," diyor. "Eli ise renkleri çok sevecek. Şehrimizde gün batımının olmamasından sürekli şikayet ediyor."

Kabul ediyorum, her şeye sahip erkekler için pratik ve iyi düşünülmüş bir hediye.

Sonra beni, güzel kumaşlarla kaplı bir tezgaha götürüyor. Saronglar, güneş elbiseleri, etekler.

Tezgahı işleten kadına gülümsüyor ve kadın hemen bize katılıyor. "Bunlar çok güzel," diyor Kat.

Yaşlı kadın, övgülerinden dolayı yüzü ışıldıyor.

Kat onunla sohbet etmeye başlar ve ürünleri kendisinin ve kızının yaptığını öğrenir.

Konuşmaları bittiğinde Kat, çok sayıda etek, elbise ve sarong satın almış, hepsi katlanmış, sarılmış ve güzelce bir çantaya yerleştirilmiş.

Kat bana döner. "Herkes hazır," der, derin bir nefes alır, gözleri mutlulukla parlar.

"Anneme bir şey seçmeme yardım eder misin?" diye soruyorum, bu pozitif enerjinin kaybolmasını istemiyorum. Kat ıslıl ıslıl parlıyor ve ben bu halini mümkün olduğunca uzun süre korumak istiyorum.

"Tabii ki. Sence neyi beğenir?"

Sonunda annem için el işlemeli sarong tarzı bir elbise ve Peter ile babam için birkaç bardak altlığı satın alıyorum.

Tekneye döndüğümüzde saat geç olmuştu. Diğer tüm konuklar orada, şampanya içip atıştırmalıklar yiyorlardı.

Açık güvertede yerimizi alıp günün son güneş ışınlarının tadını çıkarıyoruz.

"Bugün için teşekkür ederim," diye fısıldadı, parmakları koltukta benim parmaklarıma dokunuyordu. Gözlerini kapattı ve başını geriye yasladı. "Bu mükemmeldi."

"Rica ederim," diyorum sessizce. "Benimle bu günü geçirmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Tekne açık denize doğru yol alır ve güneşin ufukta batışını izleriz. Gökyüzü parlak sarıdan koyu altın rengine dönüşür, sonra koyu pembe, mor ve turuncu tonlarına geçer ve sonunda gözden kaybolur.

Kafasını çevirdiğinde gözleri benimkilere kilitlenir ve ben onu kollarıma alıp, ikimiz de nefes nefese kalana kadar öpmekten başka bir şey istemem. Ama kendimi tutarım. Bunun yerine, dün gecenin anılarıyla idare ederim, vücudu benimkine yapışmış, dudaklarımız birbirine kaynaşmış.

Kat, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana yavaşça gülümser. İnlememi bastırıp rahatsız bir şekilde yerimden kıpırdanırım. Vücudum zaman ve mekanın farkında değil.

Tekne iskeleye yanaşır, ben iskeleye tırmanır ve elimi uzatırım. Kat elini elime koyar, kolumdaki ve ensemdeki tüyler diken diken olur, o da elimi sıkıca tutar ve tahta platforma adım atar.

Elini bıraktığında, parmaklarım yeniden ona dokunmak için can atıyor. Sessizce, parlak ışıklı barın önünden geçip ana restorana doğru yürüdük.

"Akşam yemeği?" diye soruyorum.

"Oda servisi sipariş etmeyi düşünüyordum," diyor, gözleri hareketli mekana doğru kayıyor.

Kalbim durur.

İşte bu.

Kat aniden durur ve bana döner. "Bana eşlik eder misin?"

Biraz ilerideyim, bu yüzden ona doğru dönerim. "Sana katılmak mı?"

"Oda servisiyle. Restorana gidebileceğimi sanmıyorum."

Anlıyorum. Bugün birden fazla kez çiftler ona yaklaşıp ne kadar harika vakit geçirdiklerini anlattılar. Her seferinde, o ne sinirlendi ne de kimseyi kesip attı. Bunun yerine durup gülümsedi ve her birine seyahatleri, nereden geldikleri ve ne kadar kalacakları hakkında sorular sordu. İlk kişiye de son kişiye de aynı ilgiyi gösterdi.

"Bu hoşuma gider," diyorum, bugünün bitmesini istemediğimi fark ederek. "Harika," diyor, dudakları yukarı doğru kıvrılıyor.

Ayrılmak için

döndük. "Bayan

Frazer."

Don Baskin o anda yanımıza yaklaşır ve ben içimden bir inilti bastırırım. Kasları gerilir, gözleri kısa bir süre kapanır.

"Onu rahat bırakın" diye bağırmak istiyorum, ama kendimi tutuyorum. "Bayan Frazer," diyor tekrar.

Kat gözlerini açar, omuzlarını gevşetmeye zorlayarak gülümser ve dikkatini isteyen adama döner.

"Bay Baskin, Don. Size nasıl yardımcı olabilirim?" CEO Kat yeniden yerine dönmüştür.

Adam yanımıza gelir. "Bay Lockwood," der, bana gülümseyerek selam verdikten sonra dikkatini tekrar Kat'e verir. "Yolculuğunuz nasıldı?"

"Harikaydı. Jax beni ikna ettiği için çok mutluyum. Dünyanın muhteşem bir yerinde yaşıyorsun."

Yanakları kızardı.

"Sizi alıkoymayacağım. Sadece teşekkür etmek istedim," diyor aniden. "Deniz duvarlarının önümüzdeki birkaç hafta içinde yeniden inşa edileceği teyit edildi, bu küçük bir mucize. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Yeni yataklar gönderiliyor ve her an gelebilir. Şarap mahzeni tamamen dolduruldu. Senin ziyaretinin personel için büyük bir moral kaynağı olduğunu söylememe gerek yok. Sonunda seslerinin duyulduğunu hissediyorlar."

Ağzı hafifçe açılır, sözleri kafasına dank edince yüzünde çekingен bir gülümseme belirir.

"Teşekkür ederim."

Kadın elini uzatır, adam da coşkuyla sıkar. "Ziyaretimin verimli geçmesine sevindim. Frazer Group olarak müşteri ve personel memnuniyetini çok ciddiye alıyoruz."

Bay Baskin başını eğip gülümser. Sanırım bu, onun ilk samimi gülümsemesidir.

Onu suçlamıyorum. Büyük patron kapıyı çaldığında korkutucu olur.

"Hayır, Bayan Frazer. Bu tamamen sizin sayenizde. Sektörde herkes sizi konuşuyor. İtibarınız en iyilerinden biri. Nedenini anlayabiliyorum."

Kat'in omuzları gevşer, vücudundaki gerginlik kaybolur. Gözlerine kadar ulaşan bir gülümsemeyle gülümser.

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum," diyor.

"Sizin, CEO'nun bizi ziyaret etmeniz çok anlamlı. Endişelerimizi ve ihtiyaçlarımızı ciddiye aldınız. Bu olağan bir şey değil. Buradaki herkesin bunu takdir ettiğini bilmenizi istedim."

Başını eğerek neredeyse selam verir gibi bir hareket yapar. Bana elini uzatır. "Sizinle tanışmak bir zevkti, Bay Lockwood."

Elini sıkarım.

"Ben de, Bay Baskin. Don."

"Gecenin geri kalanının tadını çıkarın."

Gülümsüyorum.

Elimi Kat'in omurgasının tabanına koyarak, tekrar hareket etmeye başlıyoruz.

Kat başını kaldırıp gülümsedi.

"Beklediğim gibi değildi."

Sıra bana gülümsemeye geldi. "Her açıdan verimli ve başarılı bir gün olmuş gibi görünüyor."

Kat başını sallar, oda anahtarını çıkarır ve tuş takımına dokunur. Işık yeşile döner.

Bana doğru döner ve kapıdan geri adım atar. "Ne istersin..."

Dengesini kaybedip geriye doğru düşmeye başlayınca gözleri fal taşı gibi açılır.

İçgüdüsel olarak tepki verip kollarını yakaladım ve onu sertçe kendime doğru çektim.

.

Nefesi ciğerlerinden

.

Elleri göğsüme, çarpan kalbimin üzerine konuyor.

Koyu renkli gözleri yukarı bakar ve ben kendimi onların derinliklerinde boğulurken bulurum.

BÖLÜM 33

KAT

Jax'ın kalbi elim altında güm güm atıyor, nefeslerimiz hızlı ve sert. Kollarını bana doluyor.

Geniş göğsüne bakıyorum, parmaklarım tişörtünün kumaşına yapışmış durumda. Gözlerimi kaldırıp beni kurtardığı için teşekkür etmeye hazırlanıyorum, ama ağzımdan hiçbir ses çıkmıyor. Bunun yerine, kendimi onun karanlık, yakıcı bakışlarında boğulurken buluyorum. Kendi isteklerimin ve ihtiyaçlarımın bana yansıdığını görüyorum. Nefesim kesiliyor ve aç bedenim için afrodizyak etkisi yaratan sağlam göğsüne ve erkeksi kokusuna daha da yaklaşıyorum.

Jax'ın bakışları yüzümde dolaşıyor, vücut ısım yükseliyor.

Bütün gün ateşlenen sinir uçları bir anda tutuşur, zevk bedenimi kaplar, kaslarım kasılır, amım doldurulma ihtiyacıyla ağrır.

Elimi başının arkasına doladım, onu öne doğru çekerken bana olan tutuşu sıkılaştı. Dudakları benimkilerle buluşmadan önce bir anlık direnç gösterdi.

Dün geceki öpücük nefes kesiciydi. Bu ise bambaşka bir şey. Tüm mantıklı düşünceler bedenimden uzaklaşıyor. Geriye sadece hislerim kalıyor.

Sırtım kavislenir, beni onun uzun vücuduna bastırır.

Kollarını bana dolayarak beni kaldırıyor, açık kapıdan geçip ayağıyla kapıyı kapatıyor. Ağızlarımız ziyafete devam ediyor. Keşfediyor, ısıtıyor, emiyor... talep ediyor.

Jax bizi bahçeye doğru ilerletmeye devam ediyor. Bacaklarımı beline doluyorum, ellerinin eteğimin altına kayıp uyluklarımı kavradığını hissederek zevk alıyorum. Şortunun arkasında sertleşen penisi, hassas kıvrımlarıma bastırıyor.

Ağzına inleyerek öpüşmemizi derinleştiriyorum. Dilini ağzıma çekerek, penisi bana karşı geriliyor, vajinam gerilip doldurulma ihtiyacıyla şişiyor.

Çok uzun zaman oldu.

Kıçım sert bir şeye değıyor, ağırlığıımı alıyor.

Jax ağzını ağzımdan ayırır, dudakları yanağımdan kulağıma doğru iner ve aşağıya doğru ilerler, beni eriten köprücük kemiğimdeki noktayı bulur.

Başımı geriye atıyorum, ona daha fazla erişim imkanı veriyorum, ellerim saçlarına gömölüyor, onu sıkıca tutuyorum, onu cesaretlendiriyorum.

Elleri uyluklarımdan yukarı kayarak beni öne doğru çekiyor ve sert penisine sıkıca bastırıyor. Bana doğru sallanarak şişmiş ve ağrıyan amıma bastırıldığında başım dönüyor ve yıldızlar görüyorum. Bunu tekrar tekrar yapıyor, ileri geri sallanıyor, hassas cildime giysilerimizin sürtünmesi ihtiyacımı daha da artırıyor.

Kalçalarımı sallıyorum, ağzımı ısırarak kendimi çığlık atmaktan alıkoyuyorum, kurtulmak için yalvarıyorum.

Ellerim tişörtünün altına kayıyor, parmak uçlarımla onun gergin, pürüzsüz teninin hissini zevkle tadıyorum. Kasları keskin bir şekilde kasılır, ben tırnaklarımı belirgin karın kaslarının üzerinde hafifçe gezdirirken sıçrar.

Onun üstünü yukarı doğru itip, başının üzerinden çekip bir kenara atıyorum.

Gözlerimiz bir anlığına buluştu.

Eller ve dudaklar her yerde. Bu gece düşünce yok, sadece ihtiyaç var, yakın olma, kendini bırakma ve hissetme ihtiyacı.

Eli elbisenin altına kaybolur, parmakları şişmiş ve zonklayan merkezimi okşar. Alay eder, eziyet eder, dokunur ve geri çekilir.

Elbisemin askılarını omuzlarımdan çekip çıkarır, göğüslerimi sıcak gece havasına bırakır. Ağzı yapışır, ısırır ve emer. Ağzının saldırısı altında kabarıyor, nefesim hızlanıyor, vücudum daha fazlasını istiyor ve titriyor. Bir elim saçlarını kavrar, onu bana doğru çeker.

Bacaklarım açılır, onun eline doğru bastırırım. Islak külotum, tenime karşı serbestçe hareket eder.

Diğer elim şortuna uzanır, düğmelerini açar ve aşağı indirir, penisinin serbest kalmasını sağlar.

Ağız diğer göğsüme geçerken, ben de onun sıcak, sert etini elimle kavrar, başparmağımla ön sıvısını başının üzerine sürerim. Parmaklarım onun etrafında uzanır, şişmiş etinde yukarı aşağı kayar, elimdeki uzun ve titreyen penisinin hissini zevkle tadarım.

O benim meme ucumu ısıtıyor, tenime karşı inliyor. Başım geriye düşüyor, nefesimi kesiyor.

Düşünmeden, ıslak külotumu bir kenara itip onu hizaladıktan sonra kendimi onun zonklayan penisine kaydırıyorum.

İkimiz de donup kalırız.

"Jax, ben..." Sözler ağzından dökülüyor.

Gözlerini kapatır, alnı benim alnıma geliyor.

Kaslarım onun penisinin ucunu sıkıştırır ve onu tıslar.

"Kat, emin misin?"

Sözler dişlerini sıkarak söylenir. Gözlerini açar.

Dudaklarımı ısırıp başımı sallarım.

Dudakları yukarı doğru kıvrılır ve başını eğerek dudaklarını benim dudaklarıma değdirir

benim dudaklarıma değdirir, sonra ellerini kalçalarımın altına kaydırır ve içime girer.

İstila karşısında nefesimi tutuyorum. Uzunluğu ve kalınlığı beni sınırlarıma kadar zorluyor. Uzun zaman oldu ama şikayet edecek neyim var ki?

Jax donar, vücudumun ona alışmasına izin verir. Dalga dalga zevk sistemimi doldurur.

Jax, ben onun etrafında kasılırken homurdanıyor, parmakları kıkımın derisine gömülüyor. Harekete geçerken omuzlarını kavırıyorum. Bacaklarımı beline doluyorum, elbisenin eteğini kenara itip kalçalarımı eğiyorum. Jax'ın gözleri vücutlarımızın birleştiği yere düşüyor, benimkiler de onu takip ediyor. O neredeyse tamamen çıkıp tekrar tekrar içeri girerken biz izliyoruz. Parlak penisi, benim arzulla kaplı, donuk ışıkta parlıyor.

Yukarı baktığımda, Jax beni izliyor, göz bebekleri büyümüş.

İleri doğru bastırıyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş. Başparmağı şişmiş klitorisimi buluyor, bastırıyor ve dairesel hareketler yapıyor. Arzu bedenimi sarsarken gözlerim kayboluyor ve kafamın içine giriyor.

Parmaklarım omuzlarının çıplak derisine batıyor. Öne eğiliyorum, ağzım ve dilim dövmesinin karmaşık çizgilerini takip ediyor.

O hareket etmeye devam ediyor, hızını artırıyor.

Topuklarımla ona daha sıkı sarılıyorum, kalçalarımı daha fazla açarım ve sonra kalçalarımı eğdiririm. Penis g-noktamı vurur, kalbim göğsümde hızla çarpar. Pelvik kaslarım keskin bir şekilde kasılmaya başlarken cildimde kızarıklık oluşur.

"Siktir..." diye çığlık atıyorum, sesim Jax'ın ağzına kapanan dudakları tarafından yakalanıyor.

Hareketlerini hızlandırıyor, ben dalga dalga orgazm olurken başparmağı hala klitorisimi okşuyor, ağızlarımız birbirimizi yalıyor. Orgazmımı hiç olmadığı kadar ileri götürüyor, beni ikinci bir orgazma sürüklüyor.

Jax, içime girerken nefesini hızlandırır, vücudu ellerimin altında hareketsiz kalır. Başını omzuma bırakır, vücudu titrer, içime derinlemesine boşalırken penisi seğirir, spermi beni ona ait olarak işaretler.

Bir elimle başını sararken, diğer elimle omzunu tutuyorum, ikimiz de nefes almaya çalışıyoruz.

Kalkar, alnını alnıma dayar, yumuşayan penisi hala bacaklarımın arasında derinlerde gömülüdür.

Penisi seğirir ve ben inlememek için dudağımı ısırıyorum.

"Kahretsin, Kat, hiçbir şey kullanmadık," diyor, sesi özür diler gibi. "Kontrol edilemeyen adet dönemleri bunu zorunlu kılıyordu, ancak o anda onun çıplak teninin benim tenime değdiği hissine kapılmıştım. Kaslarım tekrar kasılır ve Jax'ın gözleri şaşırır olur.

"Ben temizim," diyor. "Üzgünüm."

Yanağını avuçlarım.

"Neden özür diliyorsun? Prezervatif kullanmadığın için mi?" diye soruyorum. "Ben de seninle birlikteydim. İstedğim zaman bunu durdurabilirdim."

Jax gülümser ve burnumu öper. "Her zaman kontrol sende."

Sıra bana geldi, bacaklarımı beline sıkıca dolayarak mesajımı iletiyorum. "Aynı fikirde değilim. O anda kontrol bende değildi, en azından zihnimde. O tamamen şehvet ve arzuydu."

Gözlerimiz buluşur, bakışları bana onun için de aynı olduğunu söyler.

Geri adım atar, yarı sertleşmiş penisi ışıktaki parıldayarak vücudumdan çekilir. Bakışları beni takip eder, bacaklarımın arasında durur.

Gözlerini takip ediyorum.

Gördüğü manzara karşısında sessizce inler, vücudu daha da yaklaşır. Parmağını girişime sürer, kaygan parmağını havada tutar.

"Ne kadar seksi görüldüğünü biliyor musun?" diye kulağıma fısıldar, nefesi cildimi gıdıklarken. "Önümde uzanmış, vücudundan benim spermim damlarken?"

Dudaklarımı sertçe ısıriyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum, parmağını tekrar içime sokuyor, diğerlerini de ekliyor, yaptığımız pisliğin içinden geçiriyor, sonra şişmiş, hassas dudaklarımın ve yarıklarımın üzerinden kaydırıyor, sonra da vücudumun derinliklerine bastırıyor.

Nefesimi içime çekerim, hassas kaslarım bu istilayı açgözlülükle kavrar. Bacaklarımı daha da açar ve geriye yaslanırım, ellerimi arkamdaki lavaboya dayayarak, hassas bedenimi keşfetmesi için ona serbest erişim izni veririm. Dışarıdaki banyo, meraklı gözlerden bizi korur. Parmaklarının kaybolup tekrar ortaya çıkmasını izlerim. Sevişmemizin daha fazlasını toplar ve onu tekrar içime iter.

Daha önce hiç korunmasız seks yapmamıştım, bu yüzden cildimde, vücudumdan damlayan sperminin hissi benim için yeni. Jax'ın sperminin vücudumun derinliklerinde olduğu düşüncesi, kaslarımı onun parmaklarının etrafında sıkıca kasılmaya zorluyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, sesi derin ve boğuk.

Başımı öne eğiyorum ve o parmaklarını büküp ön duvarıma doğru kıvrarak G noktamı masaj yaparken inliyorum. Bacaklarımı tekrar daha fazla açıyorum, kendimi onun bakışlarına daha fazla açıyorum.

Jax, benim amımı okşamaya ve işkence etmeye devam ederken, elmacık kemiklerinin üstünde koyu bir kızarıklık belirir, penisi aramızda bir kez daha sertleşir.

Vücudum yeniden alevlenirken dudağımı ısıriyorum.

"Belki de içeri geçmeliyiz," diye nefes nefese söylüyorum, sesim başka bir zevk dalgası içimden geçerken kısılıyor.

Jax'ın gözleri kararır, kolları beni sarar ve beni aşağı indirir. Neredeyse çıplak bedenim onun bedeninde kayar ve kendimi bir kez daha onun teninin benim tenime değdiği hissinde kaybolurken bulurum.

Jax eğildi, dudakları benimkilerle buluştu.

Orada ne kadar süre durduğumuzu bilmiyorum, ama bir süre sonra eğilip yerden çantamı alıp ikimizi de içeri sokuyorum.

Gerçekliğe dönmek zorunda kalmadan önce bir gecemiz var. Bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyiz.

BÖLÜM 34

JAX

Yana dönüp, elimle yorganın altını arıyorum. Yanımdaki yatak soğuk ve bomboş.

Gözlerimi zorla açıp sırt üstü yatıyorum, tavana bakıyorum. Duyularım tetikte, bir ses, herhangi bir ses bekliyor.

Hiçbir şey.

Anılar hatırlar gece gece öncesindeki benim öncesinde
beyin, beni beni anında sertleştiriyor. O her zaman
beni düğümler halinde bağlayabilme yeteneğine sahipti.

Dirseklerimin üzerine doğrulup, bakıp dinliyorum.

Sessizlik.

Ayaklarımı yataktan sallayıp, aceleyle bıraktığım şortumu ve tişörtümü aldım. Giydim.

Dışarıya açılan kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

Kat, otelin bornozlarından birini giymiş, dizlerini kendine çekmiş, plajı ve denizi seyrederek kanepede oturuyor. Elinde, buhar çıkan bir fincan tutuyor.

Sert kahve.

Kokusu duyularımı okşuyor, damak tadımı canlandırıyor.

"Günaydın," diyorum, yanına yaklaşarak.

Sanki varlığım onu şaşırtmış gibi kasları gerilir ve başını kaldırıp bana baktığında midem düğümlenir.

"Günaydın," diyor ve kafasını kahvesine doğru eğiyor. "Sen uyurken sana kahve yapmadım."

Yakındaki minderli sandalyelerden birine oturdum.

"Sorun sorun değil," derim diyorum, diyorum mide
zıplıyor, ben bir sıkıntılı bir his göğsümü sarıyor.

Aramızda garip bir sessizlik hakim olur.

"Bir saat sonra Don ile bir toplantım var. Dünkü geziden sonra, ayrılmadan önce ona danışmak istediğim birkaç fikir var."

Kanepeden bacaklarını indirip, bornozu daha sıkı sarar. "Seni rahatsız etmek istemedim, ama valizimi hazırlamam lazım."

Arkasını dönüp uzaklaşır. Göğsümde bir ürperti hissedirim ve birdenbire, bundan sonra olacıklardan hoşlanmayacağımı anlarım.

"Hepsi bu mu?" Sesim istediğimden daha boğuk çıkıyor.

Duruyor, ama dönmüyor. Gözlerini kapatıyor ve nefes alıyor, önündeki kapıların cam yansımasında görüntüsü net bir şekilde görünüyor.

Başını yana çeviriyor, ama bakışları benimkilerle buluşmuyor.

"Sanırım proje ve..."

"*Sakin* söyleme," diye sözünü kesiyorum, öfkemi zorlukla bastırmaya çalışarak. "Senin başını ağırtmayacağım. Kendi eşyalarımı toplamam lazım."

Ayağa kalkıp plaj girişine doğru ilerliyorum. Personelin Kat'in villasından ayrıldığımı görmesini istemiyorum. Söylentiler ve dedikodular yayılmaya meyillidir ve Kat için hiçbir anlamı olmasa bile d n gecenin lekelenmesini istemiyorum.

Kat kolumu tutarak yanıma gelir. Donakalırım, sonra başımı çevirip ona bakarım.

" zg n m," diyor sessizce, kaşları çatılmış. "şu anda bir ilişkiye girmek hata olur diye düşünüyorum. Dün gece harikaydı." Burnunun köprüsünü sıkıştırıyor. "Ama birlikte büyük bir projeye başlamak üzereyiz. Bu. Biz... durumu karmaşıklaştırır. Yönetim kurulu..."

"Merak etme prenses. Anlıyorum."

"Anladığını sanmıyorum. Tarafsız ve bağımsız olmam gerekiyor. Aksi takdirde..."

"Anladım dedim. Bak, valizini hazırlaması gereken tek kişi sen değilsin. Birkaç saat sonra iskelede görüşürüz."

Kolumu nazikçe onun elinden çekip uzaklaşmaya başladım. Her adım, zaten ağır olan ruhuma ek bir yük bindiriyor. "Jax," diye seslendi.

Ona dönerek, "Ne var Kat? Benden ne istiyorsun?" diye bağırdım.

Çenesini göğsüne indirip başını salladı. "Anlamamı istiyorum, anlamam lazım."

"Neyi anlamalıyım?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. "Bir gece kollarımda parçalanırken, ertesi gün benden kutuma geri dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranmamı mı bekliyorsun?"

Ağzını açıp tekrar kapatıyor, ben de devam ediyorum. "Omuzlarımda ısırık izleri olduğunu, sırtımda çizik izleri olduğunu, ya da seni defalarca doldurduktan sonra, şu anda bile vücudundan benim spermimin damladığını unut."

Yanakları kızarır.

"Üzgünüm prenses, senin gibi istediğin zaman açıp kapatamıyorum."

Dün gece büyülüydü. Onun dudaklarını öpmek, vücuduna gömülmek nasıl bir duyguydu, kelimelerle anlatılamaz. Kat'le birlikteyken hissettiğim şeyi daha önce hiç kimseye karşı hissetmedim, sanki içimde kimsenin ulaşamadığı bir şeyi açıyor gibi.

Göğsümde, kalbimin çevresinde acı verici bir baskı oluşuyor, sanki kaburgalarım birdenbire çok sıkışmış gibi.

"Bunun benim için kolay olduğunu sanıyorsun," diyor boğuk bir sesle. "Diğer kadınlar gibi olmak isterdim, ama değilim. İnsanlar bana güveniyor... Bu benim mutluluğumla ilgili değil."

Bu savaş asla kazanamayacağımı bilerek iç çekiyorum.

"Kendine bunu söylemeye devam et," diyorum, sesim tüm gücünü kaybetmiş. "Ben gidiyorum."

O başka bir şey söylemeden, arkanı dönüp uzaklaşıyorum. Bu sefer beni geri çağırıyor.

Dümdüz ileriye bakarak, villasından çıkıp boş bir kumsala ulaşıyorum, gözlerim geçici olarak onarılmış dalgakıranı buluyor.

Yalnız başıma iskeleye doğru ilerliyorum. Gözlerim ufku takip ediyor ve tek istediğim kıyafetlerimi çıkarıp, kristal mavisi derinliklerine dalmak. Kaslarım durmam için çığlık atana kadar yüzebileceğim bir yer.

Kat'in villasında ayakkabılarımı unuttuğumu fark edince, koşmaya başlayacak kadar hızımı artırıyorum.

İskeleye hızla ulaştığımda, arabaların ve diğer misafirlerin geçmesi için yavaşlıyorum.

"Koşun iyi miydi?" Komşu villalardan bir adam geçerken soruyor.

Kafamı sallıyorum ve anahtar kartımı almak için kapımda duruyorum. Kapıyı iterek açtım ve arkamdan kapıyı çarpmamak için tüm irademi kullandım.

Lanet olsun ona. Sonunda bir yerlere vardığımızı sanmıştım.

Giysilerimi çıkarıp, mayomu alıp giydikten sonra, doğrudan suya inen merdivenlere yöneliyorum.

Sakin denize girerken, merdivenlerden aşağı inerken küçük balıklar kaçışıyor.

Resifi geçerek, kenardan atlayıp karanlık ve soğuk suya dalıyorum. Suyun yüzeyine çıktığımda, soğuk hava, onun villasına geri dönüp bize bir şans vermesini talep etme ihtiyacımı biraz olsun dindiriyor.

Ben bir aptalım. Beni uyarmamış değil ki.

İlerliyorum, resiften uzaklaştığım için kollarım biraz daha güçlü dalgaları yarıyor, tuzlu su bana ikinci bir deri gibi yapışan Kat'in kokusunu yıkıyor.

BÖLÜM 35

KAT

Jax'ın uzaklaşmasını izlerken, midemde bir düğüm oluşuyor. Aslında, bu düğüm bu sabah erken saatlerde uyandığımdan beri orada. Jax'ın uyumasını izleyerek, sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süre yatakta uzandım.

Hatta elimi uzatıp alınındaki saç tutamını çekmek istedim, ama kendimi durdurdum.

Ciğerlerime daha fazla hava çekince göğsüm sıkışıyor.

Bu doğru olan şey.

Kapıyı açıp villanın serin havasına adım attım, klima uğultusu tek ses kaynağıydı.

Bavulumu çıkarıp buruşuk çarşafların üzerine attım. Oda bizim kokumuzla doluydu.

Jax'ın baharatlı kolonyası, benim parfümüm, ortak arzumuz. Yatağa çöküp başımı ellerimin arasına gömüyorum. *Ne halt ediyordum ben?*

Oturuyorum.

Düşünmüyordum, sorun da bu.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süreden sonra ilk kez, tamamen içgüdülerimle hareket ettim. Beni Jaxson Lockwood'a çeken, vücudumu onun vücuduna tepki veren bir içgüdü. Dün gece beynim devre dışı kaldı, sadece amım ve hormonlarım kontrolü ele aldı.

Bacaklarımın arasındaki lezzetli acıyı hissederek hareket ediyorum. Uyluklarımı kaplayan yapışkan kanıt. Cildim hassas, onun dokunuşu beni hayata döndürdü.

Kaçınılmaz.

Evet, Jaxson ve benim tekrar bir araya gelmemiz kaçınılmazdı.

Bir hafta boyunca çalışarak geçirdik, pratikte uzak bir adada birlikte yaşadık, ikimiz de yaptığımız işe son derece tutkuluyduk, etrafımız sevgililer ve balayı çiftleriyle çevriliydi. Maldivler, aşk ve sevgililer için bir destinasyon olarak tanıtılıyor.

Yıllar önce taktırdığım rahim içi araç sayesinde, birlikte geçirdiğimiz gecenin istenmeyen sonuçları olmayacak. Jax'e hayatımda çocuklara yer olmadığını söylediğimde, bunu içtenlikle söylemiştim.

Kalkıp giyinme odasına gidip askılardan kıyafetlerimi alıyorum.

Bir otelden diğeriye taşıırken edindiğim bir alışkanlık olarak, kıyafetleri düzgünce katlıyorum.

antamdaki gereksiz eşyaları boşaltırken Zach'in mektubu düşüyor.

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, mektubu giysi yığınının altına sıkıştırıp köşelerini düzeltiyorum. Eve gidince onu atacağım. Başka birinin eline geçme riskini göze alamam. Ailemin en son ihtiyacı olan şey bu. Bir skandal daha.

Rekor sürede valizimi hazırlayıp fermuarını kapatarak kapının yanına koyuyorum. Don'u görmek bir hileydi, ancak dünkü geziden sonra aklım olasılıklarla dolu. Bir pazar gezisi ya da adada düzenlenen yerel bir pazar bir bir . Yereleğence, olasılıklar olasılıklar sınırsızdır sınırsızdır.

Telefonumu alıp, geri döndüğümde ekiple iletişime geçmek için kendime bir sesli not bırakıyorum. Onlara, olasılıklar hakkında onunla konuşmalarını söyleyeceğim. Eğer bu işi üstlenirsem, asla bırakmayacağım ve daha fazla ilgilenmem gereken başka şeyler var.

Duruyorum, zihnim hızla alışıyor.

Ne?

Jax'in söylediklerinin bir kısmı kafama girmeye mi başladı?

Gölüyorum.

Ama onu gönderdin.

Göğsümde arpıntılar başlar, nefesim düzensizleşir. Otururum ve her nefesimi yavaşlatmaya odaklanırım.

"Kendine gel, Kathryn Brooke Frazer," diyorum, kendimi sakinleştirmek için kolyemi tutuyorum.

Ne kadar istesem de, Jax ve benim için bir gelecek yok. Ona ihtiyacı olanı veremem, bunu gerçekten yapabileceğimi de sanmıyorum.

O aşk ve bir aile istiyor.

Benim işime bağımlı olduğumdan, bir sonraki sorunun ötesini göremiyorum.

İşime bağımlıyım, bir sonraki sorunu göremiyorum.

Sonra kardeşlerim var. O onların en iyi arkadaşı. Ben işleri batırdığımda, Jax'i ne kadar sevseler de benim tarafımı tutacaklar.

Yönetim kurulu ve yatırımcılar. Bu projeyi seks için tehlikeye atmayacağım... muhteşem, akıllara durgunluk veren bir seks olsa bile.

Jax ile bir ilişkiye başlamak her şeyi riske atmak anlamına gelir, her şeyi riske atmak anlamına gelir. Aramızdaki herhangi bir ilişki, ulaşmaya çalıştığımız hedefi gölgede bırakır. Umarım zamanla o da bunu anlar.

BÖLÜM 36

JAX

Takıma veda edip deniz uçağına biniyoruz. Motorların gürültüsü konuşmayı imkansız hale getiriyor, zaten söyleyecek pek bir şeyim de yok.

Dedikleri gibi, eylemler sözlerden daha güçlüdür ve Kat'in bu sabahki eylemleri oldukça açıktı.

Dün gece tek seferlik bir olaydı, bir daha tekrarlanmayacak. Onun profesyonellik beklediğini düşünüyorum.

Peki, Bayan Frazer, size bunu bolca verebilirim. Profesyonellik benim ikinci adımdır. Ünümü bunun üzerine kurdum.

Ana havalimanına varıyoruz ve Frazer jetine götürülüyoruz. Claudia bizi karşılamak için bekliyor, gülümsemesi hoş bir manzara.

"Bayan Kathryn, Bay Jaxson, uçağımıza hoş geldiniz. İkinizi de görmek çok güzel. Umarım yolculuğunuz keyifli geçmiştir. İhtiyacınız olan bir şey olursa lütfen bana bildirin."

Kat onu selamlayıp uçağına biner ve uçağın arkasına geçer.

Çantamı ön taraftaki sandalyelerden birine atıp, masalardan birine oturdum.

Oturup nazik bir sohbet yapmak için çok heyecanlıyım.

Zaten ne söyleyeceğimi de bilmiyorum.

On iki saat önce, çıplak bir şekilde seni sürerken, senin adını haykırarak orgazm olan kadına ne dersin? Birkaç saat sonra seni neredeyse tamamen görmezden gelen kadına.

Siktir.

Kat'in çıplak vücuduna girip çıkan penisimin, onun arzusu ile kaplı, ışıktaki parıldayan görüntüsü. Onun vajinasının duvarlarını kaplayan, içinden damlayan spermim.

İnlemekten kendimi alıkoymak için bu anıyı boğazıma kadar yutuyorum. Çenemi göğsüme indirip gözlerimi kapatıyorum, gözlerimin arkasında artan baskıyı uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Gözlerimi açtığımda Kat'ın burnunu dizüstü bilgisayarına gömmüş olduğunu gördüm. Kolyesini elinde sıkıca tutuyordu.

Sessizce nefes veriyorum.

Teklifimi ince ayarlamaya başlama zamanı. İki, neredeyse üç hafta var ama gerçek hayata döndüğümde ilgilenmem gereken başka şeyler de olacağına eminim. Buraya geldiğimden beri iletişimden uzak durdum, sadece üst yönetim acil durumlarda benimle iletişime geçebiliyor.

E-postalarımı kontrol ediyorum ve indirme sayısı giderek artıyor.

Bakışlarım Kat'e kayıyor, ama o hala aynı pozisyonda.

Claudia ortaya çıkıyor.

"Kalkıştan önce içmek istediğiniz bir şey var mı?"

Kafamı kaldırıp gülümsüyorum.

"Bir bira," diyorum.

O her zamanki gibi gülümsüyor. "Tabii ki."

Bir terslik olduğunu düşünüyorsa da belli etmiyor, bunun yerine Kat'e doğru ilerliyor ve aynı soruyu ona da soruyor.

Kat başını çevirir, ama bakışları üzerimden geçer. Ne sipariş ettiğini kaçıtırırım, ama Claudia gülümser ve kendi alanına geri döner.

Birkaç dakika sonra geri gelir ve yanıma bir şişe bira ve bir bardak koyar.

"Teşekkürler," diyorum.

Kat'ın yanına gider ve içecek tutucusuna meyve suyu gibi görünen bir şey koyar.

Kat başını kaldırıp gülümser.

Claudia çekilmeden önce bir şey söylüyor.

Birayı dudaklarıma götürüp uzun bir yudum alıyorum ve yokluğumda biriken üç yüzden fazla e-postaya odaklanmaya devam ediyorum.

"Dün gece..."

"Sakın bunun bir hata olduğunu söyleme," diye bağıtırırım, dizüstü bilgisayarımı kapatıp ona dönerek.

Kat kaşlarını kaldırır. "Ben de tam bunu söyleyecektim, bu kaçınılmazdı. Her şey olmadan önce bile, aramızdaki cinsel çekim her zaman olağanüstüydü. Buna varış noktamızı, durumumuzu ve yeni projeye olan tutkumuzu da ekleyin."

"Kaçınılmaz mı?" Bu kelimeyi tekrar ediyorum, ağızımda ve dilimde nasıl yuvarlandığını hissederek.

Kesinlikle bir acı var.

"İkimiz de tutkulu insanlarız, Jax. Dün seyahatle, turistik yaparak yoğun birkaç gün geçirdik. Bence bunu daha ileri götürmek hata olur. İkimizin de birçok sorumluluğu var, insanların bizden beklediği şeyler var. Bence..."

"Kendi adına konuş, Kat. Mazeretlerini benim mazeretlerimmiş gibi gösterme. Tamam, dün gece tek seferlik bir seksse, öyle olsun, ama bunu kabul et."

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum," gözleri parladı. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Kızgın mısın?" diye soruyorum. "Zor mu davranıyorsun?" diye iç çekiyorum.

Ne anlamı var ki?

Ona hayatımın en iyi seksini öylece unutamayacağımı söylemek beni üzgün ve çaresiz gösterir.

"Tamam, prenses, istediğin gibi olsun," diyorum. "Ve sen sormadan önce söyleyeyim. Evet, profesyonel davranabilirim ve hayır, yönetim kuruluna ya da kardeşlerine benim sikimi ne kadar çok istediğini söylemeyeceğim."

"Kaba olma."

"Kaba değil, gerçekçi. Dediğim gibi. Ben profesyonelim. Şirketimi bu şekilde kurdum, paramı bu şekilde kazandım. Endişelenmene gerek yok, bunu tehlikeye atmaya niyetim yok, senin için bile."

Aramızda sessizlik hakim olur.

"Şimdi, sakıncası yoksa, cevaplamam gereken birkaç yüz e-posta var ve teklifi bitirmek istiyorum."

Kat'ın alt dudağında ısırıldığı yerde bir çukur var.

Bakışları benimkilere kilitleniyor, sonra bakışlarını çekip dikkatini dizüstü bilgisayarına yöneltiyor.

Yumuşak bir nefes verip bilgisayarımı yeniden açtım, umutla, e-postalarımın beni birkaç koltuk ötedeki kadından

birkaç koltuk ötedeki kadından dikkatimi başka yöne çekecek bir şey olmasını umarak.

* * *

Birdenbire uyanırım.

"Yakında inişe geçeceğiz, Bay Jaxson."

"Teşekkürler, Claudia," derim, doğrulup yüzümü ovuştururum.

Kabin içinde göz gezdiriyorum ama Kat ortalıkta yok.

Horlamam o kadar kötü müydü?

Yatak odasının kapısı açılır ve Kat taze yüzlü bir şekilde ortaya çıkar.

"Eğer dinlenmek istersen, banyo senin. Inişe yaklaşık otuz dakika var."

Kemerimi çözüp koltuğumdan kalkarım. Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyorum.

Yarın Amerika'ya gitmeye karar vermeden önce e-postalarımın bir kısmını hallettim. Güvenli oynamak ve Kat ile aramıza biraz mesafe koymak... ikimizin de iyiliği için.

"Teşekkürler, öyle yapacağım."

Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım. Duş bekleyebilir.

Kabin'e girip koltuğuma geri dönüyorum. Inişe geçtikçe hava basıncı değişiyor.

"Cal ve April'ın yanında mı kalacaksın?"

"Hayır, New York'a geri döneceğim. Dikkatimi gerektiren birkaç sorun var," diye yalan söylüyorum.

"Bir adım geri çekileceğini sanıyordum?"

"Bir adım geri çekiliyorum, tamamen ayrılmıyorum. Hala benim şirketim. Sadece daha acil ve ciddi meselelerle ilgilenmeyi tercih ediyorum. Sıradan meselelerle değil."

O başını sallar.

"Peki ya sen?"

"Eşyalarımı otele bıraktıktan sonra ofise gideceğim."

"Cumartesi akşamı mı?"

"Kaostan önce davranmak için. Aralık, en yoğun aylarımızdan biri. Partiler, konferanslar, alışveriş gezilerine çıkan insanlar. Noel arifesine kadar müşteri trafiği yoğun ve hızlı. Her şey saat gibi çalışmalı. Aksi takdirde, kartlar gibi kolayca çökebilir."

Emniyet kemeri işareti yanar ve pilotun sesi hoparlörden duyulur.

Tekerlekler yere değdi ve hangarlardan birine doğru ilerledik.

Pencereden dışarı bakıyorum ve Mason'ın beni beklediğini görüyorum. Francesca'nın şoförü Freddy de oradadır.

Durduğumuzda Claudia tekrar ortaya çıkar.

Ayağa kalkıp eşyalarımı topluyorum. Kat ile aramıza olabildiğince mesafe koymak istiyorum.

"Teşekkürler Claudia. Mutlu Noeller," diyorum ve ona gülümsüyorum.

"Rica ederim. Sen de."

Kapıya doğru ilerleyip merdivenlerden aşağı iniyorum. Mason adım atarak çantamı almak için uzanıyor. Çantayı omzumda daha yükseğe kaldırıyorum ve o omuz silkiyor.

"Yine de teşekkürler," diyorum gülümseyerek.

"İyi bir yolculuktu mu?" diye sorar, arka kapıyı açık tutarak.

"Bilgilendirici," derim.

"Teşekkürler." Kat'in sesi pistte yankılanıyor. Ona dönüp bakıyorum.

"Rica ederim. Birkaç hafta sonra görüşürüz."

Cevap beklemeden dönüp arabaya biniyorum. Mason kapıyı kapatıyor. Karartılmış camlar sayesinde ben dışarıyı görebiliyorum ama içeriden görünmüyorum.

Kat, Mason'ın sürücü koltuğuna binmesini izleyerek merdivenlerin dibinde duruyor. Arabayla uzaklaşırken o hala orada.

Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, dünyayı dışarıda bırakıyorum.

Mason ve ben genellikle konuşurduk, ama bugün konuşacak halim yok.

BÖLÜM 37

KAT

Otelde kalmamıza rağmen hafta sonu sakin geçiyor. Birinin varlığına ne kadar çabuk alışabileceğin şaşırtıcı.

Dün gece, havaalanından ayrıldıktan sonra doğrudan ofise gittim, ancak kendimi rahat hissedemedim. Bir kez olsun, sessizlik kulakları sağır ediyordu, zihnim son yirmi dört saatteki felaketi sorgulamaya, tekrar tekrar düşünmeye ve tekrar oynamaya ihtiyaç duyuyordu. Bu yüzden otele geri döndüm ve akşamın geri kalanını süitimde kilitli geçirdim, e-postalarımı tekrar kontrol ettim ve rakamlar bulanıklaşana kadar finansal raporlara odaklandım.

Şimdi, pazar günü, lüks bir koltukta oturmuş, benim ve FHG hakkında yazılmış bir makaleyi karıştırıyorum. Makale gerçeklere uygun, ama Jax'ın haklı olduğunu anlamaya başlıyorum. Ofis dışında ne yapmaktan hoşlandığım sorulduğunda, cevap vermekte zorlandım. Hayatım gerçekten sıkıcı. *Ben sıkıcı biriyim.*

Dergiyi bir kenara atıp başımı yastıklara yaslıyorum. Spor salonuna gidip göğsümde ve midemde biriken gerginliği gidermenin zamanı geldi.

Süitin kapı zili çalıyor.

Ayağa kalkıyorum, gözetleme deliğinden bakarken kalbim çarpıyor. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Jax değil.

Mutlu mu yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıyım, bilemediğim korkunç bir duygu beni kaplıyor.

Gerçekten kendimi toplamam lazım.

Yüzümü buruşturarak, Jaxson Lockwood ile ilgili tüm düşüncelerimi kafamdan atmak için başımı sallıyorum. Birkaç kez nefes alıp veriyorum

sonra gülümserim ve en iyi arkadaşşıma kapıyı açarım.

"Dışarı çıkıyoruz," diyor Pen, yanımdan geçip süite girerken. "Henüz yemek yemedin, değil mi?"

"Sana da merhaba," diyorum. "Ve evde de yiyebiliriz."

Gözleri büyük yemek masasına, bilgisayarına ve etrafındaki evrak yığınlarına takılır.

"Hayır, *bu* herkesin midesini bozmaya yeter. Kesinlikle dışarıda yemek yiyeceğiz," diyor, burnunu kırıştırarak. "Eşyalarını topla. Robin bize masa ayırttı."

Robin Downsend, Mount Crystals'ın sahibi. Ünlülerin ve iş adamlarının uğrak yeri olan lüks bir restoran. Gizliliği ile tanınır. Her masa, kulak misafiri olmayı önlemek için mükemmel bir şekilde yerleştirilmiştir, bu da onu özel konuşmalar için ideal kılar.

Tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyorum ve Pen'in geliş mükemmel bir dikkat dağıtıcı.

"Giysilerimi değiştirmem için bana biraz zaman ver."

* * *

Rekor sürede restorana varıyoruz. Söz verdiği gibi Robin en sevdiğimiz masayı ayırtmış.

"Yolculuk nasıldı?" Pen, oturduktan sonra soruyor.

"Verimli geçti," diyorum, bıçağımı ve çatalımı düzelterek.

Sessizlik oluyor. Kafamı kaldırıp Pen'in beni izlediğini görüyorum.

"Ne?" diyorum.

"Sen söyle. Seni tanıyorum Kat Frazer, tanıımıyormuş gibi davranma."

Pen kollarını kavuşturur ve sandalyesine yaslanır. Karnı hala düzdür, yeğenlerimin izi henüz görünmüyor.

Gözlerim restoranın içinde dolaşıyor. Pen, yüzümdeki ifadeden bir şey anlıyor ve öne doğru eğiliyor.

"Aman Tanrım. Onunla yattın mı?" diye heyecanla fısıldadı.

Donakaldım, gözlerim onun parıldayan gözlerine kilitlendi.

"Ne... nasıl oldu da garip bir sessizlikten akıllara durgunluk veren orgazmlara geçtin?"

"*Akıllara durgunluk veren* orgazmlar, ha? O kadar mı iyiydi?" Pen kıkırdar ve ben alnımı vururum. Homurdanırım, bu da onu daha da güldürür. "İnkâr mı edeceksin?"

Ağzımı açıp tekrar kapatırım.

Pen sırtıyor. "İşte dostum, sessizlikten orgazmlara nasıl atladım, böyle." *akıl almaz* orgazmlar."

Ben homurdanınca, o daha da çok gülüyor.

En yakın masadaki insanlar bize bakınca, ellerini çırparak özür dilercesine bir elini kaldırır.

"Özür dilerim," der onlara, sonra dikkatini bana geri çevirir. "Sen de dengesizsin. Seni hiç böyle görmemiştim... hiç."

Yanımızdaki insanlar sohbetlerine dönene kadar bekledim.

"Anlat," diye ısrar etti Pen.

"Hayır."

"Beni deli ediyorsun," diyor. "Jaxson'la yattığını, akıllara durgunluk veren orgazmlar yaşadığını itiraf edip sonra hiçbir şey söylemezsin."

Kaşlarımı kaldırıp arkadaşşıma bakıyorum. "Onunla yattığımı kim söylüyor? Hemen sonuca varan sensin."

"İnkâr mı edeceksin?"

İnkâr edebilirim. Ama bu Pen. En iyi arkadaşşıma yalan söyleyemem. Bunun yerine, Pen sırtırken sessiz kalıyorum.

"Kaç yaşındasın?" diye soruyorum, çatal bıçak takımını tekrar yerine koymaktan vazgeçerek.

"Seninle aynı yaştayım. Ama bunun ne alakası var?"

Sandalyesine geri yaslanıp başını eğiyor, elleri masanın üzerinde duruyor.

"Tamam, detaylara girmeyelim. Onun kafasını koparma k istemekten, ona..."

"Sakın söyleme."

Omuzlarını silkiyor.

"Peki." En azından ona bir şey vermeden bir an bile huzur bulamayacağımı bilerek, homurdanırım. "Konuştuk. Hem de çok," sonunda itiraf ederim. "Zach'in mektubunu okudum."

Pen'in gözleri büyüdü ve masanın üzerinden uzanarak elimi tuttu.

Başımı eğiyorum. "Bilgilendiriciydi."

Dudaklarımı büzüyorum.

"Haklı olduğunu söylemekten nefret ediyorum. O şeytan kadınla işbirliği içindeydi ve beni bir kukla gibi oynadılar."

Elini benimkine sıkıca bastırır, gözleri hak etmediğim bir sempatiyle doludur.

Anlamış gibi gözlerini kırıştırır ve gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, sorgulayıcı bir bakışla bakar.

"Peki ya Jax?"

"Suçlandığı tüm suçlardan tamamen masum," diye iç çekerek itiraf ettim.

Bakışlarımı masaya indirip, boş elimle bıçağımı yeniden düzeltirim.

Pen, tuttuğu eli ters çevirip kendi ellerinin arasına koyar.

"Jax biliyor mu?"

Başımı

sallıyorum.

Pen'in yüzü düşer.

"Gerçeğin ortaya çıkması iyi oldu," der sonunda. "Öyle," derim, gözlerimi onun gözlerine dikerek. "Ona mektubu okuttum." "Vay canına. Nasıl karşıladı?"

"Jax'ı bilirsin." Omuz silkiyorum. "Bu onu haklı çıkardı. Ama bir dahaki sefere başını kaldırdığında Zach olmak isteyeceğimden emin değilim."

"Nasıl hissediyorsun?"

Ah, meselenin özü, arkadaşımın burada olup beni kontrol etmesinin gerçek nedeni.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum. Beni önemsemediğini sandığım biri tarafından yıllarca manipüle edilmeye izin verdim."

"Zach'in seni önemsemediğini mi düşünüyorsun?"

"Sence değer miydi?" Gözlerim Pen'inkilerle çarpışır. "Sevdiğin birine onun yaptığı şeyi yapmazsın."

"Hayır, haklısın. Ama her şey siyah ve beyaz değildir." O iç çekerek elimi bıraktı. "Ama ne olursa olsun, Zach'in seni gerçekten sevdiğini düşünüyorum."

Elimi masaya düz bir şekilde koyup, parmaklarımla masa örtüsünün kumaşını oynatıyorum.

"Onu hiç sevdiğimi sanmıyorum," diye itiraf ettim. Sonunda bu sözleri yüksek sesle söyledim. Ellerimi kucağıma çektim. "Denedim. Gerçekten denedim. Ama o hiçbir zaman istediğim gibi biri olmadı ve o da bunu biliyordu."

Pen bana bakar, gözleri anlayışla doludur. "Jax istediğin kişi mi?"

Kafamı sallıyorum.

Pen kaşlarını çatı. "Neden olmasın? Zach'in mektubu onu haklı çıkardı, sen kendin söyledin. Aranızda hala bir kimya olduğu açık."

Öne eğilip dirseklerimi masaya dayadım, ellerimle omuzlarımı kavradım.

"Bizim zamanımız geçti, artık farklı insanlarız," diyorum. "Ondan ayrıldım ve en yakın arkadaşlarımdan biriyle birlikte olmaya başladım. Bunu aşabileceğimizden emin değilim, ya da onun istediği ya da ihtiyaç duyduğu kişi olabileceğimden emin değilim."

Pen, düşünürken her zaman yaptığı gibi dudağını ısıırıyor, bu alışkanlığı dudak halkası taktığı zamanlardan kalma.

"Jax senin ne olmanı istiyor?"

Gülümseyerek gülüyorum, ama gülüşüm kuru ve boş.

"Bilmiyorum."

"Ona sordun mu?"

Ona sordum mu?

Hayır. Uyandım ve panikledim, toplantı hakkında uyduruk bir bahane uydurdum, sonra Jax'e nasıl olacağını anlattım.

Pen sessizliğimden bir şeyler anladı.

"O zaman onun istediği ve ihtiyaç duyduğu kişi olamayacağını nereden biliyorsun?"

Garsonumuz gelip siparişimizi alır ve geldiği kadar hızlı bir şekilde ortadan kaybolur.

Tekrar yalnız kaldığımızda, arkama yaslanıp ellerimi kucağıma koyuyorum. kucağıma koyuyorum.

"Seks kaçınılmazdı." Pen kaşlarını kaldırır ve ben sırtırım. "Her şey Her şey ortaya çıktı. Proje üzerinde birlikte çalışmamız. Güzel ortam."

Sıra Pen'e geldi. Kahkahası zengin ve sıcaktı. Avucunu kaldırdı.

"Üzgünüm," diyor, gözleri genişlemiş, gözyaşlarını silerken. "Ama sen. Tanıdığım en mantıklı ve disiplinli insanlardan biri, biriyle seks yapmayı çevrenin suçluyor mu?"

"Peki." Gabriel gibi konuştuğumu bilerek homurdandım. "Zihinlerimiz ve bedenlerimiz birleşti. Kendini kristal sular, beyaz kumlar ve balayı çiftleriyle çevrili güzel bir adaya kapat... felaketin tarifi."

"Ya da çoklu orgazm."

Gözlerimi deviriyorum, omuzlarım gevşerken dudaklarım seğiriyor. "Evet, onlar da."

Yanaklarım kızardı ve Pen bana anlamlı bir gülümseme attı.

"Gerçekten o kadar iyi miydi?"

"Bunu seninle tartışmayacağım."

"Oh, sıkıcı olma."

"Ben senin aşk hayatının ayrıntılarını sormuyorum."

"Sadece kardeşinle yatıyorum diye, yoksa iğrenç olurdu!"

"Katılıyorum."

"Ama bu Jax." "Ee?"

"Hadi ama. Sen ve o. Bana on altı yıl önce gizli bir aşk yaşadığını, o zamandan beri birbirinizle neredeyse hiç konuşmadığınızı ve şimdi onunla yattığını söylüyorsunuz. Daha doğrusu, yatmadın! Çirkinlik yaptınız, yatak odasında rodeo yaptınız ve parsnip ektiniz! Bu kadın bilmek istiyor. Daha mı iyiydi, aynı mıydı, berbat mıydı?"

Kafamı sallıyorum.

"Harikaydı," diye itiraf ediyorum, kendimi durduramadan. "Ama tek söyleyeceğim bu."

"Sonra ne
olacak?" "Hiçbir
şey."

Pen şaşkın görünüyor.

"Üzerinde çalışmamız gereken bir proje var. Yönetim kurulu veya yatırımcılarımız romantik bir ilişkimiz olduğunu düşünürlerse bu hiç hoş olmaz.

Artık tarafsız değilim. Profesyonel kalmam gerekiyor." Pen bana gözlerini devirdi. "Bir de kardeşlerim var."

Pen başını sallar. "Kahretsin, yönetim kurulunu düşünmemiştim." "Hayatıma hoş geldin."

"Kardeşlerine gelince. Aşacaklar bunu. April, Leah ve ben bunun için buradayız," diyor göz kırparak. "İnişinden beri Jax'le konuştun mu?"

"Sadece yirmi dört saat oldu," diyorum.

"Ee?"

Omuz silkiyorum. "Hayır. İndikten sonra ABD'ye gidiyordu." Elim yine çatal bıçak takımına uzanıyor ve Pen'in gözleri bu hareketi takip ediyor. Duruyorum. "Çözmesi gereken bazı sorunları var. Yönetim kurulu toplantısında teklifini sunana kadar ondan haber almayı beklemiyorum."

Pen sessiz kalır.

"Bunu Eli'ye söylemezsen çok sevinirim," diyorum.

"Ağzım mühürlü. Sen benim arkadaşımsın. Eli benim sevgilim ve bebeğimin babası olsa da, bu benim için çok önemli. Güvenini boşa çıkarmayacağım."

"Teşekkür ederim."

Pen gözlerini devirdi. "Merak etme, April ve ben Eli ve Caleb ile konuştuk. Artık böyle şeyler yapmayacaklar."

O, kardeşlerime benden daha çok güveniyor.

"Ama bunun sevgiden kaynaklandığını bil."

Gülümserim. O konuşmayı duymak için bir sinek olmak isterdim.

"Beni korumaya çalışmalarına alışkınım. Bu, Frazer erkeklerinin doğasında var. Kardeşlerim, benim de tek başıma bir doğa gücü olabileceğimi unutuyorlar."

Pen su bardağını kaldırıp benimkine çarptırdı.

"Eli'ye, özellikle bebek doğacakken, benim narin bir duvar çiçeği olmadığımı sürekli hatırlatmak zorunda kalıyorum. Milyonlarca poundluk kendi şirketimi yönetiyorum ve bunu yıllardır yapıyorum."

"Koruyucu erkeklere," diyorum

gülümseyerek. Pen sırıtıyor.

Uzun bir sessizlik olur.

"Düşünsene, sen ve Jax... Bunu daha önce fark edemediğime inanamıyorum."

"İzlerimizi iyi gizliyorduk, ama belli ki yeterince iyi değiliz. O zamanlar Eli ve Darra ile başın yeterince doluydu."

Pen başını eğdi, sözlerini yalanlamadı. Herkes için zor bir dönemdi.

"İkinizin birbirinize çok yakıştığını hep düşünmüşümdür. Kimsenin görmediğini sandığınızda oturup konuştuğunuzu. Piyano resitallerine her zaman gelip seni desteklediğini."

"Jax senin gibiydi, Frazer soyadı onu hiç rahatsız etmiyordu. En azından öyle görünüyordu."

"Öyle olmadı, sadece aile etkinliklerine dahil edildiği için mutluydu. Bildiğin gibi, ev hayatı pek iyi değildi. Annesi evi terk etti, sonra babasının en yakın arkadaşıyla birlikte oldu. Ona yardım edecek kardeşi yoktu. Seninle ve ailenle geçirdiği tatiller, gerçeklikten kaçış yoluydu. Hepimiz için öyleydi. Darra için bile."

"O kadından bahsetme."

Pen omuz silkiyor. "O Lottie'nin annesi. Onu görmezden gelemem. Lottie şu anda onunla konuşmayı reddediyor olsa bile."

"Hâlâ mı?"

Pen başını sallar. "Ayak diriyor. Onu iyi tanıımıyorsam, Eli'nin kızı olduğuna yemin ederdim. İkisi de aynı inatçı karakterde."

"Doğa değil, yetiştirilme tarzı. Ne de olsa o onun babası," diyorum. "Peki Zach, onunla konuşuyor mu?"

Neredeyse boğulacak gibi oldum, ama kendimi tutabildiğim için gurur duyuyorum.

"Bildığım kadarıyla hayır. Lottie ikisinden de uzak duruyor. Elijah ona destek olmaya çalışıyor, ama o hala bu konuda ağzını sıkı tutuyor."

O anda yemeklerimiz geldi, bu yüzden ara verdik.

Garson gidince Pen başını kaldırdı.

"Bir şey daha söyleyeceğim, sonra susacağım ve Noel hediyelerini konuşabiliriz."

Gülümsüyorum, Noel Frazer ailesinde çok önemlidir. Tüm hediyeler iyi planlanmış ve ucuzdur, en azından yetişkinler için.

"Jax. Elijah ve Caleb'in onu sevmesinin bir nedeni var. O açık sözlü biridir ve Frazer ailesinin saçmalıklarına takılmaz. Onu yıllardır tanıyorum ve arkadaşlığımız devam ediyor. O gerçekten iyi insanlardan biri."

Elim kolyeme gider. "Biliyorum."

Pen, ileri geri sallanırken hiçbir şey söylemiyor. "Noel hediyeleri. Düşünüyordum da..."

Ve böylece, konuşma konusu değişir.

BÖLÜM 38

JAX

Ofisimin kapısı çalınır. "Girin," derim.

Caleb gülümseyerek başını uzatır.

"Günaydın. Geri dönmene sevindim." Karşımdaki sandalyeye oturur.

"Bu sabah erken kalktın ve dışarı çıktın."

Uçağım dün gece geç saatlerde ABD'den geldi, Caleb ve April çoktan yatmışlardı.

Masamdaki iş yığınınına işaret ettim. "Erken başlamak istedim."

Arkamı yaslayıp dirseklerimi koltuğun kollarına dayarım.

"Nasılsın? Kız kardeşimle geçirdiğin bir haftadan sonra kendini topladın mı?"

Omuzlarımı gevşetmeye çalışarak masamdaki son raporu işaret ettim.

"Kesinlikle. Çok şey yaptık."

Caleb gülümser ve gerginlik biraz azalır.

"Yarın için hazırlıklı görünüyorsun," diyor.

Öyle mi?

Maldivler'den döneli neredeyse iki buçuk hafta oldu. Onu kollarımda tuttuğumdan beri, sadece bu anı bile midemi bulandırıyor ve nefesimi hızlandırıyor. Diğer insanların çevresinde, toplantı masasının karşısında onunla yüz yüze gelmek...

Zihnimde kendimi sarsıyorum.

"Sana gönderdiğim elektronik kopyayı inceleme fırsatın oldu mu?" diye soruyorum, düşüncelerimi başka yöne çekmek için.

"Baktım. Yönetim kurulu etkilenecek bence. Gerçekten başardın. Umarım Kat da bunu takdir eder."

Nefes alıp gülümsüyorum. Onun adını duymak bile nefesimi kesiyor. Kendimi toplamam lazım.

Esniyorum, bu sabah yüzmeyi bırakmamış olmayı diliyorum, ama kahvaltıda Caleb'le yüzleşmek istemedim. En iyi arkadaşlarımdan birinin yanında kalmanın dezavantajı bu. Burada daha fazla zaman geçireceksem, uzun vadede kalacak bir yer bulmam gerekecek. Caleb ve April çok cömert davrandılar, ama misafirperverliklerini suistimal etmek istemiyorum.

Büyükannem hep şöyle derdi: "Misafirler ve balıklar üç gün sonra kokmaya başlar."

Caleb kapıya doğru yürüdü ve kapıya ulaştığında dönüp bana baktı.

"Sizi baş başa bırakayım, ama Noel'de ne yapacaksınız acaba?"

"Annem ve Peter, babamı ve beni Noel'i onlarla geçirmemiz için davet ettiler."

Caleb'in kaşları neredeyse saç çizgisine ulaşıyor ve az önce soluduğu havayı boğazında hissediyor.

"Bu, ayrıldıkları zamana göre biraz değişiklik olmuş."

Kimse benden daha fazla şaşırmamıştı.

"Baban da kabul etti mi?"

"Ona göre, artık aralarındaki husumeti gömmeleri zamanı gelmiş."

Caleb gülümser. "Tabii birbirlerini gömmek değilse."

"Benim endişelendiğim de bu. Tek söyleyebileceğim, ilginç bir Noel olacağı."

Her ne kadar annemle babam son on sekiz yılda yumuşamış olsalar da, ben hala diken üstündeyim. Bu, uzun bir süre aynı yerde bulunacakları ilk sefer olacak. Annemle Peter'ın bizi davet etmesi bana biraz umut veriyor. Babamın onları reddetmemiş olması ise daha da fazla.

"Sana şans diliyorum. Kaçman gerekirse annemin evinde her zaman boş bir yatak olduğunu biliyorsun. Seni görmekten çok mutlu olur. Özellikle de Pen ve Eli bu yıl Lottie ile birlikte onun kulübesinde kalacaklar."

Kat'e bu kadar yakın olup ona dokunamamak, ateşle oynamak gibi bir şey olsa da, başımı sallıyorum. Kat, benim nerede durmam gerektiğini çok net bir şekilde ortaya koydu.

Ben buna hazır olduğumdan emin değilim.

"Simon son geliştirme planlarında nasıl gidiyor?" diye soruyorum, konuyu değiştirmek istiyorum.

Caleb gülümser. "Gerçekten çok iyi. Ekibin geri kalanına uyum sağladı. İyi bir seçimdi. Sen değilsin, ama öğreniyor ve uyum sağlıyor... sana çok yakın, diyebilirim."

"Sevindim. Daha sonra onu görmeye gidecektim. Geri çekilip onu rahatsız etmemeye çalıştım."

"Her zaman sıkı bir kontrol altında tuttuğunuz için zor olduğunu tahmin ediyorum."

"Tahmin bile edemezsin, ama yapılması gereken bu. Ya böyle olacak ya da Lockwood Architects büyümeyi durduracak ve bu bizim amacımız değil."

"Cazip teklifler geldiğinde bunu aklında tut," diyor, yine gülümseyerek. "Sonra görüşürüz."

Caleb ayrılır ve ben koltuğuma geri çöküyorum.

Pencereye dönerek, kollarımı kolçaklara dayadım, ellerimi yüzümün önünde birleştirdim, işaret parmaklarım dudaklarıma dokundu.

Yarın Kat'i görmeden önce kendimi kontrol altına almam gerekiyor.

Son rapor bu sabah gönderildi. Teklifteki fikirler benim olduğu kadar onun da fikirleri olduğu için ne umduğumu bilmiyorum.

O henüz cevap vermedi.

Ne bekleyeceğimi veya hangi kurallara göre oynayacağımızı bilmiyorum, ama ona profesyonel davranacağıma söz verdim ve öyle de yapacağım.

Kathryn Frazer çok uzun süredir duygusal zihnimin büyük bir bölümünü işgal ediyor. Artık bunu kapatıp hayatıma devam etmenin zamanı geldi.

Telefon rehberimi açıp kaydırıyorum. Eski sevgililerimin çoğu ya evli ya da ciddi bir ilişki içinde.

Bir isme geldiğimde gülümsüyorum.

Telefon bağlandığında "Michelle" diyorum.

"Selam, yabancı. Uzun zaman oldu."

"Şehirdeyim. Akşam yemeğinde buluşmak ister misin?"

Bir süre hoşbeş ettikten sonra, saat sekizde onu almaya karar veriyorum.

BEN:

Bu akşam eski bir arkadaşım la akşam yemeğine çıkacağım.

CAL:

Arkadaş mı, sevgili mi?

BEN:

Michelle

CAL:

O zaman ikisi de. İyi eğlenceler. Sizi beklemeyeceğiz.

Koltuğuma geri çöküyorum. Caleb, kız kardeşine olanları bilseydi ne düşünürdü? Yaptığım şeyin düşüncesi midemi bulandırıyor. Ateşle oynuyorum.

* * *

MICHELLE her zamanki gibi güzel. O bir avukat ve Caleb ile benim ilk projelerimizden birinde birlikte çalıştığımız biri. Bu, ceza hukukuna geçmeden önceydi. İşine odaklanmış ama eğlenceye de açık biri.

"Aradığında şaşırdım," diyor, garsonun peçeteyi silkelip kucağına sermesini beklerken. Başını kaldırıp gülümsüyor. "Teşekkürler."

Garson masanın etrafından dolaşp bana da aynısını yapıyor. "Şarap?" diye soruyorum.

Michelle gülümser. "Harika. Sen seç."

Menüyü inceleyip bir şişe Chablis Cru sipariş ediyorum.

"İyi seçim," diyor. "Nasılsın?" "Bu benim söylemem gereken bir şey değil mi?"

Gülümsüyor. "Belki, ama ben eşitlikten yanayım, bunu biliyorsun. Ee, nasılsın?"

"Yeni bir projeye başlamak üzereyim. ABD'den yeni döndüm, ondan önce de Maldivler'deydim."

"Jet sosyete. Her zaman yoğun bir hayatın vardı. Maldivler romantik bir yer gibi geliyor."

Öyleydi. Bu konuyu açtığıma pişman olmaya başladım. Bu gece unutmak, sıfırlamak içindi.

Gülümsüyorum. "İş. Sen ne yapıyorsun?"

Michelle bir anlığına bana bakar ama konuyu geçirir. Onun insanları ne kadar iyi okuduğunu unutmuşum.

Garson şarabımızı getirirken, o da ön kollarını sandalyenin kolçaklarına dayadı.

Şarabı tadarken bir ara veriyoruz. Dilimde mükemmel bir şekilde yayılan keskin ve zengin bir tadı var. Başımı sallıyorum ve garsonun bardaklarımızı doldurup masanın yanındaki soğutucuya koymasını bekliyoruz.

Michelle kadehini kaldırıp öne doğru uzatır. "Eski dostlara."

Kadehlerimiz birbirine değince çınlar ve ikimiz de bir yudum alırsak.

"Ne diyecektin?" derim, kadehimi masaya koyarak.

Michelle gülümser, ama ardından somurtur.

"Şirketim Simone Asher davasıyla meşgul. Görünüşe göre onun cinayeti çok büyük bir buzdağının görünen kısmıymış."

Başımı sallıyorum. Sir Leonard Crawley ölmüş olabilir, ama o hastalıklı ve sapkın dünyasında tek başına çalışmıyordu. Ortaya çıkarılan dosyalar, sayısız kötü suçlara karışmış birçok iğrenç insanı suçluyordu.

"Kazanabileceğini düşünüyor musun?"

"Bunun hakkında konuşamayacağımı biliyorsun."

Omuz silkiyorum.

"Umarım o piçleri yakalarsın," diyorum ve bir gülümseme kazanıyorum. "Ben de öyle umuyorum."

"Peki, gerçekte neden buradayız?"

Geri çekilip parmaklarımı birleştiriyorum.

Michelle sırttı. "Jaxson Lockwood'u çılgına çevirebilecek tek bir kadın tanıyorum."

"O kadar belli mi?" diyorum, yüzümü buruşturarak. "Üzgünüm."

"Önemli değil." Michelle uzanıp kolumu okşadı. "Biz her şeyden önce arkadaşız. Gerçi avantajlarından hiç şikayet etmedim."

Michelle, Kat'i bilen birkaç kadından biri. Acaba bu yüzden mi buradayız diye düşünmeye başlıyorum. Birlikte çalışırken Cal eve gitmek için ayrıldı. Biz içmeye devam ettik ve o akşam geçmişimizi ve başka şeyleri paylaştık. Kim olduğunu bilmiyor ama bir kadın olduğunu biliyor. Aynı şekilde, ben de onun hayatının aşkını kaybettiğini biliyorum.

"Geri döndü mü?"

"Karmaşık bir durum," diye mırıldandım.

Michelle sıcak ve nazik bir sesle gülüyor. "Hayat ne zaman karmaşık değildir ki? Bu, vazgeçmen gerektiği anlamına gelmez."

Kaşlarımı kaldırırım.

"Ah, ama benim durumum farklı," diyor yorgun bir gülümsemeyle.

Michelle eski nişanlısının babasına aşık oldu. Karmaşık kelimesi bile yetmez.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışma. Ben avukatım, bu işe yaramaz. Ne oldu?"

Ona bazı ayrıntıları anlattım. Michelle elini masanın üzerinden uzatıp benim elimi okşadı.

"Bana umut var gibi geliyor, ve unutma, umut varsa..."

İnledim. "Söyleme."

"Doğru. Pes etme. Hikayen henüz bitmemiş gibi görünüyor."

Midemde hafif bir heyecan hissediyorum ve nefesim göğsümde sıkışıyor.

Garson siparişlerimizi almak için gelir ve bana bir nefes alma fırsatı verir.

BÖLÜM 39

KAT

Yeni bir e-posta geliyor.

JLockwood

Kalp atışlarım hızlanır, midemde ve göğsümde bir karıncalanma başlar. Döndüğümüzden bu yana iki haftadan fazla zaman geçti. Jaxson ve ben aynı yerde birlikte olduğumuzdan bu yana iki haftadan fazla zaman geçti. O benim bedenimi yeniden uyandırdığından bu yana iki haftadan fazla zaman geçti.

Yarın, iş arkadaşlarımla dolu bir toplantı odasında yüz yüze geleceğiz.

Nefes alıp veriyorum, nefesim düzelene kadar bu işlemi tekrarlıyorum.

Başarabilirsin!

Babamın sesini kulağımda duyabiliyorum sanki.

Pen ile konuşmamdan sonra kendimi işe verdim. Noel yaklaşırken, bu mükemmel bir dikkat dağıtıcı oldu. İşler çılgınca gidiyor. Özellikle bir haftalık aradan sonra, nefes almaya bile zor zaman buluyorum.

E-postayı tıklıyorum.

Kat,

Teklifimi ekte gönderiyorum. Herhangi bir sorunuz olursa lütfen bana bildirin. Dağıtmanız için çıktıları kurye ile gönderdim.

Jaxson Lockwood

(CEO/Sahibi Lockwood Architects)

Nazik sözlere gerek yok.

Hayır, nasılsın?

Ama ne bekleyebilirdim ki? Tutumumu gayet açık bir şekilde ortaya koydum. O da sadece benim isteklerimi yerine getiriyor.

Ben de profesyonel davranabilirim. Sonuçta, en iyi yaptığım şey bu, istediğim de bu.

Eki açıp teklifini okudum. İyi. Konuştuğumuz her şey dahil edilmiş, fiyatlandırılmış ve bazı ek özellikler de eklenmiş. Gerçekten beklentilerimin ötesine geçmiş.

Başka bir şey mi bekliyordum?

Sonuçta bu Jaxson. Tutkusunun nerede olduğu açıkça görülüyor. Maldivler'deki küçük hatamızın bunu tehlikeye atmamış olmasına seviniyorum.

Unutma. Jaxson Lockwood, FHG ve bu proje için bir kazanç.

Hiç şüphe yok ki, Jaxson Lockwood tutkulu bir adam.

Beni defalarca orgazma ulaştırdığı anılar beynimi doldururken nefesimi tutuyorum. Vücudumu ince ayarlı bir enstrüman gibi çaldığı anları. Hala içimde derinlerdeki penisinin hissini, içeri girip çıkmasını, sertçe boşalmasını, yüzündeki ecstasy ifadesini hatırlıyorum. Uyurken beni kollarında tutuşunu.

Arzunun coşkusu amımı kasılmaya başladı, içimde derinlerde zonklayan bir ihtiyaç uyandı.

Kendine gel, Kathryn Frazer! Burada kontrol sende, temel arzularında değil!

Telefonu

kaldırıyorum. "Kat,"

diye cevaplıyor Caleb.

"Selam, kardeşim. Jaxson'ın teklifini inceleme fırsatın oldu mu?"

"Okudum. İyi görünüyor. Yönetim kurulu bundan memnun kalacak bence."

Haksız değil. Bu beni hem heyecanlandırıyor hem de hayal kırıklığına uğrattıyor.

"Ben de. Sonunda bu konuda ilerleme kaydedebileceğiz gibi görünüyor." "Yarın sunumda görüşürüz," diyor.

"Yarın görüşürüz."

* * *

Bütün gece uyuyamadım. Alarmım çaldığında, üç saattir uyanık olmuştum.

Kahretsin!

Giyinirim.

Hadi Kat, yapabilirsin. Son on altı yıldır Jaxson Lockwood'la yüzleşıyorsun. Bir gün daha ne fark eder ki?

Tek sorun, o kadar zaman boyunca çıplak kalmamış ve onun vücudunun senin vücuduna girip çıkmasını, dudaklarının emip ısırmasını hissetmemiş olman!

Bu düşünceler yüzümü kızartıyor, bacaklarımın arasında nem birikiyor.

Geri döndüğümünden beri kendimi sürekli tahrik olmuş bir durumda buluyorum.

Bunu bana sadece bir anı yapabiliyorsa, iki saatlik yüz yüze görüşmeye nasıl dayanacağım?

Ofise giriyorum. Michael hazır.

Dün Jaxson'ın sunumunu geldikten sonra dağıttı, böylece herkes teklifi okuyup sorularını hazırlayabildi.

"Bay Lockwood kardeşinizle birlikte geldi," diyor.

"Teşekkürler, Michael."

Kapının yanında bekliyor.

"Başka bir şey var mı?"

Rahatsız görünüyor. "New York'taki otelde birkaç otel misafiri ile ilgili bir olay oldu. Polis olaya müdahale etti."

Ben sıkıştırıyorum köprü köprüyü kır burun
burnumun titriyor sallayarak katmanları yorgunluğun
yorgunluktan. "Kim ilgileniyor?"

"Marco," diyor Michael.

"Yürüyerek konuşalım," diyorum, masamdan notlarımı eklediğim teklifin kopyasını alıp kapıya doğru yöneliyorum.

Michael yanıma atlayarak adımımı takip ediyor.

"Görünüşe göre, bazı konuklar şikayet edince polis süitlerden birine baskın yapmış."

Duruyorum, Michael neredeyse bana çarpıyordu. "Şey... Oda porno film çekmek için kullanılıyormuş," diyor, yüzünü buruşturarak.

Bir saniye gözlerimi kapatıp açtıktan sonra ona dönerek bakıyorum. Yanakları kızarmış.

"Bu ilk kez olmuyor," diyorum. "Eminim son da olmayacak."

Bu doğru. Babamın ofisine katıldıktan sonra ilk işlerimden biri porno skandalıyla uğraşmaktı.

"Marco'ya Chicago'daki Darren ile konuşmasını söyle. Geçen yıl benzer bir olay yaşamışlardı. Herhangi bir olumsuzluk olması ihtimaline karşı halkla ilişkiler departmanının bilgilendirildiğinden emin ol."

Michael birkaç not alır. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Michael, son yirmi dört saat içinde çeşitli Frazer Otellerinde meydana gelen ölümler, doğumlar ve ünlülerin skandalları da dahil olmak üzere bir dizi başka olayı sıralamaya başlar. Gözlerimin arkasında baş ağrısı oluşmaya başlar. Çalışma molam, çalışarak geçirdiğim bir mola olmasına rağmen, sanki bir ömür önceymiş gibi gelir.

Yönetim kurulu odasına giderken bir dizi talimat veriyorum ve Michael bol bol not alıyor.

Jax'ın bir adım geri çekilme konusunda söylediklerini hatırlıyorum. Her şey benim elimden geçmek zorunda değil.

Durup Michael'a bu sorunların çözümüne dahil olması gereken ekiplerin listesini veriyorum. Yürümeye devam ediyoruz ve ben işimi bitirdiğimde, yönetim kurulu odasının kapısına varmışız.

"Onlara birkaç saat verin ve takip edin. Herhangi bir sorun olursa bana haber verin," diyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Sanırım hepsi bu kadar," diyor. "Hemen halledeceğim."

Kafamı sallayıp, kapı kolunu tutarken derin bir nefes alıyorum.

Kapıyı iterek içeri giriyorum. Yönetim kurulunun geri kalanı çoktan yerlerini almış.

"Bay Lockwood," diyorum, öne çıkıp Jax'a elimi uzatarak.

"Bayan Frazer."

Ellerimiz birbirine değdiğinde, sanki bir elektrik akımı kolumdan göğsüme kadar yayıldı. Kalp atışlarım hızlandı ve yanaklarımda hissettiğim sıcaklığın belli olmaması için dua ettim.

Jax elimi kısa bir süre sıkar ve hemen bırakır.

"Başlayalım mı? Meşgul bir adam olduğunu biliyorum."

Jax, ben koltuğuma otururken başını sallayarak onaylar.

Sunuma başlar. Zengin, derin sesi, kurulun her kelimesine kulak kesilmesine neden olur. Aklım, o aynı sesin, amımın derinliklerine gömülmenin ne kadar iyi hissettirdiğini, vücudumun onun için nasıl ağladığını fısıldadığına gider.

Oda sessizliğe bürünür. Kafamı kaldırdığımda herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu görürüm.

"Teşekkürler, Bay Lockwood. Michael'ın dün teklifinizi dağıttığını biliyorum. Sorusu olan var mı?"

Sorular yağarken ben arkama yaslanıyorum. Bazıları Jaxson'a, bazıları bana yöneltiliyor. İkiisi birlikte tüm soruları yanıtlıyoruz.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama Kat, sanırım bir şey bulduk," diyor Sadie. "Bu çok etkileyici."

Ağzımın içini ısırarak kendimi sert bir cevap vermekten alıkoyuyorum. Bu kaltak başından beri bu projeye karşıydı. Şimdi birdenbire destekçi mi oldu? Jaxson'a attığı bakışları görünce nedenini anlıyorum. Kanım kaynamaya başlıyor.

Kolyeyi tutup zincirinde yukarı aşağı kaydırıyorum, Jax'ın hareketimi izlediğini fark edince duruyorum.

"Harika iş çıkardın," diyor Douglas ve Lewis birlikte, diğer yönetim kurulu üyeleri de onlara katılıyor.

Toplantıyı kapatmadan önce birkaç soru daha sorulur.

"Herkes teşekkür ederim. Fikirlerinizi duymayı sabırsızlıkla bekliyorum. Hafta sonunda ayrıntıları tartışmak için başka bir toplantı ayarlayacağım. Hepimiz aynı fikirdeyse, yeni yılda tüm hızıyla ilerleyeceğiz."

Diğer yönetim kurulu üyeleri odadan çıkarken Caleb yanıma geldi. "İyi gitti."

"Evet," diyorum, Sadie'nin Jax'a doğru sallanarak yaklaşp, kalçasını baştan çıkarıcı bir şekilde toplantı masasına dayadığını onun omzunun üzerinden izlerken.

Daha açık olamaz mıydı?

Caleb bakışımı takip eder.

"Jax'ın bir hayranı daha oldu," diye kıkırdar. "Profesyonelce değil," diye tıslarım.

"Sadece senin dünyanda öyle, kardeşim. Biz sıradan ölümlüler için seks ve ilişkiler hayatın bir parçası."

"Jaxson dış danışman. Bu projede bizimle yakın bir şekilde çalışacak."

Jaxson, Sadie'nin söylediği bir şeye güler ve tüylerim diken diken olur. Caleb, bir adım öne çıktığımda kolumu sıkıca tutar.

"Ne olursa olsun, şimdi sırası değil," diye kulağıma fısıldar.

Devam etmez, uyarısı açıktır.

Profesyonelce davranmayan benim.

Caleb'in sorgulayan bakışlarıyla karşılaşırım.

"Önemli bir şey değil," diyorum. "Kötü bir gece uykusu ve ilgilenmem gereken bir sürü başka sorun."

Yönetim kurulu odasının kapısı çalınır. Michael ortaya çıkar, vücudu neredeyse titriyor.

İşte başlıyoruz.

"Bu arada," diyorum Caleb'e. "Gitmem gerek. Jaxson'a benim adıma teşekkür eder misin, ona haber vereceğimi söyle."

Cevap beklemeden ve arkama bakmadan dönüp giderim.

Caleb'in sözleri aklımda kalır.

Başka bir hayran mı?

Ne demek istedi?

BÖLÜM 40

JAX

Sadie Tripp'ten uzaklaşıyorum.

Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum ama açık saçık flörtü hoş karşılanmıyor ve güvenilmiyor. Bu kadın bir yılan.

"Görünüşe göre bir hayranın var," diyor Caleb, odada sadece ikimiz kaldığımızda.

Yüzümü buruşturuyorum, bu da onu güldürüyor.

"Kat teşekkür ediyor, yakında seninle konuşacak," diyor. "Yine bir Noel kriziyle uğraşmak zorunda kaldı."

Kat'ın ayrıldığını gördüm. Konuşabiliriz diye ummuştum. "Her zaman öyle değil mi?"

"Ne diyebilirim ki, ablam işkolik ve yetki devri konusunda sorunları var. Tıpkı babam gibi, onun da kapatma düğmesi yok." Caleb kapıya bakıp iç geçirdi. "Aradan sonra biraz yavaşlayacağını ummuştum, ama sanki cinlenmiş gibi geri dönmüş. Sen yokken hiç dinlenmedi mi?"

Kat'ın başını geriye atmış, ağzını açmış, benim sikimin etrafında sertçe boşalırkenki anıları beynimi dolduruyor. Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum.

"Proje üzerinde çalıştık. Ofisle sürekli iletişim halinde olduğunu biliyorum. Biraz boş zamanı vardı."

"Bunu bilmek güzel. Sen ve o..." Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Seninle ilgili olarak kışına saplanan çubuğu çıkarmayı başardınız mı?"

Yavaşça nefes veriyorum.

"Konuştuk, ateşkes ilan ettik," diyorum belirsiz bir şekilde.

Eğer buna öyle denebilirse.

"Teklifteki fikirlerin çoğu Kat'e ait. O bu işleri iyi bilir."

Kat ve benim geçmişimizi açıklamak, on altı yıldır aramızda kalan bir konu olduğu için, girmek istemediğim bir konu. Caleb ve Elijah her zaman balık tutmuşlardır, ama ben sadece omuz silkmekle yetindim, kardeşlerine ne anlatacağına Kat'ın karar vermesi gerektiğini düşündüm.

Caleb hayal kırıklığına uğramış gibi iç çeker.

Başını kaldırır. "Babanla buluşmak için ne zaman çıkacaksın?"

Saatime bakarım.

"Eurostar'a binmeden üç saat önce." "Gitmeden

önce bir şeyler yemek ister misin?"

"Aslında gitmeden önce Kat'i yakalamayı umuyordum."

Gülümser ve koluma hafifçe vurur, bu da beni kaşlarımı çatmaya iter.

"Sorun değil," diyor, sesi biraz fazla neşeli. Yüzündeki ifade, cevabımdan memnun olduğunu gösteriyor.

Michelle hakkında soru sormaya zahmet etmedi. Saat on buçukta evde olduğum gerçeği, muhtemelen ona bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı.

* * *

Kat'ın ofisine doğru yola çıkıyorum.

Michael dışarıda nöbet tutuyor. "Kat müsait mi?"

Başını kaldırıp donakaldı. "Bayan Frazer telefonda," dedi.

Gülümsedim. "Sorun değil. Bekleyebilirim."

Ben oturup masanın üzerine düzgünce yerleştirilmiş dergilerden birini aldığımda, o somurtarak bakar. Dergilerin hepsinde Frazer Otelleri ile ilgili makaleler vardır. En üstteki dergiyi açar ve Kat'e adanmış makaleyi okumaya başlarım.

Kat'ın kapısı açılır.

"Michael..." Beni görür görmez aniden durur. "Jax, burada ne işin var?"

"Gitmeden önce seninle birkaç dakika konuşmak istedim."

"Michael?"

Kulakları pembeye döner ve gözle görülür şekilde yutar.

"Telefonda konuşuyordun," der sessizce, gözleri Kat'inkilerle buluşmaz.

Kat ona bakar, kaşlarının arasında bir çizgi belirir.

"Kardeşim Gabriel ile Noel hediyesi hakkında konuşuyordum. Bir dahaki sefere, konuşmamı böl."

Arkasını dönüp ofisine geri girer ve kapıyı tutar.

"Bay Lockwood ve bana kahve getirir misiniz lütfen?"

Bay Lockwood'a Americano, bana her zamanki gibi."

Michael, azarlandığından hoşnut olmadığı belli olsa da patronunu kızdırmak istemediği için hemen ayağa kalkar.

"Kahvene tüküreceğinden endişelenmiyor musun?" Kat kapıyı kapattıktan sonra, gözlerim onun büfe üzerinde gururla duran kahve makinesine kayar.

"Onun ilk ya da son olacağını sanmıyorum," diye iç geçirir. "Gabe ile olan konuşmanın acil olmadığını biliyordu, bu yüzden özellikle seninle bir toplantıdan geldiğimi bilerek, konuşmamızı kesmeliydi. Onun, kimin önemli kimin önemsiz olduğuna karar vermesine izin vermeyeceğim."

"Bir asistanın görevi bu değil mi?"

"Sen önemlisin, Gabe değil. Eğer bunu göremiyorsa, hayır."

"Önemli miyim?" diyorum, sırtarak.

Kat gözlerini devirir ve oturmam için işaret eder.

"Toplantının sonunda seni göremediğim için üzgünüm. Bence toplantı iyi geçti. Sadie çok etkilenmiş görünüyordu."

Gülümsememek için dilimi ısırıyorum. Eğer onu iyi tanııyorsam, kıskanç gibi geldiğini söyleyebilirim, ama bu muhtemelen benim hayalimdir.

Kat devam ediyor. "Yönetim kurulu üyelerinden, bu konuyu ilerletmek ve planların hazırlanıp yerel makamlara sunulmasını isteyen birçok e-posta aldım," diyor ve masasının arkasına oturuyor.

Onu iş başında izlemek nefesimi kesiyor.

Bu profesyonel Kat. Takımı tam oturmuş ve kusursuz, parlak koyu kahverengi saçları toplanmış, tek bir kırıksıklık ya da dağınık tel yok. Burnundaki çiller, mükemmel uygulanmış ince bir makyaj tabakasıyla örtülmüş. Güneşte geçirdiğimiz zamanın parıltısını hala taşıyor, ama bu, kumlarda çıplak ayakla yürüyen ve pazarda yürürken gülen kadınla tek benzerliği.

Çıplak ayakla kumda yürüyen ve pazarda yürürken gülen kadınla tek benzerliği bu.

Tekrar mükemmel Kat'e dönüştü. Onu kollarıma alıp tüylerini biraz, ya da belki çok fazla karıştırmak istiyorum.

Koşmaya devam ediyor ve bana daha fazla bilgi veriyor. İnşaatla ilgili detaylar, olası olanaklar.

"Kat, dur," diyorum sonunda.

Durup yukarı bakıyor.

Onun dinlemesine şaşırdım.

"Kat, ben..."

Daha fazla bir şey söyleyemeden, kapı çalındı ve Michael içeceklerimizi getirerek içeri girdi.

İçecekleri masanın üzerine koydu, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Teşekkürler," dedi Kat. "Daha önce yaptığın aramaları takip edebilir misin? Her şeyin yolunda olduğundan emin ol."

Omuzları gevşedi.

"Tabii ki. Hemen hallederim." Dönüp

sessizce odadan çıktı.

Kat'in eli zincirine uzanır, ama ne yapmaya çalıştığını fark edince elini kucağına düşürür.

"Amerika nasıldı? Her şeyi halledebildin mi?" Sandalyeye yaslanırım.

Tamam, o zaman bu konuşmaya geçebiliriz.

"Evet. Önemli bir şey çıkmadı, ama ekiple görüşmek iyi oldu."

"Bunu duyduğuma

sevindim." "Kat, bak,

şey hakkında..."

Telefonu çalar ve derin bir nefes almadan önce kısa bir süre gözlerini kapatır.

"Üzgünüm, bunu

cevaplamam gerek." Ben

de iç çekip ayağa kalkarım.

"Merak etme. Yeni yılda görüşürüz. Bu gece Fransa'ya gidiyorum, annem, Peter ve babamın yanına."

Kaşlarını kaldırır ama hiçbir şey söylemez, yerine telefonu açar.

"Bir dakika, Marco."

Onu beklemeye alır.

"Seni görmek güzeldi," der, yüzündeki ifade yumuşayarak ekler.

"Umarım huzurlu bir Noel geçirirsin."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ben de."

Kahveyi bırakarak kapıya doğru yürüdüm. "Annenin yanında iyi eğlenceler."

"Sabah çalışacağım, sadece öğle yemeği için gideceğim," diyor.

Konuşmak için ağzımı açtım ama o elini kaldırdı.

"Döndüğünde konuşabiliriz."

Ben başımı sallıyorum ve Kat kaşlarını çatarak elindeki telefonu işaret ediyor. "Gerçekten üzgünüm, ama bunu cevaplamam gerekiyor."

Başımı sallayıp ayrılmak için dönerim.

"Marco. Bu nasıl oldu?"

Kapıyı arkamdan kapatırken duyduğum tek şey bu.

BÖLÜM 41

KAT

Bu yıl Noel farklı.

Kaybettiğimiz aile üyelerinin yerine yeni aile üyeleri olduğu için mi?

Annem herkesi bize davet etti. Leah'ın ebeveynleri Di ve Julian, April'ın üvey annesi ve babası, Louise ve Pen'in annesi. April'ın biyolojik annesi ve üvey babası Sarah ve Tim, çocuklarıyla birlikte Yeni Yıl için geliyorlar. Lois ve Nick'in Noel hediyelerini gönderme fikri çok zordu.

Harper'ı özlüyorum.

Küçük kız kardeşim Noel'i çok sever. Büyürken Noel gösterileri düzenlerdi, ben piyano çalarken o şarkı söyler ve dans ederdi. Hediye dağıtım sorumlusu olarak yaptığı işi saymıyorum bile. Pijamalarıyla ağacın altına girer ve tüm hediyeleri dağıtırdı. Küçükken Elijah ve ben ona isim etiketlerini takmasında yardım ederdik.

Bu yıl, annemin arkadaşı ve onun huysuz oğlu, yani Harper'ın patronu ile birlikte Noel'i geçirmek için davet edildi. Eve gelmesi hala çok riskli. Ben geldiğimde video görüşmesi yaptık ve itiraf etmeliyim ki, iyi görünüyordu. Muhtemelen bir süredir görüldüğünden daha iyi. Ama dedikleri gibi, *değişiklik dinlenmek kadar iyidir*. Harper'ın durumunda, bu doğru gibi görünüyor.

"Sessizsin," diyor annem, yanımdaki kanepeye otururken.

Göğsüme sokulan küçük beden kıpırdanıyor, ama sonra tekrar yerleşiyor.

"Huzur ve sessizliğin tadını çıkarıyorum," diyorum gülümseyerek.

"Çılgın bir ay oldu."

"Ama verimli mi?"

"Her zaman."

"Baban çok gurur duyardı. Otellerde bu zamanı çok severdi. Çılgınca, derdi, ama heyecan verici."

Sesi hüzünlü. Nasıl başardığını bilmiyorum. O ve babam bir takımdı, ama onu trajik bir şekilde kaybetmesine rağmen, mücadeleye devam etti ve hayatını yeniden kurdu.

"Ama aynı zamanda dengeye ihtiyacın olduğunu da söylerdi. Tatilleri asla kaçırmazdı. Ailesiyle zaman geçirirdi."

İşte geliyor.

"Bir denge kurmalısın, Kathryn." Kafamı çeviriyorum ve ağzımı açtığımda elini kaldırıyor. "Senin için endişeleniyorum. Bu yıl olan onca şeyden sonra. Sanki duygularını gömmüş gibisin. O gece seni zorlamadım. Duygularını işleme ihtiyacını çoğu kişiden daha iyi anlıyorum. Ama canım, hayatta FHG'den daha önemli şeyler var, ama bunu ofiste ya da otelde yirmi dört saat kalarak keşfedemezsin."

Arkamı dönüp uyuyan Callum'un başına bir öpücük konduruyorum. Uykusunda gülümsüyor ve bana daha da yaklaşıyor.

Ben gelir gelmez hemen dizime tırmanmak istedi. Benim küçük dostum.

Leah ikizleriyle birlikte kocaman ama son üç aylık döneme girdi, bu da bir artı, bu yüzden seve seve yardım ettim.

"Biliyorum, inanması zor gelebilir, ama ben mutluyum anne. İşimi seviyorum," diyorum. "Zach ve onun ilişkisine gelince..."

Darra'nın adını ağzıma alamıyorum. Onları bizim evimizde birlikte düşünmek hala midemi bulandırıyor. Onu sevdiğim için değil. Zach'e karşı hissettiğim şeyin aşk değil, daha çok kardeşçe bir dostluk olduğunu şimdi anlıyorum. Daha çok Darra'nın hissedeceği kendini beğenmişlik yüzünden. Bu ona benim, bizim üzerimizde bir güç verdi.

"İnsanlar sürekli ilişki yaşıyor. Ben de tamamen masum değilim. Babam öldükten sonra."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Annem bunu hissetmiş olmalı ki elini koluma koyup sıkıyor.

Gözlerimiz buluştu.

"Babam öldükten sonra, kendimi kanıtlamakla çok meşguldüm. FHG'yi ileriye taşıyacak ve işi devam ettirebilecek doğru kişi olduğumu kanıtlamak istedim. Geriye dönüp baktığımda, hiç evde olmadığımı görüyorum. İlişkileri ne zaman başlamış olursa olsun, Zach muhtemelen başka birine yönelirdi ve onu bunun için suçlayamam. Sonunda, sevgiliden çok ev arkadaşı gibiydik."

"Bu bir mazeret değil. Zach başka biriyle devam etmek istiyorsa ayrılmalıydı. Erkek gibi davranmalıydı."

"Belki, ama bazen hayat istediğimiz kadar net ve kesin değildir."

Kolumu bir kez daha sıktıktan sonra bıraktı.

"Çocukları için endişelenmek bir annenin hakkıdır."

Gülümsüyorum.

"Elbette öyle. Ve sen her zaman harika bir anne oldun."

"Denemedim değil. Her zaman doğruyu yapmadığımı biliyorum."

"Ne yazık ki, hayatın provası yoktur, tek seferliktir, tekrar yoktur. Tek yapabileceğimiz, o anda elimizdeki bilgileri kullanmaktır."

Annem başını eğdi.

"Ah, Jaxson'dan bahsediyorsun," diyorum.

Başımı keskin bir şekilde çevirip vücudumu döndürdüm. Callum homurdandı, ben de onu hafifçe kaydırıp sırtını yatıştırıcı dairesel hareketlerle ovuşturdum.

Bana sinsî bir gülümseme atar.

"Sen ve Jaxson'ı bilmediğimi mi sanıyorsun? Oh, Kathryn, ben senin annemim ve birbirinize karşı hissettiğiniz duygular, sizi birlikte gören herkes için apaçık ortadaydı."

Ağzımı açıp kapattım. Sonunda kaşlarımı kaldırdım.

Kardeşlerim hiçbir şeyden habersizdi, şükürler olsun.

Annemin gülümsemesi genişliyor. "Ah, ama onlar bakmıyorlardı," diyor, bilmiş bir gülümsemeyle.

Kendimi suçlu duruma düşürmek istemediğim için sessiz kalırım.

"Aranızda ne olduğunu bilmiyorum," diyor annem, kolumu okşayarak. "Ama şüphelerim var. Ama bana inan, Jaxson Lockwood iyi bir adam, Kat."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum, kendimi durduramadan.

"Bir annenin sezgisi. Ayrıca, Jaxson sana, sen kavga ederken bile babanın bana baktığı gibi bakıyor." Diye iç geçirir. "Tek söyleyeceğim şey, gururun ya da işin gerçek mutluluğu bulmanı engellemesine izin verme. Babanı kaybetmek bana bir şey öğrettiyse, o da hayatı kavramak ve her anın tadını çıkarmaktır. Babanla geçirdiğim onca yıl, onu kaybetmenin acısına rağmen, farklı bir yol seçmezdim ya da birlikte geçirdiğimiz zamanın hiçbir anını değiştirmezdim."

Dudaklarımı ısırıp hızla gözlerimi kırptırırım.

"Jax ve ben farklıyız. Artık birlikte çalışıyoruz. Yönetim kurulu bunu asla kabul etmez. Bana olan saygılarını, uğruna çalıştığım her şeyi kaybederler."

"Kathryn Brooke Frazer, bu tamamen saçmalık," diyor, yüzü sertleşiyor. "Birincisi, o şirketi öncekilerden daha iyi yönettiniz ve ikincisi, hayatınız üzerinde sizden başka kimse kontrol sahibi olmamalı. Jaxson hüküm giymiş bir suçlu değil ki. O, kendi işini kurmuş, son derece zeki bir adam."

İç çekiyorum.

"Haklı olduğunu biliyorum, ama aramızda uzun bir geçmiş var. Bunu aşabileceğimizden emin değilim," diye itiraf ediyorum.

"Baban ve ben en iyi şekilde başlamadık. Tanımadığın biriyle evlenmek zorunda kaldığında bunun mümkün olabileceğinden emin değilim, ama bize sunulan fırsatlara kendimizi açtık ve bunun bizi nereye götürdüğünü biliyorsun. Sen ve Jaxson da farklı değilsiniz."

Başımı annemin omzuna yaslıyorum ve o, hala uyuyan Callum'u ezmek için dikkatlice bana sarılıyor.

"Her zaman güçlü olmak zorunda değilsin," diye fısıldadı saçlarıma. saçlarıma fısıldadı.

"Başka nasıl olabileceğimi bilmiyorum. Eğer bırakırsam, her şey çökerse ve bir daha ayağa kalkamazsam ne olur?" diye itiraf ediyorum sessizce.

"Öyle olsa ne olur? Ne olmuş yani?" Yüzümü avuçlarıyla kavrayarak, gözlerime bakmamı sağladı. "Seni seven bir ailen var, ihtiyacın olduğunda sana destek olacak bir ailen." Yanağımı okşadı. "Hayatının mahvolacağını düşündüğümünden değil. Babana çok benziyorsun. Çalışkan, disiplinli ve çok odaklanmışsın." Gözleri parlayarak bana gülümsedi. "O öyle değildi."

Özellikle başlangıçta, sevmesi en kolay adamdı. Etrafına pek çok duvar örmüştü, ama sevdiğinde tüm kalbiyle severdi. Bence sen de aynısın.

Annemin babamdan bu şekilde bahsettiğini hiç duymamıştım.

Başparmağıyla yanağımı okşadı ve gözyaşlarını sildiğini fark ettim.

"Ama ben onu tüm varlığımla sevdim, ona tapıyordum. Çünkü o benim ruhumun diğer yarısıydı, ben de onun kiydim."

"Nasıl yapıyorsun? Nasıl devam ediyorsun?" Bana sulu bir gülümseme verir.

"Çünkü o bana hepinizi verdi. Ve şimdi." Gözleri Callum'a kaydı. "Bize yeni bir nesil katılıyor. Eminim ki, o da burada olup sizi ve torunlarını şımartmak isterdi. Ondan çalınan her şeyi takdir etmezsem, Robert'a büyük bir haksızlık etmiş olurum."

Dudaklarımı ısıırıp gözlerimi kapatıyorum, boğazımda oluşan acı verici yumruyu yutuyorum.

Kapı zili çalıyor.

Annemin gözleri parlar ve parmağını her iki gözümün altına geçirir.

"Bir dakika dur ve söylediklerimi düşün," diyor gülümseyerek. "Ben geniş ailemizi karşılamaya gidiyorum."

Ayağa kalkar, omzumu sıkıca tutar ve kapıya doğru yürür. Kapı kolunu tutar ve döner.

"Bilgin olsun, Jaxson'ı Yeni Yıl için davet ettim," diyor ve misafirlerimizi selamlamak için topuklarını döndürüyor.

Kanepeye geri çöküyorum ve kucağıma kıvrılmış küçük çocuğa bir kez daha bakıyorum.

BÖLÜM 42

JAX

Koridora giriyorum. Noel süsleri, parıldayan ışıklar beni on sekiz yıl öncesine, Frazer ailesinin evinde geçirdiğim ilk Yeni Yıla götürüyor. O zamanlar ev, Francesca ve Robert'ın arkadaşları ve iş ortaklarıyla doluydu ve *genç yetişkinler* için ayrı bir parti düzenlenmişti. Bu benim değil, Francesca'nın ifadesiydi.

Yıllar sonra bana, genç yetişkinler gibi davranmamızı ve ergenler gibi davranmamamızı umarak bizi öyle adlandırdığını itiraf etti.

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim, hepimiz öyleydik. Sarhoş olduk, bazıları gizlice kaçıp seks yaptı. Sonuçta bir partiydi, ama kimse onu ya da Robert'ı utandırmadı.

"Jaxson," diyor Francesca, koridora girip beni kendine çekerek kucaklıyor. Oğulları dev gibi olduğundan, onun bu kadar minyon olduğuna inanmak zor.

"Seni görmek güzel. Davet ettiğin için teşekkürler."

Gülümser ve yanağımı okşar. "Her zaman çok nazıksın. Daha önce de söylediğim gibi, sen aileden birisin. Mobilyaların bir parçasısın. Burada olmasan seni özleriz."

Ona katılmıyorum. Ailesinden en az bir kişinin benim burada olmamamı tercih edeceğini biliyorum. Ama aynı çatı altında anne ve babamla Noel'i atlattığım için, Yeni Yıl'ı da riske atmak istemedim, bu yüzden Eurostar'a binip geri döndüm, babamı annem ve Peter'la birlikte bıraktım.

"Yolculuğun nasıldı?"

"İyiydi, teşekkürler. Gecikme olmadı."

"İşte buradasın," diyor Caleb, yan odalardan birinden çıkarak. "Mutlu Noeller ve Yeni Yılınız Kutlu Olsun." Beni kendine doğru çekip

Erkekçe bir kucaklaşma için beni kendine doğru çeker ve sırtıma vurur. "Hayatta kaldın mı?" diye sorar, geri çekilip yüzüme bakar.

"Hayatta kaldım," diyorum gülümseyerek. "Birbirlerine karşı son derece naziktiler. Davetini kabul etmeye karar verdim ve hala şansım varken oradan ayrıldım."

"Bunu yaptığına sevindik. Kat hariç herkes burada. Son dakikada halletmesi gereken birkaç acil işi çıktı." Gözlerini devirir ve midem bir anda boşalır. "Ama yarım saat içinde burada olur."

Pen, Caleb'in arkasında belirir ve onu kenara iter.

"Onu tekelinde tutma. Onun tek arkadaşı sen değilsin," der ve beni kucaklamak için çeker.

"Sen ve o konuşmalısınız," diye kulağıma fısıldadı Pen. Geri çekildim ve ona kaşlarımı çattım.

"Kaşlarını çatma yaşlı adam, bugün Yeni Yıl," der Elijah, yanıma yaklaşip omzuma vurur, neredeyse dengemi kaybediyorum.

"Jaxson," diye bağırır Lottie, herkesin az önce terk ettiği odadan koşarak gelir. Kollarını belime dolayarak bana sıkıca sarılır. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"Bu ne hoş bir karşılama," diyorum, onu yanıma çekip, kolumu omzuna koyuyorum, tıpkı küçükken yaptığım gibi.

"Benim takımımda olacak mısın?" diye yalvarır. "Takım mı?" diye sorarım ve Elijah'a bir bakış atarım.

Omuz silkiyor. "Hamile kadınlar ve çocuklar," diyor. "Parti oyunları." Hamile Leah o anda koridora doğru sendeleyerek yürür.

"Tamam. Ben varım," diyorum ve ona gülümsüyorum.

O da sırtıyor. "Bu grubu tanıyorsam, içki oyunları olacak," diyor, "Sadece Pen, Lottie ve benim için meyve suyu olacak."

Lottie inler. On beş yaşında, hızla büyüyor. Onu tekrar gülümserken görmek güzel. Doğum gününden sonra durumu belirsizdi, ama ailesi ile geçirdiği Noel tatili işe yararmış gibi görünüyor.

"Seni her zamanki odana yerleştirdim," diyor Francesca. "Her şey başlamadan önce gidip hazırlanmak istersen, çekinme."

"Teşekkürler," diyerek çantamı omzuma asıyorum, ama valizimin çoktan kaybolduğunu fark ediyorum.

"Lottie, sen benimle gel. Diana'yı dışarı çıkarmalıyız."

Diana bu anı fırsat bilip koridora atlar. Arka ayakları onu havaya fırlatır. Elijah onu havada yakalar. Onu, April'in üvey kardeşi Nick ve kız kardeşi Lois heyecanla takip eder.

"Hayır, yapma yaramaz. Misafirlere saldırma."

Diana, Elijah'ın yüzünü yalar ve Elijah'ın gözleri yumuşar.

"Öpücüklerle bir yere varamazsın. Hadi."

Lottie, babasına ve artık neredeyse tam boyuna ulaşmış olan köpeğe gülümser, ancak Elijah'ın devasa vücudunun yanında minicik görünür.

"Birazdan görüşürüz," derim ve merdivenlerden yukarı çıkarım. En üste ulaştığımda ön kapı açılır.

"Kat, geldin," der Pen.

"Trafik oldukça iyiydi," diyor. "Hey, şu küçük karnına bak."

Sahanlığa çıkıp gözden kayboluyorum, onun sesini duyunca kalbim hızla atmaya başlıyor.

Bir saniye gözlerimi kapatıyorum. Onun burada olacağını bilmediğimden değil. Burası onun ailesinin evi ve en iyi arkadaşlarım onun kardeşleri.

"Eşyalarımı yukarı bırakıp hemen döneceğim."

Rekor hızla odama doğru ilerlerim ve Kat merdivenlerin başına gelmeden kapıyı sessizce kapatırım.

Korkak!

Banyoya girip duşa atlıyorum. Nefesimi toparlamak ve kendimi bekleyenlere hazırlamak için kendime biraz zaman tanıyorum, sonra da cildime yapışmış gibi görünen saatlerce süren yolculuğun izlerini yıkıyorum.

Akşam yemeği kıyafetimi giyip kapıyı açtım.

Aynı anda Kat'ın yatak odasının kapısı da açılır. Dışarı çıkar ve durur.

"Jaxson," diyor, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

"Kat," diyorum. "Mutlu Yıllar. Çok güzel görünüyorsun."

İyi görünüyorsun, güzelim?

Ne diyorum ben böyle?

Kaşlarımı çatıyorum.

Kafasını eğiyor. "Teşekkür ederim. Sen de öyle. Yani, yakışıklı görünüyorsun, güzel değil." Sözlerini garip bir şekilde kekeliyor ve ben gülümsüyorum. "Tekrar başlıyorum," diyor gülümseyerek. "Sana da mutlu yıllar, gerçi resmi olarak birkaç saat daha var, sanırım." Kıkırdıyor. "Noel'i tek parça halinde atlattığını görüyorum."

Gözlerimi devirdim. "Olağanüstü, biliyorum," dedim ve birlikte koridorda yürümeye başladık. "Aslında çok naziktiler. Uğursuzluk getirmek istemedim, bu yüzden patlamalar başlamadan oradan ayrıldım."

"Korkduğun gibi olmamasına sevindim." "Ben de."

Merdivenlerin başına ulaşırız ve dururuz, sessizce birbirimize bakarız. Tüm vücudum farkındalıkla titrer.

"Aşağı inelim mi?"

Kat sözlerime şaşırır. "Evet, muhtemelen. Aksi takdirde arama ekibi gönderirler."

Gülümsedi ve midem kasıldı. Ona öncülük etmesini işaret ettim.

İş kıyafetini çıkarmış, kenarları işlemeli uzun siyah bir gece elbisesi giymiş. Elbise vücuduna yapışıyor, ama bacaklarının etrafında dalgalanıyor.

Arkasından gidiyorum, gözlerim onun her hareketini takip ediyor.

"İşte ikiniz de buradasınız," diye Caleb merdivenlerden yukarıya doğru bağılıyor. "Kutlamalar

başlamak üzere. Bu arada, siz ikiniz ortaksınız. Annem ve Louise birlikte. Lottie şimdi Lois ve Nick ile birlikte, bu da geri kalanımızla siz ikinizin mücadele edeceği anlamına geliyor."

"Hadi bakalım," diyor Kat, rekabetçi ruhu kendini tutamadan ortaya çıkıyor.

Dudaklarını ısırır ve bana dönerek bakar. "Ben seninleyim. Kardeşlerine gösterelim," derim.

Gözleri parıldadı ve beni Kat'ın çok daha kaygısız olduğu zamanlara geri götürdü.

* * *

GECE YARISI ÇANLARI ÇALDI ve herkes birbirine sarılıp öpüştü. Dudaklarım Kat'in yanağına değdi, ama bütün gece kardeşlerine küstahça davranışını izledikten sonra, onun dudaklarını öpmekten başka bir şey istemiyordum. Kat'in yengeleriyle ilişkisi de bambaşka. Frazer erkeklerinin eşlerine ne kadar aşık oldukları şüphe götürmez. Ve onlar da tam olarak öyle... eşler.

Leah kalkar ve gerinir, arkasına yaslanıp kanepenin arkasını tutar. İkizleri taşıdığı için karnı neredeyse anormal bir şekilde şişmiştir. Elini karnına koyar ve gülümser.

"Bu iki küçük maymun yatmaya gitmeli ve Callum'un altı saat sonra uyanıp kahvaltısını isteyeceğini biliyorum."

Gabriel'e bakarken göğsüm sıkışıyor. Artık, istediğini bilmediği her şeye sahip. Leah'ı izlerken gözleri parlıyor, eli beline kayıyor. Gabriel onu kapıya doğru yönlendirirken hepimiz ona ve Gabriel'e iyi geceler diliyoruz.

"Ben de gidiyorum," diyor Pen, ayağa kalkarken. Elijah ve Lottie de hemen ayağa kalkıyorlar. "Ben sürüyorum," diyor Pen.

Onların Elijah'ın evinde kaldıklarını unutmuşum. "Diana da gelebilir mi?" diye soruyor Lottie.

Diana, çocukların yorgunluğundan son iki saattir Lottie'nin kucağında uyuyordu.

"Gelebilir," diyor Francesca, "ama sabah onu dışarı çıkardığından emin ol."

"Biz de bu gecelik bu kadar yapalım," diyor Sarah. "Lois ve Nick de Callum ile aynı saatte uyanacaklardır."

April kalkar ve annesine ve üvey babasına iyi geceler öpücüğü verir.

"Sabah onları bisiklet gezisine çıkaracağım," der April. "İkinize de biraz dinlenin."

Sarah, April'in yanağını avuçlar. "Buna gerek yok."

"Biliyorum. Ama istiyorum. Onlar benim kardeşlerim. Onlarla biraz zaman geçirmek güzel olacak."

"Peki, fikrini değiştirirsen."

"Erken kalkacaksak, biz de yatmaya gidelim," der Caleb gülümseyerek ve gözlerinde anlamlı bir ışıltıyla.

April gözlerini devirir, ama öne eğilip dudaklarına bir öpücük kondurur, sonra elini tutup onu ayağa kaldırır.

Herkes dışarı çıkar, sadece Louise, Francesca, Kat ve ben kalırız.

Louise ve Francesca birbirlerine bakışırlar. "Ben bu gecelik bu kadar yeter" diyorlar neredeyse aynı anda. "Ben de," diyor Kat çabucak.

Francesca'nın omuzları çöküyor ve derin bir nefes alıyor. Eğer onu iyi tanıımıyorsam, hayal kırıklığına uğradığını düşünürdüm.

Kat annesine bir bakış atar, ama sessiz kalır.

Ayağa kalkıp her iki kadının da yanağına birer öpücük konduruyorum. "İyi geceler hanımlar. Sabah görüşürüz."

Arkamı dönmeden odama çıkıyorum.

Kış ayı ağaçların üzerinde alçakta asılı duruyor. Bu mevsim için hava oldukça ılık, bu yüzden uzun zamandır yapmadığım bir şey yapmaya karar veriyorum.

Gece yarısı yüzmeye gidiyorum.

BÖLÜM 43

KAT

Geç saat olmasına rağmen dışarı çıkıp temiz hava almaya olan ihtiyacım çok güçlü.

Aşağı kata inerken ev sessiz. Tüm kardeşlerim, eşleri ve misafirler odalarına çekilmişler.

Jax ile geçirdiğim saatler beni huzursuz bırakmıştı. Onun bu kadar yakınımda olduğunu, ama yine de tamamen ulaşamaz olduğunu bilmek, bütün akşam sinirlerimi gergin tutmuştu. Hepsi benim yüzümden.

Yünlü bir elbise giyip en kalın polarımı alıp dışarı çıkıyorum. Şu anda fazla ısınmış olabilirim, ama bahçeye çıktığımda, serin ve ferah havanın beni saracağını ve buna ihtiyacım olacağını biliyorum.

Arka kapının kilidini açıp tekrar kilitliyorum ve anahtarı cebime koyuyorum. Güneş enerjili ışıklar yolumu aydınlatıyor. Annem yıllar önce bunları taktırmıştı. Özellikle babam öldükten sonra, annemin gece yarısı yürüyüşe çıkmayı sevdiğini biliyorum. Bahçe, babamın işi dışında onların tutkusu idi.

Portakal bahçesini geçip duvarla çevrili bahçeye giriyorum, çıplak dalların üzerinde parmağımı gezdiriyorum. Bitkilerin çoğu kış uykusuna yatmış durumda, ama her yıl olduğu gibi, birkaç ay içinde bu yer yeni bir hayata kavuşacak ve yaz için hazır olacak.

Duruyorum, bir şey dikkatimi çekiyor.

Su. Bir sıçrama, ardından bir şapırtı, bana ulaşıyor. Jax, Eli ve Zach'in birbirleriyle yarıştıkları, güçlü kollarıyla suyu yararak ilerledikleri anılar.

Kim?

Bahçeden geçerek havuza doğru ilerlerken, polarımı daha sıkı sararım.

Sualtı ışıkları fayanslara yansıyor ve karanlıkta onlara ruhani, mavi bir parıltı veriyor. Sıcak ve soğğun buluştuğu yerde su yüzeyinden buhar yükseliyor. Güçlü kollar neredeyse sessizce suyu yarıyor, ses sadece kenara çarpan dalgalardan geliyor.

Gitmem gerek, ama kendimi o noktada sabitlenmiş buluyorum. Jax'ın yüzmesini izlemek büyüleyici. Her zaman öyleydi.

Denizde, onun gerçek halini, vücudunun nazik eğimini ve sallanışını, kaslarının esnemesini göremiyordum. Saat ikiye doğru serinleyen havaya rağmen cildim ısınmaya başladı.

Şezlonglardan birine uzanıp onu izliyorum. Bacaklarımı uzun elbisemin altına çekip, soğuk havadan koruyorum.

Jax yukarı aşağı devam ediyor. Adam bir makine gibi. Ne kadar süredir devam ettiğini bilmiyorum ama durmaya niyeti yok gibi görünüyor. Ta ki durana kadar.

Ellerini kaldırıp kenarları tutuyor, bir başka mükemmel dönüş yapmıyor.

Başını suya daldırdıktan sonra gözlüklerini çıkarıp kenara koyar.

Yatağa geri yaslanıyorum.

"Burada ne yapıyorsun Kat?" diye soruyor bana bakmadan. Öne eğilip dizlerimi kucaklıyorum.

"Yürüyüşe çıktım ve havuzda birini duydum. Yalnız başına yüzmek tehlikelidir, özellikle de içki içtikten sonra geceleri."

Başını çevirir, saçlarından yüzüne su damlar. Gülümser.

"Sen de biliyorsun, iki içki içtim. Yalnız yüzmeye gelince, bunu başından beri yapıyorum."

Avuçlarını havuzun kenarına dayar ve tek bir hızlı hareketle kendini dışarı çeker. Çoğu insan, kaslarını zorlayan yüzüşten sonra bunu yapamazdı, ama o hiç sallanmaz bile.

Pürüzsüz bir cilt ortaya çıkar, sadece dar mayosu onun haysiyetini korur.

İleri adım atar ve yanımdaki şezlongun ucundaki havluyu alır.

"Uyuyamadın mı?" diye

sorar. Kafamı sallarım.

"Ya sen?"

Sorumu görmezden gelir, başka bir havlu alır ve yüzünden akan damlaları siler, sonra saçlarını havluyla kurutur.

Rüzgar hızlanmaya başlar, bu da fırtına yaklaşıyor olabileceğinin işaretidir. Hava durumu sunucusu fırtına geleceğini tahmin etmişti.

İlk büyük yağmur damlası düşer, ardından bir tane daha, bir tane daha. Maldivler'den farklı olarak, bu yağmur buz gibi soğuktur, nefesimi kesecek kadar.

Ayağa fırlarım, Jax'ın kıyafetlerini alıp çıplak ayakla havuzun sonundaki yazlık eve doğru koşarım. Eli yüzmeye başladığında, annem ve babam, o ve arkadaşlarının evin her yerine su damlatmak yerine burada duş alıp giyinebilmeleri için bu evi yaptırmışlardı.

Saksının altından anahtarı alıyorum. Geçen yaz kapı açık kalmış ve rüzgâr camı kırmıştı, annem bir kilit taktırmıştı. Artık hepimiz kapıyı kilitlememiz konusunda sıkı talimatlar aldık.

Jax arkamda belirince vücudum ürperir. Kapıyı açarım, tam o sırada gökyüzü açılır ve ilk şimşek çakar, hemen ardından gök gürültüsü gelir.

İçeri giriyoruz. Hava serin ama en azından ıslanmıyoruz. Kapıyı kapatıyorum ve kolun yerine oturduğunu duyduğumdan emin oluyorum.

Sauna ve buhar odasının ışıkları karanlıkta parlıyor, açık olduklarını gösteriyor. Elijah ve Gabriel bütün hafta evdeydiler ve her gün yüzüyorlardı, bu yüzden şaşırtıcı değil. Küçük Callum babası ve amcasını örnek alıyor ve kış aylarında bile suya bayılıyor.

"Ucuz atlattık," diyorum.

Jax gülüyor. "Zaten ıslandım, biraz yağmur beni korkutmaz."

Başımın üstünde bir gök gürültüsü daha duyulur ve ben titrerim.

"Hayır, ama giysilerin kuruydu. İstersen onları dışarıya atabilirim."

"Sorun değil. Kalsınlar. Onları kurtardığın için teşekkür ederim," diyor.

Jax'ın kokusunu içime çekince, içimden bir sıcaklık dalgası yayılır. Kendimi durduramadan gözlerimi kapatırım.

Kahretsin!

Onları bankın üzerine koyup uzaklaşıyorum, yanaklarım sıcaklıkla doluyor.

"Ben gidiyorum gidip bir duş duş diyor diyor aniden, duş ünitesinin bulunduğu bölme doğru yönelir.

Bana ne oluyor böyle?

Su akmaya başlar ve nefesim hızlanır. O suyun altına girince ses değişir. Jax'ın mayosunu aşağı itip tekmelediğini hayal ederim. Şişenin kapağı açıldığında bir klik sesi çıkar, onun gergin karın kaslarını elleriyle okşadığını, güzel, kalın penisini avuçladığını hayal edince kalbim çarpmaya başlar ve amım zonklamaya başlar.

Vücudum ıslanır, giysilerim birden hassas tenime sürtünmeye başlar. Hoodie'mi çıkarıp elbiseyi başımdan geçiriyorum.

Kimseyi görmeyi beklemediğim için sütyenimi çıkarmamıştım. Dantelli külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıp, diğer giysilerimin yanına yığdım.

Bu kötü bir fikir.

Düşün köşesini döndüğümde Jax'ın ellerini duvara dayamış, başını eğmiş, sırtına su püskürttüğünü görüyorum.

Penisi karnına doğru gururla dikilmiş durumda. Nefesimi tutuyorum.

Beni hissetmiş olmalı ki başını çevirip gözlerini açtı, yüzünden su akıyordu.

Duvardan iterek bana doğru dönüyor.

"Ne yapıyorsun, Kat?" diye sorar, sesi sert.

Dudaklarımı ısırırım.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Bir adım öne atarım, ama o ellerini uzatıp beni kendine doğru çekiyor.

Başını eğmeden önce gözlerimiz birbirine kilitlenir.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde, anında ona açıldım.

Havada bir inilti duyulur, onun mu benim mi, bilmiyorum, ama hava zevkimizin sesiyle doludur. Jax'ın ağızı benimkinden ayrılır, yanağımdan geçip boğazıma iner, boynumun ve köprücük kemiğimin birleştiği yeri emer.

Kalçalarım öne doğru sallanarak, onun tahrik olmuş penisine bastırıyor. Titreyen kalbimi ona sürtüyorum. Onu daha önce hiç hissetmediğim bir çaresizlikle istiyorum, hayır, ona ihtiyacım var. Maldivler'de olanlar beni değiştirdi. Sanki onsuz boğuluyormuşum gibi.

Su üzerimize akmaya devam ediyor.

Parmaklarım saçlarına gömülüyor, ağızı aşağıya doğru inerken onu daha da yaklaşıtıyorum. Sertleşmiş meme ucumu ağzına alıyor ve anında penisinin baskısını özlüyorum. Vücudum canlı, baskı, daha fazla sürtünme için çığlık atıyor.

Hayal kırıklığıyla inliyorum.

Jax cildime gülümsüyor, eli aşağıya doğru iniyor, en çok acıyan bölgeyi avuçluyor. Ağızı göğüslerimi eziyor, parmakları ise ipeksi, şişmiş cildimde dolaşıyor.

Başımı geriye atıp inilti çıkararak bacaklarımı daha da açtım, belimi ve klitorisimi arzuladığım nesneye doğru eğdim.

Jax'ın inlemesi cildimde titreşirken, parmakları şişmiş dudaklarım ve klitorisim üzerinde alaycı daireler çiziyor. Kalçalarım kendi kendine hareket etmeye başlıyor, ileri geri iterek çekiş gücü elde etmeye çalışıyor.

"Siktir, Kat."

Cildime karşı inler, sonra diğer meme ucumu ağzına alır ve ona da aynı ilgiyi gösterir. Parmaklarından birini girişimin içine kaydırır, hassas cildi okşarken başparmağı klitorisimi eziyet eder, sert sinir tomurcuğuna dokunmadan dairesel hareketler yapar.

Parmaklarım omuzlarındaki deriye batırıyorum, onu yukarı ve öne doğru çekerek ayağa kaldırıyorum. Gözlerimiz buluşuyor, birbirimizin bakışlarını tutuyoruz, sonra dudaklarımız bir kez daha birleşiyor.

Bacaklarımdan birini kalçasına doladım, onu sıkıca kendime doğru çektim, kaygan merkezimi onun kaya gibi sert penisine sürttüm, arzumu ona bulaştırdım. Parmakları aramızda sıkışmış, beni daha da tahrik ediyordu.

Alt dudağını ısıyorum, bir inilti koparıyorum, sonra onu ağzıma çekip emiyorum.

Jax'ın kalçaları öne doğru sallanır.

O keskin bir hareketle geri çekilir ve beni döndürür, ellerimi fayans duvarına bastırır, arkama geçer, göğsü sırtıma yapışır, elleri benim ellerimin üzerinde durur. Kulak mememi ısırır, hafifçe üfler. Kalçalarım ona doğru eğilir, kalçalarım onun penisini sarar. Ellerini hareket ettirir, kalçalarımı kavrar ve penisinin bacaklarımla arasına kaymasıyla inlerim.

Penisinin başı girişime girerken başımı omzuna yaslarım.

Jax kulak mememi ısırır. "Hazır mısın?" der, ses tonuyla amım keskin bir şekilde kasılır.

Yüzümü ona çevirip dudağımı ısıyorum.

O sırtarak sırtıma bastırır, beni öne doğru eğip, zonklayan derinliklerime girer.

Ben homurdanarak, onu daha fazla içime almak için kendimi öne doğru eğiyorum. Onun içime girmesinin gerginliği ve yakıcı hissi vücut ısıyı ateşli bir noktaya yükseltiyor. Dolgunluk hissi, onun amımın derinliklerine gömüldüğünü bilmek beni nefes nefese bırakıyor, çaresizlik tüm vücudumu sarıyor.

"Evet."

İnleyerek bacaklarımı daha da açtım, ona daha fazla erişim sağladım.

Jax daha da içeri giriyor ve vücudum onu karşılıyor. Bir süre durduktan sonra çekip tekrar içeri giriyor, sonra tekrar içeri girip dışarı çıkıyor, bunu tekrar tekrar yapıyor. Kafamı çeviriyorum, gözleri vücutlarımızın birleştiği yere sabitlenmiş durumda.

"Sikimin senin amın tarafından yutulmasını izlemeyi seviyorum," diyor ve yavaşça çekilmeden önce sertçe içeri giriyor. "Vücudun beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi emiyor."

"Öyle değil," diye itiraf ediyorum nefes nefese. "Seni sonsuza kadar içimde tutmak istiyorum."

O açığı değiştirirken, sikinin G noktası vurmasıyla yıldızlar görene kadar tıslarım.

"Bunu özledin mi?"

Nefes nefese, içeri girip çıkararak, ikimiz de nefes nefese kalana kadar devam ediyor.

"Evet," diye ılık atıyorum, eli kıvrılarak şişmiş ve zonklayan sinir demetimi buluyor. Parmakları işkenceye başladığında nefesimi tutuyorum. Orgazmımın baskısı neredeyse anında alt vücudumda yükseliyor.

"Lütfen, Jax," diye yalvarırım, dudaklarım titriyor.

Duygularım beni hiç olmadığı kadar etkiliyor.

"Yavaş ol, prenses," diye kulağıma fısıldadı, neredeyse tamamen dışarı çıkıp sonra tekrar içime girerek. "Bana ne yaptığını hisset. Senin için ne kadar sert olduğumu." Kalçalarını döndürerek, amacını yerine getirdi. Yine kulak mememi ısırdı. "Boşaldığımda, Kat. Tatlı amcığının içini o kadar çok spermimle dolduracağım ki, günlerce içinden akacak. Bu geceyi unutamayacaksın."

Gözlerim geriye doğru yuvarlanırken, o acele etmeden beni neredeyse geri dönüşü olmayan bir noktaya getiriyor, sonra geri çekilip tekrar başlıyor, vücudu benimkini gerçekten tadını çıkarıyor.

Parmakları dudaklarımı ve klitorisimi okşuyor.

Girişimi onun penisi etrafında gerginleştiriyor.

Ağzımın içini ısırarak ılık atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Kaslarım kasılmaya başlıyor.

Jax ellerini çekiyor, penisi içimde derinlere gömölü. Hala duvara dayalı olan ellerimden birini kavırıyor.

"Henüz değil," diye fısıldıyor boğazıma, dudakları hassas tenime değiyor.

Bir eli benim elimden ayrılır ve göğsümü avuçlar, önce birini, sonra diğer meme ucumu çimdikler ve çeker.

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni durdurmak için kolunu belime sıkıca doluyor.

Eli bir kez daha aşağıya kayıyor, sinir uçlarımı buluyor, penisi içeri girip çıkıyor, sert ve hızlı bir şekilde pompalıyor. Basınç içimde derinlerde birikiyor ve düşünme fırsatı bulamadan kaslarım kasılmaya başlıyor ve ben uçuruma düşüyorum. Gözlerimin arkasında ışıklar parlıyor, daha önce hiç olmadığı kadar şiddetli bir şekilde orgazm oluyorum. Jax, derinlere girmeden önce içeri girip çıkmaya devam ediyor. Penisinin nabzını hissediyorum,

spermlerinin içime boşaldığını hissediyorum, tıpkı söz verdiği gibi. Kaslarım onu kurutuyor ve beni bir başka orgazma sürüklüyor.

Jax'ın başı omuzlarımla arasına yaslandığında, ikimiz de zor nefes alıyoruz. Kolları belimi sıkıca sarıyor ve duş zemini üzerine yığılmamı engelliyor.

Jax hareket eder, dik durur, penisi benim amımın derinliklerinden kayar.

Kaslarım kasılır, gerginliği, baskıyı korumak ister.

Sıcak bir sıvı bacağımdan aşağı akıyor. Az önce yaptığımızın kanıtı olan beyaz süt rengi sıvıya bakıyorum.

Jax inleyerek dizlerinin üzerine çöküyor, parmakları beyaz, yapışkan sıvının içinde kayıyor.

"Bunun ne kadar seksi olduğunu biliyor musun?" diye fısıldar, dudaklarını belimin alt kısmındaki cilde bastırır.

Kollarında dönerek, ağzını karnıma dayıyorum. Göz bebekleri büyümüş, yanakları kızarmış bir şekilde bana bakıyor.

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor, dili dışarı çıkıyor ve klitorisimi yalıyor.

Sıcak su üzerimizden akmaya devam ediyor.

Parmakları uyluğumdan yukarı doğru hareket ediyor, girişimi buluyor ve kaçan sıvıyı vücuduma geri itiyor.

Duş duvarına yaslanıyorum, buz gibi fayanslar nefesimi kesiyor, ama Jaxson ve onun sihirli parmakları işkenceye devam ederken kendimi kaybediyorum.

BÖLÜM 44

JAX

Ofisimin kapısı yüksek sesle çalınır ve cevap veremediğim kapı açılır.

Caleb ortaya çıkar, heyecandan neredeyse titriyor.

"Leah doğum yapıyor, ikizler yolda. Gabriel az önce aradı." Sözleri bir anda dökülüyor ve ben ona gülümsüyorum.

"Burada ne yapıyorsun? Gitmen gerek."

Caleb'in Callum'un doğumunu kaçırdığı için ne kadar üzüldüğünü biliyorum. Leah erken doğum yaptı ve Caleb benimle birlikte ABD'de mahsur kaldı. İkizlerin kişilikleri farklı olabilir, ama aralarındaki bağ yadsınamaz ve Gabriel sonunda Leah'yla aşkı bulduğunda Caleb çok mutlu oldu. Callum doğduğunda, sanki kendi çocuğu doğmuş gibi sevindi.

"Yatırımcılarla toplantım var, hepsi toplantı odasında bekliyorlar," diyor.

"Ben hallederim. Simon da orada olacak mı?"

Orada olacağını zaten biliyorum. Dün öğleden sonrasını, hiçbir şeyi kaçırmadığından emin olmak için benimle sunumun kendi kısmını gözden geçirerek geçirdi.

Caleb başını salladı.

"Yıllar boyunca senin konuşmalarını sayısız kez dinledim. Muhtemelen kelimesi kelimesine tekrar edebilirim."

"Emin misin? FHG izinlerini almaya çalıştığını biliyorum."

"Git. Ben seni korurum."

Caleb'in bunu tekrar söylememe gerek yok, kapıdan fırlayarak giderken arkasında heyecanlı bir enerji fırtınası bırakır.

"Leah'a sevgilerimi ilet," diye gülerek arkasından bağırıyorum. "İletirim," diye uzak bir cevap geliyor.

Sunucuya giriş yapıp Caleb'in sunumunun bir kopyasını indiriyorum. Yönetim olarak, böyle durumlarda, birinin devreye girmesi gerektiğinde birbirimizi desteklemek için bir izin oluşturduk.

İndirme işlemi bittiğinde, toplantı odasına ıkıyorum.

"Bayanlar, baylar, sizi görmek ne güzel. Caleb bir iş için ayrılmak zorunda kaldı, bu yüzden bugünkü sunumu ben yapacağım."

Odayı dolaşarak, orada bulunan herkesin elini sıkıyorum. İlk görüşmelerde yer aldığımda hepimiz tanışmıştık. Simon bana doğru başını sallıyor. Ona, onun işine karışmayacağımı belirten bir bakış atıyorum. Bu işi hallededeğini biliyorum.

Sunum iyi geçiyor. Caleb'in sunumu yeterince kez dinledim, artık kendim de yapabilirim.

Ofisime girip telefonumu kontrol ediyorum.

CAL:

Güzel ikiz kızlar.

BEN:

Herkese tebrikler.

Mesaja gülümserim ve iki küçük bohayı tutan, yorgun görünen Leah'ın fotoğrafına tıklarım. Gabriel ona ve en son katılan iki üyeye gülümsüyor, sevgisi yüzünden okunuyor. Leah otuz yedi haftaya ulaştı. Annesi, Francesca ve Kat arasında, doktorun Yeni Yıl'dan sonra tam yatak istirahati talep etmesinden sonra hepsinin yardım ettiğini biliyorum.

Yeni yıl.

Aklım Kat'e gidiyor. O da orada mı?

Birlikte olduğumuz anı hatırlayınca vücudum geriliyor. Fırtına bizi sabah beşe kadar yazlık evde mahsur bırakmıştı, ama ikimiz de şikayet etmemiştik. Birbirimizin vücutlarının tadını çıkarırken zaman su gibi akıp gitmişti.

Fırtına nihayet dinince, yaramaz gençler gibi malikaneye geri sızdık ve mutfağa inen Betsy'yi kıl payı kaçırdık.

Gelecek hakkında pek konuşmadık. Noel'i, ailemi ve kardeşlerini konuştuk. Onu yatak odasının kapısında son bir ateşli öpücükle bıraktım, ama birkaç saat sonra çıktığımda gitmişti, kapımın altından bir not bırakmıştı, Londra'ya geri çağrıldığını ve bir oteldeki acil bir durumu halletmesi gerektiğini yazıyordu.

Tesadüf mü?

İç çekiyorum.

Yeni yıldan beri neredeyse hiç konuşmadık. İş ve hayat bizi farklı yönlerle çekiyor. Kat'i suçlayamıyorum bile. Londra'ya döndükten iki gün sonra, eski müşterilerimizden birinin toplantıya katılmamı istemesi nedeniyle bir haftalığına ABD'ye gitmek zorunda kaldım.

Birlikte geçirdiğimiz zamandan pişmanlık duymuyorum. Duşta gözlerimi açtığımda Kat'in orada durduğunu gördüm, alt dudağı dişlerinin arasında, vücudu tamamen ortada... Onun yakınlığıyla sikim çoktan zonklamaya başlamıştı. Onu kollarıma aldığımda, mantıklı bir düşünce yoktu, sadece o çığlık atıp sikimin etrafında boşalana kadar onun ipeksi derinliklerine dalma ihtiyacı vardı.

Kat'in ilişkimizi profesyonel tutmak istediğini biliyorum ve bunu takdir ediyorum. Ama aynı zamanda onu hiç kimseyi arzulamadığım kadar arzuluyorum. Onu düşünmek bile beni bağlar, terletir, vücudumu arzuyla titretir.

Koltuğuma çöküp kendimi ayarlarım.

Dizüstü bilgisayarımı açıp bir e-posta yazıyorum, Simon ve Caleb'i de e-postaya ekleyerek toplantının özetini aktarıyorum. Caleb'in asistanı Trish toplantı tutanağını tuttu, ama ben de kendi görüşümü belirtmek istiyorum. Bu, her yatırımcı veya müşteri toplantısından sonra her zaman yaptığımız bir şey. İçgüdüsel bir şey. Herkesin aynı fikirde olduğundan emin olmak için.

Telefonum

çalıyor. Daha fazla fotoğraf.

Caleb, kollarında tuttuğu ikizlerden birine gülümserken, Gabriel onun yanında duruyor, diğerk ikiz de onun kollarında. İki kardeş de gururla bakıyor.

Caleb ve April'ın beklediğini biliyorum. April işini yeni kurdu ve şimdi bir aile kurmayı düşünmeden önce Lofton House'un yenilenmesini sağlamak istiyorlar. April'ın koruyucu aile olarak yetiştirildiğini bildiğimden, koruyucu aile olmayı da tartıştıklarını biliyorum. İkisi de toplumdaki genç yetişkinler ve çocuklarla yakından çalıştıklarını bildiğimden, bunun ciddi bir olasılık olduğunu görebiliyorum.

Çocuklar ve aile, benim çok fazla düşündüğüm konular değil. Emma ile bu konuyu konuşmuştuk, ama ilişkimiz bittikten sonra tüm düşüncelerimi bir kenara attım. O zamandan beri, ilişkilerim istikrarlı veya uzun vadeli olmaktan çok, arkadaşlık ve çıkar ilişkisi niteliğindeydi. Tek çocuk olarak, parçalanmış bir evlilikten gelen biri olarak, bu beni motive eden bir şey değildi. Bir çocuğu bu dünyaya getirmeden önce, istikrarlı ve sevgi dolu bir ilişkim olduğunu bilmek istiyorum.

Bu sefer, telefonumun sesi çıktığında, April'ın ikizlerden birini kucağında tuttuğu fotoğraflar geliyor. Francesca, en yeni torunlarına gülümseyerek bakıyor.

Kat orada mı?

Aklım hep ona gidiyor. Nerede olduğunu, ne yaptığını merak ediyorum, kendimi tutamıyorum.

Bu sefer dizüstü bilgisayarım bir bildirimle çaldı.

İZİNLER.

Dışlerimi geçirebileceğim bir şey.

Ekli dosyayı tıklayıp ayrıntıları incelemeye başlıyorum, Kathryn Frazer ve bebeklerle ilgili tüm düşünceleri kafamdan silip atıyorum.

BÖLÜM 45

KAT

"Ant-ie Kat, bak," Callum eteğimi çekerek bir resim tutuyor.

Noel'de ona verdiğim boya kalemleriyle çizdiği parlak renkli dalgalı çizgiler.

"Vay canına, küçük adam, bu harika," diyorum ve daha yakından bakmak için bir dizimin üzerine çöküyorum.

Bana somurtarak bakıyor, Gabriel ve Caleb'e o kadar benziyor ki nefesim kesiliyor.

"Küçük değil."

Göğsünü okşar. "Büyük ağabey."

Gülümserim ve onu kucaklamak için kendime çekerim. "Öylesin. Ve büyük kardeşler çok önemlidir."

Elini göğsüme koyar. "Sen, babamın ablasısın."

"Doğru. Ben babanın ablasıyım. Ve Caleb amcanın ve Harper teyzenin de."

Ayağa kalkıp onu kucağıma alıyorum ve ona kocaman bir sarılma veriyorum. O kıvranıyor, elindeki kağıt çırpınıyor.

"Büyük kardeş," der, göğsünü gururla tekrar okşayarak.

"Biliyorum. En iyi ağabey sensin. Babam, ona ve anneme ne kadar çok yardım ettiğini anlatıyordu."

Onu kalçama alırken yanağına bir öpücük konduruyorum. Çok büyüdü. Callum gülümsüyor. Hızla büyüyor ve şimdi ikizler de olduğu için

Gabriel ve Leah'ın elleri dolu.

Kardeşim, yeni altını değiştirilmiş ikizlerden birini kucağında getirir. Küçük bebek, onun devasa vücuduna karşı daha da küçük görünüyor.

Gabriel'in ailesinin yanında olduğu kadar mutlu olduğunu hiç görmemiştim.

Callum kollarımda kıvranıyor, ben de onu yere indiriyorum. Elimi tutup beni öne doğru çekiyor.

"Hey Callum, Kat teyzeye resmini mi gösteriyorsun?"

Callum başını sallar ve resmi bir kez daha uzatır.

"Bu benim için mi?" diye soruyorum, o da resmini boş elime tutuşturuyor. O başını sallayınca eğilip yanağına bir öpücük daha konduruyorum.

"Teşekkür ederim. Bunu ofisime asacağım, böylece her gün görebilirim

."

Gülümsemesi genişler ve küçük kollarını boynuma dolandır. Onu kendime çekip gözlerimi kapatırım.

Gabriel sırtıyor.

"Kat Frazer, tasarımcı kıyafetiyle yerde emekliyor.

Basın bayram ederdi."

Gözlerimi açıp Gabe'e kaşlarımı çatarak bakarım, o da kıkırdar. "Basın..."

Leah içeri girip öksürdüğünde, daha fazla konuşmamak için kendimi durduruyorum.

"Kat'i rahatsız etmeyi bırak," der, diğer yeğenimi kucağında getirerek.

İki yaşın altında üç çocuğu olduğu ve bir haftadan az bir süre önce doğum yaptığı düşünülürse, harika görünüyor.

"Nasıl yapıyorsun bunu?" diyorum, ayağa kalkıp ona yandan sarılmak için, kollarındaki minik uyuyan bebeği rahatsız etmemek için.

Gabe'e bakar, gözlerinde sevgi parlar. "Çok yardım alıyorum."

Bu dönüşüm inanılmaz. Küçük kardeşim, iki buçuk yıl içinde içe dönük bir işkolikten sevgi dolu bir eş ve üç çocuk babasına dönüştü.

"Lottie de çok değerli. Her akşam okuldan sonra buraya gelip banyo saatinde yardım ediyor."

Leah'ın gözleri benimkilerle buluştu. Lottie'ye, ortaya çıkardığı kabusu anlamaya çalışırken kaçabileceği güvenli bir yer sağlayarak harika bir iş çıkardı. Başımı sallayarak onayladım.

"Bu kim?" diye Leah'a soruyorum.

"Bu Ava. Isla'dan on dakika önce doğdu."

Leah uyuyan bebeği kucağına koyar, annesi onu bıraktığında kúçük yüzü buruşur ama uyumaya devam eder.

"Merhaba, Ava," diyorum, parmağımı minik yanağına dokundurarak. Ağzı neredeyse gülümser gibi büzülüyor.

Leah eğilip Callum'u kucağına alır. Callum, gözlerinde tam bir hayranlık ifadesiyle kúçük kız kardeşine bakmak için eğilir.

"Bebeğim

," diye iç

geçirir.

Gabriel yaklaşır.

"Bu da Isla. İkisi arasında en gürültücü olanı. Bize burada olduğunu belli ediyor."

"O zaman Cal'ın kadın versiyonu," derim.

Gabriel gülümser.

Kapı zili çalar ve ben soru dolu bir bakışla kaşlarımı kaldırırım. Birini beklediklerini bilmiyordum. Gabriel, aradığımda hiçbir şey söylememiştı.

"Jaxson gelmiş olmalı," der, sormadığım soruyu cevaplayarak.

Onun adı geçince kalbim bir an durur.

Tipik Leah hiçbir şeyi

kaçırmaz. Ona zayıf bir

gülümseme atarım.

"Jax," Callum çığlık atar, kendini kendini at at odaya odaya giren adama

Jax onu kucaklayıp döndürdü. "Hey, yaramaz, nasılsın?"

Callum başını Jax'in boynuna gömer. "İyiyim," der.

Jax başını kaldırır, gözleri benimkilerle buluşur, sonra kollarımdaki bebeğe döner. Bakışları ısınır.

"Teyze kucaklayacak mı?" der.

"Hediyeler getirdim," derim.

Gözleri, giysi ve oyuncaklarla dolu yirmi çantaya kayar.

"Kat kendini tutamıyor," der Gabriel gülerek. "Callum doğduğunda da aynıydı. Sanırım oyuncak ve giyim mağazalarının yarısını satın aldı."

Jax gülmemek için dudaklarını ısırır, ama gözleri parıldamaktadır. Midem bir takla atar.

Nefesimi kontrol etmeye çalışırken omuz silkiyorum, kardeşim ve yengemin bizim etkileşimimizi fark ettiklerinin bilincindeyim.

Callum kollarında kıvranarak yere indirilmesini isterken Jax göz teması kurmayı bırakır. Jax isteğini yerine getirir ve koşarak gider, sonra ona *ağabey* hediyesi olarak aldığım büyük arabayla geri döner.

"Bunu Kat teyze mi aldı?" diye sorar Jax, bir dizinin üzerine çökerek.

Callum başını sallar ve gülümser, arabayı ona uzatır.

"Bu, bununla mükemmel uyum sağlayacak."

Jax arkasına eğilir ve içeri girerken taşıdığı çantayı alır. Çantayı karıştırır ve büyük bir paketi çıkarır.

Callum yine çığlık atar ve kız kardeşi kollarımda şikayetlerini mırıldanır. Onu sakinleşene kadar nazikçe sallarım.

Callum ambalajı yırtarak açar ve benim aldığım ile aynı model bir araba daha ortaya çıkar.

"Büyük zihinler," diye gülüyor Gabriel.

Gözleri Jax ile benim arasında gidip gelir.

"Daha çok ikimiz de küçük çocukların nelerden hoşlandığını biliyoruz," derim, onun iddiasını reddederek.

"İkinize de teşekkür ederim. Hepsini şımarttınız," diyor Leah.

Ava gözlerini açar ve ciyaklayarak, yiyecek aramaya çalışırken ağzını benim bluzuma doğru yana doğru hareket ettirir.

"Görünüşe göre biri acıkmış," diyor Leah, Ava bluzuma ıslak bir leke bırakmadan onu kollarımdan alıyor. "İzninizle, biri uyanıp payını talep etmeden diğerini beslemek için cambazlık yapmam gerekiyor."

"Gitsem iyi olacak," diyorum. "Seni rahat bırakayım."

"Gitmene gerek yok," diyor Leah, sanki sözleri beni kovmuş gibi yüzünde suçluluk ifadesi beliriyor.

Kolunu nazikçe sıktım.

"Cumartesi günü uğrayacağım. Belki Callum'u P.A.R.K.'a götürebilirim." diyorum. "Sizlere biraz nefes aldırırım."

Leah başını eğiyor, gözleri doluyor. Burnunu çekiyor.

"Üzgünüm, hormonlarım altüst oldu. Bu harika olur."

Gülümserim ve kolunu son bir kez sıkarım. "O zaman görüşürüz."

Leah'ın yanağına eğilip öpüyorum, sonra parmağımı Isla'nın kolunda gezdirip Gabriel'e dönerek ikinci minik bebeğe bakıyorum.

"Babalık sana yakışıyor, kardeşim," diyorum.

"Biliyorum," der gülümseyerek. "Hediyeler için teşekkürler."

"Teyzelerin görevi bu değil mi? Yeğenlerini şımartmak?"

Gabriel beni kapıya kadar geçirir.

"Hoşça kal, Jax," derim, onun yakınlığı dengemi altüst eder.

"Hoşça kal, Kat," der, Callum'un ona oynattığı oyuncak arabalardan başını kaldırarak.

Dönüp Gabriel'in beni dikkatle izlediğini fark ettim. Gülümsedim.

"Tamam, ben gidiyorum."

"Çok çalışıyorsun," der Gabriel, Leah'ın ve kendisinin dairesinin kapısını açarak.

Omuz silkiyorum. "Pot, çömleği çağırıyor, falan filan." "O eski bendim, ben..."

"Dur tahmin edeyim, ışığı gördün mü?"

O gülüyor ve boş kolunu bana dolayarak beni yanına çekiyor. "Kendine iyi bak, kardeşim."

"Sen de."

Asansörle otoparka inerken, gözlerimi kapatıp nefes egzersizleri yaparak hızla çarpan kalbimi sakinleştiriyorum. Jax'ı yüz yüze görmek, ondan nefret ettiğimi, onun iki yüzlü bir yılan olduğunu düşündüğüm zamanlarda çok daha kolaydı. Şimdi ise... bu adam kadınsı yanlarımı ateşe veriyor, kalbimi hızla çarptırıyor ve sadece bir bakışıyla midemi bulandırıyor. Maldivler açıkça kötü bir fikirdi. Yılbaşı daha da kötüydü. Libidomu uyandırdı ve görünüşe göre onu tekrar bastırmak mümkün değil. Vücudum, yoğun bir antrenmandan sonra suya ihtiyaç duyduğu gibi, Jax'ın vücuduna ihtiyaç duymaya başladı. Jaxson Lockwood beni sadece vücuduna doyamayan biri haline getirdi, aynı zamanda sohbetlerimizi, onunla birlikte olmayı da özlüyorum.

Kat Frazer, orta yaş krizinin öncesini yaşıyorsun. Kendine gelme zamanı!

McLaren'ımın koltuğuna otururken kıvranıyorum. Motoru çalıştırdığımda, zaten hassas olan klitorisimi heyecanlandıran motorun titreşimi. İnliyorum

ve gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum, sonra arabayı geri vitese alıp Jaxson Lockwood'dan olabildiğince uzaklaşıyorum.

Otele geri döndüğümde, resepsiyonu ve dikkatimi çekmek isteyebilecek personeli atlayarak asansörle doğrudan katıma çıkıyorum. Süitin kapısını kapatıp başımı kapıya yaslıyorum.

Yatak odama gidip takım elbisemi çıkarıp askıya asıyorum ve buharlı duşa giriyorum. Hassas meme uçlarım su püskürmesine karşı büzülüyor. Parmaklarım onları bulduğunda dudaklarımı ısırıyorum, Jaxson'ın son birlikte olduğumuzda yaptığı gibi onları çimdikliyor ve çekiyorum. Hayal kırıklığıyla inliyorum ve sonra bir elimi bacaklarımın arasına kaydırıyorum. Amım zaten şişmiş ve ıslak, doldurulma ihtiyacıyla titriyor. Başımı serin fayanslara dayadım, iki parmağımı girişime kaydırırken, başparmağımla zonklayan klitorisimi gittikçe daha hızlı okşuyorum. Gözlerimi kapatıp Jax'ı hayal ediyorum. Pürüzsüz, gergin tenini, etkileyici sikini. Çok geçmeden kaslarım parmaklarımın etrafında kasılır ve duşun püskürttüğü suya inleyerek boşalırım.

Arkamı dönüp soğuk duş duvarına yaslanıyorum, libidomu soğutmaya çalışırken vücudumu da serinletiyorum.

Arzularıma daha fazla boyun eğmek istemediğimden, rekor sürede yıkanıyorum.

Hassas cildime kabarık bornozumu sürtünce dudağımı ısırıyorum.

Mutfağa doğru yöneliyorum, ama süit kapısı çalınınca duruyorum.

Gözetleme deliğine

yaklaşıyorum. "Dalga

geçiyorsun."

Bornozumun içinde olduğumu hatırlamadan kapıyı açtım.

"Burada ne işin var?" diye soruyorum, şimdi kapıyı çalmamış olmayı diliyorum.

Zach bana bakıyor, gözleri yalvarır gibi.

"Apartmanın yöneticisi buraya taşınacağını söyledi. Bak, seninle görüşmem lazım. Telefonlarımı reddedip, e-postalarımın cevap vermedin."

"Bu yeterince açık değil miydi?"

Kapının önünde durup onun girişini engelliyorum. Etrafıma bakıyorum.

"İçeri girebilir miyim?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Neden? Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum."

"Kat, lütfen böyle davranma. Sadece konuşmak istiyorum."

Koridorun ilerisindeki kapılardan biri açılır ve nerede olduğumuzu hatırlarım. Ailemin en son ihtiyacı olan şey, benim kirli çamaşırlarımızı herkesin önünde ortaya dökmemdir.

İsteksizce geri çekilip Zach'in içeri girmesini bekliyorum. Onun savunması olarak, kendini beğenmiş görünmüyor. Öyle görünseydi, ona dizimle kasıklarına vurmak isteyebilirdim.

İçeri girerken mesafesini koruyor.

"Otur ve hiçbir şeye dokunma. Ben giyinmeye gidiyorum."

Bornozla sarılmış Zach ile konuşmamın imkanı yok.

Rekor sürede giyinirim, bir tayt ve bir kazak giyerim, sonra ıslak saçlarımı üstte bir topuz yaparım.

Geri döndüğümde Zach kanepeye dönüyor.

"Sana kıpırdama demiştim," diyorum.

"Ben..." diyor, başını sallayarak. "Boş ver." Elini saçlarının arasından geçiriyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Söyleyeceklerini söyle ve git," diye ters bir şekilde söylüyorum, sabrım tükenmek üzere.

Onun burada, benim alanımda olması tüylerimi diken diken ediyor. Onun yaptıkları yüzünden o daireden ayrıldım, o yeri çok seviyordum. Şimdi de yeni evimi kirletmekle tehdit ediyor.

"Sadece mektubumu okudun mu diye bakmak istedim."

"Okudum," diyorum, gözlerimi ondan ayırmadan. "Oldukça iyi bahaneler uydurmuşsun. Bunların hiçbirinin sorumluluğunu üstleniyor musun?"

"Her şeyin sorumluluğunu üstleniyorum," diyor, beklediğimden daha kararlı bir şekilde. "Seni incitmek istemedim, Kat. Sonunda benimle birlikte olmayı kabul ettiğinde, çok mutlu oldum. Darra sana her şeyi anlatmakla tehdit ettiğinde, ne yapacağımı bilemedim. Onu susturmam gerekiyordu. Her şeyi mahvedecekti."

"Şunu bir netleştirelim. Onu bizim yatakta *sikerek* susturdun mu?"

Gözleri neredeyse yuvalarından

fırlayacak. "Evet, bana öyle söyledi,"

diyorum sertçe.

"Öyle değildi."

"O zaman nasıldı? Kardeşimin karısıyla bizim yatakta nasıl çıplak kaldığını açıkla."

Elini yüzüne götürdü. Gözlerinin çevresinde koyu halkalar vardı ve cildi hiç olmadığı kadar solgundu.

"Darra, kızımı görebilmem için Lottie'yi dadısıyla birlikte getirirdi. Dadı onu yüzmeye götürürdü."

Ben bir kahkaha attım. "Yani, sen ve Darra, kızın dadıyla yüzmeye giderken sevişiyordunuz? Berbat ebeveyn ödülü..."

Zach kaşlarını çattı ve ben boş bir kahkaha attım. "Az önce Darra'nın Lottie'yi sana getirdiği için onunla vakit geçirebildiğini mi söyledin? Gerçekleri doğru anla Zach." Bir zamanlar birlikte yaşadığım, hayatımı paylaştığım adama baktım. "Aslında, zahmet etme. İkiniz de midemi bulandırıyorsunuz. Tanrıya şükür Lottie'nin Elijah'ı var."

Mide asidim yükselir, boğazımın arkasını yakar. Zach yüzümde gördüğü şey onu sertleştirir.

"Bu kadar cadaloz olma. Kendini çok üstün görüyorsun, Kat. Ama sen hiç buralarda değildin ki. Babamla çalışmaya başladığında, bana zaman ayırmadın. Takıntılı hale geldin."

"İşimle meşgul olabilirdim, ama en azından sadıktım," diye tükürdüm.

"Bedenen belki, ama zihnen hiç sadık oldun mu? Mektubumda da söylediğim gibi. Her zaman o vardı, mükemmel Jaxson Lockwood. Beni sikheme izin verdiğin her seferinde hayalinde onun olduğunu bilmediğimi mi sandın?"

"Sen hayal görüyorsun," diye tısladım.

"Öyle miyim? Beni eşin olarak kabul ettiğinde, beni daha fazlası olarak göreceğini ummuştum, ama ben sadece güvenli bir seçenektim. Kabul et. Sen işine evliydin. Ben, akşam yemeğini masaya hazırlayan ve yatağını sıcak tutan kullanışlı bir partnereydim. Tabii ki sen bunu hiç istemedin."

"Ben..."

Zach üzgün bir şekilde başını sallar. "Mesele şu ki, senin soğuk biri olmadığını biliyorum Kat. Birlikte olmaya başlamadan yıllar önce bunu biliyordum. Eve geldiğimde, hepimizin dışarıda olduğunu sandığın bir anda, sen ve Jax'ın onun yatağında seviştiğinizi duydum. İkiniz de riskli bir hamle yaptınız."

İçini çeker.

"Biriyle yaşamak ve ne kadar uğraşırsan uğraş, onu o doruklara ulaştıramayacağını bilmek ne kadar zor, biliyor musun? Onunla sevişmeye çalıştığın her seferinde, onun üstünde hareket edenin başka biri olmasını dilediğini bilmek."

Gözlerimi kaçırıp defalarca yutkunuyorum.

"Neden?" diye soruyorum sessizce.

"Neden ne? Neden yalan söyledim? Neden Darra'ya yardım ettim?" "Hepsi," derim, gözlerim sonunda onun gözleriyle buluşur.

"Kıskançlık. Uzun zamandır senden hoşlanıyordum, ama Eli beni uyardı. O ve Jax yıllar içinde daha da yakınlaştılar, beni dışarıda bırakarak. İkisi de yakışıklı, başarılı, dünyayı fethetmeye hazır, sonra da ben vardım." Derin bir nefes aldı. "Seninle Jax'ı öğrendiğimde çok sinirlendim. Sana dokunmamam gerektiği söylenmişken, o nasıl oldu da seni elde etti?"

"Ama Darra? Ben bir şeyim, ama en iyi arkadaşının kız arkadaşı?"

Yüzünü buruşturarak şakaklarını sıktı. "Darra olayı bir anda oldu. Lottie'ye karşı doğru olanı yapmaya çalıştım. Darra ise benim sana olan hislerimi biliyordu ve sessiz kalırsam bana yardım edeceğine söz verdi."

"Jax'ın bana söylediklerini duydun."

Bu bir soru değil, çünkü cevabı zaten biliyorum.

"Duydum. Mükemmeldi."

Sesinde beni kusmak isteten bir gurur var. "Peki, neye karar verdin?"

Bizi ayırmaya, beni kendine almaya mı?"

Omuzlarını silkiyor ve ellerim yumruk

oluyor. "İşe yaradı, değil mi?"

"Öyle mi?" diye tıslıyorum. "Az önce kendin söyledin, Jax'ı kaybetmenin acısını hiç atlatamadım."

Omuzları çöküyor ve doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kalıyor. Nefes alıyor, sonra gözlerini kapatıp tekrar açıyor.

"Haklısın." Gözleri ellerine kayar. Kucağında birbirine kenetlenmiş ellerine. "Mektubumda da söylediğim gibi, bana ona baktığın gibi hiç bakmadın. Onun yerini alabileceğimi ne kadar düşünsem de, kalbinde Jaxson'ın yerini asla alamayacağımı anlamam çok uzun sürmedi."

Gözlerimin arkasında baskı hissederek burnumun köprüsünü sıkıştırırım.

"Üzgünüm, Kat. Eğer değiştirebilseydim..." "Değiştirir miydin?"

Bana bakıyor ve gözlerinde gerçeği görüyorum.

"Hayır, muhtemelen yapmazdım. Hep merak ederdim. Ben bencil bir pisliğim. Seni istedim ve zayıf bir anında seni aldım, bunun yeterli olacağını düşündüm. Beni sevmeyi öğrenebileceğini ve öğreneceğini umdum. Ne kadar farklı olmasını istesen de, aşk zorla olamaz, bunu anladım."

Karşısındaki sandalyelerden birine oturdum.

"Ben de üzgünüm. Nasıl hissettiğini bilseydim, seni eşlik etmeni asla istemezdim."

Zach ayağa kalkar.

"Ama bilmiyordun. Benim hislerimi görmedin. Kafan tamamen başka birine takılmıştı."

Onun sözlerini inkar edemem, bu yüzden sessiz kalırım.

"Gidiyorum." Başını eğiyor. "Üzgünüm, Kat." "Ben de," diyorum, kavga içimden çıkmış.

Kapıya doğru yürür, elini kapı koluna koyar. "Jax az önce buradaydı."

Başımı kaldırırım. "Ne zaman?"

"Sen üstünü değiştirirken."

"Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

Zach omuz silkiyor ve gözlerinde yeniden sertlik olduğunu fark ediyorum.

"Ben bencil bir piçim, başka ne diyebilirim ki?"

"Git hadi," diyorum, yorgunluk dalgası beni sarıyor. "O seni hak etmiyor, biliyorsun."

"Neden bahsediyorsun?"

"Jax, o sana asla layık olmadı. Hala da layık değil."

"Ama sen hak ediyordun? Zach, gerçekten gitmelisin," diyorum, sakın görünmeye çalışarak.

"Gidiyorum," diyor ve dönüp bana bakıyor. "Senin benimle seviştiğini ve yaşadığını asla unutamayacak. Bu erkeklerin doğasında var. Bundan her zaman nefret edecek."

"Ama bu seni rahatsız etmedi mi?"

Kıkırdar. "Ben kazandım, sen beni seçtin."

"İşte burada yanıyorsun. Ben seni hiç seçmedim. Sen sadece işime yarıyordun. Senin de belirttiğin gibi, hayatımın en zor dönemlerinden birinde yanımdaydın. Beni kullandın, kendi çıkarların için hem beni hem de gerçekleri manipüle ettin. Bunun için seni *asla* affetmeyeceğim. Seni istediğin gibi sevmemiş olabilirim, ama geriye dönüp baktığında, suçlu kim? Sana güvenebilmeliydim."

Zach başını sallar. "Haklısın. Ama denediğim için beni suçlayamazsın, değil mi?" "Suçlayabilirim ve suçluyorum da."

Ona dik dik bakarım. "Git artık."

O da dönüp tek kelime etmeden dışarı çıkar.

BÖLÜM 46

JAX

İslam arabanın kapısını kapattı, geri vitese taktı, park yerinden çıktı, sonra tekrar ileri vitese taktı ve yeniden park etti. Kaçma ihtiyacı beni zorluyor, ama şu anki durumumda Caleb ve April'in yanına geri dönmem mümkün değil. Bir şeylerin ters gittiğini hemen anlayacaklar ve onların sorularıyla yüzleşemem.

Direksiyona vurarak kapıyı açtım ve arabadan indim.

dışarı çıktım.

Otel barına yöneldim ve barda bir yer buldum. "İyi akşamlar, Bay Lockwood. Ne alırsınız?"

"Dom, buzlu malt viski lütfen. En kalitelisinden," diyorum.

Geçmişte burada yeterince kaldım, uzun süredir burada çalışanların çoğunu tanıyorum.

Çoğu uzun süredir burada çalışıyor. İnsanlar Frazers'lar için çalışmayı seviyor gibi görünüyor. Kat için.

İçeceğim saniyeler içinde gelir ve ben derin bir yudum alıp, cesur, ateşli hissin tadını çıkarırım.

Kat'in süitinde Zach'i görmek. Kapıyı açarken yüzündeki kendini beğenmiş ifade.

Ne oluyor?

Ellerim sıkı bir yumruk haline gelmiş ve bir zamanlar yakın arkadaşım olan bu adamı yere sermek istemiş olsam da kendimi dizginledim. Kat ortalıkta yoktu. Orada mıydı ki? Hiçbir şeyden haberi olmayan bir personel onu içeri mi almıştı?

Eminim bir açıklaması vardır ve aklım bana aralarında bir şey olmadığını söylüyor, ama onu orada görmek, aralarındaki ilişkiyi hatırlattı. Yıllarca onunla birlikte yaşamış ve yatmış olması gerçeği...

Her gece onun yanında. Aile etkinliklerinde onun partneri olarak kabul edildi. Paylaştığımız onca şeye rağmen onunla birlikte olmayı seçti.

İlk içkimi bitirip Dom'a bardağımı yeniden doldurması için işaret ettim. Barın arkasındaki aynada koyu renkli gözler benimkilerle çarpıştı.

"Hâlâ buradasın."

"Evet," diyorum, yanımdaki tabureye bakarak.

"Bana katılacak mısın?"

Ayağımla sandalyeyi

itiyorum. "Neden

olmasın?"

Dom ortaya çıktı.

"İyi akşamlar Bayan Frazer," diyor. "Ne alırsınız?"

"Onun içtiğinden alayım Dom, teşekkürler."

Gülümserim. Tatilde hep Mai Tai içiyorduk, şimdi gerçek dünyaya döndük.

"Üç erkek kardeşim var," diyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, bunun yerine ona dönüp bakıyorum. Makyajsız, ıslak saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış.

Üzerinde tasarımcı bir kazak var... Onlar tayt mı?

Onun görünüşünü incelerken, yanaklarında pembe bir kızarıklık yayılıyor.

Bar neredeyse boş, sadece birkaç misafir akşam yemeği sonrası içkilerinin tadını çıkarıyor. Ancak hepsi, beş yıldızlı bir otele yakışır şık iş kıyafetleri giymiş.

Kat etrafına bakınıyor, insanların onu izlediğini fark edince omuzları geriliyor.

Sırtını düzelterek gülümser. Birkaç kişi selamına karşılık verir.

Dom, viskisini onun önüne koyar. "Hesabıma yaz,"

der Kat, Dom'a. Dom başını sallar ve uzaklaşır.

Aramızda sessizlik hakim olur.

"Zach?" diye sorarım

sonunda.

"Beklenmedik bir şekilde ortaya

çıktı." "Yine de senin süitinde

miydi?"

Kat, sesimdeki alaycı tonda irkilir.

"Başka seçeneğim yoktu. Tanrı bilir kimlerin önünde onunla konuşmam mı gerekiyordu?"

Haklı bir noktaya değiniyor, ama yine de onunla yalnız kaldığı düşüncesi içimi sızlatıyor.

"Ağabey her zaman izliyor," diyorum, fısıldayarak.

Elijah, öğrenciyken şehre çıktığımızda sık sık söylediği bir sözdü bu.

"Hiç bilmiyorsun," diye mırıldanıyor, neredeyse duyamayacağım kadar sessizce.

İçkilerimizi yudumlarken bir an durduk.

Kat içkisini yudumlarken, buzlar bardağın kenarına çarpıyor. Sonra bardağa bakıyor.

"Yukarı gelmek ister misin?" diye sorar aniden, başını bana doğru çevirerek. "Oda servisi sipariş edebilirim."

Ona bakarım. Gözlerinde bir şey parlar. Meydan okuma mı? Kırılğanlık mı?

Bir adam bara gelip yanımıza dikilir.

"Bana bakmamı istediğin planlar hazır mı?" diyorum aniden. Kat bana bir bakış atıyor, sonra gülümsüyor.

"Geldi geldi bu geldi. Ben üzgünüm bunu aldım bekletildim toplantılarda toplantılarda. İsterseniz bunu başka bir zaman yapabiliriz?"

"Hayır, şimdi uygun," diyorum.

Kat tabureden inerken gözleri parıldıyor. Ben de onu takip ediyorum. "Önden buyurun."

Asansörün önünde duruyoruz, kapı açılıyor ve ben elimi onun sırtına koyuyorum, o bana bakarken nefesimi tutuyorum, göz bebekleri büyüyor.

İçeri giriyoruz ve kapılar arkamızdan kapanıyor.

Kat başıyla köşedeki kamerayı işaret ediyor, ben de ellerimi yanımda tutuyorum.

Durmadan onun katına ulaşıyoruz. Kat anahtarını çıkarıp bizi içeri alıyor.

Kapı kapanmadan önce kollarımın içindeydi.

BÖLÜM 47

KAT

Uyku uzaklaşıyor ve kaslarım geriliyor.

Sırtım kavislenir, dudaklar karnımın üzerinden aşağıya doğru iner. İnlememi bastırmak için dudağımı ısırırım.

O işkence eden ağız güneye doğru ilerliyor. Ellerim yükseliyor, göğüslerimi avuçlayarak meme uçlarımı çimdikliyor ve çekiyor. Bacaklarımı açarak ona erişim izni veriyorum, omuzlarının genişliği beni daha da açıyor.

Ağız benim merkezimi bulur, ağlayan deliğimden klitorisime kadar beni yalar. Çarşaflara karşı kıvranırm, ağır bir kol pelvik kemiğimin üzerinde hareket ederek beni yerinde tutarken, dudakları ve dili beni mahveder.

Ellerim göğüslerimden ayrılır ve başını uyluklarımın arasına alır, dudakları klitorisimi emip işkence ederken onu yerinde tutar.

"Jax," diye fısıldıyorum, bir parmak deliğimi bulurken.

Onun kötü ağız ve parmakları beni daha da yükseğe çıkarırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Paylaştığımız gecenin ardından vücudum bitkin düşmüş olmalı, ama görünüşe göre vücudum bir kez daha istiyor. Doyumsuz hale geldim.

Başını çekerek onu kendime doğru çekiyorum.

Dudaklarımız birleşir. Jax öpücüğü derinleştirir, dilinde kendimi tadabileceğimden emin olur.

Sertleşmiş penisi girişimi bulur. Ayaklarımı yatakta itme gücü olarak kullanarak bacaklarımı daha da açarım. Kalçalarımı sallayarak, penisinin sadece başını vücuduma sokmasını teşvik ederim. İkimiz de duraksar, bu hissin tadını çıkarırız.

O kalçalarını nazikçe döndürerek girişimi kışkırtırken, tırnaklarım sırtına batıyor.

"Çok kötü bir penisin var, Bay Lockwood," diye fısıldıyorum boynuna.

"Beğendiğinize sevindim, Bayan Frazer," diye cevaplar. "Ne zaman isterseniz hizmetinizdedir."

"Bu çok bağımlılık yapabilir," diye fısıldıyorum, kalçalarımı kaldırarak onun ıslak amıma biraz daha derin girmesini sağlıyorum.

Dudakları benimkilerle buluşur ve beni yiyip bitiren ağız ve dile karşı inlerim.

Kalçalarımız hareket eder, onun penisi daha derine kayar, ta ki testisleri vücudumun derinliklerine ulaşana kadar.

Benim ellerim sıkıca onun kıkını kalçalarını sıkıyor ve bırakıyor, daha fazlasını istiyor.

"Jax, lütfen," diye yalvarıyorum.

Ellerini kıkımın altına kaydırıyor, pelvisimi yukarı kaldırıyor, böylece içeri girip çıkmasını sağlıyor. Bana sertçe vuruyor. Her vuruşuna karşılık veriyorum, vücudum giderek daha fazla kayganlaşıyor, pelvisimdeki basınç giderek artıyor.

"Jax, boşalacağım," diye fısıldıyorum dudaklarına, kalça kaslarımı sıkıyorum.

"Bırak kendini, ben tutuyorum."

Biliyorum, öyle yapıyor. Bütün gece vakti var. Her zamanki gibi.

Basınç artmaya devam ediyor. Ben de bastırıyorum, alt bedenim onun etrafında kasılırken, kaslarım onu sertçe sıkarken, bedenim arzuyla titrerken, zevkin akışını memnuniyetle karşılıyorum.

"Evet," diyorum, onu kendime çekerek, bacaklarımı kalçalarına doluyorum.

Jax hareketsiz kalır, penisi titrer, spermi içime boşalır, beni kaplar. Yavaşça sallanmaya devam eder, sonra başını boynuma gömerek yığılır.

Sırtını yatıştırıcı dairesel hareketlerle okşuyorum, vücudumun üzerinde, bacaklarımın arasında onun erkeksi ağırlığının tadını çıkarıyorum.

"Bu da uyanmanın bir yolu," diyorum, başının yanını öperek.

Jax yukarı doğru bastırıyor, çocuksu gülümsemesi özlediğim bir şey. "Sen her zaman orgazm alarmını sevmişsindir."

Kıkırdar.

Elimi kaldırıp dağınık saçlarını okşuyorum. "Uzun zaman oldu."

"Çok uzun," diyor, burnumu öpüp üzerimden kalkıyor.

O başarısız üzerine sırt sırt önce çizmeden beni çekmeden tarafına tarafına.

Kendimi şaşırtarak, isteyerek onun omzuna başımı yaslayarak yanına gidiyorum. Orada birlikte yatıyoruz. Vücudumuz birbirine değiyor, seslerimiz sessiz.

Beynim boş. Uzun zamandır ilk kez, durmak bilmeyen gürültü kesildi.

Telefonum yanımdaki komodinde çalıyır. İnliyorum.

"Kötülerin dinlenmeye hakkı yoktur, öyle demiyorlar mı?" Jax gülerek diyor.

Telefonumu alıp ekrana bakıyorum. Elijah.

Ne istiyor?

ELIJAH:

Jax 350 numaralı odada kalıyor.

Benim odamın yanındaki süit.

Üç nokta belirir, ardından Jax ve benim asansöre binerken çekilmiş bir fotoğrafımız çıkar, eli belimin altında. Fotoğrafın kendisi pek bir şey ifade etmiyor, ama birbirimize attığımız bakışlar çok şey anlatıyor.

"Kahretsin!" diyorum, yorganı geri çekip ayağa kalkıyorum. "Ne?"

Ona telefonumu uzatıyorum.

"Kat," diyor, gözleri benimkilerle çarpışıyor. "Üzgünüm."

Geri çekilir, işaret parmağı ve başparmağıyla gözlerini ovuşturur.

Durup derin bir nefes alıyorum, sonra yatağın kenarına çöküyorum, elim uzanıyor ve Jax'ın göğsünü buluyor.

Beynim dönüyor, odaklanamıyorum. Tek konsantre olabildiğim şey, hızla atan kalbim. Jax'ın gergin cildinde parmaklarımı gezdirirken, onun güzel fiziğine ve benimle burada olmasına hayran kalıyorum.

Siktir et!

Dudaklarımı ısırarak, aniden bir kıkırdama bastırmaya çalışıyorum. Göğsüm hafifliyor ve başım hafifçe dönüyor.

Yastığıma geri yaslanıp tavana bakıyorum. Sonra başımı çevirip kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşan Jaxson'a bakıyorum.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşür.

"Siktir et," diyorum, ama bu sefer yüksek sesle.

"Kat?" Jax, aklımı kaçırmışım gibi bana bakar.

Yan dönüp başımı koluma dayarım.

"Sır ortaya çıktı. Kardeşlerim, yönetim kurulu, yatırımcılarımız, hepsi öğrenecek. Paniklemem gerekirdi, ama fark ettim ki, saklanmaktan, başkalarının ne düşüneceğinden endişelenmekten yoruldum."

Jax ağzını açıp kapatır. Telefonu çaldığında, inleyerek geriye düşer.

Yatağın diğer tarafına kayarak başımı omzuna yaslar, ekranına bakarım.

ELIJAH:

Pen bana Kat'ın büyük bir kız olduğunu ve burnumu sokmamamı söylüyor.

Jax gözlerini kapattığında gülüyorum.

Arkadaşımı seviyorum. Pen'in Elijah'a o fotoğrafı aldığında ne dediğini hayal ediyorum.

Telefonu yine çalıyor. Bu sefer arayan Caleb.

CALEB:

Biliyordum! Ben aşk tanrısıyım.

CALEB:

350 numaralı odada giysi değiştirmen için kıyafetlerin hazır.

Mason çantayı getirdi.

Şimdi de benim inlemem sırası. Tek ihtiyacım olan, küçük kardeşim Jax'la beni tanıştırdığını düşünmesi.

Jax beni kollarına alır ve şakağıma öper. "En azından seni hadım etmek istemiyorlar," derim.

"Ama o fotoğraf açıkça ortada."

"Evet. Elijah bunu sağladı, ama biz inkar edebiliriz."

Yanağımın altında kasları gerilir.

Yukarı doğru itip yüzüne bakıyorum.

"Eğer inkar etmezsek, yönetim kurulu ve yatırımcılar tepki gösterebilir."

Jax beni iter ve ayağa kalkar.

"Neyse," der, kıyafetlerine uzanır. "Cal ve April'ın yanına dönsem iyi olacak."

"Jax. Dur."

Elini, süveterini alırken durdurur.

Oturarak, yorganı çıplak göğüslerimin üzerine çekerim.

"Benden ne istiyorsun, Kat? Ben sadece senin projeni kurtaran, kullanışlı bir seks partneri miyim?"

Başım ağrımaya başlar. Gözlerimi kısıyorum.

"Bu sadece benimle ve benim istediklerimle ilgili değil," diyorum, çenemi gevşetmeye çalışarak. "Sen ne istiyorsun, Jax? Hiçbir şey varsaymıyorum. Sadece bir gerçeği söylüyorum. Ne karar verirsek verelim, bu işte birlikteyiz."

Çenesini göğsüne indirir, elini ensesine koyar.

Başını kaldırdığında, cevabını biliyorum.

"Seni istiyorum. Her zaman istedim."

BÖLÜM 48

KAT

Tamam, dünyanın benim aşk hayatıma ne kadar ilgi duyacağına dair notu kaçırmışım.

Gelen kutum yönetim kurulundan gelen e-postalarla dolu. Yatırımcıların soruları.

Basından bahsetmiyorum bile.

Dünyanın beni nasıl gördüğüne dair yepyeni bir bakış açısı kazanıyorum. Ve bu pek de gurur verici değil.

Londra'nın Buz Kraliçesi Eriyor mu?

Frazer Hotel Group'un CEO'su Kathryn Frazer, kardeşi Jaxson Lockwood'un uzun süredir arkadaşı ve iş ortağı olan Lockwood Architects'in CEO'su Jaxson Lockwood ile samimi bir şekilde görülmüştür. İkili, Frazer'ın şu anda ikamet ettiği Londra'daki FHG Hotel'de birlikte görülmüştür. Bay Lockwood, FHG'nin en son geliştirme projesinde çalışan baş mimardır. Çift, kısa süre önce Maldivler'de birlikte tatil yaparken görülmüştür.

İnliyorum, ve tekrar inliyorum.

Şimdi tek ihtiyacım olan Zach veya Darra'nın araya girip ateşe körükle gitmesi. Tek kurtuluşum Lottie ve onun hala ikisiyle de neredeyse hiç konuşmaması. Eğer ortalığı karıştırırlarsa, yeğenimi tanıyorum. Onlarla ilişkisini kesin olarak bitirir. Zaten beni arayıp Jax ve benim ne kadar harika bir çift olduğumuzu söyledi. Ah, o kadar genç ve idealist olmak.

Ofisimin kapısı çalındı.

"Girin?" diye sesleniyorum, Michael'ın ziyaretçimi neden haber vermediğini merak ederek.

Kapı açılır ve cevap anında netleşir. "Anne, burada ne işin var?"

"Bir anne kızını öğle yemeğine çıkarmaya gelemes mi?" Saate bakıyorum. Saat on buçuk.

Gözlerimin nereye gittiğini görünce omuz silkiyor.

"Freddie'nin tahmin ettiği kadar trafik yoktu," diyor. Freddie, onun uzun süredir şoförü ve sanırım sırdaşı.

O ve eşi yıllardır bu malikanede yaşıyorlar. Annemden önce babamı gezdirirdi. Babamın trafik kazasında öldüğü gece tatilde olduğu için kendini hiç affetmedi ve sanırım bu yüzden annemi gitmesi gereken her yere götürmekte ısrar ediyor.

Dizüstü bilgisayarım yine bir mesaj geldiğini bildiriyor. Sadie.

Yüzümü buruşturuyorum.

Unutma Kat, asla gerçek duygularını veya güvensizliklerini gösterme, yoksa bunlar aleyhine kullanılabilir.

Bu sözler hiç bu kadar anlamlı olmamıştı.

"Ara vermen lazım," diyor annem, masamın etrafından dolaşıp kolumu tutarak. "Burada, geri döndüğünde hala burada olmayacak hiçbir şey yok."

Onun beni masamın arkasından yönlendirmesine izin verdim. Yıllar boyunca hepimiz annemizle tartışmanın boşuna olduğunu öğrendik. O her zaman istediğini elde eder. Babam onu *küçük ama enerjik* olarak tanımlardı.

Onu düşündüğümde her zamanki gibi göğsüm sıkışıyor, özellikle de kontrolümü kaybettiğimi hissettiğimde.

Jax'a karşı hislerim olduğunu, onunla birlikte olmak istediğimi kabul etmiş olabilirim. Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyorum. İçimde, sonsuza kadar söndüğünü sandığım bir ateşi yakıyor.

Ama şimdi, sanki dünya nefesini tutmuş gibi. İlişkimizi ne doğruladık ne de yalanladık ve bunu yapmaya da niyetim yok. Özel hayatım tam da özel hayatımdır.

"Haklısın," diyorum, omuzlarımı dikleştirip anneme dönerek. "Hadi buradan gidelim."

Annem gülümsüyor, gözleri gururla parlıyor.
Ofisimin kapısını açtığımda Michael masasında oturuyor.
"Ben çıkıyorum. Lütfen mesajlarınızı al, döndüğümde cevaplayacağım."
Michael annemi görünce ayağa kalkarken sendeledi.
"Bayan Frazer," dedi.
"Seni görmek ne güzel, Michael. Kathryn'i öğle yemeğine çıkarıyorum.
O yokken burası sana kalmış."
Neredeyse selam verecek, gülmek istiyorum. Annem insanlara hep böyle etki eder.
Birlikte asansörle aşağı iniyoruz. Ne zaman ağzımı açmak istesem, elini koluma koyup gülümsüyor ve ağzımı kapatmamı sağlıyor.
Lobiye giriyoruz.
Douglas Chapman yaklaşıp.
"Francesca, çok uzun zaman oldu."
"Douggie," diyor annem, sosyete gülümsemesini takınarak.
"Burada ne işin var?" diye soruyor.
"Bir anne ve çoğunluk hissedarı, aynı zamanda kızı olan CEO'yu ziyarete gelemiz mi?"
Sesi tatlı ve hafif, ama altta yatan keskinlik kaçmaz.
Douggie gülümser, ama gülümsemesi biraz gergindir.
"Tabii ki, tabii ki." Bana döner. "Ben de tam seni görmeye geliyordum, Kathryn," der.
Elbette öyle.
Şüphesiz, iş arkadaşlarımla ilişki kurmanın tehlikeleri hakkında bana nutuk atmak için. Babacan tavsiyeler falan.
Gözlerimi devirmekten kaçınıyorum. Bunun yerine saatime bakıyorum.
"Gördüğün gibi, biraz meşgulüm. Michael ile konuş, o bir randevu ayarlayacaktır."
"Gitsek iyi olur, seni görmek güzeldi Douggie," diyor annem, kolunu koluma takarak bizi kapıya doğru yönlendirirken, onu ağız açık bir şekilde orada bırakıyor.

Biz binadan çıkarken Freddie kaldırımında durmuş arabanın kapısını açık tutuyor.

"Teşekkürler Freddie," diyorum, yaşlı adama gülümseyerek. "Rica ederim Bayan Kathryn. Sizi görmek çok güzeldi."

"Ben de."

Annem ve ben arka koltuğa oturuyoruz.

"Onun Douggie diye çağrılmasından nefret ettiğini biliyorsun," diyorum anneme.

"Tabii ki nefret ediyor, ben de o yüzden öyle diyorum. Kendini beğenmiş bir ahmak. Babanın onu neden bu kadar sevdiğini anlamıyorum."

"Babam onu sevdi çünkü işinde şaşırtıcı derecede iyi, istikrarlı ve otel işini çok iyi biliyor. Asıl soru, sen neden onu sevmiyorsun?"

Annemin yüzünde bir ifade belirir, ama sessiz kalır.

"Ah, babam öldükten sonra benim CEO olmamı istememesini mi kastediyorsun?"

Annem dönüp ağzını açıyor. Ben gülüyorum.

"Oh, merak etme anne, bilmediğim pek bir şey yok. Douglas başından beri duygularını çok net bir şekilde ortaya koydu. Ama bence onun yanıldığını kanıtladım."

"Üzgünüm," diyor.

"Neden? Onları suçlayamazsın. Ben nispeten tecrübesizdim. Babamla sadece birkaç yıldır çalışıyordum. Hâlâ yirmili yaşlarındaydım."

"Sanki bir kadın bunu yapamazmış gibi, kardeşlerinden birini istediler," diye homurdanır. "Senden daha genç ve senden daha az tecrübeli kardeşlerini. Ben bunu kabul edemezdim."

"Oh, çok iyi biliyorum. Ama son gülen ben oldum. Onların yanıldığını kanıtladım, kârı artırdım, işi büyüttüm. Eğer şüpheleri varsa, sözlerini geri almak zorunda kaldılar."

Gülümsüyor ve bu sefer gülümsemesi gözlerine kadar ulaşıyor. "Gerçekten ona çok benziyorsun."

Boğazımda bir yumru oluşur.

"O benim asla olamayacağım kadar güçlüydü," diye itiraf ediyorum sessizce.

"Saçmalık," diyor annem. "İnanmayabilirsin, ama sen hepsinden daha güçlüsün." Onun iri gözlerine bakıyorum.

"Jaxson hakkında onlara ne söyledin?" "Duydun mu?"

"Konuyu değiştirme." "Ben

hiçbir şey söylemedim."

"Neden?"

"Çünkü..."

"Neden hiçbir şey söylemedin?" diye ısrar ediyor.

"Çünkü bu kimseyi ilgilendirmez," diye kısa bir cevap verdim.

"Aynen öyle. Kimsenin işi değil. Sen CEO'sun, bu kimseye özel hayatına karışmaya veya söz sahibi olmaya hakkı vermez."

Annem uzanıp bacağıma hafifçe vurduğunda koltuğa yaslandım.

"Özel hayatın, senden başka kimseyi ilgilendirmez." "Bu yüzden mi buradasın?"

"Tabii ki. Düşüncemi sana iletmek ve daha mutlu olamayacağımı söylemek istedim. Jaxson'ı dördüncü oğlum gibi seviyorum."

Gülüyorum, vücudum ısınmaya başlıyor.

"Onun senin ebeveyn onayı almasına çok sevindim," diye ekledim, biraz alaycı bir tonla. "Bu, bana bunu mahvetmememi söylemenin bir yolu mu?"

Kaşlarımı kaldırıyorum ve o havlayarak yüzünü buruşturuyor. "Hayır. Bu sefer kimsenin karışmasına izin verme demek. Sen de dahil.

ben."

Gülümseyerek pencereden dışarı bakıyorum.

O, bizimle Freddie arasındaki bölmeyi tıklar.

"Artık Claridge's'e gidebiliriz, Fred," der, o bölmeyi indirdiğinde.

"Peki."

"Peki."

Bölme tekrar yukarı kalkıyor.

Öğle yemeği bir saat sonra başlayacak, saate bakınca fark ettim.

"Kahve ve kek," diyor annem, ben bir bahane uydurmadan önce.

"Tamam," diyorum.

Aklım, Jaxson'ın Maldivler'de bana ikram ettiği güzel pastalara gidiyor. Ne zaman bu kadar tatlıya düşkün oldum?

"Teşekkürler. Sabırsızlıkla bekliyorum."

* * *

KAHVE VE KEK tam da doktorun önerdiği şey. Freddie beni ofise geri bıraktığında, enerjim dolmuş ve dünyayı fethedecek kadar hazır hissediyorum.

Michael, yanından geçerken başını kaldırıyor.

"Elliot müsait olur olmaz onu buraya getirebilir misin?" diyorum.

"Tabii ki."

Masasından kalkıp peşimden geliyor.

İşte başlıyoruz.

"Sen yokken bir dizi telefon geldi..."

O isimleri sıralarken, ben kibarca başımı sallıyorum ve içimden gelen iniltiyi bastırıyorum.

Burada ben buradaydım düşünüyorsaşkımın aşk hayat
düşündüm sıkıcısıkıcı konu konuydu.

"Teşekkürler, Michael. Elliot ile konuştuktan sonra hepsine geri döneceğim."

O başını sallar ve kapıyı kapatarak çıkar. Koltuğuma
çöküp telefonumu alırım.

"Nasıl gidiyor?" Jax, ikinci çalınıştta cevap verdi. Yüksek
sesle inleyince, o da kıkırdadı.

"350 numaralı odayı her zaman kullanabilirim," diyor.

"Olmaz. Dediğim gibi, saklanmaktan bıktım. Bunu daha önce de yaptık ve sonuç ne oldu, görüyorsun."

"Seninleyim Kat, yüzde yüz, sonuna kadar."

Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, sözlerinin sıcaklığı beni sararken göğsümün derinliklerine yerleşiyor.

"Bir sonraki hamlen ne?" diye sordu.

"Elliot'u aradım. O her zaman yeni geliştirme ekibinin başına geçmeye hazırdı. Ben projeden çekileceğim. Bu, akbabaları uzak tutacaktır."

"Emin misin? Bu senin bebeğin, Kat. Bu projenin senin için ne anlama geldiğini biliyorum."

Sesindeki endişe, göğsümde bir şeyleri değiştirir.

Gülümsüyorum. "Hiç bu kadar olmadı" diye itiraf ediyorum. "Artık bir adım geri çekilme zamanı geldi. Bilge bir kişi bana yakın zamanda *delegasyon* denen bir şeyden bahsetti. Belki de bunu denemeliyim diye düşünmeye başladım."

"Gerçekten mi? Bu kişi hoşuma gitti, çok mantıklı konuşuyor," diyor gülerek.

Diğer hattım çalışıyor.

"Michael bana ulaşmaya çalışıyor."

"Sonra görüşürüz? Ev ofisin için planları inceleyebiliriz."

"Çok isterim."

"Görüşürüz."

Telefonu kapatıp Michael'a bağlanıyorum.

"Elliot seni görmek istiyor."

"Harika, içeri al."

BÖLÜM 49

JAX

"Sen ve Kat, ha?"

Kapıda duran arkadaşşıma bakıyorum. "Umarım öyledir," diyorum ona.

Kat açık ve dürüst olmak istiyorsa, ben de öyle olacağım.

"Maldivler'di, değil mi? Tüm o romantizm, güzel ortam. Biliyordum. Kız kardeşim bile dayanamadı."

Caleb karşımdaki koltuğa oturur.

Kat'ın kardeşlerinin önceki ilişkimizi bilmelerini isteyip istemediğini henüz bilmiyorum. Şu anki ilişkimizi sorun etmiyorlar gibi görünüyor, ama Kat'ın son on altı yıldır bana karşı nefretini açıkça belli etmesi, belki de onlara daha önce bir şey olduğunu söylemesi, en iyi hamle değil.

"Konuştuk," diyorum. "Havayı temizledik."

Kapı yine çalınıyor.

Kapı açılır ve bu sefer Elijah'ın devasa vücudu görünür. "Selam," diyorum, ama yüzündeki ifadeyi görünce duruyorum.

Kahretsin, belki de sır çoktan açığa çıkmıştır.

"On altı yıl önce Kat'le yattın mı? Seni pencereden aşağı atmalıyım. Kız kardeşim neden senden bu kadar nefret ediyordu hep merak etmişimdir."

"İçeri gir ve kapıyı kapat," diyorum sakın bir şekilde.

Caleb sandalyede oturuyor, başını ağabeyi ile benim aramda çevirip duruyor.

"On altı yıl önce kız kardeşimle yattın mı?" diye mırıldanıyor. "Ve ben seni onunla Maldivler'e gönderdim."

Kafamı sallıyorum.

"Neden ikiniz de oturmuyorsunuz?" diyorum.

Elijah odaya giriyor ve kapıyı sertçe kapatıyor. "Ayakta durmayı tercih ederim," diyor, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Kapı tekrar açılıyor, bu sefer Pen içeri dalıyor.

"Üzgünüm," der, Elijah'ın önüne geçerek bana özür diler gibi bakar.

"Yavaş ol, koca adam," diyor.

"Hayır, Pen, lütfen içeri gir ve partiye katıl," diyorum iç çekerek.

"Sanırım daha yeni ısınmaya başladık."

Pen, Elijah'a döner ve Elijah hızla kollarını açar ve yanlarına indirir.

"Ne dedim ben? Dur, bırak da açıklayayım," diyor. Elijah,

Pen'in omzunun üzerinden bana bakıp sert bir bakış atıyor.

"Onun onunla yattığını bildiğin halde hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum."

Pen, Elijah'ın çenesini eliyle tutarak onun bakışlarını başka yöne çevirir.

"Nasıl bilebilirdim?" der. "On beş yıl boyunca benimle neredeyse hiç konuşmadığını unuttun mu? Ayrıca, Kat bana yeni söyledi."

Elijah kollarını göğsünde kavuşturur, bakışlarının sıcaklığı içime işler.

"Bana bir açıklama borçlusun, *dostum*."

Elimi ensemin arkasına götürerek gergin kasları ovuştururum, yaklaşan baş ağrısını önlemeye çalışırım.

"Tamam," diyorum.

Onlara on altı yıl önce olanları, Darra ve Zach'in bize karşı komplo kurduklarını ve Lottie'nin itirafının ortamı temizlemeye yardımcı olarak suçluları gerçeği itiraf etmeye zorladığını anlatıyorum.

Bir ara Elijah kanepeye oturmuş, Pen de yanına oturmuş. Pen'in iki eli de Elijah'ın ellerinin içinde.

"Onu seviyor musun?" sesi kalın ve ağır. "Bu Kat ve benim aramda," diyorum.

Kadına kendim söylemeden önce kardeşlerine hislerimi anlatmak istemiyorum.

Anlamış gibi başını salladı.

"Söyleyeceğim şey, onu bir daha asla incitmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bizim için mücadele edeceğim." Gözlerim arkadaşlarım arasında dolaşıyor. "

Sizin bizim tarafımızda olmanızı, bize karşı olmanızı tercih ederim."

"Benim desteğim var," diyor Caleb hemen. "Ve April'in da."

Pen, Elijah'ın omzuna dirsek atıyor.

O

homurdanır.

Öksürür.

Pen'e döner.

"Ne? O benim kardeşim, o da en iyi arkadaşım, en azından eskiden öyleydi," diye homurdanır. "Beni arkamdan vurdular. En iyi arkadaşlık kuralları ne oldu?"

"Kendine gel," der Pen. "Yıllar önce o kuralları koymasaydın, ilişkilerini saklamak zorunda kalmazlardı ve Zach ile Darra'nın elinde koz olmazdı."

Elijah homurdanır ve elini saçlarının arasından geçirir.

Pen bana bakar ve göz kırpar.

Dudaklarımı hafifçe kıvrıyorum, ancak Elijah başını kaldırır kaldırmaz hemen düzeltiyorum.

"Asla seni uyarmıyordum," diyor, sesi birden yorgunlaşıyor. "Ama o yine de onunla birlikte oldu. Nedenini hiç anlayamadım. Sanırım şimdi anlıyorum."

Midem sıkışıyor.

"Sadece, ona zarar verme," diyor, ayağa kalkıp Pen'i yanına çekerek.

Elijah öne çıkar ve elini uzatır. Elini sıkarım. Caleb de aynısını yapar.

Pen öne çıkar, masanın etrafından dolaşarak bana sarılır ve kulağıma fısıldar.

"Onu incitirsen, bu ikisini köpek yavrusu gibi gösteririm."

Geri çekilmeden önce yanağıma bir öpücük kondurur.

"Sen ve Kat akşam yemeğine gelmelisiniz," diyor ve Elijah'ın yanına dönüyor.

Başımı eğiyorum.

"Kat'e seni aramasını söylerim."

Hepsi gider ve ben koltuğuma geri çöküyorum.

Beklediğimden daha iyi geçti.

S a ate bakıyorum, Kat'le tekrar görüşmemize, ya da genel olarak temas kurmamıza yarım gün var.

Bu düşünceyle penisim anında sertleşir.

* * *

New York ofisinden ARAMALAR. Muhabirler yeni ilişkim hakkında bir açıklama istiyorlar. Bir sessizlik duvarı ördüm. Kimse basına, hatta kimseye bir şey söylemeyecek.

Londra ofisi bir kalkan görevi görüyor, tüm aramalar basın ofisindeki bir tuğla duvara yönlendiriliyor.

Neyse ki Caleb, Mason'ın beni alıp otele götürmesini ayarladı.

Elijah'ın benim için ayarladığı odaya yerleştikten sonra Kat'in kapısını çaldım.

"Selam," diyor ve kapıyı açıyor.

"Selam sana da. Günün nasıl geçti?"

"Bunu konuşmak istemiyorum. Yaşamak yeterince kötüydü. Ama annemle kahve ve kek yedim. Onun onayı var," diyor, gözleri parıldayarak.

Kollarımı beline doluyorum ve onu öpmek için kendime çekiyorum.

Dudaklarımız birleşir, aramızdaki tutku akıp gider, içimdeki boşluğu doldurur.

Sonunda nefes almak için ayrıldığımızda, Kat gülümser. "Buna ihtiyacım vardı."

"Benim de," diye cevap veriyorum, elini tutup onu odanın içine doğru çekiyorum. "Kardeşlerin bugün beni ziyaret etti."

"Gabriel mi?"

"Hayır, o gelmeyen tek kişiydi."

"Lütfen onlara kendi işlerine bakmalarını söylediğini söyle?"

"Tam olarak değil, ama dolaylı bir şekilde. Pen, onlarla akşam yemeği yememiz gerektiğini söylüyor."

Kat gülümser. "Tek söylediği bu mu?"

"Beni tehdit etti, sana zarar verirsem..."

Kat daha da çok güldü. "Tipik Pen. O bir kedi gibidir ve seni sever."

"Pen kesinlikle kardeşlerinden daha korkutucu ve unutma, kedilerin pençeleri vardır."

Pen'i seviyorum, çünkü yıllardır arkadaşız, ama onun Kat ile olan arkadaşlığı birçok şeyi atlattı. Kat ve ben ayrılırsak bizimki de aynı şeyi yapabilir mi?

"Seni koruyacağım," diyor Kat, gülümsememek için dudağını ısırarak. Onun arkasındaki masaya bakarak homurdanırım. "Planlar geldi mi?"

"Arşivden kendim çıkardım," diyor, kollarını boynuma dolayarak. "Planlara bakmak mı istersin, yoksa önce akşam yemeği sipariş etmek mi?"

Kollarım onun belini sarıyor, alnım alnına değiyor.

"Benim istediğim, bütün gün boyunca aklımdan çıkmayan kadına merhaba demek. Sonra yemek yiyebiliriz, ve zaman kalırsa..."

"Buna katılabilirim," diyor ve başımı kendine doğru çekiyor.

BÖLÜM 50

KAT

Yuvarlanarak, zihnim şimdiki ana odaklanıyor ve anında bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Jax'ın yatağın tarafı soğuk.

Otururum ve saçımı bir tarafa tararım.

Giysileri hala yere attığım yerde duruyor. Ancak otel bornozu kayıp.

Kendi kabarık bornozum ve terliklerimi giyerek süitin ana bölümüne geçiyorum. Kapının altından gelen ışık dışında ışıklar kapalı. Şu anda burası yedek yatak odası ve benim ofis yapmak istediğim yer.

Gülümsüyorum. Belli ki planlara bakmaya karar vermiş, dün akşam yemekten önce ve sonra biraz dikkatimiz dağınık olduğu için bunu yapamamıştık.

Kapıyı açıp odaya giriyorum. Jax planları yatağın üzerine yaymış, kaşlarını çatmış bir şekilde onlara bakıyor.

"Hey," diyorum, kollarımı beline dolayarak başımı omzuna yaslayarak. "Uyuyamadın mı?"

Başını çevirip gülümserken ellerini ellerime sıkıca tutturur.

"Dün gece yatmadan önce planlara bir göz attım." Gözleri kararır.

"Bir şey dikkatimi çekti ve kontrol etmek istedim."

Onun yanına geçiyorum, kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekmesini seviyorum.

"Ne?"

"Bu oda yeterince uzun değil."

Başımı çevirip kaşlarımı çatıyorum, göğsüm aniden sıkışıyor.

"Ölçtüm. İki metre kadar eksik ve üçüncü bir pencere olması gerekiyor."

Gözlerim planı takip ederken vücudum yanmaya başlıyor.

"Olamaz."

Küçükken babamla burada olduğum anılar zihnime akın ediyor. *"Çocuğunu İşine Getir" günü* için onun ofisine gitmiştim. Elijah ilgilenmemişti. Yüzme yarışması vardı ve ikizler henüz çok küçüktü. Yoğun kar yağışı nedeniyle babam ve ben Londra'da bir gece kalmak zorunda kalmıştık. Zach ile paylaştığım daireyi dağıttıktan sonra bu daireye taşınmadan önce bu süite tek kez girmiştim.

Neredeyse rüya gibi bir halde geri adım attım. Gözlerimi kapattım ve uzak duvara doğru yürüdüm.

"Sanırım burada bir kapı vardı," diyerek Jax'e döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Babam süite bir ofis yaptırmıştı. Ben de aynısını yapmayı düşündüm. Acil bir projeyle uğraşması gerektiğinde kaçabileceği bir yer. Aile süitini hiç kullanmadık. Eve çok yakındı, ama annem ve babamın..."

Duraklıyorum.

Annemin, babamla randevu gecelerinde ve hatta bazı günlerde ona burada eşlik ettiğini biliyorum. Çocuklarından uzaklaşmak için. Bir çift olarak, birbirlerine çok aşık bir çift olarak vakit geçirmek için.

Göğsümde bir şey kıvrılıyor. Jax ile burada olmak, başka biri için bu kadar güçlü duygular beslemek. Babam olmadan nasıl hayatta kalabildi?

Nefesimi içime çekerim.

"Hey, sorun yok," diyor Jax, yanıma gelip duruyor. Sırtımı yatıştırıcı hareketlerle okşuyor.

"Ben çok küçüktüm. Burada kaldığımda beş yaşındaydım, yanılıyor olabilirim," diyorum, etrafıma bakıyorum.

Taşındığımdan beri bu odaya neredeyse hiç girmedim, ana yaşam alanını ve ana yatak odasını kullandım. Kafamı içeri soktum ve buranın ikinci yatak odası olduğunu gördüm. Belki babam geri değiştirmiştir diye düşündüm.

"Neden biri burayı kapatmış olabilir ki?"

"Orada olduğundan emin misin? Koridora çıkıp şimdi temizlik dolabı olduğunu görebiliriz.

Onun bakışlarını yakaladım.

"Senin odan ile benim odam arasında başka bir kapı olduğunu hatırlıyor musun?"

Hatırlayacağını biliyorum, o bir mimar, *detaylara dikkat etmek* onun DNA'sında var.

"Hayır, haklısın, kapı yok."

"Yani iki metrelik bir oda eksik ve ben burada bir kapı olduğunu çocukluk anılarımdan belirsiz bir şekilde hatırlıyorum. Hayal ediyor olabilirim..."

Duvara bakıyorum. Orada, annemin en sevdiği kitaplarla dolu güzel bir kitaplık duruyor. Annemle babamın sevdiği, hakkında konuştuğu hikayeler. Eğer daha iyi bilmesem... Saçmalıyorum.

İleri adım atıp kitapları kaldırmaya başlıyorum, onları yatağa doğru taşıyorum. Annemin kitaplarını nasıl sıraladığını bildiğim için onları sırayla yerleştiriyorum. Jax yardım etmek için öne çıkıyor.

Birkaç katmanı kaldırdıktan sonra, Jax duvarı inceliyor, ellerini kitaplığın kenarlarında gezdiriyor.

"Burada bir kapı varsa, onu kapatan kişi onu oldukça iyi gizlemiş."

"Ama planlardan ölü alan olduğunu görebiliyorsun, değil mi?" Jax omuzlarımı tutar ve beni kendisine doğru çevirir.

"Bunlar orijinal planlar. Yıllar içinde bir şeyler değişmiş olabilir. Bir nedeni olabilir."

"Ama hatırlıyorum. O gece burada uyuduğumu hatırlıyorum. Babam buradaydı, ihtiyacım olursa hemen yan odada olduğunu söylemişti," diyorum, kalp atışlarım hızlanırken nefesim kesiliyor.

Jax beni kendine sıkıca çekiyor.

"Sabah otelin dışını kontrol edip pencereleri arayabiliriz. Saat ikiye kadar ciddi şüpheler uyandırmadan yapabileceğimiz pek bir şey yok."

Başımı öne eğip omzuna yaslarım.

"Haklısın."

"Tabii ki haklıyım," diyor ve beni güldürüyor. "Yatağa geri dönelim."

Yatak odasına geri dönerken, gözlerim az önce çıktığımız odaya kayıyor.

"Dikkatini başka yere yöneltmelisin," diyor Jax yatak odasına girer girmez. Sesi boğuk bir tona bürünüyor.

Meme uçlarım sertleşir, bornozumun pamuğuna sürtünerek serbest bırakılmak için yalvarır.

"Aklında ne var?"

Gözleri karardı. "Bana güveniyor musun?" Yanağımın içini ısırđım.

Güvenir miyim?

Başımı sallarım. Onun, ailem dışında güvendiğim tek kişi olduğunu fark ederim.

Çenesini kaldırır, gözleri benimkilere kilitlenir. "Cüppeni çıkar."

Ağzımı açarım, ama kaşlarını kaldırmasıyla hemen kapatırım.

"Bunu yapmak istemiyorsan, uyuyabiliriz."

"Yapmak istiyorum," derim çabucak.

Oh, ne kadar da istiyorum!

Vücudumun ne kadar ıslak ve hazır olduğunu şimdiden hissedebiliyorum.

Kemerime uzanıp onu çözdüm ve kumaşı omuzlarımdan ittim.

Jax köşedeki sandalyeye oturur.

"Göğüslerini göster bana."

Gözlerim Jax'e kilitlenirken, onu yavaşça indiriyorum, kumaşı vücudumdan aşağı kaydırıyorum, ta ki ayaklarımın dibinde bir yığın halinde durana kadar.

Jax'ın elmacık kemiklerinde koyu bir kızarıklık belirir ve dilini dışarı çıkararak dudaklarını nemlendirir.

Gözleri aşağıya düşer. Soğuk hava anında meme uçlarımı sertleştirir ve Jax nefesini tutar.

Bu sesle midem sertçe kasılır ve inlememek için ağzımın içini ısırırım.

Onun önünde duruyorum, bakışlarının üzerimde dolaşmasının tadını çıkarıyorum.

Parmaklarım külotumun lastiğine uzanıyor ve onu bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum. Zaten ıslanmış durumda ve onun benim tahrik olduğumu anlayacağını biliyorum, ama umurumda değil. Doldurulma ihtiyacıyla titriyor, nabız gibi atıyorum.

"Yatağa uzan ve bacaklarını aç."

Arzuladığım nesneye sırtımı dönüp odanın ortasındaki devasa yatağa doğru ilerliyorum. Kenarında duruyorum, kalbim deli gibi atıyor. Dizimi yatağın üzerine koyup derin bir nefes alıyorum ve kığım havada, amım Jax'ın bakışlarına açık bir şekilde yatağın üzerine tırmanıyorum.

Eller ayak bileklerimi kavrar ve dururum.

"Göğsünü yatağa indir. Kıcını havaya kaldır."

Söyleneni yapıyorum. Çıplak ve açıkta duruyorum, o kadar tahrik olmuşum ki ağlayabilirim.

"Benden başka her şeyi unutma zamanı," diyor.

Jax'ın ağzı amıma yapıştığında, ağlamamak için kolumu ısıırıyorum.

Klitorisimi emiyor, sonra daha yukarıya, deliğime doğru ilerliyor. Başparmağı klitorisime sihirli dokunuşlarını sürdürürken, dili girişimi deliyor.

O acımasız. Bacaklarımı daha da açıyorum, kalçalarım bu saldırı altında dalgalanıyor.

Ben çekildiğimde kıcımı tokatlıyor, yoğunluğu neredeyse dayanılmaz.

Bu farklı bir Jax, bu dominant, kontrolcü ve ben bunu seviyorum.

Vücudum gerginleşir, hissettiğim dünyayı sarsan orgazma hazırlanır.

"Dön," diyor, tam orgazm olmak üzereyken.

İnliyorum ve kendime bir tokat daha kazandırıyorum.

Söyleneni yapıyorum. Jax, bornozla sarınmış halde yatağın ayak ucunda dururken, ben burada çıplak ve savunmasız bir şekilde yatıyorum.

"Bacaklarını aç."

Jax yatağımın yanındaki çekmeceye gidip onu açıyor.

"Ne yapıyorsun..."

Oyuncaklarımdan birini elinde tutuyor. Dirseklerimin üzerine doğruluyorum. "Ne oluyor?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Bana soru soracak mısın, yoksa işimi yapmama izin verecek misin?" diye soruyor. "Bacaklarını aç."

Yutkunuyorum. Hiç kimseye oyuncaklarımı kullanmasına izin vermemiştim. Zach ile seks işlevseldi.

O oyuncağı çalıştırır.

Hay aksi.

Klitoral vibratörümü cildime yerleştirir. Kalçalarım otomatik olarak yükselir, onu doğru yere hareket ettirmeye çalışır.

Jax sırtıyor.

"Sabırlı ol, kedicik."

Sabırsız bir iç çekişle nefes veriyorum.

Parmakları aşağıya, ıslak girişime doğru hareket ediyor.

"Biri çok muhtaç görünüyor," diyor, parmaklarını yukarı doğru çekerek, şişmiş klitorisimin ve dudaklarımın etrafına uyarılmamı sürüyor.

Vibratörü klitorisimin üzerine yerleştirir ve kalçalarım yataktan fırlar, rahmim kasılır.

"Ahhhh," dedim, başımı geriye atıp gözlerimi kapattım. "İşte böyle," dedi Jax, dudakları karnımı öperken.

Kalçalarım yukarı aşağı hareket ediyor, dizlerim birbirinden daha da uzaklaşıyor.

"Evet. Lütfen. Jax," diye fısıldıyorum, içimdeki baskı derinleşirken dudağımın içini ısıtırıyorum.

Girişimi bulur ve parmaklarıyla açar. Ses çıkardığım için elimi ağızıma kapatırım. "Aynen öyle, kedicik," der.

"Çok ıslaksın, ışıktaki parıldıyorsun. Çok güzel bir manzara."

Onun sözlerine inlerim, vücudum kendi başına hareket etmeye başlar.

Klitoral vibratör sihrini sürdürüyor. Amımın şiştiğini, kendini hazırladığını hissedebiliyorum.

"Lütfen," diye ağlıyorum, başım geriye düşüyor, yanaklarım ve vücudum yanıyor.

"Lütfen ne?"

Cevap veremiyorum, çok uzağa gittim.

Jax, nabız gibi atan kanalıma bir parmağını daha sokuyor. Parmaklarını yukarı doğru kıvrıyor. O parmaklarını hızla yukarı aşağı hareket ettirmeye başladığında kalçalarım sarsılıyor.

Vibratörü yerinde tutarken G noktama oynamaya devam ediyor, beni içten ve dıştan uyarıyor. Basınç artıyor,

neredeyse vücudumun kaldıramayacağı kadar. Onun saldırısı altında kıvrılıyorum, kaçmaya çalışıyorum, ama o acımasız.

Kolumu ısıyorum. Vücudum kasılır, basınç arttıkça kaslarım gerilir ve sonunda kendimi bırakırım.

"Oh, oh..."

Jax bir parmak daha ekler, kaslarım onun etrafında şiddetle kasılırken parmaklarını nazikçe içeri ve dışarı kaydırır. Tamamen kendimi bırakırken titremeler vücudumu sarar, saldırı sırasında spermim vücudumdan fışkırır, Jax'ın elini ve altımızdaki çarşafı ıslatır.

"Aman Tanrım..." diyorum, beynimi yeniden çalıştırmaya çalışarak.

Uzaklaşmak için hareket ederim, ama Jax elini karnıma koyar ve klitorisimden vibratörü çıkarır. Bornozunu bırakır ve bacaklarımın arasına geçer, sıcak, sert penisini hala kasılan vücuduma nazikçe sokar.

"Evet."

Beni doldurmasının verdiği hisle inledim, vücudunun sıcaklığı eksik parçayı tamamladı.

Ellerimi onun kığına kaydurdım, parmaklarımı sert kaslarına gömdüm. Hareket etmeye başladı ve ben de ona katıldım, ta ki ikimiz de uğurumun kenarından uçup uçuruma düşene kadar.

BÖLÜM 51

JAX

Delme sesiyle uyanıyorum.

Ne oluyor?

Gözlerim saate kayıyor. Saat dokuz buçuk. Kat ortalarda yok, bornozu sandalyelerin birinin arkasına asılmış, dün gece oturduğum sandalyenin.

Dün gece. Vay canına. Genelde kontrolü ele alan biri değilimdir, ama Kat'ın uyuyabilmesi için buna ihtiyacı olduğunu hissettim. Sevişmemizden sonra, neredeyse bayılmıştı. Yedek odaya dönmeden önce onu bir süre izledim. Kesinlikle bir terslik var. Babası bir nedenden dolayı odayı kapattı mı?

Delme sesi tekrar başladı.

Kalkıp, bırakılmış bornozumu giydim.

Sürekli gelen sese doğru ilerledim.

Kat, elinde matkapla duvarın yanında duruyor ve matkap ucunu şimdi ortaya çıkan boyaya bastırıyor.

Geldiğimi hissetmiş olmalı ki durup bana dönüyor.

Şimdi yan duvara yaslanmış olan ahşap arka panele bakıyorum.

"Vidalarıyla sabitlenmişti. Vidaları kapattıkları yeri buldum ve çıkardım," diyor Kat, sanki bu onun için sıradan bir olaymış gibi.

"Ve?"

"Arkasındaki sıva işi amatörce ve ince. Kesinlikle başka bir şey var."

Yaklaşıp elimi sıva üzerinde gezdiriyorum. Haklı, kitaplığın arkasında kalacak olsa bile, işçilik çok kötü.

Duvara vuruyorum. Aşırı boşluklu bir ses çıkmıyor, ama arkasında sağlam bir kapı varsa tabii.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Yüzde yüz eminim. Yanılıyorsam, bakım servisini arayıp odamı yeniden dekore etmek istediğimi söylerim."

"Odanı parçaladığın için seni biraz garip bulmazlar mı?"

Kaşları bir anlığına çatıldı.

"O zaman Caleb'i ararım." Omuzlarını silkiyor. "Onun ekibinden birini çağırırım."

"Gerçekten bunu mu yapıyorsun?"

"Evet, yapacağım. Bir şeyler ters gidiyor ve ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Elinden matkabı alıp duvarın birkaç yerini tıkladıyorum. Aradığım yeri bulduğumda, yan yana birkaç delik açıyorum. Boşluk yeterince büyüdüğünde, parmaklarımı sıva içine sokuyorum.

Sert bir şeye çarpmadan önce belirgin bir boşluk var.

"Son şansın," diyorum, Kat'e bakarak.

"Yap," diyor. "Ne yapacaksan yap."

Parmaklarımı çekip elimi ters çevirerek deliğe tekrar sokuyorum. Sonra çekiyorum.

Ahşap ve sıva yüksek bir çatırtıyla yerinden çıkmadan önce birkaç kez çekmem gerekiyor. Birkaç kez daha çekince sıva ve ince sunta çıkıyor ve oteldeki diğer tüm kapılara benzeyen bir boşluk ve ahşap bir kapı ortaya çıkıyor.

Kat yanıma çöktü. Sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi başını çevirdi.

"Haklıydım," diyor sessizce. "Ne oluyor? Kim bu odayı kapattı ve neden?"

Açıklığın yanındaki ahşabı kavrar ve çılgınca çekmeye başlar.

"Ah," diye inleyerek söylüyor.

Elini tutup ters çeviriyorum. Küçük bir tahta parçası kırılmış ve avucuna saplanmış.

"Durup eldiven ve belki bir levye almamız lazım.

Hiçbir şey değişmeyecek."

Ağzını açıyor ama tekrar kapatıyor.

"Duş alıp bunu temizleyelim," diyorum, kıymığı işaret ederek. "Sonra ihtiyacımız olan aletleri toplayabiliriz. Belki Elijah veya Caleb'i yardım için çağırabiliriz."

"Hayır," diyor keskin bir sesle. "Kardeşlerimi bu işe karıştırmayacağım. Henüz değil. Önemli bir şey olmayabilir."

Sessizce kalkar, elini ovuşturur. Ben de onu takip ederim. "Ama," diye ısrar ederim.

Kat bana döner. "Bilmiyorum, sadece bir his."

Ona doğru yaklaşır onu kollarıma alıyorum, o da isteyerek geliyor.

"Önce şunu halletmeliyiz, o kıymığı çıkarmalıyız, sonra devam ederiz."

"Tamam," diyor.

Düşünceleri o kadar yüksek sesli ki, neredeyse duyabiliyorum. Onun odasına doğru yürüyoruz.

"Matkapı nereden buldun?" "Bakımdan."

* * *

Sahte duvarın geri kalanını temizlerken endişeliyim. Arkasında kesinlikle bir kapı var, hem de kilitli.

"Kahretsin," diyor Kat, kapı kolunu denerken.

Biri bu odaya kimsenin girmesini istememiş.

Soru şu ki, kim?

"Kat."

"Sakin söyleme."

Ellerimi kaldırıp geri çekiliyorum, yatağın kenarına oturuyorum.

Kat ellerini beline koyarak gözlerini kapatır.

Hareketsiz duruyor. Gözlerini açtığı anda,

Parlaklığı fark ettim. Bir şey hatırlamıştı.

O odadan çıkınca, onu mutfağa kadar takip ediyorum.

Aradığı şeyi bulana kadar tüm dolapları açıyor. Eski bir kahve kutusu.

Bir çay kaşığı alır ve kapağı açar, kapak bir patlama sesiyle açılır.

Kapağı kaldırır ve ödülünü gösterir.

"Babamın anahtarını ofiste unuttuğu için küfrettiğini hatırlıyorum. Bana her zaman yedek anahtarı görünür bir yerde sakladığını söylemişti. Tam olarak görünür bir yerde değil, ama kimsenin bakmayı akıl edemeyeceği bir yerde."

En az yirmi yıl önce üretilmiş kahve kutusunu elime alıp gülümsüyorum.

Kat sırtıyor. "Tamam, belki mantığı biraz hatalıydı, ama kabul etmelisin ki, bu kutu çok havalı."

Ben cevap veremedim odadan çıkar, anahtarı kilide sokar. Bir an durur, nefes alır ve verir, sonra bileğini çevirir. Anahtar sıkışır.

"Kahretsin," der ve biraz sallamaya çalışır.

Tekrar dener ve sonunda belirgin bir klik sesi duyulur.

Kat dönüyor, dişlerini dudağına sıkıştırıyor ve birbirimize bakıyoruz.

Midemde boşluk hissi ve heyecanlanma başlar. Kat kapı kolunu tutup açarken kalbim deli gibi atıyor.

"Bir kez başladık, sonuna kadar gidelim," der, yarı yıkılmış duvarın kalıntıları üzerinden atlayarak içeri girer.

Ben de hemen arkasından giriyorum. Toz parçacıkları etrafımızda uçuşuyor. Küflü, bayat havanın kokusu neredeyse boğucu.

Kapalı perdeler ışığı engelliyor. Kat ilerleyerek perdeleri açıyor. Hareketiyle havaya daha fazla toz yükselince öksürüyor, ama odayı güneş ışığıyla dolduruyor.

Dönerek odayı inceler, ağzını koluyla kapatır.

"Jax, tam hatırladığım gibi," diyor, sesi o kadar sessiz ki onu duymak için kulak kabartıyorum.

Yanına yaklaşıyorum. "Peki neden kapalıydı?"

"Bilmiyorum. Hadi öğrenelim."

BÖLÜM 52

KAT

Babamın eski masası ve sehpası arşiv kutularıyla kaplı. En yakındaki kutunun kapağını açarak ilerliyoruz.

Kutu dosya ve kasetlerle dolu. Dosyalardan birini alıp içindekileri gözden geçiriyorum, masadaki sandalyeye yavaşça çöküyorum, kalp atışlarım hızlanıyor.

Jax bir sonraki dosyayı alır ve aynı şeyi yapar.

"Bu, düşündüğüm şey mi?" diyor, başka bir dosyayı, sonra bir başkasını alıyor.

Başımı eğip, duyulabilir şekilde sığ nefesler alıyorum. Jax önümde diz çöküyor.

"Hey," der, eliyle çenemi kavrar, gözlerim onun gözleriyle buluşana kadar kaldırır.

Dudaklarımı sıkıştırıp gözlerimi kapatıyorum, başımı sallıyorum, ona bakamıyorum.

Baba, ne yaptın sen?

"Kat?" Jax'ın sesinde endişe duyuyorum. "Onları gözetledi," diyorum, hafifçe sallanarak.

Gözlerimi açtım ve onun klasörleri yere bırakıp ellerimi tuttuğunu izledim.

"Onun yaptığını bilmiyorsun," diyor.

"Başka neden bu dosyalara sahip olsun ki? Neden gizli bir odada saklanmış olsunlar?"

"Ben gerçeklere inanırım, rastgele sonuçlara varmam. Mantıklı bir açıklaması olmalı, Kat."

Onun iyimserliğini seviyorum, ama kanıtlar ortada.

"Biri bu dosyaları saklamaya çalışmış, Jax. Bu Sir Leonard Crawley. Bu kutuların, onun bağlantılı olduğu diğer adamlar hakkında bilgi içerdiğine ne kadar bahse girersin?"

Beynim giderek daha fazla soruyla doluyor. Dosyaları babam mı sakladı, yoksa babam öldükten sonra başka biri mi sakladı, ve eğer öyleyse, neden? Göğsüm acı verici bir şekilde sıkışıyor. Bunların babamın ölümüyle bir ilgisi var mı?

Telefonumu çıkarıp numarayı çeviriyorum. Karşı tarafın konuşmasını beklemiyorum.

"Biliyor muydun?"

"Kat?"

"Elijah, biliyor muydun?" Bir duraklama olur.

"Kat, biraz geriye gidip neyden bahsettiğini açıklasan iyi olur. Neyi biliyor muydum?" diyor Elijah.

"Babamızın *lanet* bir casus olduğunu biliyor muydun?"

"Kat. Yavaş ol, ne demek babamızın casus olduğunu biliyor muydum? Neredesin?"

"Süütteyiz." "Kim?"

"Jax ve ben."

"Oradan ayrılma. Yola çıkıyorum. Kat, başka kimseyle konuştun mu?"

Durakladım, vücut ısım yükseliyordu.

"Kardeşim, az önce soruma cevap verdin," diyorum, sesim buz gibi. "Buraya geldiğinde görüşürüz, ve umarım çok iyi bir açıklaman vardır."

Telefonu kapatıp elimdeki telefona bakıyorum. "Onu öldüreceğim."

"Kimi? Elijah mı?" diye sorar Jax, şaşkın bir ifadeyle.

Gergin kaslarımı fark eder, beni yere çekip kucağına oturtur.

Kollarımı beline doladım ve başımı göğsüne yasladım. Nefesimi onun düzenli kalp atışlarına uydurmak için yavaşlattım.

"Elijah'ın bildiğini mi düşünüyorsun?" diye sorar Jax sessizce.

"Bir şey biliyor. Buraya geliyor. Yakında öğreneceğiz."

Kollarında rahatlamaya başlayana kadar sırtımı dairesel hareketlerle ovuşturuyor. Başımı öne eğerek, onun gücünün bir kısmını kendime çekiyorum.

Sonunda tekrar insan gibi hissetmeye başladığımda, başımı kaldırıp kendimi yukarı itiyorum. Jax da aynısını yapıyor.

Gözlerim, hepsi dosya içeren kutuların yığınlarına takılır.

Vücudumu saran bir uyuşukluk çöker.

Baba, sen neye bulaşmıştın böyle?

Boğazım düğümlenir, çünkü bunun iyi bir şey olmayacağını biliyorum.

* * *

Kapı çalınıyor. Yedek odadaki karmaşayı bugün temizlemek istemediğimi söyleyerek oda temizliğini iptal ettim bile.

Kapıyı açtım ve karşımda ağabeyim ve en iyi arkadaşım duruyordu.

Kenara çekilip onları içeri alıyorum. Elijah ve ben birbirimize bakarak bakışıyoruz.

Pen homurdanarak Elijah'ın yanından geçip yedek odaya girer. Jax onu takip eder.

Bir dakika sonra yüzü bembeyaz bir şekilde geri gelir.

"Kahretsin," diyor Elijah, elini yüzüne götürüyor. "Emin misin?"

"Yüzde doksan dokuz," diyor.

"Durun," diye bağıryorum, elimi kaldırarak. "Biri bana ne olup bittiğini söylesin. Bir ipin ucunda duruyorum ve ciddi ciddi *kafayı* yiyeceğim."

Jax arkamda belirir ve kollarını belime dolandır. Beni göğsüne doğru çeker, varlığı içimde kaynayan öfkenin bir kısmını yatıştırır.

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerek," diyor Pen.

Kendimi durduramadan harekete geçiyor, elinden telefonunu alıp kanepeye fırlatıyorum. Durup bana bakıyor, omuzları geriliyor.

"Kat," diye tıslar kardeşim, bana doğru bir adım atar.

"Telefon yok," diyorum. "Biri *bana* neler olup bittiğini açıklayana kadar yok."

Jax hareket eder, Pen'in telefonunu alır ve Elijah'a uzatır. Pen yavaşça başını sallar, yüzünde ciddi bir ifade vardır.

"Kat, bunun için oturman gerekecek." Jax'e döner. "Bana kahve ve bitki çayı yapabilir misin?"

Jax dönüp bana bakıyor. Başımı sallıyorum ve o mutfağa girmeden önce bana gülümsüyor.

Kardeşıme sert bir bakış atarım ama o hiçbir şey söylemez. Bunun yerine, dönüp yedek odaya girer, ancak birkaç dakika sonra yenilgiye uğramış bir tavırla geri çıkar.

"Meşgulmüşsün," der, süveterinden kalın bir beyaz boya tozu çizgisini silerek.

Pen, Elijah'a kanepeye oturması için işaret eder.

"Jaxson'ın önünde konuşabilir misin?" Elijah, Pen'e sorar.

Pen omuz silkiyor. "O burada olanları gördü. Her şey yakında ortaya çıkacak."

"Dur. Ne oluyor burada? Neden Pen'e konuşup konuşamayacağını soruyorsun?" Kardeşıme fısıldarım.

Elijah ve Pen, ikisinin de söylediğinden daha fazlasını biliyorlar. Sir Leonard'ın yakalanmasında parmağı olduğunu biliyorum, ama bu bir kazaydı. Elijah, April'i korurken onu kızdırmıştı ve o da intikamını aldı. İntikam, bunun bedelini küçük kız kardeşim ödüyor.

Babam bu olayla nasıl bağlantılı? Ve Pen ne biliyor?

"Pen?" diye soruyorum, gözlerime bakamadığı için biraz şaşırmışım.

Jax o anda geri gelir, elinde içeceklerle dolu bir tepsi vardır.

"Gidebilirim," der, ortamı gözden geçirir.

"Hayatta olmaz," diye tükürdüm.

Elijah kıkırdar ve ben ona, söylemek üzere olduğu şeyi yutmasını sağlayan bir bakış atarım.

Jax yanıma oturur, elimi alır ve sıkıca tutar. Onun burada, yanımda olduğunu bilmek, vücuduma bir sıcaklık yayar.

yanımda olduğunu bilmek, vücuduma bir sıcaklık yayılır.

Pen, monoton bir sesle konuşmaya başladı. Bana, hack yaparken yakalandığını ve hapisten kurtulmak için, becerilerini kullanarak çeşitli karanlık web gruplarına sızması için bir devlet kurumu tarafından işe alındığını anlatan fantastik bir hikaye anlattı.

Son on sekiz yıldır en iyi arkadaşım olarak gördüğüm bu kadına bakıyorum ve bu yabancıнын kim olduğunu merak ediyorum.

"Baban bu işe nasıl karıştı?" diye fısıldarım.

"Baban beni hapisten kurtardı. Çalışacağım grupla tanıştırdı."

Boğazımı tıkayan yumruya boğuluyorum.

"Nasıl?"

Gerçi cevabı zaten biliyorum.

Pen, sağlıksız bir gri renge bürünen Elijah'a bakar. "Baban da aynı devlet kurumunun bir parçasıydı." Öne eğilip başımı ellerimin arasına gömerim.

"Yasa dışı faaliyetlerde bulunan bir grubu yakalamak için işe alındı. Kimliklerini gizli tutmaya özen gösteren bir grup. Baban onları beklenmedik bir şekilde buldu ve yardım etmeyi kabul etti."

"Neden?"

Babam neden her şeyi riske atsın ki?

"Onlar kötü insanlardı. İnsan kaçakçılığı ve uyuşturucu tedarik zincirlerine karışmışlardı. Aklına ne gelirse, yeraltı dünyasının her alanında parmakları vardı."

"Dosyalar mı?" diyorum, Pen'in gözlerine bakarak.

"Kayıp sandığımız dosyalar. Alındıklarını varsaymıştık."

Dik oturuyorum. "Çalındılar mı?"

Elijah'a bakmaya gider.

"Ona bakma. Bana bak. Yarım gerçekler yeter artık, Pen. Onların kaçırıldığını ne zaman düşündün?"

Pen'in gözleri ışıқта parlar, boğazı titrer. "Öldüğü gece."

Bir gözyaşı yanağından aşağı akar ve ben onun izini takip ederim. Jax elimi sıkar.

"Ama babam bir trafik kazasında öldü. Bir vurkaç kazası."

İlk gözyaşının ardından bir tane daha akar. Elijah kolunu Pen'in omzuna dolayarak onu kendine çeker.

Gözlerim kardeşime kayar. "Babanın öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Düşünmüyoruz, Kat," diyor, sesi alçak ve sessiz. "Öldürüldüğünü biliyoruz."

Tam zamanında banyoya yetişiyorum ve bu sabah yediğim her şeyi kusarken kendimi tuvalet klozetine atıyorum.

Rahatlatıcı eller saçlarımı kaldırıp kenara çekiyor, midem ağrıdan başka bir şey kalmayana kadar kusmaya devam ediyor. Alnımı soğuk tuvalet koltuğuna dayıyorum.

Boynumun arkasına konulan serin yüz bezi, midemdeki bulantıyı hafifletiyor, ama göğsümde açılan kocaman deliği kapatmaya yetmiyor.

Yanlara doğru düşerek duvara yaslanıyorum.

Jax yanıma çöküyor, beni yanına çekiyor, sevdiğimi bildiği şekilde parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor.

Tüm gücüm tükenmiş, ona yaslanıyorum. Sessizce oturuyoruz.

Kafam uğulduyor, ama boş. Düşünceler gelip geçiyor, hiçbir şey kalmıyor.

Elijah'ın sözleri tekrar tekrar kafamda yankılanıyor.

Onun öyle olduğunu biliyoruz.

Elijah kapıda belirdiğinde başımı kaldırıp ona baktım. "O iyi mi?"

"Sence nasıl olabilir?"

Jax kızgın. Kolunu omzumun etrafına sıkıca doluyor.

"Sen az düşürdün bomba bomba bomba
bomba babamın öldürüldüğü haberi."

Elijah kapı çerçevesine yaslanır. "Ne kadar süredir?"

Sesim kısık çıkıyor. "Ne?"

diye soruyor Elijah.

"Ne zamandır biliyorsun?"

Yukarı bakıyorum. Kardeşim bitkin görünüyor, Lottie'nin kaybolduğu günkü kadar bitkin.

"Crawley öldüğünden beri. Babamla ilgili bir şeylerden bahsetmişti. Pen, çok sonra ona sorduğumda bunu doğruladı."

"Ama Pen bunca zamandır biliyor muydu?"

Elijah dikleşir. "Pen'i suçlama, o işini yapıyordu, bizi koruyordu."

Yerden kalkıp lavaboya gidiyorum, yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra kardeşimin yanına dönüyorum.

"Ona bu kararı verme hakkını kim verdi?"

Pen, Elijah'ın omzuna yaklaşarak elini koluna koyar. "Sorun yok," der ona, sonra bana döner.

"Haklısın Kat," diyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan. "Emirlere karşı gelip sana her şeyi anlatabilirdim. Ve bir an bile bunun cazip gelmediğini düşünme." Başını eğiyor. "Sen benim ailemsin. Robert benim hiç sahip olmadığım babamdı." Sesi çatlıyor, ama öksürüyor ve konuşmaya devam ediyor. "Sen ne yapardın? Çalıştığım ajans onları suçlayamadı. İzlerini örtmüşlerdi, hatta suçu üstlenecek bir kurban bile ayarlamışlardı. Sen ise son yedi yılı, onların dışarıda olduğunu bilerek, ama onları durdurmak için hiçbir şey yapamadan, yarım bir hayat yaşayarak geçirirdin."

Sesi kısılır ve bu beni derinden etkiler. Tam da onun yaşadığı şey budur.

Öne adım atar, Elijah'ı kenara iter ve en iyi arkadaşımı kollarıma alır.

"Üzgünüm, Pen. Tanrım, çok üzgünüm," diye fısıldıyorum omzuna. "Bu yükü tek başına taşımak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Pen hıçkırarak ağlamaya başlar ve ben onu daha sıkı sararım, gözyaşlarım sel gibi akar.

Ne kadar süre orada birbirimizi sarsarak, kederimizi paylaşarak durduk, bilmiyorum. Ama ikimiz de sevdiğimiz ve bizden çalınan adam için birlikte yas tutuyorduk.

Sonunda Elijah bu durumu bozar.

"Dosyaları çağırmamız gerekiyor, Kat," diyor. "Dava zorlu geçiyor. Eksik parçalar var. Bunlar olabilir."

, geri adım atıyor, kan çanağına dönmüş gözleri benim gözlerime kilitleniyor .
Sorgulama.

"Yapman gerekeni yap," diyorum, uzuvlarım birdenbire inanılmaz derecede ağırlaşıyor.

Onları yedek yatak odamda bırakıp ana salona geri dönüyorum, kanepeye çöküp artık soğumuş kahvemi alıyorum.

Elijah beni takip eder, karşımdaki koltuğa oturur, iri cüssesi koltuğu doldurur.

"Sana söylemek istedim," diyor.

"Biliyorum."

"Ama bunun bir faydası olmazdı."

Etrafıma bakarken, göğsümde boş bir his yerleşiyor. "Bitti."

"Ne bitti?" diye soruyor Elijah, kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Bütün bunlar," diyorum, hüznü bir gülümsemeyle. "Fotoğraflar, kaset kayıtları." Bunların hepsinin otel mülkiyetinde kaydedildiğini fark etmemiş. Fotoğrafları tanıyorum. Video kayıtlarının da farklı olmadığını eminim.

Elijah omuz silkiyor, ortaya çıkardığım şeyin önemini açıkça anlamıyor.

Kafamı sallıyorum.

"Babam oteli misafirlerimizi gözetlemek için kullanıyordu, Eli. Bu ortaya çıktığında, FHG'nin işi biter. Önemli hiç kimse burada kalmak, otellerimizde toplantı veya konferans yapmak istemeyecektir. O sırada burada çalıştığımdan eminim, bu yüzden inkâr etmek işe yaramaz. Herkes benim de suç ortağı olduğumu düşünecek."

Kapı çalınır.

Elijah bana uzanır, kaşları içe doğru kıvrılır, burnu buruşur.

Ondan uzaklaşıp başımı

sallarım. O da durur.

Bir ipin ucunda duruyorum. Artık rahatlık yok. Neyse o. Umarım vereceğim bilgiler o piçleri bir kez ve sonsuza kadar yakalamaya yeter. Babam bunun değerinde olduğuna inanmış olmalı, ben de ona güveniyorum.

"Çok hızlı oldunuz," diyorum, Pen'in benim onlarla iletişime geçtikten sonra önceden haber vermiş olacağını bilerek.

Elijah bakışlarını kaçırıyor.

Ayağa kalkıp kapıyı açıyorum. Karşımda koyu renkli pantolonlu, saçları sıkı bir topuzda toplanmış, makyajı kusursuz orta yaşlı bir kadın duruyor.

"Kathryn Frazer," diyor. "Sonunda tanıştığımıza memnun oldum." "Siz kimsiniz?"

Gülümser, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmaz. "Babanın eski bir arkadaşı."

Pen yanıma gelir, beni kenara iter ve o zaman kapıyı tıkadığımı fark ederim. Kadın ve iki gorili içeri girer.

Pen boş odayı işaret eder.

"Oradan geçin," der.

Kadın başını sallar, Pen'in dağınık görünüşünü görünce gözleri yumuşar.

Ortadan kaybolurlar. Jax daha fazla kahve yapmıştır, şimdi masada buhar çıkmaktadır.

Onun yanına oturup bekliyorum.

Yabancı kadın tekrar ortaya çıkar, bakışları Pen'e kayar. Başını sallar, aralarında sessiz bir mesaj geçer.

Pen yanıma gelir ve elimi tutar.

"Bunlar kayıp dosyalar mı?" diye sorarım ve şaşkın bir bakışla karşılık alırım.

Kadın bize doğru yürüyor. Ona oturması için işaret ediyorum. Ben otururken insanların ayakta durmasına dayanamıyorum ve şu anda bacaklarımın beni taşıyacağından emin değilim.

"Babanızın ne yaptığından gerçekten haberdar değildiniz mi?"

Kafamı sallayarak onun bakışlarına karşılık veriyorum.

"Onunla yakın çalışıyordun."

Hafifçe iç geçirdim. "İşin inceliklerini öğreniyordum. Her yerdeydim. Yönetim kurulu toplantılarına katıldım, onunla düzenli olarak görüşmeler yaptım, ama çeşitli departmanlarda çalışarak işi en baştan öğreniyordum. Büyükbabam ve babam da böyle başlamıştı."

Ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım. "Hayır, babamın sizin için misafirleri gözetlediğini bilmiyordum. Kimse buna inanmayacaktır ama."

O başını salladı. "Baban sizi bu işin dışında tutmak istedi. Az önce bunu doğruladınız. Teşekkürler Bayan Frazer."

Sinirlerim gerildi, ama hayal kırıklığımı bastırarak en iyi yaptığım şeyi yaptım.

"Şimdi ne olacak?"

"Ekibimin içerikleri yerinde incelemesini istiyorum. Bu kadar çok kutuyu taşımak şüphe uyandıracaktır."

"Bu katı kapatacağım," diyorum ona. Neyse ki, sütler olduğu için burada sadece birkaç tane var ve Jax da birinde kalıyor. "Kalan misafirleri başka bir yere taşıtacağım. Böylece ekibiniz engellenmeden gelip gidebilir."

"Teşekkürler, çok minnettarım."

"Onun uğruna çalıştığı her şeyi yok ederseniz, bunu doğru yapın."

O da başını sallıyor. Her şeyin yoluna gireceğine dair sahte vaatlerde bulunmam. Ona olan saygım artar.

"Sizi yalnız bırakayım," diyorum.

Pen tekrar elimi sıkıyor, ama ben onu kucağıma geri çekiyorum. Nefes almak, durumu değerlendirmek için zamana ihtiyacım var. Bir sonraki hamlemi planlamak için.

BÖLÜM 53

JAX

Elijah'ın kapısının önünde dururken yüzümü elimle ovuşturuyorum. "Jax?" diyor, kapıyı açarak. "Ne..."

"Kat burada mı?" diye soruyorum, onun arkasından penthouse'una bakarak. "Hayır, neden burada olduğunu düşündün?"

Yüzümdeki ifadeden ne anladıysa, geri adım atıp beni içeri aldı.

"İçeri gel ve Caleb gibi neden bu kadar telaşlı olduğunu açıkla."

"Otelden ayrıldı ve ona ulaşamıyorum,"

diyorum, yüzümü ellerimle ovuşturarak. "Otelden ayrıldı mı?"

"Senin ekibin geldikten sonra. Otel insanlarla doluydu. O kadın, dosyaların bulunduğu duyulursa diye onları taşımak istemedi. O kadar insan varken... Kat orada kalamazdı."

"Ve senin odana taşınmadı mı?"

"Her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Annenin evine gideceğini sanmıştım."

"Ve gitmedi mi?"

Yerde volta atmaya başladım, Elijah da hareketlerimi takip etti.

"Hayır. Bana veda öpücüğü verdi ve arayacağını söyledi. Kat bir şeyi sindirmek gerektiğinde her zaman evine gider. Bana iyi olduğunu söyleyen bir mesaj attı, ama sonra hiçbir şey yok."

"Ve annenin yanında olmadığını biliyor musun?"

"Bu sabah anneni aradım. Kat'ten günlerdir haber almamış."

Elijah kaşlarını çatarak alnını kırıştırdı.

"Pitbull'la konuştun mu?"

"Michael'la mı?"

"Başka kim olabilir ki? Kız kardeşimin geliş gidişlerini ondan daha iyi bilen biri yok. Onu bir Pitbull'un vahşiliğiyle koruyor."

Onun beni ofisinin dışında beklettiği zamanı hatırlıyorum.

"Evet. Michael ile konuştum. Pazartesi gününden beri onunla konuşmamış. Onu koruyor, herkese onun hasta olduğunu ve evden çalıştığını söylüyor."

Elijah'ın kaşları birbirine yaklaşıyor.

Yürümekten vazgeçiyorum.

"Endişeliyim," diye itiraf ettim.

"Düşün, sana en son ne demişti?"

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Yalnız başına ağlamak istediğini... *Kahretsin*. Onu yalnız bırakmayı kabul etmemeliydim."

Elijah gözlerini devirdi. "Sanki Kat sana seçenek sunmuş gibi. Kız kardeşim kendi kurallarını koyar, bunu sen de çok iyi biliyorsun. Eminim iyidir."

Beni oturma odasına götürür ve kanepeyi gösterir, giderken dizüstü bilgisayarını alır.

Dizüstü bilgisayarı açar, karşımda oturur ve birkaç tuşa basar. Kaşlarının arasında bir çizgi belirir.

"Ne?" diye sorarım, kalbim hızla

atıyor. Birkaç tuşa daha basar.

Kaşları daha da çatılır.

"Bu doğru olamaz."

"Elijah, lütfen..." diyorum, sesimdeki sabırsızlığı gizleyemeden.

"Kat'in takip cihazı kapalı," diyor, gözleri benimkilere bakıyor.

"Onları yükselttikten sonra bunun imkansız olduğunu söylememiş miydin?"

Elijah çenesini göğsüne indirir.

"Kat'inki hiç yükseltilmedi. Ne zaman yükseltmeye gitsem, ya bir toplantıya yetişmek için acele ediyordu ya da başka bir yere gitmesi gerekiyordu."

Ön kapı açılır ve Lottie içeri girer, beni görür görmez gözleri parlar.

"Selam, Jax," der.

"Selam, güneş ışığı. Nasılsın?" diye sorarım, hissetmediğim bir neşe tonunu sesime yansıtmaya çalışarak.

"İyiyim. Okul ve dansla meşgulüm. Leah teyzeyle Callum ve ikizlere yardım etmek için çok zaman geçiriyorum... *bebek* için hazırlık yapıyoruz." Göz kırpar, görünüşe göre Lottie kardeşinin cinsiyetini bilen tek kişi ve cinsiyetini açıklama partisi için tüm detayları ayarlıyor.

O da yaklaşır Elijah'ın yanağına bir öpücük kondurur. "Merhaba baba."

"Selam, tatlım." Elijah başını kaldırır ve bakışları kızına yönelir. "Lottie, Kat teyze sana izleme cihazını nasıl devre dışı bıraktığını sordu mu?"

Lottie'nin bakışları yere düşer, ayak parmağı halının üzerinde ileri geri kayar.

"Lottie?"

"Bir süre önceydi. Geri döndükten kısa bir süre sonra," diye itiraf eder, babasının dizüstü bilgisayarına bakarak. "Kat teyze iyi mi?"

"Saklambaç oynuyor," der Elijah kuru bir şekilde.

Umarım haklıdır ve o dosyalarda kim varsa, bizim keşfimizi ortaya çıkarmamış ve onu bulmamıştır.

Kapı zili çalar ve Lottie kapıya koşar. "Büyükanne," der.

"İçeri gel."

"Merhaba canım. Baban evde mi?"

Francesca Lottie'yi kucaklamak için kendine çeker. Onu sıkıca sarılır, gözlerini kapatır. Onu bıraktığında, Lottie yarı dönerek beni işaret eder.

"Jax'la birlikte içeride," der.

Francesca çantasını alır ve Lottie'ye biraz para verir.

"Gidip yaşlı büyükannen için biraz dondurma alabilir misin?"

Lottie sevinç çığlığı atar ve çıkışa doğru koşar. Kapıya ulaştığında dönüp bakar. "Sen yaşlı değilsin," der ve babasının gözetiminden kurtulduğu için açıkça mutlu bir şekilde hızla çıkar.

Francesca odaya girer, gözleri en büyük çocuğuna kilitlenmiştir.

"Ne yaptın?" diye fısıldar kapı kapanır kapanmaz. "Ben mi?"

"Evet, sen. Masum rolü yapma. O lanet kadını bu işe karıştırdın ve hepimizi tehlikeye attın."

Pen'den mi bahsediyor?

"Anne," diyor Elijah. "Sakin ol. Neden bahsediyorsun?"

"Babanın ofisi. Oteldeki. Dosyalar. Aptal numarası yapma, bu sana hiç yakışmıyor," der. "Otelin hükümet ajanlarıyla dolup taşıdığı çok açık."

Sanki tüm enerjisi birdenbire tükenmiş gibi kanepeye çöküyor.

"Anne, dosyalar hakkında ne biliyorsun?" Elijah dikkatlice sorar.

Francesca başını kaldırır, gözleri dolmuştur.

"Hepimizin iyiliği için saklanmaları gerektiğini."

Gizli oda, kitaplık. Kat, kitapları indirip özenle istiflerken onun annesi olduğunu fark etmiş miydi?

"Sen yaptın. Odayı sen mühürledin," diye söylerim, kendimi durduramadan.

Elijah bana döner, bakışları sorgulayıcıdır.

"Kat, kitapların annesinin yaptığı gibi raflarda düzenlendiğini söyledi. Onları indirirken belirli bir sırayla tutmamız gerektiğini söyledi," diyorum.

"Kat nerede?" diye sorar Francesca. "Telefonuna cevap vermiyor."

Francesca ikimizin arasında bakışlarını gezdirir, gözleri büyür, nefesi hızlanır ve sığlaşır.

"Kızım nerede?"

"Bilmiyoruz. Kat takip cihazını kapatmış," diye itiraf eder Elijah.

Telefonuna bakar ve "Pen" diye mırıldanır.

Ben başımı sallarım.

"Su ısıtıcısını çalıştırayım." Mutfığa doğru ilerlerim.

Dönüp Francesca'nın çökmüş halini görürüm.

"Ne yaptın sen?" diye mırıldanıyor, ileri geri sallanırken.

Elijah, onun yanındaki koltuğa otururken bana bir bakış atar ve onu kollarına alır.

Telefonumu açıp numarayı çeviriyorum.

İki kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Pen, eve gelmen gerek."

Ses tonumda tartışmaya yer bırakmayacak bir şey var. "Yoldayım. On beş dakika sonra görüşürüz."

Mutfaktan  ıkıp Elijah ve annesinin yanına dönmeden önce çay yapmakla meşgul oluyorum. Tepsiyi masaya koyup sessizce koltuğuma dönüyorum.

Lottie geri dönünce  n kapı açılır.  n ndeki durumu bir bakışta anlar ve yeni aldığı dondurma kutusuyla yatak odasına doğru yönelir.

Pen hemen arkasından gelir. Francesca'nın önünde diz çöker.

"Franny," diye fısıldadı.

Francesca başını kaldırır ve eliyle Pen'in yanağını okşar. Ona zayıf bir g l msemi atar.

"Seni çok seviyordun," der. "Sen onun kızı gibiydin."

Pen, kendi eliyle Francesca'nın elini kapattı.

"O da benim için bir baba gibiydi," der, Francesca'nın ellerini kendi ellerinin içinde okşayarak. "Franny, bana ne olduğunu anlatman gerek."

"Onu  ld rd ler, Pen. Robert'ı öldürdüler," der, başını eğerek, yüzünden yeni bir gözyaşı akıntısı akar.

Pen'in eli sıkılaşır, sesi titrer.

"Biliyorum. Seni korumak istedim."

"Her zaman çok iyi bir kızdın, başkalarını kendinden önce d ş n rd n. Ben de öyle yaptım. Ailemi korumak zorundaydım. Hayatımın aşkını benden almışlardı. Çocuklarımı da ellerinden almamalıydım."

Francesca titrek bir nefes alarak donakaldı. "Kim, Franny? Kim çocuklarına zarar verecekti?"

Francesca başını hızla geriye çekip kolunu karnının üzerine koydu.

"Bilmiyorum. Bir adam. Aradı. Daha fazla kaza olmasını istemiyorsam dosyaları onlara vermem gerektiğini söyledi. Her birinin fotoğrafını gönderdi, ne kadar savunmasız olduklarını gösterdi." Başını eğdi. "Onların eline geçmesine izin veremezdim."

"Tabii ki alamazdın."

"Dosyaları buldum. Hepsini. Onlar dosyaları çok istiyorlardı." "Ama onlara vermedin."

Pen'in sesinde hayranlık duyuyorum.

"Tabii ki yapmadım." Başını kaldırıp Pen'in gözlerine baktı. "Onlara elimde olduğunu söyledim. Güvende olduklarını ve sevdiğim birine bir şey olmazsa asla gün yüzüne çıkmayacaklarını söyledim. O zaman savaş çıkardı. Ona, bana veya yakınımıdaki birine bir şey olursa, ilgili makamlara gönderilmek üzere mektuplar yazdığımı ve onların yerini açıklayacağımı söyledim."

Pen dizlerinin üzerine çöktü. "Odayı mühürlemene kim yardım etti?"

Franny gülümsedi.

"Hayatımı emanet edebileceğim biri, ama adını açıklamayacağım. Bu tamamen benim sorumluluğumda."

Elijah'a dönerek elini omzuna koyar. Gözleri birden berraklaşır.

"Yanlışı yapmış olabilirim, ama bunu sizi korumak için yaptım. Babanızı kaybetmem yeterince ağırdı. Hiçbirinizi riske atamazdım. Dosyaları teslim etmek, elimde hiçbir koz kalmaması anlamına gelirdi. Onları saklamak her şey demektir."

Elijah, Francesca'yı kendine doğru çeker. "Özür dilerim," der Francesca.

Elijah, Francesca'nın saçlarına bir şeyler mırıldanır, ama ne dediğini anlayamam.

Pen bana döndü.

"Kat kayıp," derim, arkadaşımıza duyduğum tam ve sarsılmaz güvenin boşa çıkmamasını umarak.

"Kahretsin."

* * *

Pen'in yaptığı şeyi yapıyorum, ne yapıyorsa *onu*.

Parmakları klavyenin üzerinde uçar, tehlikeli bir şekilde dizlerinin üzerine oturur.

Bu kadın kim?

On sekiz yıldır tanıdığım kişiye benziyor, ama bir şey daha var. Elijah'a dönüp baktığımda, sevdiği kadından hiç etkilenmemiş gibi görünüyor.

sevdiği kadından hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Nefesimi tutuyorum. Kırmızı halı etkinliklerine asker botları ve tasarımcı elbiseleriyle gelen bu neşeli kadının daha derin, daha karanlık bir tarafı var.

"Sohbet yok," diyor Elijah'a dönerek. Omuzları biraz gevşiyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Francesca, ben sormadan önce soruyor.

"Bu, Kat kaçırılmışsa, internette kimse bunun hakkında konuşmuyor demek. Bu, bir kaçırılma vakasında olağandışı bir durum. Ayrıca, bildiğimiz kadarıyla, bugüne kadar fidye talebi de olmadı."

Omuzlarımdaki kaslar gevşemeyi reddediyor. Bunun yerine, ağrı başıma yayılmaya başlıyor ve gözlerimin arkasında doruğa ulaşıyor.

"Bu her zaman böyle mi olur?" diye soruyorum.

Pen bana döner, eliyle boğazını tutar, bakışları acı dolu.

"Hayır, her zaman değil."

Francesca küçük bir çığlık atar.

Elijah hemen onu teselli etmek için harekete geçer.

"Onu bulacağız," diyor Pen, eğilip Francesca'nın kolunu tutuyor, sonra dikkatini tekrar klavyeye veriyor ve parmakları bir kez daha tuşların üzerinde uçmaya başlıyor.

"Neredesin Kat?" diye fısıldıyorum.

BÖLÜM 54

KAT

Acı.

Yan dönerek dizlerimi göğsüme çekiyorum. Acı.

Yine uzanıyorum, elimle karnımı tutuyorum.

Oturmaya çalışıyorum ama başım dönüyor ve nemli yastığa geri düşüyorum.

Ne kadar zamandır buradayım?

Bir baş dönmesi dalgası daha geliyor. İnleyerek yanıma dönüp dizlerimi tekrar göğsüme çekiyorum.

Midem bulanıyor ve yanımdaki kovaya kusuyorum, ama bu sefer içinde hiçbir şey kalmamış. Kuru kusma midemi yakıyor.

En son ne zaman yemek yedim?

Öksürüyorum, ağrı şiddetleniyor ve gözlerimden yaşlar akıyor. Gözlerimi kapatıyorum.

"Kat?" rüyamdaki bir ses diyor. "Kahretsin, Pen, o burada."

Biri beni çeviriyor, karnımda bir başka ağrı dalgası hissedince itiraz ediyorum.

"Jax?" diye boğuk

bir sesle

soruyorum.

"Buradayım,

meleğim."

Yüzümü okşayan, saçlarımı gözlerimden çeken yatıştırıcı eller.

Yine rüya görüyorum.

Ellerime dönüyorum, ama bu sefer hala oradalar.

Gözlerimi zorla açıyorum, ama odaklanmakta zorlanıyorum.

Ağlamamak için dudağımı ısıriyorum.

"Ateşin var," Jax'e benzeyen ses tekrar söylüyor.
O olamaz, onu gönderdim, düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim.

"Pen, ambulans çağır."

Sesinde çaresizlik var. "Yolda."

Biri diğer elimi tutar ve sıkıca sıkar.

Güçlü kolların arasında kendimi güvende hissediyorum. Dudaklar alnımı okşuyor. "Dayan, meleğim. Yardım geliyor."

* * *

PARLAK IŞIKLAR BAŞIMIN ÜZERİNDE PARLIYOR.

Keskin, sert sesler duyuluyor. Herkes çok ciddi görünüyor.

Biri karnıma bastırıyor. İnleyerek ellerini itmeye çalışıyorum ama beni durduruyorlar.

"Üzgünüm, bunun acı verdiğini biliyorum," diyor yabancı bir ses.

Sonra dur.

Çığlık atmak istiyorum.

Etrafımda fısıltı sesleri duyuluyor. Bazılarını tanıyorum, bazılarını tanımıyorum.

Tanıdık bir sıcaklık koluma yayılıyor, beni yatıştırıyor ve elim onların ellerine sarılırken ben de ona yaslanıyorum. Sert dudaklar cildime dokunuyor, başka bir el saçlarımı okşuyor.

Bir alın benim alnıma yaslanıyor. "Seni seviyorum Kat," diyor ses, dudakları burnumun ucuna dokunmadan önce.

Gülümsemeye çalışıyorum, onlara da onları sevdiğimi belli etmeye çalışıyorum.

Bir perde hışırdar. Diğer sesler de karışır, konuşmaları çok hızlı olduğu için takip edemiyorum, konuşmaları ileri geri gider.

"Tarama."

"Apandisit yırtılması."

"Olası peritonit."

"Ameliyat."

Kendimi uykuya dalmaya bırakıyorum.

Çok yorgunum.

Ağrı nihayet azalıyor, bu yüzden dikkatimi elimi tutan ele veriyorum.

* * *

Odamın kapısı açılır ve başımı çeviririm.

"Selam," diyor Gabriel, odaya girerken. "Daha iyi görünüyorsun."

Gülümseyerek parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve Jax'in sonunda uykuya daldığı odanın köşesini işaret ediyorum, ancak boynu garip bir açıda duruyor.

Gabriel başını sallar ve odaya girer. Yanağıma bir öpücük kondurur ve en sevdiğim kırmızı üzümleri yatağın yanındaki masaya bırakır.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce.

O, annemin az önce boşalttığı sandalyeye oturur. "Nasıl hissediyorsun?" diye sorar, gözleri Jax'e kayar. "Sıra sende mi?" diye sorarım, kaşımı kaldırarak.

"Bizi kısıtlıyorlar," diye gülüyor. "Sanırım doktorlar ve hemşireler hepimizden bıktı. Sen ameliyattayken saatlerce koridorlarda dolaştık."

Yüzümü buruşturuyorum, Frazer ailesi topluca, tam koruma modunda... Doktorlar ve hemşireler için üzülüyorum.

Gabriel ellerini kaldırır. "Savunmamız olarak, hepimiz hastaneye yüklü miktarda çek yazdık. Görünüşe göre, bizi taşıdıkları aile odasının adını bizim onurumuza değiştirecekler."

"Ne? Baş belası akrabalar odası mı?"

"Ha ha," diyor. "Ama gerçekten, nasıl hissediyorsun?"

"Sanki uçuyormuşum gibi. Bana verdikleri şey her neyse, oldukça etkili," diyorum dürüstçe.

Gabriel bakışlarımı yakalar. "Ne oldu Kat?"

Kafamı sallayıp omuz silkiyorum. Hafızam detaylar konusunda biraz bulanık.

"Daireye geri döndüğümü hatırlıyorum," diyorum. "Düşünmek, kafamı boşaltmak için bir yere ihtiyacım vardı. Oteldeki onca insan varken bunu yapamazdım."

"Bize gelmeliydin."

Yatağın üzerine koyduğu elini tutuyorum.

"Beni tanırsın. Düşünmem gerektiğinde, alana ihtiyacım olur. Sen ve ben, birbirimizden farklı değiliz."

Elimi eline alır ve sıkıca tutar. Başımı yastığa yaslarım.

"Şirketi nasıl kurtarabileceğimi düşünüyordum. Zinciri satmak işe yarar mıydı? Pek çok insan geçimini bize bağlıyor. FHG batarsa..."

"Hey, dur," diyor.

Jax köşede kıpırdanıyor ve ben kardeşime sert bir bakış atıyorum.

Kardeşim teslim olarak ellerini kaldırır ve sesini alçaltır.

"İyileşmeye odaklanmalısın. Gerisi bekleyebilir."

Kafamı sallıyorum ve boğazımda kalıcı olarak yerleşmiş gibi görünen yumru aşağı doğru bastırıyor. Gözlerim doluyor. FHG, babam için olduğu gibi benim de ikinci ailem. Onları hayal kırıklığına uğrattık.

"Bunu görmezden gelemem. En azından yönetim kurulunu bilgilendirmeli ve onlara önceden haber vermeliyim. Dizüstü bilgisayarına ihtiyacım var. Video görüşmesi yapıp, başlarına gelecek felaketi önceden haber verebilirim."

"Görüntülü görüşme olmayacak," diyor. "Pen'e göre, dosyaların keşfi şu anda sadece bilmesi gerekenler için geçerli. Yönetim kurulunun bilmesi gerekmiyor."

Ağzımı açtım ama Gabriel sözümü kesti. "Henüz hiçbir şey olmayacak. Eğer durum değişirse, annem Cal ile bir yönetim kurulu toplantısı düzenleyecek ve sen hala iyileşiyorsan onları bilgilendirecek. O zamana kadar, herkese bildiklerimizi unutmaları söylendi."

Oturmaya çalışıyorum ama ameliyat olduğum yerden yayılan ağrıdan inliyorum.

Belli ki ailedeki herkes *haberdar*.

"Keser misin!" Gabriel, omzuma elini bastırarak tısladı.

"Pen ve Elijah bize her şeyi anlattılar. Her şey hallediliyor. İyileşmeye odaklan, olur mu?"

Acıya karşı nefes nefese kalarak geri çekiliyorum.

"Lanet olsun Kat, ben kendimi işkolik sanıyordum ama sen beni fena halde geçtin." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Neredeyse ölüyordun kardeşim. Lottie senin dairenizi söylemeseydi, kimse oraya bakmayı akıl edemezdi."

"Lottie mi?"

"Pen ve Jax'ın senin gidebileceğin son yer hakkında konuştuklarını duymuş. Lottie, eski dairen olduğunu söyledi."

Yüzümü buruşturup zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Kendini acıya boğmak için mükemmel bir yer. Ayaklarımın üstüne çıktığımda onu alışverişe götürmemi hatırlat. Eminim hoşuna gidecek başka sanat malzemeleri ya da belki yeni bir gardırop vardır. Ne de olsa o bir genç kız."

Gabriel gözlerini devirdi.

"Oraya vardığınızda ne oldu?"

"Oraya vardığımda midemde bir ağrı hissettiğimi hatırlıyorum. Bunu günün stresine bağladım ya da Jax ile duvarı yıkarken bir yerimi incitmiş olabileceğimi düşündüm."

Gabriel kaşlarını kaldırdı, ben de omuz silktim ve dikişlerim gerilince yüzümü buruşturdum.

"Her neyse, ağrı birkaç gün sürdü ve ben önemsemedim. Aklım başka şeylerle meşguldü. Yatağa gittim. Gece uyandım ve ağrı daha da şiddetlenmişti. Ağrı kesici aldım ama sonra aniden geçti, ben de tekrar uykuya daldım."

"Dur tahmin edeyim. Uyandığında ağrı bin kat daha kötüydü, değil mi?"

"Doktorun dediğine göre, muhtemelen apandis o sırada patlamış."

"Sepsis gelişmediği için şanslısın."

İntravenöz hattı hafifçe vurarak, yüksek dozda antibiyotik damlatıyorum.

"Kıl payı kurtuldun," diyor Jax yorgun sesiyle köşeden. "Doktorlara göre iyileşmesi biraz zaman alacak."

"Sadece yatıp dinlenecek vaktim yok. Yönetmem gereken bir şirket var." diyorum, ikisine birden bakarak.

Sanki ne iş yaptığımı unutmuş gibiler.

Sadie, ben ortada olmadığım için keyifli bir gün geçirecek.

"Elijah geçici CEO olarak göreve başladı. Frazer Cyber Security'yi Kris'e devretti. Sen iyileşirken o şirketi idare edecek. Cal ve annem de onun yanında."

"Harika, yani hepiniz benim hiçbir şey yapmadan oturmamı istiyorsunuz." "Evet," dediler ikisi birden.

"Aslında, istediğimiz şey vücuduna iyileşmesi için zaman tanımak."

Yine homurdandım, ardından kapıdan bir kıkırdama geldi.

Kafamı kaldırdığımda, baldızımın orada durduğunu gördüm.

"Leah, lütfen bu ikisine mantıklı davranmalarını söyle."

"Keşke yapabilsem Kat, ama bu konuda onlara katılıyorum. Çocuklarımın teyzesinin sağlıklı ve iyi olmasını istiyorum. Hepimizi çok korkuttun."

Gözlerinin etrafındaki endişe çizgileri bana bunun ne kadar olduğunu tam olarak anlatıyor. Ellerimle gözlerimi kapatıp inliyorum.

"Sen de mi?"

"Korkarım öyle."

Yatağa doğru ilerler ve yanağıma bir öpücük kondurur.

"Diğerlerinden biri olsaydı da durumun farklı olmazdı. Harper'la olan halini bir bak."

"Harper biliyor mu?"

En son istediğim şey, küçük kız kardeşimin benim için endişelenmesi. "Her gün telefonla arayıp haberleri soruyor. O Ameliyattan sonra kendine gelmeni beklerken, bu odada video görüşmesi yapıyordun."

Gabriel telefonunu çıkarır.

"Onunla birlikte misin?" Harper'ın sesi telefondan geliyor.

"Evet. Onunla konuşmak ister misin?"

"Tabii ki!"

Gabriel gülerek telefonu bana uzattı.

"Selam, asi," derim, kız kardeşimin yüzü ekranda belirir. "Bana asi *deme*." Sesi kısılır ve derin bir nefes alır.

"Beni ölümüne korkuttun." Gözleri dolmaya başlar. "Asi," derim sessizce.

"Artık ağlamayacağım. Ama bir daha bana, bize bunu yapma."

"Denemeyeceğim," diyorum, küçük bir kız olduğundan beri her zaman yaptığı gibi, sessiz bir söz olarak elimi kalbimin üzerine koyuyorum.

"Sözünü tutmanı bekliyorum," diyor ve beni güldürüp kaşlarını çatmaya zorluyor.

"Gülme," diyor. "Bu canını yakacak. Sana iyi davranıyorlar mı, yoksa gelip birkaçını pataklamam mı gerekiyor?"

"Ben iyiyim," diyorum içtenlikle. "Seni görmek isterdim, ama çok şey oldu."

Yüzü düşer. Gözlerini kapatır, derin bir nefes alır. Göğsüm sıkışır ve onu kollarıma almak isterim.

"Annem ve Pen açıkladı." Telefona bakıyor. "En azından..." diye öksürüyor. "En azından benim hatam olmadığını biliyorum."

Boğazım düğümlenirken gözlerimi kapatıyorum.

Aldığı tüm danışmanlık ve desteğe rağmen, hala kendini suçluyor ve benim keşfimin eski yaraları açmayacağını düşünecek kadar naif değilim.

Gözlerimi açıp gülümsüyorum. "Artık benim için endişelenmeyi bırakabilirsin. İyileşiyorum ve birçok kişi bana uslu durmam için dırdır ediyor."

"Güzel," diyor ve parmaklarını ekrana doğru uzatıyor. Sanki parmaklarımız birbirine değiyormuş gibi aynı hareketi tekrar ediyorum.

"Daha hafif bir konuya geçelim. İşin nasıl gidiyor? Huysuz patronunu henüz ikna edebildin mi?"

Harper homurdanır ve herkes gülümser, ama o benim bakışlarımla tam olarak karşılaşmaz.

İlginç.

"Hay aksi. Gitmeliyim, yoksa geç kalacağım. Huysuz herife daha fazla malzeme vermemeliyim. Seni seviyorum kardeşim."

"Ben de seni seviyorum, asi kız. Kendine iyi bak, yakında konuşuruz." "Sen de."

O bağlantıyı keser ve ben Gabriel'e telefonunu geri veririm. Leah, konuşmanın ortasında ortadan kaybolmuştur.

"Bize düzgün bir kahve almaya gitti," diye açıklıyor Gabriel.

Midem takla atıyor.

"Harika," diyorum.

Nankörlük etmek istemem ama burada servis ettikleri kahvenin tadı yok, hatta aroması bile yok.

Jax gülüyor. "Sen tam bir Frazer'sın. Sen ve kahven."

"Kaliteli şarap ve iyi kahve, dünyayı döndüren şey budur," diyor Gabriel. "Eminim Caleb'in Tristan'la en iyi arkadaş olmasının sebebi budur. En iyi şarapları o getiriyor."

"Kahve plantasyonu olan biriyle arkadaş olması gerekiyor," diyorum. "Tristan artık otellere tedarik yapıyor, biliyorsun."

"İş yok," diyorlar birlikte. Ben homurdanıyorum.

"Başka ne konuşulabilir ki?" diyorum.

"Lütfen abla, bu çok üzücü," diyor Cal, odaya girerek. "Eğer konuşabileceğin tek şey işse, cidden bir hayat edinmelisin!" Köşedeki arkadaşına dönüyor. "Jax, bir şeyler yapmalısın."

Jax öksürür ve Caleb, onun ne demek istediğini anlayınca irkilir. Gabriel kıkırdar.

Erkekler!

"Tek konu bu değil," diyorum savunmacı bir tavırla.

"O zaman bir tane söyle," diyor Caleb, kollarını göğsünde kavuşturup çenesini kaldırarak.

"Koşmak," diyorum, onun duruşunu taklit ederek. Karnımda bir ağrı hissedince yüzümü buruşturuyorum ve elim dikişlerime gidiyor.

Caleb kaşlarını çatıyor.

Aklım, Jax ile yaptığım aynı konuşmaya geri dönüyor.

"Ah, koşmak, ne ilginç ve heyecan verici bir konuşma konusu," diyor Caleb abartılı bir esnemeyle. "Son zamanlarda ilginç bir yerde koştun mu?"

Ona bir üzüm atıyorum, o da kolaylıkla yakalayıp ağzına atıyor.

Gülümser. "Teşekkürler."

Leah, kokusu zengin kahveyle dolu bir tepsiyle geri döner. Bana ilk fincanı uzattığında ağzım sulanır. Koyu renkli sıvıyı ellerimde tutarım.

"Kitaplar," diyorum. "Okumayı severim."

Jax, ağzına aldığı kahveyi boğazına geçirir.

Ona sorgulayan bir bakış atıyorum, sonra Maldivler'de beni okurken yakaladığı kitabı hatırlıyorum.

"O tek seferlik bir şeydi," diye

fısıldarım. "Sen öyle

diyorsan."

"Neyi kaçırıyorum?" diye sorar Caleb arkadaşına.

"Hiçbir şey," diyor Jax, ama sırtıışı binlerce kelimeye bedel.

"Kız kardeşim aşk romanı mı okuyordu?" Cal'ın sesi inanılmaz geliyor.

"Dudaklarım

mühürlü." İkisine de

sert bir bakış atarım.

"Tanrı aşkına, onu otel kütüphanesinde buldum," diye yalan söylüyorum ve Jax'e bana karşı çıkmaması gerektiğini belirten bir bakış atıyorum. O gülümsüyor, parmağını dudaklarının üzerinde gezdirerek onları kapatıyor. Ona kaşlarımı çatıyorum. "İndirdiğim sesli kitaplara konsantre olamadım," diye ekliyorum, diğerlerini güldürmek için.

Neyse ki, doktor o anda gelir ve onların alaylarından biraz kurtulmamı sağlar.

"Bayan Frazer, bugün nasıl

hissediyorsunuz?" "Sanki bana

sataşıyorlarmış gibi," diyorum.

Doktor gülümser.

"Ağrı düzeyiniz açısından mı?"

Kardeşlerim o an ayağa kalkar, her biri yanağıma bir öpücük kondurur ve kapıya doğru yürür.

"Görüşürüz," diyorlar hep birlikte.

Hareket etmeyen Jax'e bakıyorum. Gülümsüyorum, o da gülümsüyor, nabzım hızlanırken midem kıpır kıpır oluyor. Ama önceki gerginlik, stres yok olmuş.

O anda Jax'ın yanında kendimi güvende ve bütün hissettiğimi fark ettim, sanki sonsuza kadar ilk kez gibi.

BÖLÜM 55

JAX

"Git ve Jax'in yanında kal. Uzaklaş, huzur içinde iyileşmeye devam et. Elijah ve Caleb'i sorumlu bırakırsan dünya sona ermeyecek."

Kat ağzını açar ve arkadaşına somurtarak bakar.

"Onlara göz kulak olacağıma söz veriyorum," diyor Pen.

Kat ağzını kapatır, gözleri bana doğru döner. Bize karşı birleştığımızı hissettiğini biliyorum, ama savaşmaya hazır hale gelmesi için önünde hala uzun bir yol var. Vücudu oldukça yıpranmış durumda ve annesinin yanında olmasına rağmen, hala kendini kapatmış durumda.

Enfeksiyon sonunda geçti, ama travmanın yaralarını hem fiziksel hem de zihinsel olarak sarmaya devam etmesi gerekiyor.

"Tamam, ama ikisinden biri işleri batırırsa sorumlusu sensin," diyor ve arkadaşına sert bir bakış atıyor.

Pen gülümseyerek ona selam verdi.

Sorumlu kadın, Pen'in isteği üzerine Kat'i ziyaret etti. Önceden bilgisi olmadan hiçbir şeyin olmayacağına söz verdi. Uzman ekibi, ortaya çıkardığımız dosyaları hala inceliyor, Sir Leonard'ın gizli ofisinde buldukları bilgilerle birleştiriyor ve davalarını hazırlıyor. Haftalar boyunca, dosyaları parça parça başka bir yere taşındılar. Otel artık hükümetin kontrolünden kurtuldu.

Kat'in ona güvendiğinden emin değilim, ama neyse ki Pen'e hala güveniyor.

Ancak Francesca, Kat'in işten kafasını kaldıramamasından endişe duyuyor. Elijah orada olmasına rağmen, Kat'i Michael ile telefonda konuşurken yakaladı.

Aile, Kat'in nerede iyileşeceğini tartışmak için ilk kez bir araya geldiğinde, Francesca Kat'in yanında olmasını istedi. Francesca, annesine olduğu kadar kızına da ihtiyaç duyduğu için kimse buna itiraz etmedi.

Caleb ve Gabriel, Kat'in işine çok fazla erişimi olacağı ve devam eden soruşturma nedeniyle Francesca'ya kanıtları saklamadaki rolü hakkında daha fazla soru sormaları gerekebileceği için şüpheliydiler.

Amaç, Kat'in stres yaşamadan iyileşmesini sağlamaktı. İki hafta hastanede ve dört hafta evde iyileştikten sonra, kardeşleri Kat'in Frazer Malikanesi'nde kalmasının bunun imkansız olduğunu fark ettiler.

"Başka bir otelde iyileşmek istemiyorum," diye homurdanır Kat. "Alınma," der bana bakarak.

"Belki de otelde kalmamız gerekmez," diyorum.

Gözleri benimkilere bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir kulübem var. Yorkshire'da. Birkaç yıl önce yaptım."

"İngiltere'de bir kulüben mi var?"

"Şaşırmış gibisin?"

"Sanırım öyleyim. Her zaman Amerika'ya yerleşeceğini düşünmüştüm. Sonuçta, son on altı yıldır senin evin orası."

Omuz silkiyorum. "Her zaman eve dönmeyi planladım. Yanlış anlama, Amerika'da yaşamayı ve çalışmayı çok sevdim, ama her zaman buraya, arkadaşlarımla ve ailemin yanına dönmeyi planladım."

"Peki, anlaştık mı? Jax'in yanına gideceksin," diye sorar Pen.

"Peki," Kat yine homurdanır. "Görünüşe göre huzur bulmamın tek yolu bu."

"Harika," diyor Pen, kapıya doğru yönelirken. "Diğerlerine haber vereceğim."

Kat bana baktığında gözleri parlıyor. "Biraz yalnız kalmak." Diye iç geçiriyor.

"İstediğin bu mu?"

"Her şeyden çok." Elini uzattı, ben de elini tuttum. "Ailemi seviyorum, ama annem yaşlı bir tavuk gibi etrafımda dolanıp duruyor. Caleb, Elijah ve Gabriel o kadar baskıcılar ki, bir dahaki sefere odaya girdiklerinde birine bir şey fırlatacağım galiba."

"Peki ya FHG?"

O sırtıyor. "Kardeşlerime güveniyorum, ama bunu onlara asla söylemem. Geri döndüğümde her şey yine aynı olacak. Bilge bir adam bir keresinde bana

bunu söylemişti."

Öne eğildim ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

"O çok bilge bir adam olmalı," diyorum, ağzına karşı. Eli yukarı kalkıyor ve başımın arkasını kavlıyor.

"Hiç bilmiyorsun," diyor, beni kendine çekip, özlediğim tutkuyla öpüyor.

Hastalığından beri birlikte çok az zaman geçirdik. İyileşmesi gerekiyordu. Arkadaşlarımı geride bırakıp birkaç hafta boyunca Kat'i tamamen kendime saklayacağım için üzgün olduğumu söyleyemem.

Arkamızda bir öksürük sesi duyulur.

Geri çekiliyorum, ama başımı onun alnına yaslıyorum. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

"Lütfen, beni buradan çıkar!" Kat dudaklarını oynatarak söylüyor.

* * *

"EMİN MİSİN?" Francesca, bir saat sonra, Kat'in valizini arabama kaldırırken diyor.

Pen, nereye gittiğimizi duyunca rekor sürede valizini hazırladı.

Kat annesini kucaklamak için kendine çeker. "Manzara değişikliği bana çok iyi gelecek," der. "Kuzeyin temiz havasını bir düşün."

"Ve bir adam var," diyor annesi kuru bir şekilde.

Kat gülümser, başını bana doğru çevirir. "O da var."

Francesca bana doğru yürür ve beni kucaklamak için aşağı çeker. "Kızımı benden çaldığın için seni sevdiğim iyi oldu," der, sesini kalınlaştırarak geri çekilir ve yanağımı okşar. "Ona iyi bak."

Onu tekrar kucaklarım. "Söz veriyorum," derim.

Beni sıkıca sarar.

Kat arabaya binmek üzereyken Elijah gelir.

"Hey, kardeşim, git ve eğlen. Her şeyi ben hallederim," der, yanına yaklaşıp onu sıkıca kucaklar.

Kat ona gülümser. "Biliyorum. Yeni hayatına başlamayı ertelemek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Başını eğdi. "Sorun değil. Bu, senin ve babamın yaşadığı hayatı tamamen yeni bir şekilde anlamamı sağlıyor. Çok yoğun."

"Hiç sıkıcı bir an yok. Kim bilir, belki sen de istersin..."

O sözünü bitiremeden, o parmağını dudaklarına koyar.

"Sana söz veriyorum, bunu sana geri vermekten mutluluk duyarım," der gülümseyerek, gözleri Pen'e kayar. "Önceliklerim değişti."

O uzaklaşır ve Francesca'nın yanına gider. Kolunu onun omzuna dolayarak onu yanına çeker.

"Kat emin ellerde," diyor, gözleri benimkilere bakarak.

"Biliyorum, sadece..." cümlesini bitirmeden sözünü kesiyor.

"Sadece birkaç haftalığına gidiyorum," diyor Kat. "Arayacağım, yazacağım, ne istersen yapacağım."

Pen gülümsüyor. "Jax'ı yola çıkar, yoksa trafiğe takılırlar."

Ona minnettar bir bakış atıyorum.

Kat'in binmesi için kapıyı açtım ve arkasından kapattım. "Hazır mısın?" diye sordum, sürücü koltuğuna otururken.

Kat bana dönüp, gözlerini gökyüzüne diker. "Yaklaşık yirmi dakika önce," diye gülümser.

"Tamam o zaman, yola çıkalım."

Motoru çalıştırıp yola çıkıyorum, Kat'in ailesinin bize el salladığını izliyorum.

Kat sessizce oturuyor, gözleri pencerenin dışındaki manzaraya kilitlenmiş.

Kuzeye doğru yolculuk dört saatten fazla sürüyor. Kat sessiz. Fazla sessiz.

"Ağrın mı var? Eğer varsa durabiliriz."

"Acımıyor, söz veriyorum. Acırsa sana söylerim," diyor, sesi yorgun ve keskin. Burnunun köprüsünü sıkıştırıyor. "Üzgünüm. İyi bir hasta değilim." İç çekiyor.

"Beklediğimden daha iyisin," derim içtenlikle. Kat kolumu iter ve ben gülümserim.

"Ne? Kontrolü bırakmanın çok daha zor olacağını düşünürdüm."

Gözleri kararır, dilini çıkarıp dudaklarını nemlendirir. Penisim anında sertleşir, zihnim onun kontrolü bana bırakmasına geri döner. Orgazm onu sararken nasıl çığlık attığına.

"Her şeyin bir zamanı ve yeri vardır," diyor, gözleri aniden parıldıyor.

Elini uyluğuma koyduğunda zorlukla yutkunuyorum.

Parmaklarımızı birbirine kenetleyip dudaklarıma götürdüm, gözümün ucuyla onun gülümsemesini yakaladım.

Kat esniyor ve ben koltuğunu yatırıp, yeterince sıcak olmasını sağlamak için ısıtıcıyı açıyorum. Çok geçmeden nefes alışını derinleştiriyor ve uykuya daldığını anlıyorum.

Arabayı büyük bir kapının önüne park ettiğimde hala uyuyor.

Kat gözlerini yavaşça açar ve başını bana doğru çevirir.

"Üzgünüm," diyor. "Uyuyakalmışım. Harika bir seyahat arkadaşayım, değil mi ."

Gülümsüyorum. "Bu seferlik seni affedeceğim," diyorum. "Geldik."

Kat sandalyesini dik konuma getirir, gözleri önündeki manzarayı içine çekiyor.

Büyük bir çift kapıyı destekleyen tuğla sütunlar, etrafını çevreleyen dört metrelik defne çitleri, istenmeyen gözleri uzak tutuyor.

Kat bana döner. "Vay canına. Etkileyici bir giriş."

Gülümserim. "Bu benim ilk büyük satın almamdı."

Anahtarlığımdaki düğmeye basıyorum ve o başka bir şey söylemeden kapılar açılıyor. Sessizce içeri giriyoruz. Kat pencereden dışarı bakıyor, evime giden ağaçlıklı yolu ve çevredeki ormanı izliyor.

"Ormanlık alan mı? Planlama iznini nasıl aldınız?" diye sorar Kat.

"Arazide terk edilmiş bir ev vardı. Yeniden inşa etmek için planlama izni almak birkaç yılını aldı, ama ev orijinaliyle aynı alana inşa edildi, kendi kendine yetiyor ve çevresiyle uyumlu. Ayrıca, bitişik araziye yönetmek için yerel bir ekip çalıştırıyorum," diyorum. "Herkes için kazançlı bir durumdu."

Benim evim dediğim büyük taş kulübenin önüne park ediyoruz.

"Jax'ın inşa ettiği ev," diyor Kat fısıldayarak.

Arabayı park ediyorum ve ben kapısını açmaya fırsat bulamadan Kat dışarı çıkıyor.

"Burası muhteşem," diyor, Yorkshire taşından yapılmış binaya bakarak, sonra dönüp çevreyi inceliyor.

Onun sözleri göğsümü kabartır.

Onun yanına geçip, elimle beline dokundum. Gözleri parıldayarak bana baktı.

"Bana etrafı gezdirecek misin?"

Burnuna bir öpücük konduruyorum, o da başını eğip dudaklarımı ele geçiriyor.

Onu incitmemek için dikkatli davranarak öpücüğüne karşılık veriyorum. Kat homurdanıyor ve beni kendine çekiyor.

Sonunda nefes almak için ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefeseyiz. "Bana evini göster."

Elini tutup onu ön kapıya götürüyorum. Kilidi açıp kapıyı iterek açıyorum ve o koridora girerken nefesimi tutuyorum.

"Oh, Jax," diye nefesini tutuyor. "Burası çok güzel."

BÖLÜM 56

KAT

Yerinde dönerek, çift kat yüksekliğindeki alanı ve giriş salonuna bakan üst kattaki balkona çıkan büyük ahşap merdiveni inceliyorum. Korkulukların arkasında, diğer odalara açılan bir dizi kapı görebiliyorum.

Jax elini belimin altına koyar ve vücudum anında canlanır. İkimiz baş başa kalmayalı çok uzun zaman oldu. Ailemi gerçekten çok seviyorum, ama onlar *seks yapmamızı engellemeyi* bir sanat haline getirmişler.

"Sana etrafı gezdireyim," diyor Jax ve beni solumuzdaki odalardan birine götürüyor.

Sanırım ana oturma odası olan odaya giriyoruz. Oda, evin bir tarafını kaplıyor.

Odanın uzunluğu boyunca uzanan büyük bir cam duvar, dışarıdaki ormanı içeri davet ediyor.

Rahat koltuklar, orman manzarasını seyretmek için yerleştirilmiş. Burası dinlenmek için gelebileceğiniz bir yer.

"Jax, burası... nefes kesici."

Pencerenin yanına gidip, uzanan ağaçları seyrediyorum. İki sincap, meşe ağaçlarından birinin etrafında birbirlerini kovalıyor, dalların arasında zıplıyor. Yerde, minik bir kuş yaprakların arasına gömülüyor, onları havaya fırlatıyor.

Gülümsememi saklayamadan onları izliyorum. Jax'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Başımı çevirip ona baktığımda, göğsüm sıkışıyor. Gözleri yumuşuyor.

"Otur ve manzarayı seyret. Ben arabayı boşaltacağım." Ağzımı açtım ama Jax elini kaldırdı.

"Ağır kaldırma, doktorun emri, unutma."

Onaylamadığımı belirtmek için homurdanırım, ama tartışmanın bir anlamı olmadığını öğrenmişimdir.

"Bundan nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum ve o gülümsemeye çalışırken dönüp gitmesini izliyorum.

"Bazen bizi yavaşlatmak için bazı şeyler gönderilir. Bu da senin için," der ve kapıya doğru yürür. "Şimdi otur ve ayaklarını uzat."

Jax odadan çıkar ve ben kanepelerden birine çöküyorum. Gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes alıyorum. Gözlerimi açtığımda muhteşem manzarayı içime çekiyorum. Ağaçların sunduğu yalnızlığın tadını çıkarıyorum, bu benim için nadir bir şey.

Parmaklarım kolyemi kavrar ve onunla oynar.

Jax gözden kaybolduğu anda göğsümde bir ağırlık hissediyorum.

Bu ne zaman oldu?

Onu koridorda, merdivenleri çıkarken duyuyorum.

Sinirlerim geriliyor ve onu takip etme isteği neredeyse dayanılmaz hale geliyor, bu yüzden kendimi oturmaya zorluyorum.

Söyleneni yap.

Ha.

Öpücük göğsümün derinliklerinde bir şeyleri ateşledi. Onu özlemişim. İki hafta hastanede ve dört hafta annemle geçirdik, bir saniye bile yalnız kalamadık, ya ailemden biri ya da personelden biri hep yanıımızdaydı. Buraya gelmeye biraz direndim. Ailemin kazandığını düşünmesini istemem. Ama Jax'la yalnız kalmak istediğim için geldim, sadece doktorun tavsiyesi nedeniyle değil, çok farklı nedenlerden dolayı.

Kapı açılır ve Jax tekrar ortaya çıkar.

"Hepsi bu kadar," der.

Elinde, kardeşim Caleb'in benim için aldığı kocaman bir romantik kitap kutusu var. Hâlâ intikamımı nasıl alacağımı düşünüyorum.

"Bunları nereye koyayım?" Jax'ın dudakları seğirir.

Odaya bakıyorum. Uzak duvardaki köşede, okumak için mükemmel olan L şeklinde bir kanepeler var.

Jax gözlerimi takip eder ve gülümser. "Mükemmel bir yer. Işıklandırma harika."

"Okumak için mi tasarlandı?" diye sorarım, kaşlarımı kaldırarak.

Jax, Caleb'in hediyesini görür görmez, onları karıştırmaya başladı. Görünüşe göre, tamamen araştırma amaçlı.

"Her şey bir amaç için tasarlanmıştır," diyor. "Ve evet, bu köşe dinlenmek ve okumak için en sevdiğim yer."

Kutuyu yere koyar ve dizlerimin arasına gelene kadar bana doğru yaklaşır. Eğilir, ellerini kanepenin arkasına dayar ve beni kolları arasına alır.

"Öğle yemeğinde ne istersin?"

Geriye yaslanıp ona bakıyorum, elimi göğsünün önünden aşağı doğru kaydırıyorum.

"Menüde ne var?" diyorum, dudağımı ısırp kaşımı kaldırarak.

Gülümsüyor, gözleri parıldıyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Oh, çok daha iyi," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Henüz tam anlamıyla koşmaya hazır değilim, ama eminim başka bir egzersiz şekli bulabiliriz."

Jax gülümser, ama elim aşağıya doğru kayıp, kot pantolonunun üzerinden hızla sertleşen penisini avuçladığımda, gülümsemesi derin bir nefes almaya dönüşür. Bunu özleyen tek kişi o değil.

Dirseklerini büküp alnıma bir öpücük kondurur. "Önce yemek," der.

"Parti bozan," derim, tam da midem utanç verici bir guruldama çıkarırken.

"Yemek yemediğin için bayılmanı istemem. Kardeşlerin beni asla affetmez. Sana bakacağıma söz verdim."

"Bayıldığımda ne yapacağımıza bağlı. Bazı oyunlar var ki, eminim bilmek istemezler." Kardeşlerim partnerleriyle seks yapıyorlar, ama eminim kız kardeşleri ve en iyi arkadaşları hakkında düşünmek... ne kadar hoş.

"Monopoly? Dama? Cluedo?" Jax saymaya başlar. Ben homurdanırım.

"Kat Frazer'dı, oturma odasında bir kutu romantik kitapla," diyorum, ona tatlı bir gülümsemeyle bakarak.

"Bunu aklımda tutacağım," diyor, geri çekilip ayağa kalkarak. Elini uzatıyor.

Elimi onun eline koyuyorum ve o beni nazikçe yukarı çekiyor. "Ne teslim edildi bakalım."

El ele tutuşarak koridoru geçip başka bir odaya giriyoruz. Açık plan bir mutfak. Yine, camdan bir duvar dışarıyı içeriye alıyor.

Bir ucunda başka bir kapı var. Sağda, pencerenin karşısındaki duvarda, son teknoloji kahve makinesi de dahil olmak üzere dolaplar ve yüksek kaliteli aletler var.

Oraya gidip parmağımı üzerinde gezdiriyorum, Jax gülüyor.

"Yeni takıldı. Kahve keyfini kaçırmayı istemedim."

"Beni şımartıyorsun," diyorum, göğsüm sıkışıyor, içim titriyor.

Jax arkamdan yaklaşır ve kollarını belime dolamıştır. "Burada olduğun sürece rahatlamayı istiyorum."

Kollarında dönerek ellerimi omuzlarına koyuyorum.

"Zaten rahatladım," diye itiraf ediyorum. "Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Bütün bu huzur ve sessizlik, ama seninle burada olmak..."

Jax beni kendine daha sıkı çekiyor.

"Seni öyle görmek beni korkuttu. Seni yeniden bulduğumu sandım, ama sonra yine kaybedeceğimi düşündüm."

Alnımı göğsüne yaslarım.

"Kendimi çok korkuttum. Gelip beni acıdan kurtardığını hayal ettim. Sen ve Pen ortaya çıktığınızda, sizin de bir halüsinasyon olduğunuzu sandım."

Jax çenemi avuçlayıp başımı kaldırır.

"Senin için her zaman geleceğim. Bunu şimdiye kadar anlamış olmalısın. Tanrıya şükür, Pen ve Elijah'ın bir anahtar takımı vardı."

Elimi uzatıp dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

Midem yine guruluyor ve geri çekiliyorum.

"Üzgünüm," diyorum. "Dört hafta annemle yaşayınca, vücudum düzenli yemek saatlerine alışmış galiba."

"Senin isteğin benim için emirdir," diyor ve dudaklarıma hızlıca bir öpücük konduruyor. "Bakalım ne var."

Jax devasa buzdolabına doğru yönelirken, ben de dönüp odanın geri kalanını inceliyorum.

Odanın ortasında büyük bir ada mutfak var, onun önünde ve pencereye yakın bir yerde büyük bir kanepe ve devasa bir masa duruyor.

"Misafir ağırlamayı sever misin?" diye soruyorum.

"Belki bir gün," diyor, bakışlarımı takip ederek. "Burada yeterince uzun kalmıyorum. Gelecekte de kullanabileceğim bir yer yapmaya çalıştım."

Buzdolabının kapısı açılırken mutfağın içinde dolaşıyorum. "Ne oluyor?" Jax içinden küfür ediyor.

Ona dönerek soruyorum.

"Ne oldu?"

"Babam buraya gelmeden önce stok yapması gerekiyordu."

Omzunun üzerinden bakıyorum. Buzdolabı, birkaç baharat kavanozu dışında boş.

"Sorun değil, eminim bir şeyler vardır."

Dolaplara doğru ilerleyip kapaklarını açtım. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir yiyecek yoktu, bir kutu çorba bile.

"Merak etme, uzun sürmez," diyor Jax. "Süpermarkete gidip bize yiyecek bir şeyler alıp döneceğim. Bu arada, kendini evinde hisset. Belki Caleb'in okuma materyallerinden bazılarına başlayabilirsin," diye ekliyor, göz kırparak.

"Seninle gelebilirim," diyorum.

Jax yanıma gelir ve ellerini belime koyar. "Buraya gizlice geldin ve uzun bir gün geçirdin. Ayrıca, fazla enerjini harcamak için çok daha iyi yollarım var ve bu kesinlikle süpermarkette dolaşmak değil."

Dilimi çıkarıp dudaklarımı nemlendiriyorum.

O inliyor, elleri belimi sıkıca kavıyor, bir saniye gözlerini kapatıyor ve sonra beni bırakıyor.

"Uzun sürmez," diyor, arkasını dönüyor, sonra U dönüşü yapıp beni nefesimi kesen bir öpücüğe çekiyor.

Beni bıraktığında, beni kanepeye doğru yönlendirirken dizlerim titrer.

"Uzun sürmez."

Gözleri kararmış, kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunu görebiliyorum. Bakışlarımı takip edip kendini düzeltir.

"Sonra görüşürüz," der, söz vererek.

Jax, kendisi ya da ben fikrini değiştirmeden önce ayrılır. "Sözünü tutmanı bekliyorum," diye arkasından bağırırım.

Vücudum serbest kalmak için çığlık atıyor.

Zorunlu perhiz. Bunun ilişkiye heyecan kattığını söylüyorlar. Ama benim zihnimde, kıyafetlerini yırtıp atacak kadar çaresiz bir his yaratıyor.

Jax'ın arabasının motorunun çalıştığını duyuyorum, boğuk gürültüsü beni gülümsetiyor.

Kanepeden kalkıp, zamanımı en iyi şekilde değerlendirerek keşfe çıkmaya karar veriyorum.

Mutfağın en ucundaki kapı, tam donanımlı bir hizmet odasına ve alt kattaki banyoya açılıyor. Koridora geri dönüyorum, ön kapının yanında bir ofis var ve merdivenlerin arkasında hiç beklemediğim bir oda var.

Kapıyı açıp içeri giriyorum, odanın ortasında duran Steinway Grand Piyano'yu görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bir tarafta dinlemek için mükemmel olan geniş ve rahat bir oturma alanı yerleştirilmiş, pencereler ise büyük, ağır perdelerle çerçevelenmiş.

Yakındaki bir kitaplıkta klasörler ve nota kitapları var.

Yaklaşıp elimi kitapların üzerinde gezdiriyorum. Birçoğunu tanıyorum. Yıllar boyunca çaldığım parçalar.

Jaxson piyano çalmaya mı başladı?

Eskiden beni çalarken izlemeyi çok severdi. Bunun onu rahatlattığını söylerdi.

Tercih ettiğim piyano olan Steinway'e doğru ilerliyorum. Parmaklarımı cilalı ahşap yüzeyin üzerinde gezdiriyorum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Çok uzun zaman oldu.

Jax'la ayrıldıktan sonra çalmaya olan tutkumu kaybettim. O benim ilham kaynağım, ilham perim olmuştu.

Kapağı kaldırıyorum. Altında bulunan seksen sekiz tuş beni çağırıyor. beni çağırıyor.

Midem titriyor. Gitmeliyim.

Orta C'yi bulup basıyorum. Nota havaya yayılıyor ve ciğerlerimden bir nefes akıp gider.

Sandalyeyi çekip oturu y o r u m , kalbim göğsümde çarpıyor.

İlk dersimde öğretildiği gibi parmaklarımı tuşların üzerine koyup gözlerimi kapatıyorum.

Parmaklarım kendiliğinden hareket ediyor. Gerginim, ama notalar ve müzik bana geri dönüyor, tüm vücudumu kaplıyor.

Kendimi kaybediyorum.

Sonunda durduğumda, artık yalnız olmadığımı hissediyorum.

"Lütfen, durma durma dur benim benim diyor diyor. "Sen güzel çalışıyorsun."

Kapı eşiğinde, çerçeveye yaslanmış yaşlı bir adam duruyor.

"Teşekkür ederim. Çok naziksiniz. Biraz paslanmışım.

"

Gülümser ve onu hemen tanırım. Aynı gülümsemeye sahipler.

"Sen Jax'in babasısın."

Bana doğru yaklaşır. "David," der, elini uzatarak. "Sonunda tanıştığımıza sevindim, Kathryn."

Elini elime koyar. "Kim olduğumu biliyor musun?"

"Yıllar boyunca hakkınızda çok şey duydum. Jax, buraya kalmaya geleceğinizi söyledi."

Jax'in babasının eve yiyecek stoklayacağını söylediğini aniden hatırlıyorum.

"Yakınlarda mı yaşıyorsun?"

"Çok uzak değil. Jax yokken buraya göz kulak oluyorum," diyor. Piyanoya tekrar bakar. "Bana bir şey çalar mısın?"

"Tabii ki, bir istek var mı?" derim, güzel piyanonun başına dönüp ellerimi tuşların üzerine koyarak.

BÖLÜM 57

JAX

Ön kapıyı açıp eve girdiğimde kalbim durur.
Müzik, ve sıradan bir müzik değil.
Piyano müziği.
Yıllardır duymadığım bir parça.
Yüzümden gülümsemeyi saklayamadan müzik odasına doğru ilerliyorum.

Kapının önünde duruyorum.

Babam Kat'in yanında oturuyor ve gülüyorlar. Babamın parmakları Kat'in parmaklarıyla tuşlarda birleşiyor ve benim çocukluğumdaki gibi çalıyor.

Kat'in gözleri benimkilere bakıyor. Işıl ışıl parlıyor. Yıllardır görmediğim bir şey.

"Jax."

Adımı söylerken sesi nefessiz kalıyor. İkisi de çalmayı bırakmış. Babam bana bakıyor.

"Merhaba, Jax," diyor. "Yemek geç geldiği için özür dilerim. Arabamın aküsü bitmişti. Kurtarma ekibini beklemek zorunda kaldım."

Elimi kaldırıyorum. "Sorun değil," diyorum, gözlerim hala Kat'e kilitli. Bana gülümsüyor.

"Nasıl?" diye soruyorum.

"Biraz paslanmışım ama bisiklete binmek gibi. Evinde bir Steinway piyanon olduğuna inanamıyorum. Hala çalıyor musun?"

Babamın bakışları beni yakıyor. O biliyor.

"Hayır, çalmıyorum," diye itiraf ediyorum.

Kat'in kaşları çatılır. Sonra dönüp David'e gülümser. "Sen çalıyor musun?"

"Evet, ama bu benim için değil," diyor sessizce, bakışları onun başının üzerinden benimkilerle buluşuyor. Elini Kat'ın koluna koyuyor. "Gitsem iyi olacak. Yapmam gereken bir milyon bir iş var." Babam hızla kalkıp uzaklaşıyor. "Seninle tanışmak çok güzeldi, Kat. Umarım burada olduğun süre içinde tekrar görüşürüz."

"Çok isterim," diyor. "Bana Jax'ın çocukluğuyla ilgili daha fazla hikaye anlatabilirsin."

Ne?

Babam bana doğru yürür.

"Yemek mutfakta," diyor sessizce.

Bana attığı bakış binlerce kelimeyi anlatıyor.

Ona söyle.

"Hoşça kal, Jax. Hoşça kal, Kat."

Hayatımda gördüğüm en hızlı çıkışını yapıyor. Kat beni dikkatle izliyor.

Ön kapı kapanır.

Babamın arabası çalışana ve motor sesi kaybolana kadar ikimiz de sessiz kalırız.

Kat, piyanonun kapağını nazikçe kapatır ve bankta dönerek oturur. "Babanın piyano çaldığını bilmiyordum," der Kat.

"Hayır," derim, kendimi tutamayıp ona doğru ilerlerim.

Sanki beni kendi yörüngesine çekiyormuş gibi.

Ona doğru yaklaşıyorum.

O hareketsiz kalır, ben yaklaşırken göz bebekleri büyür.

Hafifçe hareket eder ve bu hareketim sikimi sertleştirir.

Onu istiyorum... hayır, tüm varlığımla ona ihtiyacım var.

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Neden evinde bir Steinway var?" diye nefes nefese soruyor. "Sence neden?" diye soruyorum, gözlerimi ondan ayırmadan.

O titreyerek nefes alır. "Ben..."

"Sözün mu kalmadı prenses?"

Onu piyanonun arkasına dönene kadar bankta döndürüyorum. Gözlerimi onun gözlerine kilitleyip ellerini tutup piyanonun klavyesinin arkasına koyuyorum.

"Kıpırdama."

Kat ağzını açar ama parmağımı dudaklarına koyarım.

Ellerim ayak bileklerine doğru kayar, bacaklarının pürüzsüz derisini okşar. Elbisesinin altına girer, kumaşı kenara iter.

Kat keskin bir nefes alır.

"Önce seni besleyecektim," diye itiraf ediyorum. Midemde küçük bir suçluluk hissi beliriyor. "Ama seni burada, çalarken dinlerken gördüm. Bunu defalarca hayal etmiştim."

Kat, parmaklarım külotunu okşarken inliyor, kumaşın üzerinden nemli bir leke görünüyor.

Onun ısınmış tenine hafifçe üfledim.

Parmakları tahtaya bastırılır, uçları beyazlaşır.

Öne eğildim, gözlerimi onunkilerden ayırmadan güzel amını kaplayan kumaşı emdim.

Bacaklarından birini omzumun üzerine atıyorum, kumaşı bir tarafa iterek onu bakışlarıma maruz bırakıyorum.

Şişmiş dudaklarını girişinden klitorisine kadar yalıyorum. Dilim çakıl taşı gibi sertleşmiş noktayı dolaşıyor, sonra bu hareketi tekrar tekrar yapıyorum, ta ki o benim altımda kıvranmaya başlayana kadar.

Kat inliyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Kalçaları dönüyor ve daha fazla geriye yaslanarak bana daha fazla erişim imkanı veriyor.

Dilimi ve dişlerimi kullanarak onu sertçe çalıştırıyorum, her zaman dünyamı sallayan bu kadının tuzlu-tatlı tadını çıkarıyorum.

"Jax," diye tıslar, ben parmağımı girişine batırırken, ardından ikinci parmağımı da batırırım. Onları makas gibi açıp, sevdiğini bildiğim şekilde onu gererim. Kalçaları dalgalanır, nefesi giderek düzensizleşir. Onları daha da içeri bastırıp çeviririm, G noktasına karşı titreşir.

"Jax," diye bağılıyor, başı geriye düşerken, vücudu kasları etrafımda sertçe kasılırken parmaklarımı sıkıyor. Onları nazikçe içeri ve dışarı pompalıyorum, dudaklarım klitorisine kilitleniyor, piyanonun üzerine yığılana kadar zevkini uzatıyorum.

Kat inliyor.

"Kahretsin, canını mı yaktım?" derim, oturup yüzünü avuçlarım.

Göz yaşları arasında gülümser. "Acıttın mı? Hayır. Kırdın mı? Muhtemelen, ama en iyi şekilde."

Onu bankın üstünden kaldırıp kanepeye taşıyorum, kucağıma alıp sarmalıyorum.

Başparmağımla gözyaşlarını silerim.

"Ben ağlayan biri değilim," diyor. "*Buz kraliçesi* imajına pek uymuyor imajına pek uymuyor."

"Sevinç gözyaşları olduğu sürece, benim yanımda istediğin kadar ağlayabilirsin. Sırrın güvende."

Başını omzuma yaslar. "Her zaman öyleydi. Senin yanında her zaman güvende oldum," diye mırıldanır.

Kollarımı ona daha sıkı sararım.

Yüzümü ona doğru çevirir ve beni öper.

Şimdi inleme sırası bende.

"Dudaklarında kendimin tadını alıyorum," diyor, kollarımdan çekilirken. "Daha önce bunun seksi olduğunu hiç düşünmemiştim, ama seninle..."

Ayağa kalkıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan külotunu çıkarıyor ve yere bırakıyor.

Dizleri bacaklarımdan iki yanındaki kanepeye çarptı.

Öne eğildi, parmakları pantolonumu açarak beni onun sınırlarından kurtardı. O pantolonumu aşağı doğru iterken, ben kalçalarımı kaldırdım, penisimin serbest kalması için yeterince aşağı.

Parmakları beni kavradığında, yukarı aşağı kayarken, testislerim gerildi.

"Dayanamayacağım," dedim.

Haftalarca ona dokunamadıktan sonra, onun bankta orgazm olmasını izlemek benim dayanabileceğimden fazla.

"Buna izin veremeyiz," diyor, öne doğru eğiliyor ve amını benim zonklayan sikimin tam üzerine yerleştiriyor.

"Kat, sana zarar verebilirim," diyorum.

Kafasını sallar. "Doktor sorun olmadığını söyledi. Avizelerden sallanmaya çalışmadığım ve ağrı hissettiğimde durduğum sürece sorun yokmuş. Avize görmediğim için, güvende olduğumu varsayıyorum."

Ben bir şey söyleyemeden, penisim onun ipeksi derinliklerine batıyor.

Keskin bir nefes veriyorum, vücudu etrafımda gerilirken kasları beni sıkıyor, ipeksi sıcaklığıyla beni karşılıyor.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diyor, ben onun vücuduna daha da batarken başını geriye atıyor.

Tamamen içine girdiğimde, Kat'in gözleri bir kez daha benimkilerle buluştu. Yüzümü avuçlar, dudakları benimkini yakalar. Elbisesi etrafımıza yayılmıştır. "Seni özledim. Bunu özledim."

"Seni görmem gerek," diyorum dudaklarına.

O geriye yaslanıp elbisesini başından çıkarır ve bir kenara atar. Sütyeni ve ameliyatından kalan dikey kırmızı yara izi kalır.

Sütyenini açıyorum, göğüsleri serbest kalıyor. Öne eğiliyorum, büzülmüş meme ucunu ağzıma alıyorum.

Kat benim sikimde sallanıyor. Elleriyle başımı göğsüne bastırıyor.

Birini eziyorum, sonra diğerine geçiyorum.

İlerleyerek, Kat kanepede oturana kadar bizi döndürüyorum ve ben onun bacaklarının arasında diz çöküyorum, ağırlığımı karnına yüklemeyen, ipeksi dudaklarının arasına geri kayıyorum, ileri geri, içeri dışarı, kalçalarımı çevirerek. Yavaş ve nazikçe hareket ediyorum. Doktorun altı hafta dediğini biliyorum ve sınırdayız.

En son istediğim şey Kat'in komplikasyonlar yaşamaması.

Yavaş hareket ediyoruz, birbirimizi, her hareketi tadını çıkarıyoruz.

Testislerimde baskı oluşuyor.

Kat'in kasları etrafımda kasılır ve o bir inilti çıkarır.

Taşaklarım gerilir ve bakışlarımı indiririm, sikimin hızını artırdığını, içeri girip çıktığını, ışıktaki parıldadığını, Kat'in arzusu ile kaplandığını izlerim. Vücudum titrerken hareket etmeye devam ederim ve spermimi onun vücudunun derinliklerine boşaltırım.

Orgazmım dinince, alnımı onun alnına dayıyorum. "Bu..."

Boğazım düğümlenir.

Parmaklarını saçlarımda arasında gezdirir. Yavaşça geri çekilirim.

"Canını acıttım mı?"

"Hayır. Bu çok güzeldi ve tam da benim, bizim ihtiyacımız olan şeydi."

O benim yanağımı okşarken, ben de birkaç mendil alıp onu temizliyorum. "Sana bir şeyler yemem lazım," diyorum, topuklarımda üzerinde sallanarak.

Ona styenini, külotunu ve elbisesini verirken gülümsüyor.
As Kat değiştiğinde değişirken, ben hareket içine
mutfağa mutfağa ve bize öğle yemeği hazırlamaya başlar,
ancak saat öğleden sonraya gelmiştir.

"Burası ev miydi?"

Dönüp baktığımda Kat kapı çerçevesine yaslanmış duruyor.
Yüzünde soru işareti var.

Ben bir şey söylemeyince, o da kendini itip odanın içine doğru
yürüdü ve etrafına bakındı.

"Burası ev ev ev biz tasarladığımız tarafından
defterime defterime o hafta sonu."

Gülümsüyorum, göğsüm yıllardır hissetmediğim kadar
hafif. "yle," diyorum, kalp atışlarım hızlanıyor.

Hatırlamıştı.

Bu onu korkutur mu?

Herkesin dışarıda olduğu bir hafta sonuydu, en azından ben öyle
düşünmüştüm. Gnlerimizi sevişerek geçirdik, yorganımın altında sarılıp,
sadece yemek yemek için kalkıp, sonra tekrar birbirimizin kollarına
düştük.

O hafta sonu geleceğimizle ilgili planlar yapmıştık. Kat'e, mezun
olduktan sonra ilişkimizi herkese duyurabileceğimizi, ama öncesinde
Elijah ve ailesinin nasıl tepki vereceğini bilmediğimiz için bunun çok riskli
olduğunu söylemiştim.

Saatlerce gelecekteki evimizi planladık. Olmazsa olmazları, olması
iyi olanları ve kesinlikle olmaması gerekenleri tartıştık.

Ben giyinme odası ve banyo istiyordum, Kat ise kendi Steinway
piyanosunun olduğu bir müzik odası istiyordu.

Onun hafızasının canlanmasını izliyorum.

BÖLÜM 58

KAT

Kaşlarım çatıldı.

*Evimiz. Jax evimizi inşa etti. Bu
ne anlama geliyor?*

O öne çıkıp elimi tuttu ve beni yukarı kata çıkardı. Merdivenlerin başında sola döndük. Kağıt üzerindeki çizgilerini sanki dünmüş gibi görebiliyorum.

Koridorun sonuna doğru ilerliyoruz. Yatak odamıza.

Kapının önünde durduk.

Jax'a baktım, gözleri parlıyordu.

Kapıyı açar ve beni nazikçe içeri çeker. Nefesim kesilir ve hıçkırarak ağlarım.

"Evet, bu bizim tasarladığımız ev. Planlama şartlarına uymak için birkaç değişiklik yapmak zorunda kaldım, ama genel olarak aynı."

Odaya doğru ilerlerken, elim zincirimi sıkıca kavradı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, önümdeki manzarayı izlerken sinirlerim titriyordu.

.

Sağ da ve solda iki kapı var.

diğeri solda. Sağa doğru ilerleyip kapıyı açtım. Bir giyinme odası. Sola doğru ilerledim.

"En-suite."

Kıkırdayarak
gülüyorum.

"Bu bir zorunluluktur. Artık paylaşmak yok. Çıplak dolaşabilirim ve kimse beni göremez."

"Ben hariç... Umarım." Ona
dönerek bakıyorum.

Yaklaşır, kollarını belime dolandır.

"Sen benim müzik odamı yaptın," diyorum, sesim titriyor, onun yaptığıının büyüklüğü içime işliyor.

"Evet, yaptım. Yapmasaydım, evde bir şey eksik kalırdı."

"Evimizi sen yaptın," diye fısıldarım.

"Neden?" Burnuma bir öpücük kondurur.

"İstediğim başka bir ev yoktu," diye itiraf eder.

"Ama..." Kafam karışır.

Birlikte olmadığımız zamanlarda istediğim özellikleri içeren bir ev inşa etti. Ona çok kötü davrandığım zamanlarda. Yaptığını sandığım şeylerden dolayı ondan nefret ettiğim zamanlarda.

Alnını alnıma dayadı, bakışlarımız kilitlendi.

"Beyninin yine çalıştığını duyabiliyorum."

"Senin yanındayken çok sık oluyor," diyorum, dudağımı ısırarak. Başparmağını kaldırıp dudağımı dişlerimden kurtarıyor. "Bu evi ne zaman inşa ettin, Jax?"

Bir an gözlerini kapattı, sonra tekrar açtı. "Sekiz yıl önce."

Nefesimi tuttum.

"Sekiz yıl önce," diye tekrar

ettim. *O zamanlar hâlâ*

Zach'le birlikteydim.

Gülümsedi.

"Bir şekilde birbirimize geri döneceğimize inanıyordum," diyor. "Ve eğer dönmemiş olsaydık. Benim için başka kimse yok, Kat. Umarım bunun farkındasıdır."

Elimi ağızıma kapatıp nefes alıyorum, ciğerlerimi doldurmaya çalışıyorum, sözlerinin ağırlığı beni vuruyor.

Jax geri çekilir ve ellerini yüzüme koyar.

"Seni seviyorum, Kathryn Frazer. Seni ilk gördüğüm ve müziğin içinde kaybolduğunu gördüğüm andan beri seni seviyorum. Pen'i havuzdan çıkardığında ve aptal olduğumuz için hepimizi parçaladığında seni daha da çok sevdim. Ne zaman..."

Jax'ın sesi kesilir ve ben hızla hareket ederek yanaklarını avuçlarım, sonra gözyaşlarıyla ıslanmış dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırırım. O bana kapısını açar,

dillerimiz birbirine dolanır.

"Senin yanında ağlamayı durduramıyorum," diye itiraf ediyorum. "Muhtemelen ben de seni sevdiğim içindir," diyorum, sonunda ağzımı onunkinden ayırıp başımı eğerek ona bakıyorum. "Düşündüğümde çok daha fazla. Sanırım hiç durmadım. Düşünsenize..."

Bütün bunları kaybetmeye ne kadar yaklaştığımızı söylemeye cesaret edemiyorum.

Dudaklarıma bir öpücük daha kondurur, başparmaklarıyla gözyaşlarımı siler, gözleri parıldar.

Sonunda nefes almaya başladığımızda.

"Artık kimse aramıza giremez," diyor Jax. "Ne senin ailen, ne benim ailem, ne dostlar, ne düşmanlar. Biz birleşik duruyoruz."

"Bu sözü vermekten mutluluk duyarım," diyorum, göğsüne sokulup kollarımı beline sıkıca dolayarak.

Ne zaman bu kadar sarılgan oldum? Ağlayan... duygusal!

Sadece Jax'la birlikteyken.

Dudaklarımı göğsüne, kalbinin hemen üstüne bastırıyorum. "Sen olmadan, Jaxson Lockwood, ben sadece yarım bir insan olduğumu anlıyorum. Sen beni tamamlıyorsun. Beni rahatlık alanımdan çıkıp yeni şeyler denemeye cesaretlendiriyorsun. Hiç istemediğimi sandığım şeyleri, bir geleceği hayal etmeme izin veriyorsun."

Saçımı öper, kollarını bana sıkıca sarar, sanki beni asla bırakmak istemiyormuş gibi.

Geri adım atar, elleri ellerimi kavrar. Gözlerimiz buluşur.

Tek dizinin üzerine çöker, ben nefesimi tutarım.

"Kathryn Frazer. Birlikte olalı çok uzun zaman olmadığının farkındayım." Nefes alır ve beni gülümsetir. "Ama burada, yıllar önce tasarladığımız bu evde. Benimle evlenir misin? Benim eşim, karım, aşkım olur musun?" diye sorar.

Başımı eğiyorum, onun bekleyen bakışlarında kendimi kaybediyorum.

Çenesini eğip çekinir, parmakları benimkileri sıkıca kavrar.

"Kahretsin, bu benim hayal ettiğim ya da sana evlenme teklif etmek istediğim şekilde değildi

."

Elimi bırakıp ensesini ovuşturuyor. "Seni o yatakta ateşin basmış, çok hasta halde bulduktan sonra burada yanımda olduğunu görmek. Seni tekrar kaybedeceğimi sandım." İçini çekiyor. "Seni kaybedeceğim düşüncesi beni neredeyse mahvediyordu."

Parmağımı dudaklarına koyuyorum, kalbim hızla atıyor ve vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor.

"Evet," diyorum. "Bu anın tadını çıkarıyorum." Onun şaşkın ifadesine gülümsüyorum. "Hiçbir evlilik teklifi daha mükemmel, daha doğal, daha... bize uygun olamazdı."

Kaşları çatılır.

"Evet," diyorum, daha şakacı bir şekilde. Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, kollarımı boynuna doluyorum. "Evet, Jaxson Lockwood, seninle evleneceğim. Senin eşin, karın, sevgilin olacağım, sen de karşılığında benim olacağına söz verirsen... gerçi sen benim kocam olacaksın."

Beni kendine doğru çekerken kasları gevşer.

Göğsüm genişler, başım döner.

"Ancak bir ricam var," diyorum şakacı bir şekilde. O kaşlarını kaldırıyor, ben gülümsüyorum.

"Medya cümbüşü istemiyorum. Dramayı en aza indirmek istiyorum. Maldivler'de, sadece ailelerimiz ve birkaç yakın arkadaşımızın katılımıyla evlenmek istiyorum. Orada birbirimizi yeniden bulduk..."

"Kulağa mükemmel geliyor," diyor.

Jax başını geriye atıp gülüyor, derin, zengin bir ses ruhuma işliyor. Hayatımın geri kalanında duymak istediğim bir ses.

"Minimum drama mı? Caleb'in bu konuda bayram edeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Doğru, ama benim ailemden bahsediyoruz, her zaman bir tür drama olur," diyorum.

Jaxson'ın yüzündeki tüm gerginlik kaybolur ve yumuşar.

"Peki, ailemi de dahil etmek istediğinden emin misin?" diye sorar.

"Noel bir şeydi, ama düşün..."

Elini yanağıma koyar ve ben ona doğru dönerek derin bir nefes alırım.

"Kesinlikle istediğim şey bu. Ailelerimiz kavga etse de etmese de. Orada yeni anılar yarattık. Geri dönmek istiyorum."

"Anlaştık," der ve beni aşağı kata götürür, sonunda öğle yemeğimi yedirir.

BÖLÜM 59

JAX

Erkekler bara, kadınlar spaya gidiyor.

Otelde dolaşan misafir yok. Ada tamamen bizim.

Don Baskin üç hafta önce Kat'i arayarak toplu bir iptal olduğunu söyledi. Bir film yıldızı ve rock yıldızı nişanlısı hafta başında ayrılmışlardı. Düğünleri için adanın tamamını kiralamış oldukları için Kat devreye girdi. Beni arayıp fikrimi sordu.

Kendimi bildim bileli bu kadınla evlenmek istediğim için, cevap çok açıktı. İşte buradayım, yıllardır beni kendine bağlayan kadına *evet* diyeceğim gecenin arifesinde.

Elijah ayağa kalkıp bardağının kenarına hafifçe vuruyor, garsonumuz şampanya kadehleri dolu bir tepsi getiriyor.

"Beyler," dedi.

Caleb elindeki içkiyi boğazına geçirir.

"Neden konuşmayı sen yapıyorsun?" diye sataşır Caleb. "Buraya benim çöpçatanlığım sayesinde geldik."

Herkes gözlerini devirir ve ben onun omzuna dokunurum. "Bunun için sonsuza kadar minnettar olacağım," derim ve bir gülümseme kazanırım.

"Yardımcı olabildiğime sevindim. Başka birinin de hizmetlerime ihtiyacı varsa..." Bir bardak altlığı havada uçar. Onu Quentin mi, Tristan mı yoksa Xander mı attı, emin değilim.

"Onu cesaretlendirme," diye üçü birden homurdanır.

Elijah yine bardağına vurarak küçük kardeşine sert bir bakış attı.

"Burada duruyorum çünkü Jaxson üniversitedeki en iyi arkadaşımdı. Onu en uzun süredir tanıyorum ve Kat'in ağabeyi olarak..."

"O benim iş ortağım," diye karşılık verir Caleb. "Şu anda onunla daha fazla zaman geçiriyorum."

"Lütfen devam eder misin?" Gabriel kuru bir şekilde söyler. "Cal, Elijah'ın ardından bir konuşma yapabilirsin. Yaş güzellikten önce gelir, sanırım atasözü böyle diyor."

Kat ortada yokken bu ikilinin birbirini öldürmemesi şaşırtıcı. Kat sonunda geri döndüğünde, Michael neredeyse Kat'in ayaklarına diz çöküp kurtarılmak için yalvardı.

Elijah, Gabriel'e sert bir bakış attı. Caleb'in Elijah'a attığı bakışa gülmemek için içimi ısııyorum.

Gabriel sadece başını sallar ve eliyle yuvarlama hareketi yaparak işlerin hızlanmasını sağlar.

"Peki," diye homurdanır Elijah. "Diyordum ki, bir kadeh kaldırmak istiyorum."

Şampanya kadehlerinden birini alır ve herkesi de aynısını yapmaya teşvik eder. Kadehi kaldırarak bana döner.

"Kız kardeşimize karşı cesurca davranıyorsun, ama bu işi başarabileceğini biliyoruz." Gülümsüyor, son zamanlarda ve özellikle bebek Amelia doğduğundan beri çok daha sık gülümsüyor. "Tüm Frazerslar gibi Kat da bağımsız, odaklanmış, ama en önemlisi, aşırı derecede sadık. Sadakat, senin defalarca kanıtladığın bir şey. Yıllar boyunca benim için bir kardeş gibi oldun, ben farkında olmasam da, bunu gerçekten takdir etmesem de, her zaman arkamda oldun. Artık sana gerçekten kardeş diyebilirim. Aileye hoş geldin, Jax."

Caleb yüksek sesle, teatral bir şekilde ağlamaya başlar, Elijah da peçetesini top haline getirip ona fırlatır.

"Eğer daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsan, yap bakalım." Elijah otururken homurdanır.

Caleb ayağa kalkar. "Hepsi benim sayemde," der ve selam verir. "Bana sonra teşekkür edersin," der ve bana göz kırpar. "Kat'in uçağına gizlice binmeni ayarlamasaydım, ikiniz birbirinizi bir daha asla bulamayabilirdiniz. Tüm sorumluluğu üstleniyorum ve bundan daha mutlu olamazdım. Bundan sonra bana Cupid deyin."

"Biz ayarladık," diyor Elijah.

"Benim fikrimdi," diye karşılık verir Caleb.

Ayağa kalkıp ellerimi kaldırıyorum.

"İkinize de nazik sözleriniz için teşekkür ederim," diyorum, şampanyamla boğulmak üzereyken. "Bu aileyle uzun zamandır birlikteyim. Bu süre boyunca çoğunlukla kız kardeşinizi sevdim. İşler kolay olmadı. Kat ve benim nihayet birbirimizi yeniden bulmadan önce yaşadığımız zorlukları kimseye hatırlatmaya gerek yok."

Alkışlar yükselir.

"Ve söz veriyorum, son nefesimi verene kadar onu seveceğim. O benim için tek

"

Elijah, Caleb ve Gabriel sessizce kadehlerini kaldırıp içerler. Muhtemelen buradaki tek onlar bu sözün anlamını anlayacaklardır. Onlar da ruh eşlerini bulmuşlardır.

Babam ayağa kalkar ve kadehini kaldırır.

"Seninle ve başardığın her şeyle ne kadar gurur duyduğumu söylemek istiyorum." Boğazı titrer ve bana gülümser. "Tebrikler, Jaxson. Kat harika bir kadın, sen çok şanslı bir adamsın."

"Teşekkürler baba," derim.

Peter babama döner ve gülümser. Bu akşam bize katılmış, annem ise Kat ve diğer bayanlarla birlikte spaya gitmiştir.

"Konuşmalar bitti, şimdi içme zamanı. Bu bir kutlama," diyor babam.

Bu gece aile gecesi. Yarın, birkaç arkadaşımız ve Kat'in akrabaları daha gelip akşamki düğünümüz için hazır olacaklar. Saatleri sayıyorum.

BÖLÜM 60

KAT

Spa bizim için açık kalmış. Düğünün son hazırlıkları tüm hızıyla devam ediyor. Manikür, masaj, yüz bakımı.

Şampanya kadehleri yanımızda duruyor.

Zaman çok dar. Don'un toplu iptal olduğunu söylemek için aradığı andan itibaren, her şey hazırlık aşamasına geçti.

Gabriel'in eski kişisel alışveriş danışmanı ve moda tasarımcısı Chloe, gelinliği tasarladı. Fikirlerimi rekor sürede muhteşem bir gerçeğe dönüştürdü.

Jax ve ben birkaç gün önce geldik ve yarınki son hazırlıklar için Don ile birlikte çalışıyoruz. İstenmeyen ziyaretçileri ve basını uzak tutmak için bir güvenlik ekibi görevlendirildi. Don, tüm personel üyelerinin etkinliği önceden tartışmamaları için gizlilik anlaşması imzalamalarını sağladı.

Şimdi etkinlik günü geldi ve hayatımda hiç bu kadar sakin hissetmemiştim.

Annem, Leah, April, Lottie, Pen ve Hannah, Jax'ın annesi, okyanusa bakan büyük bir odada pedikür yaptırıyorlar. Dalgaların hafif sesi, sohbetimiz için mükemmel bir fon oluşturuyor. Pen'in annesi Louise, bu akşam bebek Amelia'ya bakıyor, Leah'ın annesi Louise ve babası da Callum, Ava ve Isla'ya bakıyorlar.

Annem kadehini kaldırıyor ve diğerleri de onu takip ediyor. "Kat," diyor ve ben çenemi göğsüme indiriyorum.

Konuşmalardan ve ilgi odağı olmaktan nefret ederim. İş hayatı bir şey, kişisel hayat ise bambaşka bir şey.

"Bu senin zamanın. Utanma, genç bayan," diyor ve beni gülümsetiyor.

"Artık o kadar da genç değilim anne," diyorum.

"Kendi adına konuş," diyor Leah ve Pen aynı anda. "Uzun uzadıya konuşmayacağım," diyor annem. "Sadece seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemek istedim." Hannah'ya bakar.

"Elijah Jaxson'ı eve ilk getirdiğinde, bunun kader tarafından bir nedeni olduğunu biliyordum. Robert ve ben onların birbirlerine nasıl baktıklarını gördüğümüzde, nedenini anladık."

Annem bana dönerek nefesini içine çekiyor, gözleri parıldıyor. "Hayat ikinizi ayırmak için elinden geleni yaptı, ama kader başka türlü düşündü ve ben daha mutlu olamazdım. Aşk bir armağandır, ona sıkı sıkı sarılın."

Ayak parmaklarımı tedavi eden kadın durur ve ben kalkıp annemin yanına giderim ve onu kucaklarım.

"Baban çok gurur duyardı. Jaxson'ı oğlu gibi severdi."

Hannah kadehini kaldırır. "Jaxson'a destek olduğun için teşekkür etmek istiyorum. Babası ve ben ayrıldığımızda, durum çok karmaşık ve zordu. Tek çocuk olduğun için, ikimizin arasında kaldı. Bununla gurur duymuyorum." Şampanyasından bir yudum alır ve devam eder. "Jax o ilk yaz eve geldiğinde, adını binlerce kez duymuş olmalıyım, Kathryn. Bu durum değişmedi. Üç yıl boyunca, oğlumun tek konuştuğu şey sendin. Sen ve kardeşlerin. Bu durum sona erdiğinde, bir şeylerin olduğunu anladım, ama bana asla söylemedi. Son altı aydır, oğlum yeniden canlandı ve bunun sebebi sensin."

"Peki, kader sonunda işleri yoluna koyduğu için kadeh kaldıralım," diyor Pen gülerek. "Sonunda oraya ulaşmak için ördüğün ağı çözdüğün için."

Hannah gülerek kadehini kaldırır. "Buna içebilirim."

Yerime geri dönüp şampanyamdan büyük bir yudum alıyorum.

Telefonum çalıyor.

"Selam, asi kız," diyorum. "Neredesin? Spa zamanını kaçırıyorsun."

Ekranımda küçük kız kardeşimin yüzü belirir.

"Ne oldu? Çok kötü görünüyorsun."

"Yiyecek zehirlenmesi," diyor, inleyerek. "Şüpheli bir karides."

Telefonu düşürüp ortadan kaybolur. Arka planda kusma sesleri duyuyorum.

Kalbim sıkışıyor.

Geri döndüğünde, daha da yeşil, ya da gri görünüyor, ayırt etmek zor.

Söyle.

"Oh, Rebs," diyorum.

"Başaramayacağım," diyor, gözyaşları şimdi akıyor.

yüzü. "Uçağa binmem imkansız... oh, Kat, çok üzgünüm."

Gözlerim dolmaya başladı, göğsüm boşluk hissiyle doldu.

Maldivler, Harper'ın gelip hepimizi görebileceği bir yer olmalıydı. Basınla ilgili durum sakinleşmiş olabilir, ama o New York'ta kalarak gizli kimliğinin ona sağladığı anonimliğin tadını çıkarıyor. Ayrıca, patronuna rağmen yeni işinden de memnun olduğunu düşünüyorum. Bu, muhtemelen kardeşlerimizden daha iyi anladığım bir şey.

Pen telefonu elimden alır.

"Hey, Harps. Ağlama," der sert bir sesle. "Elijah ve ben düğün için sana canlı yayın ayarlayacağız. Rahat yatağında bizimle geçirebileceğin kadar zaman geçirebilirsin. Hiçbir şeyi kaçırmayacaksın... belki nem hariç, söz veriyorum."

Harper ağlayarak teşekkürlerini dile getirir.

"Şimdi bir doktora git. Kaba olmak istemem ama berbat görünüyorsun."

Telefonu geri alırım. Parmaklarımızı ekrana doğru uzatırız. "İyileş. Hazırlanırken seni canlı yayına alacağım. Bir saniye bile kaçırma."

"Seni seviyorum abla," der Harper.

"Seni daha çok seviyorum. Şimdi Pen'in dediklerini yap." Telefonu kapatıp koltuğuma geri yaslanıyorum.

April bana bakar ve kolumu sıkar, sonra bir şişe şampanya daha alır, garson onu elinden alır ve mantarı açar.

April gözlerini devirir. "Her şeyin benim için yapılmasına alışabilecek miyim acaba?"

Gülümserim. "Muhtemelen hayır, ama alışmaya çalış.

Böylesi çok daha kolay." Garson öne çıkar ve kadehlerimizi bir kez daha doldurur.

"Harper bize katılamayabilir, ama şu anda ne söyleyeceğini biliyorum." April kadehini kaldırır.

O ve Harper geğmişte epey parti yapmışlardır.

"Parti başlasın."

BÖLÜM 61

JAX

Çardak altındaki beyaz kumların üzerinde duruyorum.

Güneş batmaya başlıyor. Don Baskin, önümde duruyor, resmi bir nikah memuru.

Gülümsüyor. "Tebrikler," diyor, geldiğimizden beri milyonuncu kez.

Elijah ve Caleb sağımda duruyor. Gabriel, iki konuşma yeterli olduğunu söyleyerek reddetti ve kayınvalidesi ve kayınpederiyle birlikte oturup ikizlere yardım ediyor. Callum, Kat ve Leah'ın yanında.

Leah ve April ortaya çıkıyor. April gülümsüyor, Caleb'e bir öpücük gönderiyor, Caleb onu yakalayıp cebine koyuyor.

"Bekle de gör, sen ve Kat da aynı şekilde duygusal olacaksınız," diye homurdanıyor. "Umarım öyle olur," diyorum ve onu gülümsetiyorum.

Müzik başlar ve nefesimi tutarak Kat'ın annesiyle birlikte kumların üzerinde yürüdüğünü görürüm.

Gabriel sandalyesinden kalkıp onlara katılır. Ona kolunu uzattığında Kat ona gülümser. Gabriel eğilip ikisinin de yanaklarından öper, annesi onu bırakıp öne gelir. Durur, sonra koşarak bana sarılır ve gözyaşları içinde beni kucaklar.

Ben de cevap veriyorum. "Kızınızla evlenmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim" diyorum.

Gülümsüyor ve elimi sıkıyor, sonra koltuğuna geçiyor.

Yukarı bakıyorum. Kat, sandalyelerin bittiği yerde duruyor, kolunu kardeşinin koluna takmış.

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve gülümsüyor.

Gülümsemesi göğsümün ortasına çarpar. Sanki bir şey yerine oturmuş gibi bir baskı hissediyorum. Her şeyi yapacağım kişiyi bulduğumu biliyorum ve onun da benim için orada olacağını biliyorum.

Kat bana doğru yürürken nefesimi keser.

Elijah elini omzuma koyar ve Cal'a fısıldar. "O bitti."

Onu görmezden gelerek, neredeyse on dokuz yıldır rüyalarımı süsleyen kadının bana doğru ilerlemesini izliyorum. Kedi desenli dantel korsesi ve bol şifon eteği bacaklarının etrafında dalgalanıyor.

Gabriel elini elime koyar ve bana gülümser. Gözlerim

Kat'inkilere kilitlenir.

"Sen..." derim, aniden duygularıma yenik düşerek.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Sen de öyle."

Kat ellerimi sıkar, gözleri parlar. "Başlayalım mı?"

Don'a dönüyoruz, o da gururlu bir baba gibi ikimize de parlak bir gülümsemeyle bakıyor.

Don bana döndüğünde, Kat'in ellerini sıkıca tutarım, ona dönerim ve gözlerimiz birbirine kilitlenir.

"Ben, Jaxson Lockwood, seni, Kathryn Frazer, yasal eşim olarak kabul ediyorum." Ona gülümserim, gözlerim dolarak. "Sen hayatımın aşkı, ruh ikizimsin. Sensiz ben sadece yarım bir erkeğim. Bugün burada, arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde duruyorum ve seni seçiyorum, çünkü güzel kadın, benim için sadece sen varsın. Sen benim en iyi arkadaşımsın, kalbimin eşi. Tek gerçek aşkı. Ve bu yeminle, seni her gün seveceğime, değer vereceğime ve destekleyeceğime söz veriyorum. İyi günde, kötü günde, zenginlikte, fakirlikte, hastalıkta ve sağlıkta, bu hayattan sonraki hayata geçene kadar."

Kat dudağını ısırır, tek bir gözyaşı yanağından aşağı akar. "Ben,

Kathryn Frazer, seni, Jaxson Lockwood, yasal

kocam olarak kabul ediyorum." Pen ayağa kalkar ve Kat'in eline bir mendil uzatır. Kat mendili alır ve gözlerini siler, parıldayan bir gülümsemeyle. Gözleri benimkilere kilitlenir. "Bana buz kraliçesi derler, ama bence ben gerçekten

eridi, ve hepsi senin sayende. Sanırım piyano çalarken odaya beceriksizce girdiğin anda sana aşık oldum. İnsanlar aramıza nifak sokmaya çalıştı, ama aşk galip geldi. Sen benim en iyi arkadaşımsın, tek gerçek aşkım. Sen benim ruhumun diğer yarısımsın. Seni seveceğime, değer vereceğime, destekleyeceğime yemin ederim. İyi günde, kötü günde, zenginlikte, fakirlikte, hastalıkta ve sağlıkta, bu dünyadan ayrılana kadar ve sonra seni bulup başka bir hayatta da aynı şeyi tekrar yapacağımıza emin olacağım.

Onu kollarıma çekiyorum, dudaklarım onun dudaklarına sertçe yapışıyor.

Bir alkış yükselir ve arka planda Don'un bizi karı koca ilan ettiğini duyarım.

Geri çekildiğimde, artık karım olan kadına bakıyorum. Gözlerinde aynı hayranlık ve şaşkınlıkla bana bakan bir kadın.

"Seni seviyorum, Bayan Frazer-Lockwood."

"Ben seni daha çok seviyorum, Bay Frazer-Lockwood."

EPILOG

HARPER

Yatak odasında sessizce oturuyorum.

Bunu özlemişim, kırsalda olmanın sessizliğini, temiz havayı, doğayı. Şimdiye kadar bunun farkında değildim.

New York muhteşem bir şehir. Alışveriş, gece hayatı... hatta iş bile. Ama eve dönmenin büyüğü bir yanı var. Özellikle buraya. Huzur ve sessizlik. Korna sesleri, bağırışlar, metro gürültüsü yok. Nasıl unutmuşum?

Eve gizlice girmek zor olmadı, özellikle de kimse beni beklemediğinden. Gizli geçitler, saklı kapı anahtarları. Betsy beni neredeyse fark ediyordu, ama duvar panelinin içine saklanmayı başardım.

Aile aşağıda toplanmış durumda. Buraya geldiğimde beklediğim şey bu değildi. Bu günlerde herkes çok yoğun bir hayat sürüyor, ama ben bunu iyi bilirim. Biz Frazers'ız. Çocuklar da olunca, ne kadar kalabalık olursak o kadar eğlenceli olur. Yeni üyelere kavuşmak için sabırsızlanıyorum.

Ellerim hala düz olan karnıma iniyor, içimde büyüyen ve gelişen şeyi kucaklıyor.

Titreyerek nefes alıyorum. Kat ve Jaxson'ın düğününü kaçırmak kaçınılmazdı ve benim katılmamı mümkün kılan Pen'e sonsuza kadar minnettar olacağım. Herkesin birlikte gülüp güldüğünü görmek. Kat'in gerçekten mutlu olduğunu görmek. Jaxson her zaman onun için doğru adamdı, çok daha genç olan ben bile bunu görebiliyordum. Birlikte olmaları gerektiğini biliyordum.

Koridorda yaklaşan sesler duyuyorum.

"Seni seviyorum," Kat'in yatak odasının dışında söylediğini duyuyorum. "Bu kelimeleri söylemekten asla bıkmayacağım."

Sessizlik çöküyor ve ben ürperiyorum.

Kat beni öldürecek, küçük kardeşimden bahsedip, tutkumu öldürecek.

Kapı açılır ve kız kardeşim ve bir kardeş gibi sevdiğim bir adam içeri girer. Kollarını birbirlerine dolamış, dudakları birbirine yapışmış.

Yatak başındaki ışığı yakıyorum, işler çok kızışmadan onları durdurmak istiyorum. Birbirlerinden ayrılıyorlar, keskin bir dönüş yapıyorlar.

Yatağın kenarından kalkarım, Kat ve Jax'ın yüzümü görmelerine izin veririm.

"Ne... asi, sen misin?" Gözleri üzerimde dolaşırken yüzünde geniş bir gülümseme belirir, sevinci hissedilir.

Bir adım öne çıkarak beni kardeşçe kucakladı.

"Sürpriz..." diyorum, onun kollarında rahatlayarak ve gücünün içime sızmasına izin vererek, en azından bu an için, son birkaç ayın stresini bir kenara itiyorum. Artık saklanmanın bir anlamı olmadığını ve gelecekte tüm gücümü kullanmam gerekeceğini biliyorum.

YAZAR HAKKINDA

Zoe Dod, karmaşık karakterler, baş döndüren romantizm ve sonuna kadar tahminlerde bulunmanızı sağlayacak bir dizi olay örgüsüyle duygusal açıdan yoğun milyarder romanları yazıyor. Kitapları İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır.

Yazar olmadan önce Zoe, Londra'da yazılım geliştirme müdürü olarak çalışma hayatına başladı. Otuzlu yaşlarının ortasında ilkokul öğretmeni olarak yeniden eğitim aldı ve çocuklara yazmayı ve hikaye anlatmayı öğretmeyi çok sevdi. Ailesiyle daha fazla zaman geçirmek için öğretmenliği bıraktı ve o zaman romantik roman yazmaya olan sevgisini keşfetti.

Zoe, İngiltere'nin Hampshire bölgesindeki New Forest'ta kocası, iki yetişkin çocuğu (işten ve üniversiteden döndüklerinde), çılgın köpeği ve iki kurtarılmış kedisiyle birlikte yaşıyor.

Okumayı ve yazmayı çok sever. Bunları yapmadığında, New Forest'ta uzun yürüyüşler yapar veya Zumba derslerine katılır.

Aylık haber bültenine kaydolun www.zoedod.com Zoe'yi

takip edebilirsiniz

Instagram: @zoedod_author

Facebook: Zoe Dod - Yazar

Tik Tok: @zoedod_author

ZOE DOD'UN DİĞER ESERLERİ

Forgive Me Serisi Always

You

Sadece Sen

Sen Gelene Kadar

Frazer Milyarderleri

Bağışçı Milyarder (Gabriel'in hikayesi)

Playboy Milyarder (Caleb'in hikayesi)

Kırık Milyarder (Elijah'ın hikayesi) Buz

Kraliçesi Milyarder (Kat'in hikayesi) Asi

Milyarder (Harper'ın hikayesi)

* * *

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM